

Giới thiệu Nam Thần Nhà Cô Có Bệnh

Các mem đang đọc truyện Nam Thần Nhà Cô Có Bệnh của tác giả Tây Qua Duyên bắt đầu với Khi Cận An bắt lực chạy đến một nơi xa lạ gặp gỡ bác sĩ Giản Ưu, bệnh của anh có thể chữa khỏi hay sẽ mắc một thứ bệnh khác còn nghiêm trọng hơn tên là "bệnh tình yêu"?

Đây là cuộc gặp gỡ đầy ngọt ngào ấm áp, cũng là tình yêu rực rỡ hạnh phúc của anh và em. Đó là Cận An (Ansel) là siêu sao Thiên vương trong làng giải trí âm nhạc, nào đâu nghĩ đến bản thân lại mắc phải bệnh tâm lý.

Còn Giản Ưu (Katrina) là một bác sĩ tâm lý, không ngờ thân tượng lại trở thành bệnh nhân của mình. Hãy cùng theo dõi cặp đôi này ra sao nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Cô Có Bệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Vinh quang và biến mất

Mùa đông năm 2010, thủ đô Kinh Thành (chi Bắc Kinh), 10 giờ tối.

Tuyết năm nay ở Kinh Thành đến muộn, tối nay tuyết đầu mùa mới bắt đầu rơi. Nhìn những bông tuyết trắng từ bầu trời bay xuống, dù là người chưa từng thấy tuyết nhưng mỗi năm trông thấy tuyết đầu mùa sẽ rất thích thú. Người người đi trên đường đều nở nụ cười khi thấy đợt tuyết đầu tiên của năm.

Thình thoảng còn có thể bắt gặp những đứa bé mặc quần áo dày đi cùng bố mẹ ra ngoài dạo phố, chúng chìa đôi tay bé nhỏ ra đón lấy bông tuyết, thấy tuyết rơi vào lòng bàn tay mình thì cười khanh khách, khiến người ta cũng cảm thấy rất vui vẻ. Còn có cặp đôi trẻ không nhìn được mà trao nhau nụ hôn tình tứ, lấy kỷ niệm về tuyết đầu mùa hơn nóng ngọn lửa tình yêu, thật là một đêm tuyết đầu mùa lãng mạn.

Nhưng mà bỗng nhiên, từ một nơi nào đó trên phố vang lên tiếng khóc đau đớn vô cùng, người trên đường phố hoảng sợ, dồn dập cùng nhìn đến nơi phát ra tiếng khóc.

Đó là một cô bé, mặc áo nhung đỏ và đi đôi bốt màu trắng tuyết, làm sao một cô bé thanh xuân hoạt bát lại đột nhiên khóc thét lên giữa đường như thế? Bên cạnh cô bé không có người, vậy sẽ không phải cãi nhau với bạn trai, song cô bé đang cầm điện thoại, chẳng lẽ nghe được tin tức xấu gì đó?

Một người phụ nữ trung niên đến bên cạnh cô bé, trông có vẻ là một người rất nhiệt tình, bà hỏi: "Cháu làm sao vậy?"

Cô bé ngẩng lên liền lộ ra gương mặt đầy nước mắt làm cho người phụ nữ trung niên hoảng hồn, cô nắm lấy tay bà, khóc lớn: "Cô ơi, làm sao bây giờ, Ansel của chúng cháu phải đi rồi, anh ấy nói anh ấy phải đi! Sau này sẽ không còn được gặp anh ấy nữa, huhuhu..." Cô gái càng nói càng đau lòng liền gào khóc.

Người phụ nữ trung niên tỏ ra không rõ ràng, chỉ biết có người sắp đi, đang muốn an ủi cô bé những câu đại loại như "Thế giới này có buổi tiệc nào không tàn", nhưng bà chưa lên tiếng thì mấy người đi qua bên cạnh bỗng nhiên bật ra tiếng than sợ hãi.

Đó là mấy cô gái trẻ, họ đang sôi nổi nói chuyện gì đó, sau lại bị tiếng gào khóc của cô bé kia gây chú ý, mãi đến khi nghe được lời cô bé kia nói. Một cô trong đó ăn mặc rất thời thượng kích động túm lấy tay cô bé đang khóc, "Em vừa mới nói gì? Có phải em nói đến Ansel không? Ansel hát "Lullaby" phải không? Anh ấy phải đi? Đi đâu? Đã có chuyện gì? Em mau nói rõ cho bọn chị đi!"

Cô bé bị hành động đó dọa ngừng cả khóc, ngây ngốc trả lời: "Chính là Ansel đó, vừa rồi Ansel nói anh ấy sẽ tạm rút lui khỏi ngành, sau đó... sau đó..." Không cho cô gái nói hết, cô gái trẻ bỏ cô bé ra, lập tức lấy điện thoại lên mạng kiểm tra chuyện này.

Lúc này, những người trên phố nghe được tin cũng có không ít người làm việc giống cô gái, còn ở những nơi khác cũng có vô số người chú ý đến chuyện này. Ngay cả người phụ nữ trung niên cũng có phản ứng, bà vỗ đùi, "Ôi trời ơi, Ansel không phải anh chàng ca sĩ mà con gái mình rất thích đó sao!"

Thời gian quay lại 5 tiếng trước.

Ngày 20 tháng 12 hàng năm là ngày diễn ra buổi lễ trao giải âm nhạc Châu Á, kể ra trong một năm giới âm nhạc đã thu được bao nhiêu album single và ca sĩ có thành tựu đáng mừng, hấp dẫn vô số người trong giới âm nhạc và làng đĩa hát, đồng thời cũng là buổi lễ âm nhạc lớn nhất Châu Á. Lễ trao giải do một nhóm các công ty quản lý âm nhạc và đĩa hát xuất sắc của các quốc gia Châu Á đề xuất lập nên, trải qua thời gian dài mở rộng, thành lập ra các chi nhánh ở các quốc gia Châu Á, thu hút rất nhiều ca sĩ, diễn viên, tác giả cho lời ca, tác giả của ca khúc xuất sắc, hàng năm chọn lựa ra trong đó những thành viên ưu tú đảm nhiệm chức giám khảo. Những giám khảo này sẽ bỏ phiếu cho tác phẩm âm nhạc, chọn ra người đoạt giải cho album yêu thích nhất hay gì đó, kết quả cuối cùng còn phải cộng thêm số lượng đĩa đơn tiêu thụ của năm đó.

Buổi lễ âm nhạc Châu Á năm nay được tổ chức ở Hải Thành (quận trung tâm hành chính thành phố Bắc Hải) nước Z. Năm giờ chiều, các ca sĩ, nhà sản xuất âm nhạc đi trên thảm đỏ. Trong buổi lễ long trọng này, người được mong đợi và quan tâm nhất chính là Ansel Jin, siêu sao Thiên vương Châu Á hiện nay.

Ansel Jin, Cận An, năm mươi tám tuổi được nhà sản xuất âm nhạc Lâm Trường Ca khai quật, chính thức ký hợp đồng với công ty giải trí Phi Dương của Lâm Trường Ca, hơn nữa Lâm Trường Ca còn tự mình đảm nhiệm chức vụ người đại diện. Vừa ra mắt, Lâm Trường Ca với tư cách nhà sản xuất âm nhạc đã phổ nhạc cho lời của tác giả Cảnh Hi, tạo nên single ra mắt đầu tiên "Lullaby" của Ansel, bởi vậy trở nên nổi tiếng, nhanh chóng trở thành nhân vật đứng đầu trong giới âm nhạc, giành lấy những giải thưởng cho người mới nổi, với lý lịch ra mắt như vậy đã nhận được giải thưởng cho người mới tài năng nhất tại buổi lễ trao giải âm nhạc Châu Á năm 2000, một bước lên mây đến tận hôm nay.

Bây giờ Ansel hai mươi tám tuổi nhưng đã trở thành siêu sao Thiên vương nước Z, thậm chí cả Châu Á, không ít người nổi tiếng kiêng dè, thật không hổ là đứa con cưng của giới âm nhạc.

Tại buổi lễ trao giải âm nhạc Châu Á năm đó, giải thưởng không phải trao cho nhân vật mới đứng đầu năm mà là Ca thần Trương Tử Quốc đã rút lui được một năm. Khi nhận giải anh ta đã khen ngợi giọng ca trong mát, đi vào lòng người của Ansel, nói rằng trong độ tuổi dễ dàng xúc nổi này anh lại có được sự bình ổn, thuần túy và thông suốt, còn nói đùa hi vọng mọi người quan tâm đến âm nhạc của anh hơn, chứng kiến sự trưởng thành của anh mà không phải bị dung mạo đẹp để thu hút rồi quên đi bài hát của anh.

Nhưng Trương Tử Quốc không biết rằng, vì câu nói này của anh ta, Ansel dứt khoát giảm bớt cơ hội xuất hiện trước ống kính, giấu mình phía sau âm nhạc, dùng hết tâm sức đánh bóng âm nhạc của mình, làm cho rất nhiều fan hâm mộ khó hiểu là làm sao nam thần của họ còn chưa xuất hiện! Nhiều người cắn khần tay ngâm ngùi.

Cái khác không nói, đến sáu giờ ba mươi, một chiếc xe con màu đen dừng trước lối vào sân khấu Cảnh Hoa lớn nhất Hải Thành, những người đi trên thảm đỏ bỗng nhiên nghe thấy tiếng thét chói tai vang dội của fan hâm mộ đều biết rằng, Ansel đã tới.

Cửa xe mở ra, Cận An mặc áo lông trắng cùng quần kaki đơn giản, khoác bên ngoài một chiếc áo gió màu xám bước xuống, ánh đèn flash không ngừng nhấp nháy, tất cả phóng viên đều không thể kháng cự chuyển ống kính về phía anh, cho dù anh mặc bộ đồ đơn giản nhất, không có bất cứ trang sức trang trí gì nhưng chỉ riêng bản thân anh đã tỏa sáng rồi.

Cận An gật đầu đơn giản đồng thời nở nụ cười khẽ với người hâm mộ, sau đó lững thững đi vào hội trường trong khi phóng viên không ngừng bấm máy, hoàn toàn không như những người khác còn phải đứng lại tạo tư thế chụp, chờ để được phỏng vấn. Trông anh giống như rất vô lễ nhưng mọi người không phải không quen, bởi vì anh chính là Ansel Jin.

Ngồi vào vị trí của mình, hình như người bên cạnh còn chưa đến, Cận An nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng trên thực tế anh đang suy nghĩ.

Thời gian trôi qua từng giây, cuối cùng buổi lễ đã bắt đầu, màn biểu diễn mờ mờ qua đi, dẫn chương trình J và Tề Nguyệt Song cùng cười đi ra, ông J nói: "Hãy dành một tràng pháo tay cho tiết mục vừa rồi của Thiên Đoàn LA Châu Á, dĩ nhiên không được quên phải cho cả tôi và tiểu Song Nhi! Chào mừng buổi lễ âm nhạc Châu Á lần thứ 49. Thật vui mừng biết bao khi được gặp lại mọi người!"

Bên dưới tự nhiên vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, còn có cả tiếng hoan hô của người hâm mộ.

Tề Nguyệt Song sinh động nháy mắt cười nói: "Tôi cũng không có được da mặt dày như J, tôi biết mọi người vẫn chưa muốn gặp chúng tôi đâu. Tiết mục mờ mờ vừa rồi của LA thật là vô cùng kinh điển, họ đã giúp chúng ta kéo tẩm màn che buổi lễ này, mang đến ngọn lửa cho đêm nay. Tài năng âm nhạc không thể hình dung, dù bạn là ai, âm nhạc khiến chúng ta có chung tiếng nói, chính âm nhạc đã đưa chúng ta đến đây, giúp chúng ta trải qua cuộc sống tươi đẹp nhất... Xin mời vị khách trao giải đầu tiên!"

Nhân vật đứng lên trao giải cười nói: "Có một người từ khi ra mắt đến nay đã gặt hái được rất nhiều giải thưởng lớn, chỉ mười năm ngắn ngủi cậu ấy đã trở thành siêu sao Thiên vương của nước Z, mỗi một ca khúc của cậu ấy đều là những tinh phẩm được tỉ mỉ tạo ra, mỗi một bài đều được lưu truyền rất lâu, cậu ấy đem đến sự bình ổn, thuần túy và thông suốt, chính cậu ấy là người dẫn dắt cho làng giải trí âm nhạc Hoa ngữ. Năm nay cũng không ngoại lệ, ca sĩ đứng đầu năm tại buổi lễ âm nhạc Châu Á 2010 chính là - Ansel Jin!"

Cận An đứng lên khỏi ghế, khẽ ôm lấy người bên cạnh, quay về sau vẫy tay rồi mới đi lên sân khấu, tiếp nhận giải thưởng ca sĩ đứng đầu hàng năm, nói trước micro: "Để bày tỏ cảm nghĩ khi nhận được giải thưởng, tôi xin biểu diễn ca khúc "The Time" tặng mọi người."

Sự bất ngờ này của Cận An làm người ta không kịp trở tay, cũng may mọi người đều có được sự chuyên nghiệp sẵn có, lập tức điều động các phương diện, ánh sáng, âm nhạc đều được chuẩn bị trong thời gian ngắn.

Giọng ca trong mát, đi thẳng vào lòng người, bài hát "The Time" nhẹ nhàng sâu lắng tỏ ra có hơi không hợp với buổi thịnh yến, nhưng khiến người ta chìm đắm trong khoảng thời gian đẹp nhất, là thời gian đẹp nhất do anh mang đến.

Hát xong, Cận An nở nụ cười, anh nói: "Mười năm trước, vì một lần vô tình tôi đã bước chân vào con đường nghệ thuật, tham gia giới âm nhạc. Ban đầu, may mắn có được sự giúp đỡ của rất nhiều người, xin gửi lời cảm ơn đến anh Lâm Trường Ca, chính anh đã khai quật em, cũng trợ giúp em rất lớn trong con đường âm nhạc mới tạo nên Ansel và cả bài hát của Ansel được mọi người yêu thích.

Bây giờ, tôi phải đưa ra một quyết định, quyết định này với tôi rất quan trọng, nhưng đây không phải hành động thiếu suy nghĩ, có thể sẽ rất thương cảm, nhưng mỗi tối tôi đều nghĩ, hôm nay gửi tới một người cái ôm biết ơn và hạnh phúc lớn nhất đồng thời tuyên bố, Ansel Jin sẽ rút khỏi giới âm nhạc. Trong cuộc sống tương lai, tôi vẫn sẽ không quên quãng thời gian mười năm đẹp đẽ mà mọi người dành cho tôi, xin cảm ơn."

Dứt lời, tất cả mọi người vang lên tiếng kinh hô khiếp sợ xen lẫn khó tin, Cận An cuối cùng nở nụ cười đơn giản, nắm lấy vinh quang, đêm nay rút khỏi giới âm nhạc.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Có Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Người hâm mộ và lưu luyến

Ngày 20 tháng 12 năm 2010, Cận An tuyên bố rút lui khỏi giới âm nhạc tại buổi lễ Âm nhạc Châu Á dẫn đến chấn động to lớn cho nước Z lẫn cả Châu Á. Chuyện này quá bất ngờ, khiến mọi người tưởng rằng đây chỉ là trò đùa của Ansel, đáng tiếc, hôm nay không phải ngày Cá Tháng Tư, mà Ansel cũng không phải người thích nói đùa.

Những người mê ca nhạc của Ansel cũng bối rối, điên rồi, tinh thần quần chúng sôi trào, rất nhiều người tụ tập trước sân trống công ty giải trí Phi Dương của Lâm Trường Ca, yêu cầu Phi Dương giải thích. Còn người mê ca nhạc ở nơi khác thì ào ào lên mạng, theo dõi người phụ trách hội người mê ca nhạc đến Phi Dương.

Các phóng viên đều bàn tán xôn xao, người đó là ai? Là Ansel đó, Ansel muốn rút khỏi giới âm nhạc, chuyện này rất có tính khai thác, có người đoán có phải Phi Dương và Ansel có xích mích gì đó nên Ansel mới rút lui, hay là Ansel gặp chuyện chẳng lành gì đó?

Có rất nhiều suy đoán nổi lên, mấy ngày nay đầu đề các tờ báo giải trí lớn đều xoay quanh việc Ansel rút khỏi ngành, cho dù người không biết đến ca nhạc của Ansel cũng biết, có người thậm chí còn vì đó mà nghe bài hát của Ansel, sau đó trở thành người hâm mộ Ansel thì phải đối mặt với sự thật thần tượng sẽ rút lui.

Nhưng các bên phản ứng ra sao thì công ty giải trí Phi Dương vẫn không có ra mặt, cho đến lễ Giáng Sinh, công ty giải trí Phi Dương mới tuyên bố, Ansel sẽ giải thích rõ việc rút khỏi giới ca hát trong video trên trang web, 8 giờ tối hôm đó, công ty giải trí Phi Dương gửi lên trang web của Ansel một video, là video do Ansel tự ghi hình.

Mở trang web của Ansel, giao diện là hình mặt nhìn nghiêng trông rất mỏng lung của Ansel, mái tóc đen mỏng lộn xộn, gương mặt như tranh vẽ, ánh mắt bình lặng khép lại, khóe miệng nhếch lên tạo thành một đường cong, khung hình trắng tòe điểm thêm cho vẻ mỏng lung ấy, giống như Trương Tử Quốc nói, không chỉ âm nhạc của anh mà con người của anh cũng bình lặng, thuần túy và thông suốt vậy đó.

Trang web của Ansel không còn các bài đăng như trước, chỉ có một video nằm chính giữa, khi vào trang web sẽ tự động phát.

Màn hình đen của video dần biến mất, đập vào mắt chính là Ansel, anh ngồi trên salon, mặc quần áo đơn giản ở nhà, bình tĩnh nhìn về phía trước mấy giây, dường như đang chờ người xem bình tĩnh lại, sau đó mới nở nụ cười, nói: "Tôi là Ansel."

Trong nháy mắt, toàn bộ người mê ca nhạc đang xem đều cảm thấy trong lòng vừa chua xót vừa vui vẻ, vành mắt hình như đã có thêm những giọt nước. Đây chính là Ansel của bọn họ, chờ đợi nhiều ngày qua, tất cả những lo lắng suy nghĩ trong lòng, dù lớn bao nhiêu đều đã được buông bỏ ngay lúc này, thậm chí cảm thấy chỉ cần Ansel đã quyết định, chỉ cần Ansel giải thích, bọn họ đều sẽ một lòng ủng hộ.

"Đầu tiên, tôi xin nói một tiếng xin lỗi với những người vẫn luôn ủng hộ tôi. Tôi biết, mấy ngày trước lời tuyên bố của tôi đã khiến mọi người kinh ngạc và khó tin thế nào, chắc hẳn các bạn không hiểu vì sao tôi đưa ra quyết định đó, thậm chí lo lắng có phải tôi đã xảy ra chuyện gì nên không thể tiếp tục sự nghiệp ca hát được nữa không. Đã khiến các bạn lo lắng, tôi xin lỗi."

Lúc này đây, nghe được câu nói xin lỗi của thần tượng, thông cảm với tâm tình của bọn họ, những người mê ca nhạc đã không còn cách nào nén nổi nước mắt, thậm chí có người còn ôm nhau khóc. Không phải phô trương, cũng không phải say mê, chỉ là bọn họ rất yêu thích Ansel, thích các bài hát của Ansel đã mang đến cảm nhận tuyệt vời cho bọn họ, cảm ơn những ca khúc của Ansel đã an ủi những khi họ cô đơn buồn bã.

"Những người bạn mê ca nhạc, tôi đã nghe được tin tức của các bạn từ Phi Dương, tôi cảm thấy mình nên giải thích rõ ràng chuyện rút khỏi giới âm nhạc, vậy nên tiếp theo đây, xin các bạn hãy bình tĩnh nghe tôi nói hết. Tôi đưa ra quyết định này không phải trò đùa do bị kích động, thật sự tôi đã suy nghĩ một thời gian dài rồi mới đưa ra."

Tôi rất thích ca hát, mười năm trước anh Lâm Trường Ca đưa tôi ra xuất hiện trước mặt các bạn mới có Ansel của hôm nay. Từ một Ansel hát rất khó nghe đến một Ansel hát hay, tôi rất vinh hạnh, bởi vì có các bạn.

Tôi rất thỏa mãn, mười năm đi trên con đường này, từng có vui vẻ, có đau khổ, nhưng lớn hơn nữa là thỏa mãn. Tuy tôi mất đi rất nhiều, nhưng cũng đã nhận được rất nhiều. Tiếp theo, tôi sẽ nói lý do rút khỏi giới âm nhạc, đây không phải bản thảo đã viết trước, cũng không phải để lừa dối che giấu gì cả, chúng là suy nghĩ thật sự của tôi.

Lần này tôi đưa ra quyết định, không hề có bất cứ quan hệ gì với công ty giải trí Phi Dương, tôi không gặp phải áp lực bị ép rút lui, cho nên các bạn không nên vì thế mà lo lắng hay phẫn nộ, lần này tôi đi, thuần túy là do cá nhân tôi có chuyện cần làm.

Tôi đã để lại những ca khúc hay nhất cho các bạn, còn bây giờ, tôi cảm thấy mình cần phải rút lui, đi tìm con người thật của tôi. Tôi đã nhận được sự vui vẻ và thỏa mãn từ các bạn, tôi vô cùng quý trọng, quý trọng tình cảm của các bạn cho tôi, cuối cùng tôi không có gì có thể đáp lại tình yêu của các bạn, vậy nên chỉ có thể dùng một ca khúc để diễn tả lại, tặng cho các bạn, "Trọn đời với ca hát"."

Ngoảnh lại nhìn mỗi năm đi qua,

Gió lướt qua gương mặt và áo quần,
 Những nốt nhạc tung bay gỗ lên trong tim,
 Có một bài ca,
 Chỉ mong được hát cả đời,
 Hát với nỗi nhớ các bạn mỗi ngày,
 Mặc cho thời gian bao la,
 Mặc cho năm tháng buồn phiền,
 Bài ca tôi thích vẫn đang hát,
 Không cần phải suy nghĩ chi nữa.
 Tiếng hát lưu luyến,
 Tiếng reo hò bịn rịn chia tay,
 Dù cho lưu luyến mắt ngậm lệ nóng,
 Tôi cũng hi vọng,
 Khi đêm đến lại nhớ đến các bạn.
 Mười năm tỏa sáng,
 Cám ơn vì có bạn.
 Hát lên bài ca còn khuyết,
 Không cần nghĩ thêm chi,
 Những âm thanh quý giá vĩnh viễn sẽ đi cùng tôi,
 Vừa là tạm biệt, vừa là sưởi ấm trái tim,
 Có một bài ca,
 Chỉ mong được hát cả đời,
 Hát với nỗi nhớ các bạn mỗi ngày.

Video đã phát hết, nhưng toàn bộ người xem đã khóc không thành tiếng, cho dù không phải người mê ca nhạc, cũng không nhận được cảm giác chia tay trong giọng ca, nước mắt đầm hoen mi.

Sự rút lui của Ansel tạo nên con sóng lớn, lần này qua video đã khiến con sóng trở nên yên ả. Cuối cùng, rất nhiều người mê ca nhạc không nhận được đã dón dập gửi tin nhắn lên trang web, dù không ai nhắn giống ai nhưng đều quy về một câu nói: "Ansel, chúng tôi đang đợi anh trở về."

Bọn họ không biết Ansel có trở lại giới âm nhạc nữa không, nhưng bọn họ tin Ansel sẽ cảm nhận được tâm tình của họ, nếu Ansel có một chút xú không nữa, hoặc sau này Ansel tìm được con người thật sẽ dùng một diện mạo khác quay về thì sao? Nếu có một phần vạn ấy? Dầu sao thì Ansel cũng không nói là sẽ không quay về mà!

Họ đã yêu thích Ansel mười năm, đây là sự yêu mến mà thời gian không thể phai mờ, cho nên, họ bằng lòng chờ đợi, vì vậy họ đều nói: "Ansel, chúng tôi đang đợi anh trở về."

Thế nhân vật trong chủ đề này - Ansel hiện đang làm gì?

"Cộc cộc cộc cộc."

Cánh cửa gỗ hé mở, lộ ra gương mặt Ansel, anh gật đầu với người bên ngoài, "Đi thôi." Thì ra anh đã chuẩn bị xong tất cả, mặc áo len đơn giản và quần ka - ki, đi khỏi căn hộ đã ở nhiều năm, cũng không biết sau này còn có thể quay lại không.

Người tới đón Cận An là trợ lý của anh, đồng thời cũng là người đại diện thay thế Lâm Trường Ca những lúc anh ta bận công việc, Kiều Tấn Vũ. Hai

người đi thang máy xuống thang nhà để xe dưới hầm, lên một chiếc xe con màu đen, rèm trong xe cũng kéo lên, lái xe đã chuẩn bị xong, chờ hai người ngồi lên liền khởi động xe đến thẳng sân bay.

Trên xe, Kiều Tấn Vũ vẫn không nhìn được nhìn Cận An mấy lần, "Ansel, anh thực sự sẽ rút khỏi giới âm nhạc sao?"

Gương mặt Cận An không chút biểu lộ, ngay cả giọng nói cũng lạnh nhạt, anh nói: "Không phải đã tuyên bố rõ ràng rồi à?"

"Rõ ràng anh đang như mặt trời ban trưa, đứng trên đỉnh cao của giới âm nhạc, thế mà anh..." Làm sao lại không đếm xỉa đến những việc mà mình đã cố gắng vất vả để giành được? Có lẽ trong mắt người ngoài đều cảm thấy Ansel là một người rất may mắn, một ca sĩ bước trên mây xanh, vừa khởi nghiệp đã giành được giải thưởng, có album single của nhà sản xuất âm nhạc, bản thân có được những tài nguyên tốt nhất, cho nên anh có thể bước lên địa vị hôm nay cũng là chuyện đương nhiên.

Thế nhưng trên thế giới này nào có nhiều chuyện đương nhiên như vậy, trước giờ chưa từng có, từ nơi người ngoài không thấy được, anh nỗ lực học tập, học toàn bộ kiến thức về âm nhạc, học làm sao để trở thành ca sĩ, mỗi một bài hát đều dốc lòng luyện tập... Một ca sĩ phải đổ bao nhiêu mồ hôi không ai biết được.

Cận An im lặng một lúc mới lên tiếng: "A Vũ, thật ra tôi hơi mệt."

Kiều Tấn Vũ chợt thấy đau lòng, chỉ một câu "mệt mỏi" đã bao hàm những điều anh ta biết và không biết, anh ta thật sự không rõ, nhưng anh ta cũng hiểu, Ansel muốn rút khỏi giới âm nhạc, tạm thời là bây giờ, sau này có về hay không thì anh ta không biết...

"Ansel..."

"Hả?"

Kiều Tấn Vũ cười với Cận An, anh ta nói: "Sau này, nếu anh có ý quay lại, xin cho em được tiếp tục làm trợ lý và người đại diện của anh."

Cận An hơi ngẩn ra, cũng cười khẽ nhưng thật lòng, "Được, nếu có cơ hội." Anh cũng không biết mình còn về được không, nhưng nếu trái tim anh thay đổi, anh nghĩ, anh hi vọng sẽ được quay lại, bởi vì nơi này có sự nghiệp ca hát anh thích, có bạn bè của anh, còn có cả những người mê ca nhạc quý trọng anh.

Kiều Tấn Vũ đưa Cận An đến sân bay, nhìn anh bước vào khu vực kiểm tra an ninh, đến phòng chờ VIP, nghĩ thầm, hi vọng sau khi từ biệt còn có thể gặp lại.

Sau một đoạn nhạc chuông, cuộc điện thoại được nối, Kiều Tấn Vũ nghe giọng nói có phần mệt mỏi của Lâm Trường Ca, "A Vũ, Ansel lên máy bay chưa?"

"Còn chưa, vừa mới qua cửa kiểm tra an ninh, bây giờ đang ở phòng chờ." Kiều Tấn Vũ nhìn thoáng qua bên kia, tuy đã sớm không còn thấy bóng dáng đó nữa.

Lâm Trường Ca im lặng, ngay sau đó nói: "Vậy cậu về đi, chuyện của Ansel còn chờ cậu giải quyết." Đúng vậy, tuy Ansel đã đi, nhưng còn rất nhiều chuyện phải xử lý, bao gồm những fan hâm mộ, những vi phạm hợp đồng Ansel ký trước đó.

"Em biết rồi, anh Lâm, mà tại sao Ansel lại muốn đi?" Tuy Kiều Tấn Vũ đã công nhận câu trả lời của Ansel, nhưng anh ta cũng biết trong này còn có chuyện khác, anh ta đã đi theo Ansel lâu rồi, có tình hình gì anh ta có thể cảm nhận được.

Lâm Trường Ca lại im lặng, nhưng cuối cùng vẫn nói: "A Vũ, thật ra Ansel đã bị đè nén rất lâu, cậu ấy cần phải được nghỉ ngơi, cần có sự yên tĩnh, có lẽ còn cần..." Những câu phía sau Kiều Tấn Vũ không nghe rõ, nhưng không biết vì sao, Kiều Tấn Vũ cảm thấy đó không phải điều anh ta muốn nghe, anh ta thậm chí còn thấy sợ, nghĩ đến những chuyện không tốt trong vòng giải trí, những chuyện đó đã khiến vòng giải trí mất đi rất nhiều nghệ sĩ xuất sắc.

Còn Cận An mà bọn họ đang nhắc đến đâu rồi, bây giờ anh đã lên máy bay đến nước M.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Có Có Bệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Kết bạn và giải sầu

Thành phố C của nước M một năm có bốn mùa, nhưng vào mùa đông nhiệt độ còn thấp hơn Kinh Thành mấy độ. Cuối tháng 12, lễ Giáng Sinh chưa qua được mấy ngày, thành phố C vẫn mang theo không khí của Nô-en, những món quà trang trí màu hồng còn chưa tháo xuống, chúng toát ra vẻ nổi bật hẳn lên trong màu tuyết.

Khó lắm mới có được hôm ấm áp như hôm nay, có thể bắt gặp những người ra ngoài hoạt động, ví như trượt băng mỗi khi đông đến, đó là môn thể thao hấp dẫn nhất ở thành phố C.

Hôm nay Cận An đến công viên Millink lớn nhất thành phố C để trượt băng, anh thay giày trượt, những cú lướt đi trên băng rất nhàn nhã, thoải mái, lưu loát, anh trượt rất tốt, tự nhiên trở thành điểm sáng, hấp dẫn sự chú ý của người khác.

Dáng người của Cận An không phải loại hình đàn ông cơ bắp mà là thân thể cân đối, anh mặc áo len trắng và quần dài đơn giản, bên ngoài vẫn khoác áo gió, à, đúng rồi, còn một cái khăn quàng, cho dù ăn mặc rất bình thường nhưng vẫn nổi bật lên phong cách thuộc về Ansel, cho nên dù ở đâu, anh cũng là tâm điểm chú ý.

Cận An không để ý tới những ánh mắt xung quanh, có thể nói trong sự nghiệp mười năm ca hát của anh, mỗi ngày đều phải nhận biết bao ánh nhìn, anh sớm đã quen. Chẳng qua, bây giờ anh không còn là Ansel đứng trên sân khấu nữa, chỉ là một anh chàng nước Z đến đây giải sầu, Cận An, tất nhiên tên tiếng Anh của anh vẫn là Ansel.

Mới đến thành phố C vài ngày nhưng Cận An đã cảm thấy được thả lỏng, ở nước Z, anh thật sự đã quá mệt, thậm chí có lúc khó thở, giống như bị người ta bóp cổ.

Cận An nở nụ cười tự giễu, thật ra hôm đó, trong đoạn video gửi đến người mê ca nhạc, anh nói ra lý do để rút khỏi làng âm nhạc không phải để che giấu và lừa dối gì cả, anh rút lui thật sự là để suy nghĩ, nhưng nếu nói không chấp bất kỳ áp lực nào thì không hoàn toàn đúng.

Anh có chịu áp lực, nhưng không phải như suy nghĩ của những người mê ca nhạc và phóng viên là bất hòa với công ty mà là do trong lòng anh đang có vấn đề, anh không có cách nào ca hát nổi. Không một ai biết, anh không còn hát được nữa, không chỉ những người mê ca nhạc, còn cả anh Lâm, Kiều Tấn Vũ cũng không biết, trừ chính anh ra, không ai biết bài "The Time" tại buổi lễ Âm nhạc Châu Á và bài tạm biệt "Tròn đời với ca hát" trong video đó đều đã được anh ghi lại từ trước. Anh không hát được thì làm sao có thể ở lại sân khấu?

Anh muốn lưu giữ những khoảnh khắc đẹp nhất cho mọi người, bởi vì anh đã không có cách nào sáng tác, ít nhất là bây giờ. Anh Lâm ngược lại đã biết tâm bệnh của anh, cho nên anh ấy giới thiệu anh đến thành phố C nước M, thậm chí tìm cả bác sĩ cho anh, anh Lâm nghĩ chỉ cần tâm bệnh của anh được chữa khỏi, sẽ quay về Phi Dương, tiếp tục làm Ansel. Nhưng anh Lâm không biết chuyện anh không hát được nữa, chuyện này anh không thể mở miệng ra nói với ai, chỉ có thể giữ kín nó trong lòng.

Giọng anh, mọi thứ đều không có vấn đề gì, chỉ là anh không hát được.

Cận An cười cay đắng, vốn động tác trượt đang lưu loát cũng ngừng lại, anh lui qua một bên, lấy tay che mặt, nhất thời luống cuống như đứa bé bị bỏ rơi.

Bỗng Cận An thấy chân mình bị người ta đụng vào làm anh thiếu chút nữa ngã nhào, cũng may anh phản ứng nhanh, nắm lấy tay vịn bên cạnh ổn định người. Anh cúi xuống nhìn, chân mình đang bị một bé trai ôm chặt, trên đầu thằng bé đội cái mũ chip bông màu trắng, mặc áo lông xanh và một cái quần bò, đi giày trượt màu đen.

Thằng bé biết mình đụng vào người ta nên rất xấu hổ, ngẩng mặt lên cười ngọt ngào với cái chú bị cậu đâm, hàng mi cong cong trông rất đáng yêu, cậu dùng tiếng Anh nói: "Cháu xin lỗi chú ạ."

Cận An tự nhiên sẽ không so bì với một đứa bé, anh khá là mềm lòng với trẻ con, cười nói: "Không sao, nhưng mà cháu nên cẩn thận hơn, nếu ngã thì người đau là cháu đấy."

Cái miệng hồng hào của thằng bé mở ra, cười nhe hàm răng trắng của mình, "Cháu cảm ơn chú." Sau đó lấy một cái kẹo trong túi đưa cho Cận An, "Mời chú ăn này."

Cận An nhìn kẹo trong cái túi được trang trí rất đẹp kia, lại nhìn dáng vẻ mong đợi của thằng bé, cười nhận, "Cảm ơn cháu nhé." Còn vỗ đầu thằng bé một cái. Nói như thế nào đây, Cận An rất thích thằng bé vừa đáng yêu vừa thông minh này.

Thằng bé thấy Cận An nhận quà mình liền cười càng đáng yêu hơn, khuôn mặt bánh bao khiến người ta rất muốn hôn một cái. Cậu dường như cảm thấy sau khi làm dáng rồi đã có thể làm quen với Cận An, cho nên cậu kéo tay Cận An nói: "Cháu tên là Terry, chú tên gì ạ?"

Cận An bị Terry kéo tay liền trượt về trước, anh nhìn đôi mắt sáng trong của Terry mới phát hiện, hóa ra Terry có tóc đen mắt đen, chắc là một đứa bé mang dòng máu người Châu Á, anh nói: "Chào Terry, chú là Ansel."

Không biết vì sao, khi Terry nghe được cái tên này con mắt liền xoay tròn, như nghĩ đến điều gì, một lúc sau cậu cười híp mắt nói: "Tên chú thật là hay. Tên cháu là do Miêu Miêu đặt đấy, cháu rất là thích, chú có thấy hay không ạ?"

"Miêu Miêu?" Cận An ngẩn người, Terry rõ ràng nói cái tên này bằng tiếng Trung, mang theo cái giọng êm ái, khi cậu nói hai từ Miêu Miêu khiến cho lòng người ta mềm nhũn. Bởi vậy mà Cận An chợt nghĩ ngay đến một chú mèo con màu trắng đang cuộn người cọ cọ vào ngực mình thật ngứa ngáy.

Terry gật mạnh đầu, "Dạ, chính là Miêu Miêu."

Cận An nghĩ, hay Miêu Miêu là tên gọi thân mật của mẹ Terry? Anh cười, cảm giác luống cuống buồn bã vừa rồi đã rút bớt đi. Sau đó, anh phát hiện ra một điều, kỹ thuật trượt của Terry rất tốt, như thế thì vừa rồi sao có thể đụng vào anh?

"Terry, vừa rồi sao cháu lại đụng vào chú?"

Terry lè lưỡi, cười xấu hổ, cậu nhìn Cận An nói: "Từ lúc chú xuống trượt cháu đã để ý chú rồi, chú trượt rất tốt, Terry rất thích. Sau đó... Sau đó Terry thấy hình như chú buồn, cho nên muốn xem có giúp được gì chú không. Miêu Miêu nói phải giúp những người cần giúp đỡ, với lại Terry rất thích chú."

Cận An cười không biết làm sao, bé thẳng bé lên, cọ mặt lên gương mặt bánh bao của Terry, trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua, khiến anh cảm động. Rõ ràng là hai người không quen biết nhau, bé Terry lại vì anh trượt hay mà thích anh, sau đó còn muốn an ủi anh. Có lẽ vì đang ở nơi đất khách quê người, tuy không quen biết nhưng lại có cùng tóc đen mắt đen, lại là trẻ con nên tâm thần phòng ngự trái tim của Cận An đã mở ra với Terry.

"Bây giờ chú không buồn nữa rồi, bởi vì Terry làm chú thấy vui vẻ đấy." Anh xoa đầu Terry qua lớp mũ chóp bông.

Terry cười ngượng ngùng, bồng hân một cái lên má Cận An, sau đó nói: "Cháu cũng vui lắm. Sau này cháu sẽ là anh bạn nhỏ của chú, nếu khi nào chú không vui, cháu sẽ xuất hiện chơi với chú."

Sau khi nói xong, Terry lại cúi đầu than thở, "Tiếc là Terry không ở đây, sau này không gặp được chú thì làm sao giờ?" Bất chợt cậu phẫn khởi ngẩng đầu lên, mong đợi nhìn Cận An, "Chú ơi, chú có thể cho cháu số điện thoại của chú không, sau này cháu sẽ gọi điện hẹn chú đi chơi."

Cận An nhìn gương mặt thoáng cái đã thay đổi cùng nét mặt đáng yêu của Terry, trong lòng cũng vô cùng thích đứa bé này, gật đầu nói: "Được chứ." Nhưng sau khi nói xong anh mới phát hiện, khi anh đến thành phố C còn chưa có điện thoại di động, số điện thoại ở nước Z thì đã không sử dụng nữa, còn số ở chỗ ở hiện nay anh cũng không nhớ, nhưng nhìn vẻ mong đợi của Terry, anh nhanh chóng nghĩ ra một cách thức liên lạc khác, anh nói: "Terry, cháu có tài khoản Wein không?"

Terry gật đầu, cậu chính là một đứa bé đi theo xu hướng, tất nhiên là có Wein!

Cận An thấy dáng vẻ này, cười càng sâu thêm, anh nói: "Tạm thời chú còn chưa có di động, cho nên cháu thêm nick Wein của chú vào nhé?"

Sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Cận An, Terry lấy ra một cái điện thoại vừa đẹp vừa dễ thương, nhanh chóng vào Wein, sau đó nháy mắt nhìn Cận An, chờ anh nói nick Wein.

Cận An bật cười, cầm lấy điện thoại của Terry, bấm mấy cái, tìm thấy nick Wein của mình, thêm bạn, tiếp đó thoát nick Wein của Terry ra, vào nick của mình kết bạn với Terry, vậy bây giờ bọn họ chính là bạn tốt rồi. Cận An trả điện thoại lại cho Terry, "Về sau Terry có thể lên Wein tìm chú."

Terry mặt mày hớn hờ cầm điện thoại, thật sự quá đáng yêu.

"Chú nói rồi đó, sau này Terry có tìm chú, chú không được nói là không biết Terry đâu đấy."

Cận An sờ đầu cậu, "Tất nhiên là không. Terry chính là anh bạn nhỏ của chú mà."

Sau khi nghe thế Terry cười khanh khách, phía xa vang lên giọng nói của một cô gái trẻ: "Terry, Terry, chúng ta phải về rồi."

Terry nghe thấy tiếng của cô gái, mắt phát sáng, nói với Cận An: "Miêu Miêu đến tìm Terry rồi, Terry phải đi đây, tạm biệt chú ~"

Cận An thả thẳng bé xuống đất rồi tạm biệt cậu, nhìn cậu chạy đến chỗ cô gái trẻ mặc áo khoác trắng, Cận An không nhìn rõ mặt cô gái, chỉ thấy được mái tóc đen dài khi cô cúi xuống với đường nét dịu dàng khái quát, thấy cô hôn lên mặt Terry một cái rồi dắt tay Terry đi.

Cận An thấy mình lơ đãng liền buồn cười, anh lắc đầu, nhìn đồng hồ, phải về rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Có Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Miêu Miêu và hẹn gặp

Chiếc xe limousine màu trắng nhỏ đi trên đường, trong xe có mở hệ thống sưởi nên Terry đã cởi chiếc áo lông màu lam của mình xuống, bên trong cậu mặc một chiếc áo len màu đỏ xen trắng, tựa cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Nhìn một lúc như đã đủ, cậu liền ngoan ngoãn ngồi im, lấy máy chơi game trong túi ra chơi, là trò game trí tuệ đang rất lưu hành ở nước M.

Cô gái đang lái xe thỉnh thoảng nhìn Terry vài lần, sau đó nghiêm túc lái xe, chợt một lúc sau liền nghe thấy Terry vui mừng hô lên: "Miêu Miêu, con qua bàn rồi!"

Cô gái quay lại nhìn, Terry nháy nháy mắt, cái mặt mong ngóng được khen ngợi, cô cười khẽ, dùng một tay xoa lên tóc Terry, khen: "Terry giỏi ghê."

Terry cười hài lòng, mặt hồng lên, không thể nói hết được về đáng yêu, sau đó cúi đầu tiếp tục bàn tiếp theo.

"Terry."

"Dạ?" Cậu nghe Miêu Miêu gọi liền bỏ máy chơi game xuống, ngẩng lên nhìn Miêu Miêu, Miêu Miêu đã nói, khi nói chuyện phải nhìn người đối diện mới là đứa bé ngoan.

Cô gái nhìn bộ dạng này của Terry thật moe, cô nhìn cậu một cái mới hỏi: "Vừa rồi trên sân băng, con nói chuyện với ai thế?" Thật ra, không phải cô lo Terry bị người ta lừa bắt cóc, tuy Terry còn nhỏ nhưng rất thông minh, hơn nữa không phải đứa trẻ dễ gần gũi với người khác, ban đầu cô còn tưởng Terry chơi với con của bạn cô, ai ngờ cậu lại nói chuyện với một người đàn ông, khi đó cô đi lấy xe, nhưng bạn cô vẫn luôn trông chừng Terry, cũng không sợ để cậu ở một mình.

"Terry trò chuyện với chú Ansel, bây giờ Terry và chú Ansel đã là bạn tốt, bọn con còn kết bạn trên Wein nữa. Chú Ansel trượt tốt lắm, còn hay hơn cả vận động viên trên tivi, chú Ansel cũng đẹp trai nữa." Terry nghiêm trang trả lời, còn liên tục gật đầu chứng tỏ lời mình rất chính xác.

Cô gái nghe được cái tên "Ansel" cũng khá kinh ngạc, cô nhìn Terry, thấy cậu cứ cười hề hề nên cũng phì cười, cô gõ trán Terry một cái, giả vờ xấu hổ lờm cậu: "Cười kiểu gì thế hả, cậu bé hư."

Terry càng cười ngặt nghẽo, cậu ngo nguẩy, lấy một đĩa nhạc trong chỗ để đĩa ở xe ra, vỏ đĩa bên ngoài rất đẹp, khung màu đen, góc bên phải có một người con trai mặc quần áo trắng lộ ra nửa mặt, chỉ là nửa mặt thôi cũng có thể thấy vẻ đẹp trai xuất trần của người con trai. Bên góc trái in tên của đĩa - Let it go, bên dưới in cái tên "Ansel", hóa ra là đĩa nhạc của Ansel.

Terry gio đĩa lên, nhìn cô gái, "Miêu Miêu, có phải mẹ nghĩ đến Ansel này không? Ngày nào mẹ cũng nghe bài hát của Ansel, hừm, con cũng thấy chú ấy hát hay. Nhưng con chắc chắn chú ấy không hát hay bằng chú Ansel của con, cũng không đẹp bằng chú Ansel nên mới không lộ mặt ra."

Cô gái bị những lời trẻ con của Terry làm cho vừa buồn cười vừa tức giận, "Gi mà không dám lộ mặt, đó là nghệ thuật."

Terry làm mặt quỷ, "Hừ, dù sao vẫn là chú Ansel của con đẹp, chắc chắn còn đẹp hơn chú kia." Terry dùng đôi mắt sáng nhìn cô gái, khuyến khích: "Miêu Miêu, hay mẹ đừng thích Ansel này nữa, con giới thiệu chú Ansel của con cho mẹ làm quen nhé, chú Ansel của con là người tốt, nhất định sẽ là một người bạn trai tốt, sau này cũng sẽ là người chồng tốt, mẹ có muốn cân nhắc thử không?"

Cô gái bị hành động ra vẻ người lớn của Terry chọc cười, "Làm sao con biết chú ấy có phải người chồng tốt không? Con mới 5 tuổi thôi đấy Terry, con học được mấy từ ngữ kỳ lạ đó ở đâu thế?"

"Chẳng có gì kỳ lạ đâu ạ, trên Wein có nhiều lắm, ngày nào con cũng lên Wein xem mà!" Terry chu chu cái môi, thấy mình như bị xem thường.

"Miêu Miêu đừng nói sang chuyện khác, mau trả lời đi, con giới thiệu cho mẹ quen nhé, được không?"

Cô gái cười, còn lâu mới đồng ý với thằng quỷ này, "Mau ngồi im, chúng ta sắp về nhà rồi." Cô thuần thục đánh tay lái, đi xe vào nhà để xe. Đây là một căn nhà hiện đại cỡ nhỏ, nằm ở một khu dân cư ngoại ô thành phố C.

Terry bữu môi, bỏ đĩa nhạc lại chỗ cũ, lúc này mới ngồi từ từ, đợi xe dừng xong liền tháo dây đai an toàn, tự mở cửa xuống xe, tất nhiên không quên tháo giày trượt băng ra.

Sau khi thay giày, Terry nắm tay cô gái vào nhà, chợt nghe tiếng chuông điện thoại từ trong túi cô gái, cô gái lấy điện thoại ra nghe, "Alo, xin chào, tôi là Katrina."

Đầu bên kia truyền đến giọng nữ vui vẻ, cô ấy nói: "Katrina, boss tìm chị đấy, mai chị nhớ qua một chuyến." Cô gái này là trợ lý của Katrina, tên là Amy.

"Chị biết rồi, Amy, mai gặp." Tạm biệt xong, Katrina cúp máy, có hơi khó hiểu không biết boss tìm cô làm gì, cô đang nghỉ phép mà, cô lắc đầu, thật sự cô rất kính mến ông boss đáng yêu ấy, bởi vì mọi thứ của cô bây giờ đều nhờ ông ấy, đó là một ông già đáng yêu khiến người ta kính mến.

Terry chạy đến, tay cầm điện thoại của cậu, nói với cô: "Miêu Miêu, chụp cho con một tấm, con muốn gửi lên Wein cho chú Ansel xem"

"Được." Katrina cầm điện thoại của Terry, ngắm Terry đang pose trên cầu thang, tách, một bức hình đẹp xuất hiện, trên hình là Terry đang ôm lấy má, gương mặt rất moe.

"Rồi đó, của con đây." Nhân tiện đi vào bếp để chuẩn bị cơm, "Terry, tối nay con muốn ăn gì?"

"Con muốn ăn món mì Mexico lần trước." Terry thuận miệng trả lời, tay không ngừng hoạt động, trên màn hình là bức hình cậu vừa chụp vừa rồi, cậu muốn gửi cho chú Ansel. Nhưng Terry vào xem thì chỉ thấy hình cái đầu màu xám hiện ra, ôi, chú Ansel còn chưa về nhà, làm sao lên mạng được chứ!

Katrina có được đáp án của Terry liền loay hoay trong bếp, một lúc sau, cô nghe thấy tiếng hát ngoài phòng khách, miệng nở nụ cười, đó là một bài hát khiến người ta có cảm giác yên bình thoải mái, giọng ca nam trầm ấm đang hát.

Từ lúc tình cờ nghe được bài hát của người con trai ấy trong tiệm coffee do người Hoa mở hai năm trước, cô liền bị thu hút bởi tiếng ca của anh, cho nên liền hỏi bà chủ quán coffee kia người hát là ai, sau đó còn nhờ vậy trở thành bạn tốt của bà chủ, bởi vì bà chủ cũng là một người nước Z, có điều là lấy một ông chồng nước M.

"Ansel Jin." Katrina thầm gọi, đúng là một người đàn ông rất có sức hút. Cô từng lên mạng xem tư liệu về anh, cũng thấy qua hình anh, không thể phủ nhận, anh rất đẹp, giống như vẻ tuấn tú xuất trần mà những người mê ca nhạc khen ngợi, nhưng cô nghĩ, cho dù không có dung mạo như thế, chỉ với tiếng

ca của anh, chỉ cần là người nghe anh hát sẽ bị giọng ca của anh thu hút, bởi vì trong đó chứa đựng rất nhiều tình cảm, hàng ngày phải trải qua nhiều việc khiến họ mệt mỏi, nhưng nghe anh hát như có thể tìm thấy một nơi yên bình trong lời ca, khiến người ta an tâm, hoặc nói, đó là chữa lành.

Katrina chợt nhủ thầm, cô nghĩ đến giọng hát cô được nghe trong album mới mua hình như không còn giống trước, vẫn êm tai và khiến người ta cảm động, chẳng qua lại chứa đựng thêm nhiều thương cảm, hơn nữa thứ lực lượng mạnh mẽ ầm ập làm người nghe cảm thấy được chữa trị hình như đã dần biến mất.

Không biết có phải do liên quan đến nghề nghiệp không mà cô thường nhạy cảm hơn với tình cảm của người khác, cô thờ dãi, âm thầm hi vọng người đàn ông có thể hát được những ca khúc ầm ỉ sẽ vượt qua khó khăn, trở lại với anh ban đầu, hình như có nghe Á Đình bà chủ quán coffee nói, anh rút khỏi giới âm nhạc thì phải? Hôm đó, trông Á Đình rất là đau lòng.

Qua không bao lâu, Terry hưng phấn chạy vào, giờ điện thoại lên, ngón tay bụ bẫm chỉ vào một tin nhắn trả lời cho Katrina xem, cậu nói: "Miêu Miêu, xem nào, chú Ansel nói hình của con chụp rất đẹp, cảm ơn mẹ nhé, Miêu Miêu."

Katrina nhìn thoáng qua, trên đó hiện lên tin nhắn Terry mới gửi, cậu nói: "Chú Ansel, cháu về nhà rồi, chụp ảnh làm bằng chứng, mấy ngày nữa cháu hẹn chú ra ngoài chơi!"

Sau đó bên dưới là hồi âm của người đàn ông tên Ansel: "Ảnh chụp Terry rất dễ thương, chú vừa về chỗ ở, sẽ chờ cuộc hẹn của cháu."

Đôi mắt Katrina cúi xuống, "Chỗ ở..." Câu nói của người đàn ông này, hình như không có tính sở hữu? Cô nghĩ ngợi, nhớ đến cái người nhìn từ phía xa, hình như là một người đàn ông cao lớn, không phải dạng vạm vỡ, nhưng rất cân đối, cũng rất có khí chất, không biết là một người thế nào?

Cô nhìn Terry đang cười như hoa nở, cười mãi không dứt, đẩy vai cậu, "Mau ra dọn bàn, chúng ta có thể ăn rồi."

"Vâng ạ." Terry ngoan ngoãn chạy đi làm việc, quyết định tối nay sẽ trao đổi với chú Ansel, ví dụ như chú Ansel thích con gái thế nào, đúng rồi, nhất định phải hỏi chú Ansel, chú đã có bạn gái chưa, vợ chưa cưới hay vợ gì gì đó, Miêu Miêu nhà cậu xứng đáng có người đàn ông tốt nhất, chú Ansel phải lấy thành ý ra mới có thể theo đuổi Miêu Miêu nhà cậu.

Kỳ thực, anh bạn nhỏ Terry à, Ansel người ta còn chưa muốn theo đuổi Miêu Miêu nhà cậu đâu! Cậu nghĩ nhiều quá rồi đấy!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Cô Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Bệnh nhân và bác sĩ

Lúc buổi tối, Terry hào hứng về phòng, nằm gối lên cái gối mềm mại trên chiếc giường nhỏ màu xanh da trời, cầm máy tính bảng, mở Wein, thấy chú Ansel trên mạng, cậu liền cười ngọt ngào. Cậu rất thích chú Ansel, chỉ mới gặp lần đầu tiên thôi đã thích rồi, đó có phải là duyên phận không?

Terry gọi thoại cho chú Ansel, nói: "Chú ơi, chú có bận gì không?"

Cận An nhanh chóng phản hồi, "Không, chú không bận."

"Vậy chú đang làm gì vậy? Cháu vừa ăn tối xong, Miêu Miêu làm cho cháu bánh mì Mexico, cuốn trông rất đẹp, hương vị rất thơm, cháu rất thích ăn." Terry không quên tập táp miệng, cho thấy cậu rất thường thức bữa tối.

Đầu kia, Cận An nghe được tiếng nói êm ái của Terry, còn cả âm thanh do cậu phát ra liền không nhịn được bật cười, anh cảm thấy nói chuyện với Terry lúc nào cũng vui vẻ.

"Sướng nhỉ, chú còn chưa ăn tối đây."

Terry nhìn đồng hồ, phát hiện sắp tám giờ, chú Ansel còn chưa ăn cơm? Cậu thấy chú thật đáng thương, hỏi: "Vì sao chú còn chưa ăn?"

Cận An dừng lại, đủ hương vị nhất thời sôi sục trong lòng, anh có thể nói với cậu bé đáng yêu kia là anh không ăn nổi sao? Đạo gần đây anh càng ngày càng ít ăn, sau khi ăn còn bị nôn, dần dần không ăn nữa, chỉ uống nước, anh sợ có một ngày, ngay cả nước anh cũng nôn, có phải khi đó anh cách cái chết không còn xa?

Anh cười khổ, lại nhớ Terry còn đang chờ câu trả lời của mình liền nói: "Vì chú không biết nên ăn gì, cho nên còn đang nghĩ, đến giờ vẫn chưa ăn."

Đôi mắt to tròn của Terry xoay vòng, "Chú ơi, thế chú có muốn ăn bánh mì Mexico không, ngon lắm đó. Lần gặp mặt tới, cháu sẽ bảo Miêu Miêu làm thêm cho chú một phần, để chú nếm thử bánh mì Mexico do Miêu Miêu làm, thế nào? Nhưng bây giờ chú nên tự làm hoặc ra ngoài mua, Miêu Miêu nói nhất định phải ăn đúng giờ giấc thì thân thể mới khỏe mạnh, sau khi ăn no cũng sẽ vui vẻ."

Cận An nghe Terry nói vậy, con thèm ăn dâng lên một chút, anh gật đầu, mới phát hiện Terry hoàn toàn không thể thấy, đành phải nói: "Chú biết rồi, chú

sẽ ăn."

Terry cười hi hi, "Vây thì tốt, chú cũng là cậu bé ngoan, Terry không quấy rầy chú ăn tối nữa, lần tới chúng ta nói chuyện nhé, bye bye."

Nếu trước mặt Cận An có một cái gương, anh sẽ thấy ánh mắt của mình cực kỳ dịu dàng, nếu trẻ con chính là tiểu thiên sứ đáng yêu trong sáng nhất thì Terry chính là món quà mà Thượng Đế mang đến cho anh, vào thời điểm anh đang rất đau khổ.

"Bye bye Terry."

Cận An bỏ điện thoại đã cố ý mua trên đường về xuống, đi vào phòng bếp, bánh mì Mexico à? Anh không am hiểu nấu nướng, nhưng trong bếp có thực đơn gọi món bên ngoài, biết đâu lại tìm thấy bánh mì Mexico. Anh xem một lúc, tìm thấy một nhà hàng, gọi điện mua một bánh mì Mexico về.

Nhưng khi bánh mì được đưa đến, Cận An mở hộp đựng ra, nhìn bánh mì Mexico mua cũng không tệ lắm, nhưng nháy mắt liền có con buồn nôn xực lên, nhưng nghĩ đến những điều Terry nói, anh vẫn cầm lên cho vào miệng, nhưng mới chỉ một miếng, hàng lông mày anh đã nhíu lại, có ngọt có chua, cũng không chua ngọt ngon miệng như Terry nói. Giây tiếp theo, Cận An chạy vào toilet nôn, anh vẫn không cách nào ăn được.

"Ting ting ting ting." Điện thoại bàn trong phòng reo.

Cận An lau miệng, ra ngoài phòng khách cầm điện thoại đang reo lên, là Lâm Trường Ca, mỗi ngày gọi đến một cuộc, mưa gió cũng không đổi, "Anh Lâm."

Lâm Trường Ca nghe giọng Cận An, thờ dài, xoa xoa chân mày, "Ansel, hôm nay cậu thế nào?"

"Vẫn như trước, không có gì thay đổi." Chẳng qua làm quen được một cậu bé đáng yêu, như một tiểu thiên sứ.

Lâm Trường Ca cũng biết sẽ không hỏi được gì, chỉ cần Ansel không muốn, không ai có thể buộc anh chịu khuất phục, anh ta đành phải nói mục đích cuộc điện thoại này ra: "Ansel, anh đã nhờ một người bạn ở nước M giúp tìm một bác sĩ, đang ở thành phố C, nghe nói là một giáo viên cũ dạy tâm lý học, sau khi về hưu liền mở một phòng khám bệnh tâm lý, rất nhiều danh nhân đã tìm đến ông ấy để chữa trị trở ngại tâm lý, thêm nữa, bọn họ rất giữ kín lý lịch của khách hàng. Anh đã hẹn gặp ông ấy vào mười giờ sáng mai theo giờ nước M, cậu đi gặp được chứ?"

Cận An nín thở, cúi xuống, im lặng nhìn sàn nhà, thật ra anh không muốn nói chuyện bí mật của mình với người không quen biết, nhưng anh cũng biết, anh cần chữa trị, cần bác sĩ trợ giúp, bằng không, anh thật sự sẽ cách cái chết không xa.

"Em biết rồi, mai em sẽ đi."

Lâm Trường Ca nghe Cận An đáp ứng cũng thở ra, anh ta chỉ sợ Ansel ở nước M một mình, kiên cường chống chọi, cuối cùng không chịu nổi, vậy thì thật sự sẽ không ổn, huống hồ bác sĩ tâm lý già mà người bạn kia đề cử, Lâm Trường Ca cũng có lòng tin, chỉ hi vọng dưới sự trợ giúp của bác sĩ kia có thể giúp Ansel tốt hơn, anh ta liền cảm ơn trời đất.

Cận An và Lâm Trường Ca trò chuyện một lúc mới dập máy, anh nhìn món bánh mì Mexico đã lạnh tanh, cuối cùng thu dọn ném vào thùng rác, cầm điện thoại di động về phòng. Đối diện với căn phòng quanh quẩn, có lẽ người khác sẽ thấy buồn, nhưng với Cận An thì hiện tại là sự an tâm hiếm có, bởi vì chỉ có chính anh, không có ai khác, anh có thể thả lỏng, làm chính mình.

Ngày thứ hai, Katrina đưa Terry sang nhà bà cụ hàng xóm, nhờ bà ấy trông Terry rồi mới lái xe đến chỗ ông Boss đáng yêu.

Chỗ làm việc của Katrina ở một tầng trong tòa cao ốc lớn nhất địa phương, Boss của cô, ông già đáng yêu ấy tên là Raymon Hope, là giáo sư có tiếng trong ngành tâm lý học nổi danh của thành phố C nước M cũng như toàn thế giới, bây giờ đã về hưu, mở một phòng khám tâm lý trong nội thành. Còn cô vì từ nhỏ bị lừa bán lưu lạc sang nước M, được Raymon phát hiện, về sau Raymon dựa vào một vài mối quan hệ liền nhận cô làm cháu gái, cho nên tất cả mọi thứ cô có đều là do Raymon mang đến.

Đi khoảng 40 phút, Katrina đến phòng khám bệnh tâm lý, bây giờ mới là chín giờ sáng. Amy thấy cô liền cười hi hi, "Boss đến rồi. Đang trong phòng làm việc đó."

Lý do gọi Raymon là Boss là vì sở thích của ông ấy, ông ấy cảm thấy được người khác gọi là Boss sẽ trẻ hơn, có sức sống hơn, ưu tú hơn. Bọn họ cũng vui vẻ làm theo sở thích của ông già đáng yêu ấy, ào ào đổi giọng không gọi ông là Dr. Hope mà gọi là Boss.

Katrina gật đầu, vào văn phòng của mình cởi áo khoác ngoài và túi, lấy hai cốc trà rồi đến phòng làm việc của Raymon, gần đây ông ấy thích uống trà nước Z, còn nói trà nước Z nên để người nước Z pha mới ngon, cho nên Katrina buộc phải hóa thân thành cô bé pha trà.

Đi vào trong phòng làm việc, Raymon trông thấy Katrina, mặt liền cười tươi như hoa, "Ưu Ưu, trà ông đâu." Raymon không gọi tên tiếng anh của Katrina mà gọi tên tiếng Trung được khắc trên sợi dây chuyền duy nhất mà cô có lúc đầu, Giản Ưu, mới đây ông ấy mới học tiếng Trung, cho nên rất thích gọi Giản Ưu là Ưu Ưu. Tuy Giản Ưu được Raymon nhận nuôi cho nên mang quốc tịch nước M, nhưng Raymon cảm thấy con người không thể quên gốc, cho nên đã mời một giáo sư dạy Trung văn cho Giản Ưu, bởi vậy Giản Ưu đọc viết dịch tiếng Trung hoàn toàn không có vấn đề.

Giản Ưu đưa trà cho Raymon rồi ngồi xuống, chậm rãi uống một ngụm mới hỏi: "Raymon, ông gọi cháu đến làm gì vậy? Ông chưa quên là cháu đang nghỉ phép đây chứ, cháu đã đáp ứng là sẽ cùng Terry đến dự lễ khai giảng nên không muốn nhận thêm việc đâu."

Raymon hừ một tiếng, trợn mắt nhìn Giản Ưu, "Con bé kia, đừng có từ chối nhanh thế, nếu cháu biết khách hàng là ai, ông chắc chắn cháu sẽ đồng ý."

Raymon biết con bé này rất yêu thích người kia.

Giản Ưu nhướn mày, rất ngạc nhiên với lời này của Raymon, cô không tin Raymon không biết tầm quan trọng của Terry với cô, cô không thấy có khách hàng nào lại so được với Terry, cho nên cô bình tĩnh uống trà, không muốn hỏi Raymon khách hàng là ai.

Raymon giả bộ tức giận, lấy danh sách cho Giản Ưu xem, còn chỉ vào một hàng chữ phía trên, "Cháu xem đây, người này tên là Ansel Kin, hẹn mười giờ gặp, cháu thật không muốn đi?" Raymon còn cố ý đọc dài cái tên ra, sau đó cực kỳ đặc ý thấy được Giản Ưu ngạc nhiên và ngây ra.

"Ansel Jin?" Là người đó ư?

Raymon rất vui sướng, ông ấy nói: "Là một khách hàng cũ của ông giới thiệu cậu ấy đến, nhưng lại do người đại diện của cậu ấy liên hệ, tình huống thế nào không tiết lộ, nói rằng nên để cậu ấy tự tự sẽ tốt hơn." Một lúc sau, Raymon nghiêm chỉnh nhìn Giản Ưu, "Ưu Ưu, cháu có muốn nhận không?"

Giản Ưu mím môi, cúi đầu suy nghĩ mới gật đầu, "Cháu nhận."

Song sắc mặt Raymon càng nghiêm túc hơn, không còn vẻ vui đùa, ông ấy nói: "Ưu Ưu, cháu nhận không có vấn đề, ông tin vào sự chuyên nghiệp của cháu, cho nên cháu nhất định phải nhớ, tuy cậu ấy là ca sĩ cháu ngưỡng mộ, thế nhưng, giữa bác sĩ và người bệnh không thể xuất hiện tình cảm khác, cho nên, nếu cháu sinh ra tình cảm khác với cậu ấy, cháu nhất định phải rút ra, hiểu không?"

Giản Ưu bật cười, nhưng cô cũng nghiêm túc nhìn Raymon nói: "Raymon, cháu biết những nguyên tắc cấm kỵ khi làm bác sĩ tâm lý, cho nên ông nói cháu đều hiểu, với lại, cháu chỉ thích ca nhạc của anh ta, còn bản thân anh ta, đến thường thức cháu còn không có, chúng cháu là người xa lạ."

Raymon bĩu môi, cậu ta chính là người tình trong mộng của vô số người, ông ấy tin thứ như tình cảm không thể nói có là có nói không là không, ai biết chung đụng với nhau có nảy lửa nên tình yêu hay không? Cho nên ông ấy chỉ nhắc nhở Ưu Ưu thôi, có điều nếu quả thật điều đó xảy ra thì sẽ có chút phiền phức.

Giản Ưu cảm bản hợp đồng, nhìn đồng hồ, sắp chín rưỡi rồi, cô nên chuẩn bị đến đội bệnh nhân, Ansel Jin, không ngờ là anh. Cho nên, có phải cô đã đúng khi đoán rằng anh gặp vấn đề gì trong lòng? Đúng là cô thích bài hát của anh, cho nên muốn giúp đỡ anh, cô còn muốn nghe âm nhạc trước kia của anh, cũng muốn nghe càng nhiều bài hát hay của anh.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Cô Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Gặp mặt và trò chuyện

Gần mười giờ, Cận An xuất hiện ở cao ốc lân cận, hôm nay anh đi xe điện ngầm đến đây, hiếm khi nào ở một nơi có thể tự do tự tại, không ai nhận ra anh. Cận An cầm mảnh giấy ghi địa chỉ, nhìn cao ốc trước mắt, chắc đây rồi.

Một cơn gió lạnh thổi qua, Cận An khép lại áo khoác nâu, chưa muốn bước vào cao ốc, tâm tình anh có hơi rối ren, dù anh biết bên trong có bác sĩ có thể giúp anh, nhưng anh lại không muốn nói chuyện riêng của mình với người khác, vậy nên, bây giờ anh vào không được về không xong, xoắn xuýt đứng một chỗ.

Trong căn phòng làm việc được trang trí đơn giản, Giản Ưu ngồi trên ghế salon êm ái màu trắng, cầm trên tay một quyển sách, đang chờ Cận An đến. Cô nhìn đồng hồ đeo tay, đã mười giờ, anh còn chưa tới, đang do dự à? Không phải cô chưa từng gặp tình huống này, nhiều bệnh nhân của cô đều bày tỏ họ phải do dự rất nhiều lần mới đến được, đôi khi đã đến ngoài phòng khám nhưng vẫn không đi vào.

Có những người chấp nhận mình bị bệnh về sinh lý như cảm cúm đau ốm, song lại cực kỳ tị huý bệnh tâm lý, thậm chí cho rằng bệnh tâm lý cũng như bệnh tâm thần, không muốn để người khác biết tình thần của bản thân có vấn đề.

Thời gian trôi qua từng giây, đã mười giờ rưỡi, Giản Ưu ra khỏi phòng tìm Amy, mà lúc này, Cận An cuối cùng cũng đi vào phòng khám.

"Xin chào, tôi có hẹn với Dr. Hope lúc mười giờ." Cận An đi thẳng đến quầy lễ tân nói.

"Xin anh chờ một chút." Sau khi lễ tân xác nhận liền mời Cận An vào, dẫn đến chỗ Amy, kết quả, lần đầu tiên gặp mặt của hai người lại chính ở văn phòng không lớn của Amy.

Giản Ưu phản ứng đầu tiên, cô đã lên mạng xem trước về tư liệu liên quan đến Cận An, cho nên liền nhận ra gương mặt Cận An, huống hồ đó là gương mặt làm người ta không dễ dàng quên được. Cô đưa tay ra nói: "Xin chào, tôi là Katrina Hope."

Cận An thấy lạ, anh không biết vì sao mình lại được đưa đến đây, người anh hẹn là Dr. Hope, anh Lâm nói đó là một ông già, thế nào mà anh lại gặp hai cô gái trẻ? Hơn nữa một người trong đó nói tên cô ấy là Katrina Hope, cô ấy có quan hệ gì với Dr. Hope ư? Tuy nhiên anh sẽ không quên lễ nghi, khẽ nắm nhẹ bàn tay Giản Ưu, "Xin chào, tôi là Ansel, tôi có hẹn với Dr. Hope."

Giản Ưu cười cười, "Tôi chính là Dr. Hope." Cô biết ý của Cận An, anh muốn nói người anh hẹn hôm nay là Raymon, nhưng cô không phải cũng là Dr. Hope à? Mặc dù trong phòng khám để phân biệt cô và Raymon, đều gọi là Dr. Raymon và Dr. Katrina.

Cận An ngẩn người, nhìn bác sĩ trẻ trước mặt, nhất thời không biết nói gì.

"Không bằng chúng ta vào phòng làm việc của tôi rồi nói chuyện tiếp?"

Cận An gật đầu, theo Giản Ưu vào phòng làm việc, dĩ nhiên Giản Ưu đưa anh vào phòng làm việc khác, phòng đó là nơi họ trò chuyện với khách cho nên trang trí trong phòng dùng tông màu xanh nhạt, đây là màu tự nhiên, khiến cho người ta cảm thấy bình thản yên bình, với người mệt mỏi có thể thư giãn, với những người tinh thần sa sút, thể xác và tinh thần gặp stress cũng có lợi ích khá tốt. Ngoài ra còn có thêm chút sắc xanh lẫn vàng ấm áp, nói tóm lại, cách bài trí như vậy sẽ khiến khách hàng có thể thả lỏng và bình thản.

Giản Ưu mời Cận An ngồi xuống, nở nụ cười tạo khoảng cách an toàn, cô nghĩ rồi nói: "Tôi có thể gọi anh là Ansel chứ?" Giản Ưu hỏi bằng tiếng Trung, cô nghĩ tiếng Trung sẽ giúp Cận An thả lỏng hơn tiếng Anh.

Cận An sững sốt, anh nhìn ra được cô bác sĩ này là người châu Á, nhưng không ngờ cô biết nói tiếng Trung, ở nơi đất khách quê người lại được nghe ngôn ngữ thân thuộc, Cận An cũng mở lòng hơn với Giản Ưu.

"Được."

Ghế salon trong phòng không phải để đối diện mà để lệch góc sáu mươi độ, tạo cho người ta có cảm giác đang được lắng nghe chứ không phải mặt đối mặt căng thẳng như đi phỏng vấn.

Giản Ưu cười cười, "Vậy anh có thể gọi tôi là Katrina, hoặc gọi tên tiếng Trung của tôi là Giản Ưu, chúng ta coi như nói chuyện phiếm, anh có thể từ từ thả lỏng. Có muốn uống gì không?"

"Cho tôi một cốc nước là được." Cận An định nói cho anh ly cà phê, nhưng lo ngại đến trở ngại gần đây của mình, anh sợ sẽ nôn cho nên chọn nước lọc.

Giản Ưu chú ý đến một ít vệt đỏ dẫn trên mặt anh, cô đi ra cái quầy bar nhỏ trong phòng rót hai cốc nước, đưa một cốc cho Cận An.

Giản Ưu chưa hỏi gì, Cận An đã nói: "Dạo gần đây tôi cảm thấy hơi mệt."

Giản Ưu có chút kinh ngạc, bởi vì cô cho rằng Cận An mãi mới đến là đang do dự bất an, tất nhiên cũng có thể là do bận việc gì đấy, nhưng anh không gọi điện giải thích cùng với việc vừa rồi thấy anh thờ ơ, cô nghĩ khả năng trước sẽ lớn hơn, cho nên cô tưởng là Cận An sẽ không dễ dàng nói đến vấn đề tâm lý anh đang gặp phải.

"Cảm giác mệt đó như thế nào?" Giọng cô rất nhẹ nhàng, không cứng nhắc như đang làm việc, quả thật giống như một người bạn, là một người bạn tin cậy, bởi vì chỉ trong mối quan hệ này, giữa bác sĩ và bệnh nhân mới có quan hệ tốt đẹp.

Cận An nhắm mắt, tay siết cái cốc, một lúc sau anh mới nói: "Đôi lúc tôi không muốn làm gì hết, không muốn tiếp xúc với người khác, cảm thấy những nơi quen thuộc rất không an toàn, trong lòng không có chút phần khởi nào."

"Gần đây anh ngủ thế nào? Ăn uống ra sao?" Giản Ưu tiếp tục hỏi.

"Không tốt lắm, rất khó ngủ, đôi khi giật mình tỉnh giấc. Ăn uống cũng không tốt, thỉnh thoảng không muốn ăn, mà ăn vào thì sẽ thấy buồn nôn rồi nôn hết ra." Khi nói đến đây, nét mặt Cận An trở nên mệt mỏi, mơ hồ thấy được quãng xanh dưới mắt, nhìn qua thì quả thật anh ngủ không ngon giấc.

Giản Ưu ghi lên cuốn sổ nhỏ đặt bên cạnh, lúc này mới lại hỏi: "Còn có điều gì khác nữa không? Vừa qua anh có gặp được chuyện vui gì không?"

Cận An định lắc đầu, thế nhưng bỗng dừng nhớ đến khuôn mặt bánh bao dễ thương của Terry, khoe miệng khê nhếch lên thành một vòng cung, khiến khí chất trên người anh thay đổi, từ tâm tình đang xuống thấp biến thành một người tuấn nhã ôn hòa.

"Tôi gặp được một cậu bé rất đáng yêu, cậu bé rất khôn khéo lại thông minh, tôi rất thích cậu bé ấy."

Giản Ưu nghe xong nụ cười cũng sâu hơn, "Trẻ con đúng là rất đáng yêu, chúng giống như những tiểu thiên sứ vậy."

Cận An nghe đến ba từ "tiểu thiên sứ" liền sinh hảo cảm với cô bác sĩ trẻ, bởi vì anh cũng có cùng cảm nhận như thế, Terry đích thật là một tiểu thiên sứ đáng yêu.

Buổi trò chuyện diễn ra rất suôn sẻ, suôn sẻ đến mức ngoài dự đoán của Giản Ưu, gần đến trưa, Giản Ưu tiễn Cận An, sau đó đi vào phòng làm việc của Raymon. Hôm nay Raymon không có hẹn với bệnh nhân, ở lại cũng là vì đội cô.

Raymon hỏi cô: "Lần đầu trò chuyện cháu thấy thế nào?" Raymon rất nghiêm túc trong công việc.

Giản Ưu nói: "Gặp trở ngại về giấc ngủ, ăn uống suy giảm, dễ mệt mỏi, thỉnh thoảng lâm vào trạng thái hoảng hốt... Đã kéo dài một thời gian, gần đây có cảm giác rõ ràng hơn về trạng thái này."

Raymon nhíu mày, "Tâm tình cậu ấy xuống thấp?" Những đặc điểm trên đều ăn khớp với bệnh trầm cảm, nhưng cần phải tiến hành xác nhận thêm.

Giản Ưu lắc đầu, "Trông có vẻ là vậy, nhưng anh ta nói, anh ta gặp được một cậu bé, rất thích nó, khi nói chuyện vẫn tỏ ra lạc quan vui vẻ."

"Có vẻ hơi phức tạp, nhưng xem ra thu hoạch của cháu cũng rất lớn, cậu ấy rất phối hợp à?"

Từ cuộc nói chuyện, Raymon nghĩ Cận An rất tích cực giải quyết trở ngại trong lòng, vậy sẽ dễ tìm cách giải quyết hơn.

"Vâng ạ, hơi ngạc nhiên, anh ta bằng lòng nói đến một vài tình huống của mình." Tuy nhiên Giản Ưu không lạc quan được như Raymon, vì cô có cảm giác Cận An còn kháng cự một vài chuyện, có những giai đoạn hiện tại anh không nhắc đến, mà khi nhắc đến anh tỏ ra rất nôn nóng và u buồn. Cho nên, trên thực tế, trừ những biểu hiện liên quan đến thân thể và tinh thần cô đã biết được một ít ra thì những cái khác hoàn toàn không biết gì cả.

Raymon gật đầu, tạm bỏ qua công việc, ông cười hỏi Giản Ưu: "Thế thôi, lần đầu tiên nói chuyện trực tiếp với ca sĩ mình thích, cháu có cảm giác ra sao?"

Giản Ưu thực sự bị Raymon làm cho vừa bực mình vừa buồn cười, cô giả bộ giận dỗi lườm ông: "Raymon, cháu không phải cô bé mười tám tuổi, sẽ không vì gặp được thần tượng mà la hét inh ỏi, tinh thần hốt hoảng đâu."

Raymon cười sang sảng, "Nhưng trong mắt ông, cháu chính là một cô bé." Còn là một cô bé chưa biết yêu! Raymon làm bầm. Ông có hơi lo lắng, cháu gái của ông không phải gặp trở ngại gì về tình cảm đâu chứ? Làm thế nào mà đến giờ còn chưa "điện giật" với đàn ông? Ông nhớ là có mấy thanh niên tài giỏi đẹp trai theo đuổi cô cũng không thấy cô bằng lòng, còn không thèm nhắc đến những thiếu niên hồi còn đi học.

"Ưu Ưu này, cháu nên tìm bạn trai đi." Raymon rất nghiêm túc, ông không vì điều gì khác, chỉ là ông cảm thấy trong đời người nên có một mối tình, không có tình yêu thì đời người đâu còn hoàn chỉnh, với lại Ưu Ưu còn là con gái, càng cần được tình yêu tưới nhuần.

Giản Ưu cúi mặt, không phải cô không muốn yêu đương, mà là cô còn chưa tìm được người khiến mình động lòng, đã lâu rồi cô không nếm thử mùi vị động lòng là thế nào... À mà cũng không đúng, khi đó, ở quán coffee của Á Đình, khi lần đầu tiên được nghe giọng ca của Ansel, dường như cô đã động lòng. Chẳng lẽ cô thật sự có cảm tình với người đó?

Giản Ưu nghĩ lại tình hình vừa rồi, Ansel xuất hiện trước mặt, không phải hình ảnh nhìn thấy trên web, là Ansel thật sự, nhưng lại không chỉ là Ansel... Cô bật cười lắc đầu, hình như mình đã nghĩ nhiều.

Raymon nhìn bộ dạng này của cô, không biết nên vui hay nên lo lắng, chẳng lẽ đúng như câu nói đùa trước đó của ông, Ưu Ưu đã sản sinh tình cảm với Ansel kia, có phải ông đã làm sai hay không? Không nên để Ưu Ưu nhận công việc này mà để ông làm?

Giản Ưu trở lại bình thường liền thấy đáng vẻ của Raymon, biết ông đang nghĩ gì liền nói: "Raymon, cháu có thể làm tốt, ông đừng lo." Cô hy vọng có thể giúp được Ansel.

Raymon còn nói được gì, đành gật đầu, nhưng vẫn nhấn mạnh lại: "Ưu ưu, nhớ kỹ lời ông nói, nếu xảy ra chuyện đó phải rút ra, chuyển công việc cho ông."

Giản Ưu cười gật đầu đồng ý, đi đến kéo Raymon, nói: "Được rồi mà Raymon yêu quý, bây giờ ông có nể mặt đi ăn trưa với cháu được không?"

Raymon cười ha ha, "Đi chứ, dẫn cả Terry theo luôn." Giản Ưu tự nhiên rất sẵn lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Cô Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Ngộ độc và gặp lại

Năm 2010 sắp qua để chào đón tết nguyên đán năm 2011, thành phố C rất náo nhiệt, vì dù sao cũng mới hết lễ Giáng sinh không bao lâu. Ở hồ nhân tạo to lớn bên trong công viên Millink thành phố C, cột nước màu bạc bắn lên trời, khi nước rơi xuống được ánh đèn bên dưới rọi vào, chúng như một màn mưa cầu vồng, đẹp vô cùng. Công viên tụ tập rất nhiều người, họ cùng trải qua ngày cuối cùng của năm 2010, sau đó cùng đếm ngược, chào đón ngày đầu tiên của năm 2011.

Cận An tìm một chỗ ngồi ngoài trời trong nhà hàng, nhìn dòng người vui vẻ náo nhiệt xung quanh, có hơi thất thần, những khuôn mặt vui vẻ phần nào như thể, dường như đã lâu rồi anh chưa có. Nhớ lại quãng thời gian mười năm làm ca sĩ, ngày nào cũng bận như ngày hội, không có giây nào ngừng, cho dù là Tết Nguyên Đán, anh vẫn phải chuẩn bị hết sức cho buổi diễn đầu năm. Cuộc sống bây giờ lại có hơi giống như đang mơ.

Cho đến khi nhân viên phục vụ đến hỏi anh muốn ăn gì thì Cận An mới tỉnh lại, anh nhìn những món ăn tinh xảo trong menu do phục vụ đưa đến, có lẽ bị không khí hân hoan tung bừng ảnh hưởng, anh có thêm chút khẩu vị, khép thực đơn lại, nói với phục vụ: "Cho tôi một đĩa cá nướng chanh." Vị bác sĩ Katrina kia đã từng nói, khi không muốn ăn có thể ăn thử thức ăn có chút vị chua, nó sẽ kích thích ăn uống.

Nhân viên phục vụ mỉm cười gật đầu, "Vâng, xin anh chờ một lát." Khi phục vụ ôm thực đơn đi thì lén nhìn Cận An mấy lần, trong lòng nghĩ, đây là đàn ông Châu Á à? Trông thật đẹp trai.

Cận An thử thả lỏng, tựa lưng vào ghế, tìm một tư thế thoải mái, điện thoại đúng lúc vang lên, đây là chuông điện thoại anh cài riêng khi có thông báo về tin tức Terry đăng lên Wein, khóe miệng đã giương lên, anh cầm điện thoại, vào Wein, Terry gửi tin nhắn trò chuyện đến, khẽ ấn nhẹ một cái, trong điện thoại liền phát ra giọng nói trẻ con của Terry.

"Chú Ansel, còn bốn tiếng nữa là sang năm mới, bây giờ cháu đang cùng Miêu Miêu đến công viên Millink, chúng cháu sẽ cùng mọi người ở đây đếm ngược chào đón năm mới, chú ơi, chú có đến đón năm mới cùng Terry không?"

Cận An muốn gửi tin nhắn thoại cho Terry, nhưng xung quanh quá ồn ào, anh sợ Terry không nghe rõ, đành phải gõ chữ, anh viết: "Terry, chú ở công viên Millink rồi, trong một nhà hàng ngoài trời tên là Melo Meet, chú rất muốn đón năm mới cùng Terry."

Terry nhanh chóng trả lời lại, cậu nói: "Hi hi, quá tốt rồi, chú ở đó chờ cháu nhé, cháu và Miêu Miêu sắp đến rồi!"

Cận An trở nên dịu dàng, trả lời Terry: "Được."

Terry đang ngồi trên chiếc xe limousine màu trắng cầm điện thoại cười thật đáng yêu, sau đó chớp mắt với Giản Ưu, "Miêu Miêu, chúng ta đi tìm chú Ansel rồi cùng đón năm mới với chú ấy nhé!" Cậu nhóc còn ngậm biểu dương mình đã làm quá tốt, không ngờ chú Ansel ở công viên Millink rồi, có phải đó chính là duyên phận không nhỉ? Xem ra ngay cả Thượng Đế đáng yêu cũng muốn cậu giới thiệu chú Ansel cho Miêu Miêu làm quen.

Giản Ưu thừa dịp đèn đỏ xoay lại bóp má cậu nhóc, "Con thích chú Ansel đến vậy hả? Có phải còn thích chú ấy hơn cả mẹ không?"

Cậu nhóc bị bẹo má, đôi mắt đen lúng liếng mở to, "Terry vẫn thích Miêu Miêu nhất, Miêu Miêu không nên ghen."

Giản Ưu phì cười, cắn một cái lên cái má trắng mập như bánh bao, "Biết rồi, không ghen, dẫn con đi tìm chú Ansel được chưa."

Hai mắt Terry phát sáng, ngoan ngoãn ngồi im, hai chân vung vẩy, trong miệng ngân nga, Giản Ưu nghe một lúc, cảm thấy hình như có hơi giống bài "Beautiful Word" phát tới qua ở nhà.

Vừa rồi nghe Terry gửi tin nhắn thoại cho chú Ansel của cậu cô hơi sững sờ, nghe đến cái tên "Ansel" trái tim cô nhảy lên một cái, sau đó gương mặt Ansel hiện lên trong đầu, chiếm cứ tinh thần cô.

Nói đúng ra, cô và Ansel đều là lần đầu tiên gặp gỡ, nhưng không ngờ ấn tượng người đó tạo cho cô lại sâu sắc đến thế, gương mặt tái nhợt, quầng mắt thâm mệt mỏi, sự u buồn và ảm đạm trong đôi mắt, tâm tình sa sút, cô đều nhớ rất rõ. Chẳng lẽ bị Raymon đoán trúng? Cô đã động lòng với Ansel? Bây giờ Ansel đang là bệnh nhân của cô.

Giản Ưu cau mày, đè nén tâm tình đó xuống, cô không nên nghĩ đến nó, cô và anh chỉ là quan hệ bạn bè, chính xác là mối quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân, bây giờ việc cô phải làm là dùng sự chuyên môn của mình giúp đỡ người đàn ông đó.

Chiếc xe limousine trắng đi một mạch, một giờ sau liền vào bãi đỗ xe công viên Millink, may mắn là tìm được chỗ đỗ.

Cậu nhóc Terry rất phấn khởi vì lát nữa là được gặp chú Ansel, hơn nữa hai người còn có thể đi trượt băng, hôm nay sân trượt băng trong công viên mở cả ngày. Cậu lấy điện thoại gửi tin lên Wein Cận An: "Chú Ansel, cháu và Miêu Miêu đến rồi, Terry chuẩn bị đi tìm chú đây."

Nhưng một lúc sau, Terry phụng phịu mặt, tỏ ra "tôi không vui", cậu chờ lâu rồi mà chú Ansel còn chưa trả lời, bình thường chỉ mấy giây sau là chú Ansel trả lời rồi.

Giản Ưu nhìn bộ mặt đáng yêu "Tôi bị tổn thương, tôi không vui" liền dắt tay cậu đi, "Chú Ansel của con có nói đang ở đâu chờ con không?"

"Chú ấy nói chú ấy đang ở một nhà hàng ngoài trời tên là Melo Meet chờ Terry."

"Vậy chúng ta cứ qua đó thôi." Cô biết nhà hàng Melo Meet này ở đâu, trước đó mấy ngày đã đi cùng bạn đến, cô dắt tay cậu nhóc đi theo đường trong trí nhớ, không quên an ủi cậu nhóc: "Có lẽ chú Ansel của con không nghe được tiếng thông báo có tin nhắn nên mới không nhắn lại, bây giờ xung quanh nhà hàng chắc chắn rất ồn ào, cho nên Terry không cần phải buồn."

Terry ngược mặt nhìn Giản Ưu, hằm hừ, kiêu ngạo nói: "Terry không có trách chú Ansel, cũng không buồn, bây giờ rất nhiều người, âm thanh ầm ĩ, chú Ansel không nghe được không phải lỗi của chú."

Giản Ưu bóp mũi Terry một cái, cậu nhóc lại giả bộ nữa, nhưng thật sự rất đáng yêu.

Tuy nhiên Giản Ưu và Terry không ngờ, khi đến Melo Meet, phát hiện không ít người đang túm lại một chỗ, Giản Ưu là con gái lại dẫn theo trẻ con tự nhiên không dám chen vào, sợ ngã sẽ không tốt. Song Giản Ưu vẫn nghe được tiếng nghị luận xung quanh.

"Vừa rồi ở đây làm sao thế?"

"Hình như có một người đàn ông Châu Á bị ngộ độc, sốc ngay tại chỗ, vừa rồi mới được đưa lên xe cấp cứu, tôi nhìn từ xa, sắc mặt anh ta tái nhợt rất đáng sợ."

"Hả? Sao lại bị ngộ độc? Danh tiếng của Melo Meet rất tốt, an toàn hợp vệ sinh, tôi đã ăn ở đây nhiều lần rồi cũng chưa từng thấy trường hợp nào ngộ"

độc."

"Nghe nói chuyện này có liên quan với đầu bếp, phục vụ nhà hàng bắt được người phụ nữ đầu độc, cô ta vừa nãy cười thâm thiết, la hét nói đầu bếp phục vụ cô ta, còn hại chết con của cô ta, cho nên cũng muốn đầu bếp mất hết danh dự, khiến người ăn thức ăn do anh ta làm chết..."

"Thật hết nói nổi, có cừu oán cũng không thể gây hại đến tính mạng của người khác, người đàn ông Châu Á ấy thật đáng thương, bị tình cừu này liên lụy..."

Nhóc Terry nghe thấy, khi nghe nói đến người đàn ông Châu Á liền cứng đờ người, nắm chặt tay Giản Ưu, "Miêu Miêu, có phải họ đang nói đến chú Ansel không?" Cho nên chú Ansel mới không trả lời tin nhắn của cậu? Terry càng nghĩ càng cảm thấy người đàn ông Châu Á bị ngộ độc ấy chính là Cận An, sợ quá liền khóc, "Huhu, chú Ansel..."

Giản Ưu vội vàng ôm cậu nhóc dỗ dành, nhẹ nhàng xoa lưng cậu, "Terry đừng khóc, chúng ta đi hỏi xem người đó có phải chú Ansel không nhé? Trước tiên con đừng khóc."

Cậu nhóc tựa đầu vào cổ Giản Ưu, thút thít gật đầu, đáng vẻ đáng thương, trong miệng vẫn nhắc mãi: "Chú Ansel... huhu... chú..."

Giản Ưu thở dài, chấp nhận chen vào vòng vây người đi vào Melo Meet, cô hỏi một phục vụ: "Xin hỏi, người đàn ông bị ngộ độc tên là gì?"

Nhân viên phục vụ thấy Giản Ưu giống người châu Á, nghĩ là vợ con của người đàn ông vừa rồi liền nói: "Tôi không rõ, anh ta bị sốc tại chỗ, không thể hỏi được gì, xin hỏi cô có phải vợ anh ta không? Chúng tôi ban nãy còn phát hiện điện thoại của anh ta bị rơi."

Giản Ưu muốn phủ nhận nhưng quý thần xui khiến thế nào lại không nói, còn cầm điện thoại di động mà nhân viên phục vụ kia đưa, điện thoại không khóa, cho nên Giản Ưu mở màn hình liền thấy thông báo - thông báo của Wein, Terry gửi cho bạn một tin nhắn thoại.

Con người Giản Ưu co rụt lại, bỏ điện thoại vào túi, vỗ vỗ lên lưng cậu nhóc người đang cứng đờ, "Xin hỏi anh ấy được đưa đến bệnh viện nào?"

Nhân viên phục vụ thấy thế, nghĩ là mình đoán đúng, đây chính là vợ con của người kia, vội vàng nói: "Anh ta được đưa đến bệnh viện C."

Giản Ưu gật đầu, cảm ơn phục vụ, ôm Terry ra bãi đậu xe, bước chân nhanh hơn, cô nói với Terry: "Terry không phải sợ, chúng ta đến bệnh viện thăm chú Ansel nhé?"

Terry ngược mặt đầm nước mắt lên, âm giọng trẻ con nức nở nói: "Vâng ạ."

Bệnh viện C, Cận An đã được phẫu thuật rửa ruột xong, được đưa về phòng bệnh nghỉ ngơi, tất nhiên toàn bộ chi phí do giám đốc Melo Meet đi cùng phụ trách, dù sự việc thế nào, nếu xảy ra ở Melo Meet, chính là do thức ăn của họ tạo nên, bọn họ phải chịu trách nhiệm. Còn người phụ nữ cực đoan và đầu bếp kia đã được đưa đến đồn cảnh sát lấy khẩu cung.

Khi Giản Ưu và Terry đến bệnh viện C đã là nửa tiếng sau, quãng đường vốn hơn mười phút nhưng do trên đường quá đông, rất nhiều người đổ về công viên Millink.

Giản Ưu hỏi thăm tình hình, biết được phòng bệnh của Cận An liền dẫn Terry đi. Trong phòng bệnh, Cận An nằm trên giường còn chưa tỉnh, sắc mặt tái nhợt, không có chút máu, ngay cả môi cũng xanh tím. Khi Terry thấy anh liền khóc, đến bên cạnh giường, cẩn thận xoa tay Cận An, "Huhu, chú Ansel, Terry đến thăm chú này."

Còn Giản Ưu đã đứng sững ra trước cửa, thất thần nhìn người đàn ông trên giường bệnh, cô thật không ngờ, hóa ra chú Ansel trong miệng Terry chính là Ansel này. Cô bừng tỉnh, đi đến đặt tay lên vai Terry, cúi người xoa dịu cậu: "Terry đừng khóc, sẽ làm phiền chú Ansel nghỉ ngơi, chú không sao rồi nên con đừng lo."

Terry hít mũi, mắt hồng hồng, cậu hỏn hển, sụt sịt nói, "Thật không ạ? Chú Ansel thật sự không sao chứ ạ?" Thấy Miêu Miêu nhà cậu gật đầu, Terry cuối cùng đã yên tâm, cũng ngừng khóc, nhưng vẫn kéo tay Cận An, tựa vào giường bệnh, trong miệng nói: "Chú Ansel, không sao rồi, chú phải mau khỏe lại nhé."

"Ừ." Giọng nói nhẹ nhàng hơi khàn vang lên, Terry và Giản Ưu cùng nhìn, người đàn ông trên giường bệnh đã mở mắt, trong mắt anh rất dịu dàng, trên khuôn mặt tái nhợt hiện lên nụ cười khiến người ta cảm thấy yên tâm, đây là sức mạnh của người đàn ông này, sức mạnh thuộc về Ansel, hóa ra, sức mạnh này chưa từng biến mất, chỉ đôi khi anh không có cách nào khiến nó tuôn ra mà thôi.

Cận An dời mắt khỏi Terry mới phát hiện cô gái đi cùng Terry là bác sĩ Katrina, vậy thì, Miêu Miêu trong miệng Terry chính là cô sao? Cận An cảm thấy buồn cười, bởi vì bác sĩ Katrina nhìn qua có vẻ không xứng với nick name đáng yêu như thế. Chẳng qua, tương lai không lâu, Cận An mới phát hiện, Terry nói không có sai, Ưu Ưu của anh thật ra rất thích hợp với nick name Miêu Miêu này.

"Bác sĩ Katrina."

Giản Ưu cười cười, "Ansel."

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Có Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Năm mới và ăm áp

Nghe Cận An và Giản Ưu chào hỏi nhau, cậu nhóc thấy lạ, "Chú Ansel quen Miêu Miêu à?" Cậu nhóc Terry vừa mới khóc nên đôi mắt còn ướt nhep, ngốc nghếch nhìn Miêu Miêu và chú Ansel.

Cận An còn yếu, cho nên đành bỏ qua ý nghĩ xoa đầu cậu nhóc, cười gật đầu, "Quen chứ, bác sĩ Katrina hóa ra là Miêu Miêu mà Terry nói à."

Terry cười hi hi, "Hai người quen nhau thế nào vậy ạ?" Cậu nhóc bỗng nghĩ đến, nếu Miêu Miêu quen chú Ansel, thêm vào đó lại thích một ca sĩ tên là Ansel, chẳng lẽ chú Ansel chính là ca sĩ Ansel ư? Nếu đã nghĩ, cậu liền hỏi, "Chú ơi, có phải chú là ca sĩ Ansel nước Z đó không?"

Bầu không khí bỗng chốc ngưng trệ, Cận An nằm trên giường khép mắt lại, nụ cười nhẹ nhàng ăm áp bên khóe môi cũng như lạnh hẳn, chẳng qua anh nhanh chóng phát hiện vẻ mặt hưng phấn chờ mong của Terry thay đổi, trở nên thấp thòm bất an, hình như đã biết mình hỏi câu hỏi làm anh không vui.

Anh nghĩ, cậu nhóc thật mắc cảm với tâm tình của người khác, có nên nói là không hồ con trai của bác sĩ Katrina không? Anh yêu thích Terry, cho nên bầu không khí ngưng trệ lập tức biến mất, anh dùng vẻ mặt và giọng nói dịu dàng êm ái trả lời Terry: "Là chú, làm sao Terry lại biết?"

Terry thật sự mắc cảm, cậu cảm nhận được sự an ủi và vỗ về của Cận An, cũng thấy bầu không khí trở lại như thường, thế nên liền cười híp mắt, đôi mắt như trắng lười lười, rất dễ thương, cậu nói. "Miêu Miêu thường hay bật bài hát của chú Ansel nghe đấy, trong xe, trong nhà, trong phòng làm việc đều có rất nhiều đĩa của chú, Miêu Miêu rất thích chú Ansel."

Giản Ưu liền thấy mặt nóng lên, kích động muốn bịt ngay miệng cậu nhóc lại. Thằng nhóc này nói gì thế, cô chỉ thích bài hát của Ansel, không phải thích Ansel, nhóc con đừng nói mập mờ thế được không? Cô lờ mờ thấy quý còn đang cười gian trá chớp mắt với cô, mặt đỏ ửng nói với Cận An: "Bài hát của anh rất hay."

Cận An nhìn bọn họ, không biết vì sao cảm thấy lòng mình dịu lại, thậm chí khi nghe bọn họ nhắc đến bài hát của anh cũng không hậm hực và buồn khổ như thường ngày, anh cười với Giản Ưu, cảm thấy nên lễ phép đáp lại một câu: "Cảm ơn."

Giản Ưu không biết nói gì, nhưng cô biết mặt mình chắc chắn càng đỏ hơn, có xúc động muốn che ngay mặt bỏ đi. Cô thấy mình không nên có tình cảm này, dù sao người trước mặt là bệnh nhân của cô, thế nhưng không biết làm sao giữa bọn họ lại xuất hiện thêm mối quan hệ mơ hồ vì cậu nhóc Terry. Giản Ưu có dự cảm, đây không phải kết thúc, chỉ mới bắt đầu thôi, sự quen biết giữa cô và anh.

Tiếng gõ cửa đánh động ba người bên trong, sau khi Cận An nói tiếng "Mời vào" thì thấy giám đốc Melo Meet đi vào, đây là một người đàn ông bề ngoài lịch sự, người hơi gầy, đầu tiên ông ta nhã nhặn biểu lộ sự vui vẻ khi Cận An tỉnh lại, sau đó mới thay mặt nhà hàng bày tỏ sự áy náy day dứt với Cận An, đồng thời tỏ ý rằng tiền thuốc men của Cận An sẽ do bọn họ chịu trách nhiệm, bảo Cận An cứ yên tâm nghỉ ngơi, nếu có ý kiến gì khác, bọn họ cũng bằng lòng thương lượng.

Cận An không có ý kiến gì, giám đốc lại nói mấy câu sau đó mới đi, có điều cảnh sát lại đi vào, lấy khẩu cung của Cận An, cứ thế lại mất thêm một lúc, bây giờ đã mười một giờ bốn mươi lăm phút, còn mười lăm phút nữa sẽ sang năm mới 2011.

Giản Ưu nhìn nhóc Terry ngồi trên ghế, cậu đang chăm chú nghe Cận An nói, khuôn mặt hồng hào, mắt cong cong, có thể thấy, cậu rất thích Cận An. Giản Ưu nhìn hai người trò chuyện, không hiểu sao sinh ra cảm giác họ giống như hai cha con.

Cận An mặc dù vẫn nói chuyện với Terry, thế nhưng cũng có để ý Giản Ưu, anh thấy Giản Ưu ngăn người suy nghĩ, thấy cô bắt chợt nở nụ cười, anh nghĩ chắc cô đang nghĩ đến chuyện vui.

"Bác sĩ Katrina."

Giản Ưu nghe tiếng anh, cười nói: "Ồ ngoài thì không cần gọi tôi là bác sĩ, gọi Katrina là được."

Cận An nghe theo, nhìn đồng hồ đã muộn, nhớ là trước đó Terry có nói muốn cùng mọi người đếm ngược đón năm mới ở công viên Millink, anh nghĩ bây giờ bọn họ đi ngay mới có thể kịp đếm ngược.

"Không phải Terry nói là muốn tham gia đếm ngược ở công viên Millink à? Chú ở đây không còn vấn đề gì nữa."

Không đợi Giản Ưu nói, Terry đã kích động lớn tiếng phản đối, cậu ngửa cổ lên, tròn mắt nhìn Cận An nói: "Chú Ansel, cháu nói là cháu muốn đón năm mới với chú, chúng ta cùng đếm ngược! Cháu phải ở đây với chú!"

Cận An nghe được rất vui, nhưng anh cũng không muốn để Terry ở lại bệnh viện đón năm mới, không khí trong này quanh quẩn thiếu sức sống, đến công viên nào nhiệt đón năm mới sẽ vui vẻ hơn.

"Terry..."

Terry không cho anh có cơ hội nói, vươn người ra trước, dùng bàn tay bụ bẫm bịt miệng Cận An, gương mặt rất đắc ý, "Hừ, chú không được đuổi cháu

đi, cháu phải ở đây với chú."

"Ansel, Terry có ý hẹn anh đi đón năm mới, ở đâu cũng vậy, chỉ cần có mặt anh là nó vui, với lại, để anh đón năm mới một mình trong bệnh viện cũng không hay, thế nên đừng nói gì cả." Giản Ưu cười nói, cô mở ti vi trong phòng, bản tin chiếu hoạt động đón năm mới ở công viên Millink, pháo hoa mỹ lệ, dòng người náo nhiệt, tiết mục đặc sắc, có thể thấy rõ mọi thứ qua màn hình nhỏ bé cũng không có gì khác, chỉ ít ở đây, cô và Terry đều yên lòng mà vui mừng.

Cận An nghe Giản Ưu nói như vậy, lại nhìn về mặt kiên định của Terry, cuối cùng gật đầu, tỏ ý bảo Terry bỏ tay ra khỏi miệng anh, "Cám ơn hai người." Cám ơn bọn họ đã để anh cảm nhận được sự ấm áp mà lâu rồi anh chưa có, tuy bây giờ anh thích ở một mình hơn, nhưng thêm người thế này cùng đón năm mới cũng rất vui, nếu quả thật chỉ có một mình trong bệnh viện, nó sẽ chỉ làm anh cảm thấy buồn hơn.

Terry ngượng ngùng lấy khăn giấy lau miệng cho Cận An, đồng thời nói xin lỗi: "Cháu xin lỗi chú Ansel nhé, Terry không nên kích động lấy tay bịt miệng chú, không sạch sẽ chút nào, Terry đi lấy nước súc miệng cho chú nhé." Cậu nhảy xuống ghế, lắc lắc mông chạy đi rót nước.

Cận An bật cười, nhìn đáng vẻ đáng yêu của cậu, trong lòng khó nói nên cảm giác ấm áp và mềm dịu. Ánh mắt anh chuyển qua Giản Ưu, trông thấy nụ cười xinh đẹp và ánh mắt dịu dàng lưu luyến của cô, gạt mình nghĩ, có phải nét mặt khi anh nhìn Terry cũng như thế?

Dường như cô cũng cảm nhận được cái nhìn của anh, hai người ăn ý cùng nở nụ cười, cô sửa sang lại giường anh, nghĩ đến cuộc nói chuyện hôm đó của bọn họ liền nói: "Đứa bé mà anh nói, tiểu thiên sứ ấy là Terry à?"

Anh không ngờ cô hỏi như thế, nhưng cũng gật đầu: "Lẽ nào cô không thấy vậy?"

"Terry tất nhiên là tiểu thiên sứ, tôi nghĩ sau này chúng ta sẽ có nhiều đề tài để nói chuyện hơn." Biết đâu cuộc nói chuyện sẽ càng hài hòa thư thái, có lẽ vì Terry, mối quan hệ của bọn họ quả thực trở nên phức tạp hơn, nhưng cô nghĩ có sự tồn tại của Terry thì sẽ có lợi nhiều hơn với chương ngại tâm lý của anh.

Cận An không phủ nhận, Terry đã bung cốc nước về, cậu được Giản Ưu ôm đặt lên ghế, sau đó vuron người ra, cẩn thận cho Cận An uống nước, lại dùng một cốc khác cho Cận An nhỏ, còn không quên lau nước sót lại quanh miệng Cận An, phục vụ rất chu đáo.

Trên ti vi truyền đến giọng nói vui vẻ của người dẫn chương trình: "Quý vị xem đài, năm 2010 cuối cùng chỉ còn mười phút, mười phút nữa năm 2011 sẽ bắt đầu, bây giờ không chỉ ở công viên Millink, bến tàu Hải Cảng... ở thành phố C mà thậm chí tất cả mọi người trên thế giới đều đang vui mừng chờ đón năm mới. Bên cạnh các bạn có lẽ chỉ có người thân, có người yêu, có bạn bè, hãy cùng trao nhau cái ôm tuyệt vời nhất và đón xem tiết mục bắn pháo hoa cuối cùng của năm 2010, sau đó năm 2011 sẽ đến trong nụ cười của các bạn."

Kết thúc lời người dẫn chương trình, pháo hoa tuyệt đẹp nhiều màu sắc phát sáng trên bầu trời đêm, chúng có nhiều hình khác nhau, cái này đến cái khác, vẻ đẹp rung động lòng người làm ta không có tâm tư nào thương cảm thay cho những bông pháo tàn, có chăng chỉ là sự háo hức chờ mong năm mới.

"Còn một trăm giây, chúng ta cùng đếm ngược thôi." Giản Ưu cười nói, trong màn hình đã phát hình ảnh mọi người đếm ngược một trăm giây cuối cùng.

Nhóc Terry kích động, cười thật to, "Vâng ạ."

Cận An cũng mỉm cười gật đầu. Ba người cùng đếm ngược với những người trong màn hình: "100, 99..." Giọng nói trẻ con của Terry mang theo sự phấn khích vui vẻ, còn Cận An và Giản Ưu thì nhẹ nhàng, ở bên cạnh thằng bé đáng yêu này, tất nhiên cũng vui mừng chào đón năm mới.

"3, 2, 1! Chúc mừng năm mới!" Terry vỗ tay hứng khởi nói to, sau đó đứng lên ghế, nhào vào lòng Giản Ưu ngồi bên cạnh, hôn chụt một cái lên mặt cô: "Miêu Miêu, chúc mừng năm mới!"

Giản Ưu cũng cười hôn lại cậu.

"Chúc mừng năm mới, Terry thân yêu."

Terry tự nhiên cũng không quên chú Ansel, nhảy khỏi lòng Giản Ưu, cẩn thận không đụng vào tay đang truyền dịch của Cận An, ngồi bên cạnh anh, trong ánh mắt mong đợi của Cận An, chu miệng hôn Cận An một cái, "Chú Ansel, chúc mừng năm mới!"

Cận An cảm thấy một góc băng trong lòng đã đổ sụp, ánh mắt anh có hơi khô, nhưng anh vẫn cười nói: "Terry, chúc mừng năm mới. Vậy cháu có sẵn lòng đưa khuôn mặt đáng yêu lại gần cho chú hôn không?"

Terry xấu hổ đỏ mặt nhưng vẫn gật đầu, đưa đôi má phúng phính đến gần, cảm nhận đôi môi mềm mại dính vào má, "Cám ơn cháu, Terry." Cận An thấy rằng hôm nay là ngày tuyệt vời nhất trong những ngày qua, anh cũng tin, bắt đầu năm 2011, mọi thứ sẽ trở nên tốt đẹp.

Không khí ấm áp trong phòng làm người ta cảm động, họ không phải người một nhà nhưng trong mắt người ngoài, trong lòng bọn họ, thật ra, họ chính là người một nhà.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Có Bệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Thăm hỏi và sòng triều

Đêm khuya, Terry đã thấy buồn ngủ, Giản Ưu nói với cậu: "Terry, chúng ta qua nhà cụ ngủ nhé, dậy rồi sẽ đến thăm chú Ansel sau được không?"

Terry còn muốn ở lại ngủ cùng Cận An, nhưng Cận An và Miêu Miêu đều muốn cậu về nhà ngủ nên cậu quyết định làm bé ngoan, cho Giản Ưu ôm về, tất nhiên không quên nói với Cận An: "Chú Ansel, Terry về ngủ đây, chú cũng nhớ ngủ đi nhé, đến sáng cháu lại tới chơi với chú."

"Ừ. Mau về nghỉ đi." Sau khi tạm biệt, Cận An nhìn Giản Ưu ôm Terry đi, căn phòng chìm vào bóng tối, anh nhắm mắt, chống lại cái lạnh đang vọt lên đầu, tự nói với mình, đợi trời sáng Terry sẽ đến, cậu bé ấy là tiểu Thiên sứ.

Giản Ưu lái xe liếc sang Terry đã ngủ, trong lòng suy nghĩ, quên hỏi anh có ai chăm sóc chưa, ban ngày đến thì có cần mang theo chút đồ ăn không? Không biết anh có thể ăn được gì? Hoặc có thể để Terry bón cho anh, sức ảnh hưởng của Terry với anh rất lớn.

Giản Ưu và Terry đến nhà Raymon ăn ngủ dậy thì đã là trưa ngày 1 tháng 1 năm 2011, Giản Ưu nghĩ, theo tình huống tối qua, cô đoán Cận An chắc là không có người quen ở bên này chăm sóc, cho nên có lẽ cô nên đem theo vài thứ, tối qua cô có hỏi bác sĩ, sau khi bệnh nhân rửa ruột 24 tiếng mới ăn được chút thức ăn lỏng, vậy thì để tối cô đến thăm anh, nhân tiện đem theo canh, khoảng mười giờ anh mới có thể uống.

Nghĩ tới đây Giản Ưu liền dẫn theo cả Terry đến chợ truyền thống người Hoa vì cô muốn mua thuốc Bắc, cậu vừa nghe cô bảo đi mua nguyên liệu nấu canh cho Cận An liền bám dính không buông. Nói thế nào nhỉ, tuy Giản Ưu sinh sống ở nước M, nhưng con người cô là người nước Z, cho nên cô vẫn luôn nghiên cứu những món ăn Trung Quốc, nhất là từ sau khi biết bà chủ Á Đình của quán coffe, càng học được rất nhiều, cho nên Giản Ưu cũng là một cao thủ về thực bộ đường sinh của Trung Quốc.

Bọn họ đi chợ truyền thống, mua nhiều Quế Viên Nhục [1], táo đỏ và củ từ, củ từ bỏ tỳ (lá lách) và dạ dày, long nhãn táo đỏ bổ khí huyết, kiện tỳ vị [2], hẳn không gì tốt hơn.

[1] Quế Viên Nhục: thịt của quả long nhãn được sấy khô

[2] Tỳ vị: Vị được sách cổ mô tả là một cơ quan rỗng, trên tiếp với thực quản, dưới thông với tiểu trường, miệng trên gọi là "bí môn", miệng dưới gọi là "u môn", bí môn còn gọi là "thượng quản", u môn còn gọi là "hạ quản", cả ba vùng gọi là "vị quản". Thức ăn từ miệng qua thực quản rồi vào vị, được vị làm chín nhừ, cho nên vị gọi là "đại thượng", là cái kho lớn, cái "bể chứa đồ ăn".

Tỳ là một cơ quan đặc nằm bên trái của vị có chức năng hấp thu và vận chuyển chất dinh dưỡng, YHCT gọi là có công năng vận hóa. Tỳ và vị hợp tác với nhau để hoàn thành chức năng tiêu hóa, hấp thu thức ăn và chuyển vận chất dinh dưỡng. (nguồn: nambaoduoc.com)

Giản Ưu làm một bữa cơm thường của nước Z cho Terry và Raymon, trời cũng đã chập tối, cô bắt đầu hầm Quế Táo Sơn Dược Thang [3], bỏ vào chút thịt heo, nấu thêm cháo, chuẩn bị xong mới bỏ vào phích giữ nhiệt mới mua, mang theo Terry lái xe đến bệnh viện C.

[3] canh được hầm bởi long nhãn, táo đỏ và củ từ.

Trong phòng bệnh, Cận An tựa người vào gối, đang xem tạp chí do bệnh viện cung cấp, nghe thấy tiếng đập cửa, anh ngẩng lên liền thấy ngay khuôn mặt tươi cười của Terry và Giản Ưu sau cậu.

Terry cầm một cái phích giữ nhiệt nhỏ, cậu hào hứng chạy vào, đưa phích giữ nhiệt như dâng vật báu cho Cận An, nói: "Chú Ansel, Miêu Miêu nấu cháo và Quế Táo Sơn Dược Thang, sau khi chú ăn sẽ khỏe mau hơn."

Giản Ưu cũng đã vào, mở cái bàn nhỏ trên giường ra mới đặt phích lên, lúc này Terry đã ngoan ngoãn leo lên ghế ngồi. Giản Ưu nói với Cận An: "Bác sĩ bảo sau 24 tiếng anh mới có thể ăn chút thức ăn lỏng, anh nên ăn nhiều một chút, đây đều là đồ làm ấm dạ dày."

Cận An cười gật đầu, nghĩ thấy mùi thơm từ canh, cảm giác muốn nôn ói hiếm khi nào lại không có, anh nhìn Terry lại nhìn Giản Ưu, cũng không biết nguyên nhân có phải vì hai người đang ở đây.

Giản Ưu mở phích giữ nhiệt, đổ canh ra, đặt thìa lên đưa cho Cận An, cô nghĩ nên uống canh trước, nếu đói thì ăn thêm chút cháo sau.

Cận An nói tiếng cảm ơn, múc từng thìa, lễ nghi uống canh của anh rất tốt, không hề phát ra chút tiếng động nào. Giản Ưu cảm thấy nhìn anh uống canh giống như đang xem hình ảnh về một quý tộc. Chốc lát sau anh đã uống xong, Giản Ưu nhìn ra, hình như anh vừa thờ phào, trên nét mặt toát ra vẻ hài lòng, lúc đó cô liền nghĩ ngay đến khi lần đầu tiên gặp mặt anh nói, anh ăn không được ngon miệng, đôi khi thấy buồn nôn, cho nên nói, canh cô làm có thể khiến anh ăn ngon sao?

"Còn muốn uống nữa không?"

"Không cần, vậy là đủ." Cận An cười lắc đầu, anh biết tình huống của mình, bây giờ có thể chứ nếu ăn nhiều, anh sợ anh sẽ nôn ra trước mặt bọn họ, anh không muốn dọa Terry.

Giản Ưu ít nhiều đoán được suy nghĩ của anh, cũng không khuyên anh nữa, thu dọn đồ xong mới nói: "Canh và cháo đều để trong phích giữ nhiệt, nếu anh đói thì lấy ra ăn."

Cận An gật đầu, quay lại nhìn mới phát hiện Terry đang bệ mả nhìn mình và Giản Ưu chăm chú, mắt cậu rất sáng, giống như đang cười trộm, cho nên Cận An liền hỏi: "Terry, cháu đang nghĩ gì thế?"

Terry cười hi hi, liếc sang Giản Ưu, cố ý đến gần tai Cận An nói nhỏ: "Chú Ansel, chú có thấy ban nãy Miêu Miêu giống như một... cô vợ hiền lành đang chăm sóc chú không? Miêu Miêu tốt lắm đó, chú Ansel có muốn theo đuổi Miêu Miêu không?" Cậu nhóc rõ là không phút nào quên muốn ghép đôi Miêu Miêu nhà cậu và chú Ansel.

Cận An bật cười, cậu nhóc thật tinh quái, nghĩ gì thế không biết? Anh nói: "Terry, đừng nói lung tung, Katrina là vợ của bố cháu." Anh còn chưa biết đằng sau câu nói này của Terry còn tiết lộ thông tin.

Terry lắm bả: "Vợ của bố là mẹ, không phải Miêu Miêu." Chờ đã, chẳng lẽ chú Ansel cho rằng Miêu Miêu là mẹ cậu? Cậu liền phản ứng, vội vàng nhỏ giọng nói: "Chú Ansel, chú nghĩ lầm rồi, Miêu Miêu đúng là mẹ nhưng không phải mẹ ruột của cháu."

Cận An cũng phản ứng, anh nhìn Giản Ưu, thấy cô vẫn mỉm cười nhìn bọn họ thì thầm với nhau, im lặng không làm phiền, khiến người ta cảm thấy thoải mái. Anh nghiêng đầu nhìn Terry, nói: "Terry, bây giờ chú chưa có thích mẹ cháu, với lại mẹ cháu là bác sĩ của chú." Cận An có nghe nói đến nguyên tác của bác sĩ tâm lý, trong nguyên tác của họ sẽ không xảy ra mối quan hệ bên ngoài bác sĩ và bệnh nhân.

Terry dẫu môi, "Nhưng Miêu Miêu rất tốt, vì sao chú không thích Miêu Miêu? Miêu Miêu rất thích chú đấy."

Cận An lại phì cười, "Terry, mẹ cháu thích bài hát của chú thôi, chú cũng chưa thích mẹ cháu, nhưng thích đó không phải thích giữa nam và nữ, hiểu không?" Anh cảm thấy cậu nhóc biết rất nhiều thứ, nhưng cậu không hiểu, chỉ tình tình mê mê khám phá thế giới của người lớn.

Mặt Terry phình ra như quả bóng cao su, cậu không hiểu, trên Wein cậu thấy rất nhiều tin tức liên quan đến bạn bè trai gái, vợ chồng, cậu cảm thấy Miêu Miêu và chú Ansel có quan hệ rất giống như thế mà! Với lại nếu chú Ansel thích Miêu Miêu, vậy thì sau này bọn họ sẽ ở cùng nhau, cậu thích chú Ansel lắm, không muốn phải rời xa chú ấy.

Cận An xoa tóc cậu, không giải thích thêm, khi Terry lớn thêm chút nữa sẽ hiểu.

Giản Ưu thấy đã muộn mới đưa Terry đi, để lại hai phích giữ nhiệt.

Cận An nằm ở trên giường, không biết thế nào lại nhớ đến cuộc trò chuyện vừa rồi với Terry, Katrina... là người mới gặp không nhiều, nhưng cô tạo cho anh ấn tượng rất tốt, hơn nữa, không biết có phải vì cô cũng mang dòng máu nước Z, cho nên hôm ấy anh mới suôn sẻ biểu đạt những vấn đề mình gặp phải với cô, lại thêm hôm nay biết cô còn là mẹ Terry, trái tim phòng ngự được mở cho Terry dường như cũng chuyển sang cả Katrina, anh nghĩ, có lẽ anh có thể nhờ sự trợ giúp của cô mà vượt qua chướng ngại trong lòng.

Nhưng sự việc nào có đơn giản như thế? Ngay khi Cận An chuẩn bị ngủ, tại nước Z xa xôi xảy ra một chuyện, một chuyện vừa thô tục vừa buồn cười.

Giữa trưa ngày 1 tháng 1 năm 2011, đa số mọi người đều đang chúc mừng năm mới, chào đón ngày nghỉ lễ, server Wein trong khu nước Z thiếu chút nữa thì sập, nguyên nhân là từ một status Wein của một tiểu minh tinh hạng ba, status này dẫn đến vô số người quét Wein, quét câu trả lời, quét bình luận.

Tiểu minh tinh hạng ba này là nữ phụ độc ác trong một bộ phim thần tượng tuổi trẻ, sau này do đáng ghét không tề, bám lấy một anh giàu, được anh giàu nâng lên làm ca sĩ, hát mấy bài, không đồ không lừa chiếm được cái vị trí hạng ba, cô ta tên là Thân Tinh.

Mười năm trước Thân Tinh nghe được bài hát của Ansel đã muốn vào làng giải trí, cô ta muốn đến gần Ansel, cô ta vô cùng thích Ansel, nghĩ rằng không ai có thể thích anh như cô ta, vào năm 2009, Thân Tinh còn thi vào học viện âm nhạc Hải Thành, cô ta rất thông minh, nắm bắt cơ hội, tham gia tuyển chọn diễn viên cho bộ phim thần tượng tuổi trẻ, giờ chút thủ đoạn, nhận được một vai bước vào làng giải trí, sau đó đem hết thủ đoạn bám lấy trai nhà giàu, dưới sự trợ giúp của người đó tiến vào làng âm nhạc, chẳng qua là đề đến gần Ansel hơn.

Thế nhưng, khi cô ta tự cho rằng mình nỗ lực từng bước từng bước đến gần Ansel, sắp sửa có được tình yêu của Ansel, Ansel lại tuyên bố rời khỏi làng âm nhạc! Cô ta phẫn nộ, cô ta không hiểu, cô ta cảm thấy mọi cố gắng của cô ta đều bị Ansel phụ bạc, nhưng cô ta không tìm được Ansel, không ai biết Ansel ở đâu, công ty Phi Dương kín như miệng bình, fan hâm mộ khắp nơi xem đoạn video tạm biệt của Ansel cũng bình tĩnh lại, nhưng trên Wein vẫn phát lại các hình ảnh video âm nhạc.

Nhưng Thân Tinh không cam lòng, cô ta nhốt mình trong nhà, từ hôm Giáng Sinh cho đến năm mới, cuối cùng cô ta ra ngoài, trên gương mặt nở nụ cười khó hiểu, cô ta đứng bên song cửa sổ nhìn mưa tuyết bên ngoài, trong lòng lạnh băng. Cô ta tự lắm bả: "Ansel, em sẽ tìm được anh, anh thấy câu nói của em, nhất định sẽ xuất hiện gặp em, em yêu anh đến vậy mà..."

Thân Tinh rốt cuộc đã làm gì? Thật ra rất đơn giản, cô ta phát lên Wein một dòng status, kết hợp với hình ảnh, nội dung là như vậy, cô ta nói: "Ansel, trước giờ em không biết anh yêu em đến thế, trước mặt anh em thật tự ti, không có một chút tự tin nào, em bình thường như thế làm sao xứng được với Thiên vương mang ánh sáng rực rỡ là anh? Nhưng em không ngờ anh lại vì em mà rời khỏi làng giải trí, anh không biết em vui mừng thế nào đâu, Ansel, em chấp nhận lời cầu hôn của anh."

Còn nội dung hình ảnh là một bó hồng, một người đàn ông quý gối không thấy rõ mặt, nhưng hình thể nhìn qua có vài phần giống Cận An, có hình ảnh hai bàn tay siết chặt, tay người đàn ông thon dài, có hơi giống tay Cận An, cuối cùng là ảnh người đàn ông hôn người phụ nữ, cả hai đều không rõ mặt, nhưng đường nét của người đàn ông quả thực giống Cận An.

Thế là, một dòng trạng thái, những hình ảnh như thế trên Wein lập tức dâng lên làn sóng trong làng giải trí, vô số fan hâm mộ Ansel xuất hiện đánh giá,

tức giận... Nhưng không thể nghi ngờ, đây là chuyện nóng nhất kể từ sau sự kiện Ansel rút khỏi giới âm nhạc.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Cô Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Đau khổ và lạnh nhạt

Trong công ty giải trí Phi Dương trở nên ngột ngạt, có người còn không thở nổi, nguyên nhân là gì? Không hề nghi ngờ chính là từ hàng loạt sự kiện do trạng thái Wein của Thân Tinh đưa đến. Người công ty giải trí Phi Dương vì Ansel tuyên bố từ giả làng âm nhạc đã rối rắm lắm rồi, giờ lại còn có người lấy chiêu bài Ansel ra để đánh bóng tên tuổi, liệu họ có thể không tức giận, không buồn bực, không nóng nảy được sao?

Vòng giải trí là nơi như vậy đó, có quá nhiều chuyện không thể biết và không ngờ, ngũ vị pha trộn, buồn vui đan xen, được rọi ánh mặt trời, nhưng đồng thời những việc xấu xa trong bóng tối cũng tiềm ẩn cái vòng này, xa hoa đồi trụy, ăn chơi trác táng, khi nghe được người ngoài trào phúng "Sang mà loạn", có thể người trong vòng cũng phải cười khổ.

Cho nên, người trong vòng giải trí tìm cách bò lên ở công ty giải trí Phi Dương lâu rồi, trước giờ chưa từng tin cái vòng này có thể được một ngày yên bình, đầu sao trong vòng giải trí, náo nhiệt, âm ỉ, ồn ào, đánh bóng tên tuổi mới là trạng thái bình thường, nhưng sau khi bọn họ biết được tin về trạng thái của Thân Tinh hôm nay, cũng không nhận được có ý định muốn hành hung Thân Tinh một phen.

Nói như thế nào đây, với vòng giải trí, không có một nghệ sĩ ngôi sao nào có thể thoát khỏi kiếp đen đủi bị nhỏ nước miếng, cũng không có một nghệ sĩ ngôi sao nào có thể được tất cả mọi người yêu mến, nhất là có đôi khi truyền thông vì muốn được công chúng để ý, càng tùy tiện đánh bóng tên tuổi, không hề căn cứ theo sự thật, nhưng việc đầu cơ như thế vẫn có vô số người tin.

Ansel tự nhiên cũng không thoát, cuộc đời nghệ sĩ của anh đã đi được mười năm, từ lúc bắt đầu, do nguyên nhân từ Lâm Trường Ca, cũng vì anh quá thuận lợi, khi ấy, thật sự không có bao nhiêu người tuyển chọn những thiếu niên mười tám tuổi, cho nên lúc đó có rất nhiều phê bình, vô số những bài báo đưa tin không đúng sự thật lo lắng về thiếu niên mới bước vào vòng giải trí.

May mà, Ansel cũng là người có số may, làm việc cho Lâm Trường Ca hòa công ty giải trí Phi Dương, trong mười năm, tuy sóng lớn không ít, nhưng anh một mực đi lên, trở thành Thiên vương giới âm nhạc hoàn toàn xứng đáng, cũng là đứa con cưng của vòng giải trí. Song thị phi trước giờ chưa có rồi xa anh, cho dù hôm nay anh đã tạm lui khỏi vòng giải trí.

Phòng quan hệ công chúng của công ty giải trí Phi Dương vì trạng thái Wein của Thân Tinh mà bận đến mức chân không chạm đất, triệu tập cuộc họp để thảo luận xử lý việc này thế nào. Ansel đã từ giả giới âm nhạc nên nhìn qua thì chuyện này không có quan hệ gì với công ty giải trí Phi Dương, nhưng trên thực tế Ansel cũng không có hủy bỏ hợp đồng với Phi Dương, nói cách khác bây giờ Ansel vẫn là nghệ sĩ của Phi Dương, chẳng qua anh đang "ẩn mình trong tuyết".

Với lại, phòng quan hệ công chúng đã sớm nhận được chỉ thị của Lâm Trường Ca, chuyện này nhất định phải giải quyết êm đẹp, không thể để mùi khó ngửi dính vào Ansel, nhất định phải bảo vệ hình ảnh của Ansel, có lẽ họ đều đang mong đợi người đàn ông anh tài kia sẽ lại bước vào Phi Dương, trở lại vòng giải trí.

Trước tiên mặc kệ Phi Dương làm gì, từ sau khi Thân Tinh gửi trạng thái lên Win đã ba giờ đồng hồ, chuyện này càng lúc càng nóng, không hề nghi ngờ đã leo lên vị trí tin tức được tìm kiếm nhiều nhất.

Còn những người mê ca nhạc của Ansel ở đâu mà không chú ý đến tin tức này? Kết quả là, trang web của Ansel lại bị những người hâm mộ khiêu chiến, người hâm mộ rối rít gửi tin nhắn trên trang web, có người yêu cầu Phi Dương đưa ra lời thanh minh cho Ansel, có người bảo kiểm tra hình ảnh được đăng trên Wein của Thân Tinh, không đến mười phút đã vượt qua hàng chục nghìn, sau khi sự kiện xảy ra hai tiếng, trang web thật bất hạnh cuối cùng không chịu nổi từ những cú hích từ người hâm mộ nên đã sập, phòng kỹ thuật của Phi Dương gắng sức nhanh chóng sửa chữa. Thế là người hâm mộ tiếp tục chiến đấu ở những nơi khác, diễn đàn, Wein cái ngôi sao khác, đâu đâu cũng bàn về tin tức này.

Các kênh truyền thông lớn cũng ào ào lên đường, có tìm đến công ty giải trí Phi Dương, có tìm những nghệ sĩ khác quen hoặc chưa quen thuộc Ansel, có tìm đến Thân Tinh người đã dẫn phát ra chuyện này, nói chung, ngày đầu tiên của năm 2011, nếu bạn không biết Ansel và Thân Tinh thì bạn out rồi.

Thân Tinh đâu, khi cô ta thấy trên web tất cả đều là tin tức nói về cô ta, thảo luận về cô ta, cô ta cười, bờ môi đỏ tươi nở ra trên khuôn mặt đẹp lại làm cho người ta thấy kỳ dị, cô ta lần lượt mở cái trang khác nhau, thấy người ta đặt tên cô ta và Ansel chung với nhau, cô ta cảm thấy đó là chuyện cực kỳ hạnh phúc, cô ta và Ansel là một thể.

Bỗng nhiên, nét mặt Thân Tinh vắn vẹo, muốn hắt tất cả mọi thứ trên bàn xuống đất, trợn mắt nhìn màn hình máy tính.

Bây giờ là 1 giờ 30 phút trưa ngày 1 tháng 1 năm 2011, công ty giải trí Phi Dương tuyên bố một tiếng sau sẽ tổ chức họp báo, tuy thời gian có vội, nhưng chuyện này liên quan đến Thiên vương Ansel của giới âm nhạc, bây giờ lại thêm chuyện xảy ra sau khi anh rút khỏi vòng giải trí, đâu đâu cũng có tin tức khai thác, bởi vậy dù thế nào các phóng viên cũng đều chạy như bay đến tham dự.

Buổi họp báo tin tức được sắp xếp trực tiếp tại tầng một hội trường lớn công ty giải trí Phi Dương, người phát ngôn là Lâm Trường Ca, Lâm Trường Ca

cần nhắc đến việc là người đại diện của Ansel lại là người đã khai quật Ansel, cho nên anh ta lên tiếng tự nhiên càng tăng độ tin cậy.

2 giờ 30 phút chiều, buổi họp báo chính thức tổ chức, Lâm Trường Ca chào hỏi các phóng viên, sau khi chỉnh micrô liền nói: "Chào tất cả mọi người, hôm nay công ty giải trí Phi Dương chúng tôi mở buổi họp báo này, là vì muốn làm sáng tỏ một trạng thái mà sáng sớm hôm nay nữ nghệ sĩ Thân Tinh phát lên Wein, đồng trạng thái đó có nội dung, Ansel vì một người mà rút khỏi vòng giải trí, đồng thời còn cầu hôn cô ta.

Loại tin tức không chân thật này không những dùng để đánh bóng tên tuổi mà đã làm hư hại cực lớn đến danh tiếng của Ansel, với tư cách người đại diện của Ansel, tôi xin chức thực lại chuyện này, Ansel rút khỏi vòng giải trí nguyên nhân là bởi vì cậu ấy cần thời gian theo đuổi ước mơ mới, không phải vì có chuyện tình cảm với nữ nghệ sĩ Thân Tinh, chuyện kết hôn lại càng không thể, Ansel và nữ nghệ sĩ Thân Tinh kia cũng hề quen biết nhau. Cũng xin mọi người giúp đỡ tuyên truyền, nếu nữ nghệ sĩ Thân Tinh còn tiếp tục bôi nhọ Ansel, làm tổn hại đến danh dự Ansel, tập thể luật sư của Phi Dương đã chuẩn bị kỹ càng."

Lâm Trường Ca dứt lời, các phóng viên lại chụp điên cuồng, hầu như người nào cũng lập tức nghĩ đến tiêu đề mang tính chất bùng nổ, thí dụ như "Sao hạng ba mượn Ansel đánh bóng tên tuổi tuồn ra lời cầu hôn kinh hãi", "Người đại diện của Ansel phủ nhận tin đồn tình cảm của Ansel và Thân Tinh", "Ansel vì Thân Tinh rút khỏi vòng giải trí, thật hay giả?"...

Đến phân đoạn phóng viên đặt câu hỏi, Lâm Trường Ca tùy chọn một người, người phóng viên đó đứng dậy hỏi: "Quản lý Lâm, tôi là Chu Dược của "Báo Giải Trí Ngày Nay", tôi muốn hỏi, chuyện xảy ra Ansel có biết không? Vì sao Ansel không tự xuất hiện giải thích?"

Lâm Trường Ca rất bình tĩnh, anh ta nhìn Chu Dược, ghi nhớ người này trong lòng, mới trả lời: "Với tư cách người đại diện, tôi đã được Ansel trao quyền, toàn quyền xử lý những việc xảy ra sau khi Ansel rút khỏi vòng giải trí. Được rồi, người kế tiếp."

Chu Dược nhún vai ngồi xuống, với câu trả lời không mặn không nhạt của Lâm Trường Ca bọn họ tự nhiên cũng có cách khác đưa tin, ví như nói "Ansel không chịu nổi việc đánh bóng tên tuổi của Thân Tinh nên cảm phần lui ẩn?", "Ansel bất mãn với hành động đầu cơ, từ chối hiện thân" các loại.

Hết phóng viên này đến phóng viên khác đứng lên đặt câu hỏi, thế nhưng đa số đều tập trung vào chuyện Ansel rút khỏi vòng giải trí, ngược lại không có đề cập đến chuyện mới xảy ra, dù sao từ sau khi Ansel tuyên bố lui ẩn trong lễ Giáng Sinh, cũng chỉ có một video từ biệt, sau đó không còn tin tức của Ansel, lần này khó được công ty giải trí Phi Dương mở họp báo, tất nhiên phải cất lực hỏi.

Buổi họp báo cuối cùng cũng kết thúc, Lâm Trường Ca quay lại phòng làm việc ở tầng 10, vừa ngồi xuống liền mệt mỏi nắn bóp xương sống mũi, sau đó, ánh mắt anh ta lạnh lùng nhìn nơi xa được đặt trong quả cầu thủy tinh, trong vòng giải trí danh lợi thăng trầm, thị phi quá nhiều, thật sự là quá mệt mỏi.

Cũng không biết bây giờ Ansel thế nào, cậu ta có biết chuyện này không? Anh ta không muốn nói chuyện này với Ansel, nhưng nếu Ansel nghe được...

Một lúc sau, anh ta vẫn quyết định gọi điện thoại qua, nói chuyện này với Ansel, tuy bây giờ bên phía Ansel đã là nửa đêm

Điện thoại mới vang lên hai hồi chuông đã được nhận, Lâm Trường Ca nghe thấy giọng nói của Ansel có chút kinh ngạc, bởi vì anh ta thấy tâm tình Ansel dường như cũng không tệ lắm, nhưng mà chuyện anh ta sắp sửa nói lại làm người ta tức giận, anh ta nói: "Ansel, hôm nay khỏe chứ?"

Cận An đã thiếp đi một lúc, chẳng qua vừa rồi có hơi khát nên ngồi dậy uống nước, đúng lúc Lâm Trường Ca gọi đến, "Cũng không tệ lắm, sao anh lại gọi cho em vào giờ này?" Bình thường, chín giờ tối bên này Lâm Trường Ca mới gọi cho anh.

"Ansel..."

Cận An nghe giọng điệu chần chờ của Lâm Trường Ca, tay cầm điện thoại hơi siết lại, anh dường như có thể đoán lại xảy ra chuyện gì, anh há miệng, giọng nói trở nên khàn khàn, khó mà lên tiếng, "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Lâm Trường Ca thầm than, cố gắng dùng giọng nói nhẹ nhàng, tránh nặng nề: "Thật ra cũng không có gì, chỉ là có một nữ nghệ sĩ mượn cậu đánh bóng tên tuổi thôi."

Cận An cười xùy, "Anh Lâm, không cần phải nói tránh như thế, anh nghĩ em có tin không?"

Lâm Trường Ca không còn cách nào, đành phải nói rõ cho Cận An, cuối cùng Cận An lạnh lùng nói ba từ rồi tắt máy: "Em biết rồi." Lâm Trường Ca hối hận muốn đập bàn, anh ta biết tình trạng Ansel bây giờ không thích hợp dính vào những chuyện thị phi phi vòng giải trí, giả tạo đầu cơ để quấy rầy, thế nhưng anh ta không thể không nói, chuyện như thế, anh ta không thể bảo đảm Ansel vĩnh viễn không biết được.

Đồng thời ở bên kia, Cận An đứng cạnh giường, nhẹ nhàng để điện thoại và cốc nước xuống, anh nhìn cánh bên ngoài qua ô cửa sổ, ánh đèn rực rỡ, cực kỳ náo nhiệt, nhưng trong tim anh lại nguội lạnh, trái tim được Terry sửa âm chưa được bao lâu đã bị người ta bắn thủng lỗ chỗ.

Đột nhiên, cảm giác khó chịu trong dạ dày bao trùm lấy anh, anh chạy vọt vào phòng vệ sinh, té quỵ dưới đất, điên cuồng nôn vào bồn cầu, cho dù trước đó, ở cạnh Terry, anh cảm thấy bát Quê Tào Sơn Dược Thang và cháo ăn rất ngon, hiếm khi để anh yên ổn nuốt xuống. Hóa ra do anh nghĩ quá nhiều, anh bệnh nặng như vậy, làm sao có thể ăn được? Chẳng qua anh không muốn hù dọa Terry thôi, xem đi, bây giờ không phải anh đã "phát bệnh" sao?

Bên trong phòng vệ sinh, thỉnh thoảng vang lên tiếng cười khàn khàn của người đàn ông, khiến người ta cảm thấy đau xót, muốn rơi nước mắt, đáng tiếc, không ai nghe được, cho nên cũng không một ai biết, phía sau người đàn ông anh tài hào hoa đau đớn khó chịu đến nhường nào.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Có Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Suy nhược và nghỉ ngơi

Hôm sau, Giản Ưu đưa Terry đến bệnh viện C, cứ nghĩ hôm nay Cận An rất có thể sẽ được xuất viện, dấu sao thì cũng chỉ rửa dạ dày thôi, nhưng cô thật không ngờ, khi cô vào phòng lại trông thấy Cận An càng yếu hơn, lúc này anh vẫn đang ngủ, nhưng sắc mặt cực kỳ thiếu sức sống, trên trán còn có một lớp mồ hôi mỏng, so với hôm qua quả thật như hai người.

Giản Ưu bất giác nhủ mảy, nghĩ xem đã có chuyện gì. Terry trông thấy Cận An như vậy liền giật mình, cậu đi nhanh tới cạnh giường bệnh, bàn tay nhỏ bé ôm lấy một tay Cận An, phát hiện nó rất lạnh khiến tim cậu thất lại, cậu quay đầu nhìn Giản Ưu, trông mặt như sắp khóc, nhưng giọng cậu rất nhỏ, chỉ sợ đánh thức Cận An, cậu hỏi Giản Ưu: "Miêu Miêu, chú Ansel làm sao thế ạ?"

Giản Ưu xoa đầu Terry, vỗ về cậu mới ra khỏi phòng, đi tìm bác sĩ tìm hiểu tình hình, thật khéo làm sao, cô mới đi hai bước đã thấy bác sĩ đến kiểm tra phòng, vì không muốn quấy rầy Cận An nghỉ ngơi, Giản Ưu liền trực tiếp mời bác sĩ nói chuyện bên ngoài.

"Bác sĩ, xin hỏi bệnh nhân 391 bị làm sao vậy?"

Bác sĩ là một người đàn ông trung niên rất nho nhã, đeo gọng kính vàng, miệng cười mỉm, khiến người ta thấy thoải mái, tin cậy. Ông ta thấy Giản Ưu vừa từ phòng bệnh ra, nghĩ cô có thể là người thân bệnh nhân 391, tự nhiên bằng lòng được hỏi.

"Xin cô đừng quá lo lắng, bây giờ bệnh nhân đã không còn chuyện gì, chẳng qua chúng tôi cũng phát hiện dạ dày cậu ấy không tốt, hẳn đã trải qua hiện tượng nôn mửa kéo dài. Sáng nay bệnh nhân được phát hiện ngất xỉu trong phòng vệ sinh, giống như tối qua đã nôn rất nhiều."

Giản Ưu không biết mình làm sao, nghe bác sĩ nói như vậy, tim cô như có vô số mũi kim đâm, rất khó chịu. Sau khi cô cảm ơn bác sĩ mới theo bác sĩ vào phòng.

Cận An đã tỉnh lại, từ giữa hai lông mày của anh như có thể thấy được sự chán nản, dù bây giờ anh đang cười với Terry, nhưng Giản Ưu cảm thấy, anh không còn ấm áp và vui vẻ như hôm qua.

Terry đang ngồi ở mép giường, cơ thể bé nhỏ được Cận An ôm bên cạnh, Terry thấy Giản Ưu, lại thấy bác sĩ cạnh cô, vội nhảy xuống giường, chạy chậm đến bên cạnh bác sĩ, "Chú bác sĩ, chú mau kiểm tra cho chú Ansel đi, tay chú ấy lạnh lắm."

Bác sĩ trông thấy đứa bé đáng yêu như thế, nụ cười càng sâu hơn, trên người toát ra sự hòa nhã, ông ta cúi người xoa đầu Terry mới đến bập chân ông ta, "Ừ, để chú kiểm tra cho chú Ansel của cháu, không cần lo."

Bác sĩ đến bên giường bệnh, ông ta đeo ống nghe kiểm tra cho Cận An, một lúc sau, ông ta nói: "Không còn vấn đề gì, nằm viện theo dõi thêm một ngày. Nghỉ ngơi thật tốt, không nên ăn những đồ có tính kích thích."

Cận An nói: "Cảm ơn bác sĩ."

Bác sĩ cười gật đầu, đi đến phòng bệnh tiếp theo, nhưng ông ta cũng không quên tiểu thiên sứ Terry, xoa tóc cậu nói: "Anh bạn nhỏ, chú Ansel của cháu bây giờ không sao rồi, nhưng cháu phải đốc thúc chú nghỉ ngơi thật tốt, hiểu không?"

Terry gật mạnh đầu, thiếu chút nữa là thề thốt, cậu cực kỳ lễ phép cảm ơn bác sĩ rồi mới leo lên giường, "Chú Ansel, chú không thoải mái thì hãy nói cho Terry biết, từ giờ trở đi, Terry sẽ thành tiểu quân gia tri kỷ nhất của chú, chú cần gì hãy nói với Terry, bảo đảm hoàn thành, cho nên chú hãy nghỉ ngơi thật tốt, mau chóng khỏe lại."

Cận An nhìn Terry chớp mắt, vẻ mặt mong đợi nhìn mình, trong lòng sao có thể không nhũn ra như nước? Ngay cả cảm giác ngọt ngào dường như cũng được ánh sáng Terry mang lại đẩy lùi, anh không cách nào từ chối, cho nên nói: "Được, vậy phải làm phiền Terry rồi."

Terry thấy mình rất có ích, vỗ ngực, cười tươi, sau đó còn bày ra dáng vẻ tiểu quân gia, đứng thẳng lưng, sau đó tay trái đặt sau lưng, tay phải để trước ngực, khom người xuống, giọng điệu trẻ con nói: "Xin ông chủ căn dặn."

Giản Ưu và Cận An đều bị cậu chọc cười. Cuối cùng Giản Ưu quyết định cho Terry ở lại, cô đến nhà Raymon nấu một vài món đồ mang đến, lúc đầu cô nghĩ Cận An sẽ xuất viện, cho nên không mang theo đồ ăn, nhưng bây giờ anh phải tiếp tục nằm viện, hơn nữa nghe được tình huống từ bác sĩ, cô nghĩ mình tự làm đồ ăn thì sẽ tốt hơn, với lại, Cận An là người nước Z, chắc chắn quen ăn đồ nước Z hơn, may là cô biết làm.

Kết quả là, cậu nhóc Terry ở bệnh viện với Cận An, Giản Ưu đi xe về nhà Raymon.

Sau khi Giản Ưu đi không lâu, một người đàn ông cũng đến bệnh viện C, anh ta đứng trước cửa phòng bệnh của Cận An, khi nghe được tiếng trẻ con bên trong, lùi lại một bước, nghiêng đầu nhìn tấm bảng treo trước cửa, tên bệnh nhân trên đó là - Ansel Jin, anh ta không có nhầm.

Cuối cùng người đàn ông vẫn giơ tay lên gõ cửa, cánh cửa nhanh chóng mở ra, người đàn ông sững sờ, không thấy ai, nhưng lại nghe thấy một giọng nói

trẻ con hỏi anh ta: "Chú tìm ai ạ?" Người đàn ông lập tức cúi xuống, à, là tiểu Đẩu Đình [1], anh ta nói: "Chú tìm Ansel."

[1] Nhân vật trong phim hoạt hình "Đồ Đồ tai to"

Terry gật đầu, "Mời vào." Đi đầu dẫn người đàn ông vào phòng, Cận An nghe thấy tiếng đập cửa định nói "mời vào" thì bị Terry ngăn lại, cậu nói đây là việc của tiểu quân gia, phải đi đón khách đến thăm, cho nên mới xuất hiện cảnh vừa rồi.

Người đàn ông cũng không phải tới tay không, anh ta cầm theo một giỏ trái cây rất khéo léo, còn một túi vải lớn đơn giản. Khi anh ta thấy Cận An trên giường liền nở nụ cười sáng lạng, tháo kính râm xuống, lộ ra gương mặt cuồng dã hết sức quyến rũ, anh ta nói: "Ansel, lâu rồi không gặp."

"Từ Duẫn, sao anh lại tới đây?" Cận An thấy người đàn ông tên "Từ Duẫn" đến đây rất kinh ngạc.

Người đàn ông đó tên đầy đủ là Ân Từ Duẫn, tuy ngoại hình cuồng dã hấp dẫn như ngôi sao nhưng anh ta đi theo con đường phía sau màn, là một tác giả lời và nhạc giàu sang có uy tín, cũng đã viết rất nhiều lời ca kinh điển cho Cận An. Anh ta nói: "Hai ngày trước anh vừa đến nước M tìm linh cảm, tối qua anh Lâm có gọi cho anh, nói em nằm viện, cho nên liền nhờ anh đến thăm em, vì vậy anh mới tới."

Terry một mực quan sát Ân Từ Duẫn, nhưng rất ngoan ngoãn ngồi bên cạnh nghe hai người nói chuyện, không có nói leo.

Ân Từ Duẫn chỉ chỉ Terry, hỏi Cận An: "Tiểu Đẩu Đình này là ai? Con trai em à?" Chẳng trách chạy đến nước M, hóa ra là để gặp con trai, thật là cha con tình thâm... Đầu óc của người đàn ông này đã không cách nào dừng lại.

Cận An nhú mày: "Từ Duẫn, đừng nói lung tung, Terry là bạn em."

"Được rồi." Ân Từ Duẫn nhún nhún vai, cũng biết mình nghĩ nhiều, Cận An là ai, anh ta cũng hiểu, cho nên vừa rồi là do trí tưởng tượng quá phong phú của anh ta. Anh ta ném túi vải cho Cận An, "Này, quần áo cho em thay đây. Sao em có thể xui xẻo đến mức gặp ngộ độc thức ăn thế nhỉ?"

Cận An đặt túi lên tủ đầu giường, anh hết sức cảm ơn Ân Từ Duẫn đã mang túi quần áo đến, anh vốn cũng không cần nhắc chuyện quần áo, vừa rồi mới nghĩ, định nhờ một y tá nam đi mua giúp, dù sao anh ở đây chỉ biết có Terry và Katrina, nhưng bảo Katrina đi mua quần áo cho anh, nhất là đồ lót, anh thật không mở lời được.

"Có lẽ cái số may mắn của em không tốt."

Ân Từ Duẫn thấy Cận An cười, không khỏi ngăn ra, anh ta cảm thấy Ansel trước mặt khiến người ta đau lòng. Anh ta đã biết Ansel trước đó, hình như là một năm sau khi Ansel ra mắt, lúc ấy Lâm Trường Ca tìm anh ta để sản xuất album thứ hai của Ansel, "The Time" là ca khúc chính anh ta làm cho album đó, ngụ ý là thời gian mà giới âm nhạc chào đón Ansel.

Khi đó Ansel mới là một thanh niên mười chín tuổi, tuấn tú, xuất chúng, phong thái chừng chạc, tất nhiên còn có chút ngây ngô non trẻ, dù sao thì lúc đó anh còn là sinh viên đại học được Lâm Trường Ca tìm đến, chưa từng chân chính tiếp xúc với xã hội này. Còn bây giờ, Ansel trước mắt anh ta là người đã đi qua vòng giải trí mười năm, một người đàn ông hai mươi tám tuổi, trưởng thành, hào hoa phong nhã, xuất hiện vẻ u buồn so với trước, giữa hai lòng này đã có sự uể oải.

"Không, Ansel, cái số may mắn của em rất tốt." Ân Từ Duẫn thậm chí cho rằng người đàn ông này là đứa con cưng của Thượng Đế, từ lúc anh bước vào vòng giải trí, những ngày đầu tiên bước vào giới âm nhạc, anh đã từng bước thành thần, người như vậy thì làm sao vận may lại không tốt?

Cận An cúi đầu, ngăn cản ánh mặt trời, bóng tối trùm lên mặt khiến người ta không nhìn ra được sự phức tạp và khổ sở trong mắt anh, không thấy được khuôn mặt cứng đờ của anh. Chẳng qua khi anh ngẩng lên, vẫn cười với Ân Từ Duẫn, nói: "Từ Duẫn, cảm ơn anh đã đến thăm em. Nhưng cũng đừng làm lỡ công việc của anh, ở đây em không quá đáng ngại." Ngụ ý là mời Ân Từ Duẫn đi.

Ân Từ Duẫn tự nhiên nghe ra Cận An đã nói bóng nói gió rất trực tiếp, anh ta còn định nói thêm nhưng phát hiện mình cũng không biết nên nói thế nào. Mặc dù anh ta và Cận An là bạn bè, nhưng trên thực tế, Cận An lại dựng lên bức vách giữa mình và những người khác, trông có vẻ đầy cái là đồ nhưng thật ra rất chắc chắn. Anh ta đành rời đi, thế nhưng cũng nhấn nhủ Cận An, nếu có chuyện gì nhất định phải liên lạc với anh ta, anh ta sẽ ở lại nước M hai tháng.

Cận An không từ chối ý tốt của anh ta, nhưng anh tự mình biết, anh sẽ không đi tìm người quen, đây cũng là một trong những nguyên nhân anh đến nước M, anh cần ở một nơi xa lạ, một nơi không ai biết anh là Ansel, anh chỉ là Cận An, tuy tên tiếng Anh vẫn là Ansel.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Có Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Trị liệu và thực bổ

Sau khi Ân Từ Duẫn rời đi, Terry leo lên giường Cận An, nghiêng người tựa vào Cận An, chân gác lên bên mép giường, "Chú Ansel, chú vừa rồi sao đi nhanh vậy ạ? Còn nữa, vì sao chú ấy nói may mắn của chú tốt? Có điều Terry không thích chú ấy nói chú không may."

Cận An hơi ngạc nhiên, vừa rời anh và Ân Từ Dẫn nói chuyện bằng tiếng Trung, thật không ngờ Terry nghe hiểu. Xem ra, tiếng Trung của Terry khá tốt, ít nhất ở phương diện nghe. Để kiểm tra, Cận An dùng tiếng Trung nói: "Chú ấy ở nước M có công chuyện, cho nên chú không muốn làm trễ nải thời gian của chú ấy."

Đôi mắt linh lợi của Terry xoay chuyển, chu miệng, dùng tiếng Trung tiêu chuẩn nói ra: "Còn vận may thì sao ạ?"

Cận An cười, "Terry, làm sao tiếng Trung của cháu nói tốt thế?"

"Hi hi, Miêu Miêu dạy cháu đấy, mẹ nói bố mẹ cháu đều hi vọng cháu nói được tiếng mẹ đẻ, cho nên Miêu Miêu đã sớm dạy cháu nói tiếng Trung. Nhưng ở đây, mọi người đều nói tiếng Anh, cho nên cháu chỉ trò chuyện bằng tiếng Trung với Miêu Miêu, chẳng qua bây giờ còn có thêm cả chú Ansel nói cùng cháu rồi." Terry nói rất lưu loát, có thể thấy, nghe nói tiếng Trung của cậu rất tốt.

Cận An ôm lấy cậu, hai người ngồi trên giường nói chuyện, rất ấm áp. Có điều, Terry chắc chắn không phát hiện ra, cậu đã bị chú Ansel chuyển dời đề tài.

Khi Giản Ưu quay về nhà Raymon, phát hiện trong nhà không có ai, cô thấy mảnh giấy ông để lại trên tủ giày, nói ông và người bạn già Sulla muốn đi đến thế giới hai người, hôm nay sẽ không về. Giản Ưu cười, bỏ mảnh giấy vào trong một cái hộp bên trong học tủ.

Nhưng mà, trong lòng cô không biết vì sao lại có chút hâm mộ, Raymon và Sulla đã làm bạn năm mươi lăm năm, tình cảm vẫn tốt, trừ việc không có con ra, cô nghĩ, có lẽ tất cả các cặp vợ chồng đều hâm mộ hai người. Nghĩ vậy cô lắc đầu, có lẽ cô nên cho Terry sang đây ở, cô thấy khi Raymon và Sulla gặp cô và Terry đều lộ ra sự vui vẻ và dịu dàng.

Cô bỏ nguyên liệu mua được ở chợ vào bếp, nghĩ thầm chờ cô làm xong rồi mang đi thì cũng đến xế chiều, hay làm luôn bữa tối? Cô đoán Terry sẽ rất muốn ăn cơm chung với Ansel.

Khoảng sáu giờ chiều, Giản Ưu xách theo túi đồ đến bệnh viện C. Khi cô vào phòng Cận An mới phát hiện Terry đang thiếp đi bên cạnh Cận An, tóc xõa tung, khuôn mặt đỏ hồng, mỉm cười như một tiểu thiên sứ, cậu thật sự rất thích Cận An, không chút đề phòng và rụt rè bám lên người Cận An.

Cận An thấy Giản Ưu đi vào, anh ngừng lên cười với cô, nhỏ giọng nói: "Terry chơi cùng tôi có hơi mệt, mới ngủ không bao lâu."

Giản Ưu chỉ cười bỏ túi đồ xuống, khi nhìn đến giỏ trái cây trên bàn hơi dừng lại, cũng không hỏi, đầu sau cô và Cận An cũng chưa quen thân lắm.

Nàng lấy một ấm giữ nhiệt và một hộp giữ nhiệt trong túi ra, đặt trước mặt Cận An, động tác lạnh lẽo mở ấm, đổ canh ra bát, lại mở hộp, hiện ra cơm bắp bên trong, lấy ở bên dưới đáy một đôi đũa và một cái thìa đưa cho anh.

"Đây là canh cá diếc và cơm bắp, tôi sợ dạ dày anh không chịu nổi nên làm cơm nhuyễn."

Cận An ngẩn người, nhìn cô gái trẻ trước mặt, cô vừa mới cởi áo khoác ngoài, trong căn phòng ấm áp chỉ mặc một áo váy lông cừu màu trắng, anh nhìn tà váy đóng đưa, thấy mái tóc đen xõa xuống khi cô nghiêng đầu đổ canh, tim anh bỗng dừng một nhịp, sau đó nhảy lên liên hồi.

Anh yên lặng nhìn Giản Ưu, bốn mắt nhìn nhau, đột nhiên có cảm giác khác thường, anh há miệng, muốn nói. Nhưng lúc này, người bạn nhỏ Terry ngủ say sưa cạnh anh nhích mũi, ngửi thấy hương thơm quen thuộc, cậu mở mắt, mơ màng gọi: "Miêu Miêu."

Kết quả là, Cận An định nói và Giản Ưu bị nhìn có chút không được tự nhiên liền lảng đi, cả hai nhìn Terry còn đang buồn ngủ lơ mơ ngồi dậy.

Terry dụi mắt, sau khi tỉnh táo, cậu lập tức trông thấy thức ăn ngon bày trên bàn nhỏ, nhanh chóng tiến tới, tay đặt lên bàn, con mắt tỏa sáng, cái mũi ngửi ngửi mùi hương thơm nức từ thức ăn, sau đó tội nghiệp nhìn Giản Ưu và Cận An nói: "Con đói bụng."

Giản Ưu bẹo má cậu, ôm cậu lên, "Không được làm phiền chú Ansel ăn, mẹ đã chuẩn bị đồ ăn cho con rồi, những món đó là của chú Ansel."

Terry mặc kệ, dù sao có ăn là được, lúc trưa cậu và chú Ansel ăn không được bao nhiêu đồ ăn ở bệnh viện, quá khó ăn, vẫn là Miêu Miêu làm ngon hơn.

Giản Ưu đặt Terry lên ghế, đặt lên bàn đồ ăn đã chuẩn bị cho Terry, cô đã ăn trước rồi mới đến. Có điều vì toàn bộ sự chú ý của cô đều đặt trên người Terry, cho nên không thấy Cận An đang ở trên giường nhìn cô.

Lễ nghi lúc ăn cơm của Cận An rất tốt, không phát ra một tiếng động nào, tốc độ ăn không nhanh cũng không chậm, nhìn thôi cũng thấy vui tai vui mắt, chẳng qua lúc này anh thường xuyên đưa mắt về phía Terry và Giản Ưu. Terry đối diện với anh, tự nhiên trông thấy cái nhìn của anh, thế là mỗi lần thấy ánh mắt anh liền mỉm cười.

Nhiều lần như thế, Giản Ưu tự nhiên cũng phát giác. Vừa rồi cô đã thấy sau lưng có ánh mắt nhìn, làm cô tim đập dồn dập, còn nóng lên nữa, cũng không biết có phải hệ thống sưởi trong phòng cao quá hay không, song thấy Terry và Cận An nhìn nhau, cô nghĩ, chắc anh nhìn Terry, không có quan hệ gì với cô cả.

Sau khi ăn xong, Terry no căng, xoa bụng làm nũng với Cận An và Giản Ưu, nói là muốn đi tản bộ cho tiêu hóa ở vườn hoa tại tầng một bệnh viện. Cận An không từ chối được, cộng thêm anh cảm thấy tuy thân thể có yếu đi, nhưng thể lực đi một lúc vẫn có nên đồng ý, còn Giản Ưu ban đầu không đồng ý, lại không làm gì được với một lớn một nhỏ này, đành đi theo.

Vườn hoa ở bệnh viện C rất đẹp, không ít người đi tản bộ, Terry một tay nắm tay Cận An, tay kia nắm tay Giản Ưu, mặt mày hớn hờ, chính cậu còn cổ động chính bản thân, mình làm rất tốt, cậu hoàn toàn có lý do tin tưởng, trong mắt người khác, bọn họ chính là gia đình ba người. Tình huống xảy ra nhiều hơn, cậu không tin chú Ansel và Miêu Miêu không có cảm giác gì.

Giản Ưu chú ý tới dáng điệu cười trộm như quý của Terry, không khỏi đau đầu, không biết trong bụng cậu nhóc đang nghĩ gì đây, tiểu bại hoại bướng bỉnh này ranh ma lắm.

Còn với Cận An, anh bằng lòng chiều chuộng Terry, bằng lòng dung túng cậu, bởi vì cảm giác duyên số vô hình, khi có Terry bên cạnh anh thấy được buông lơi, những chuyện không vui phảng phất đều lui nhường, tạm thời không chiếm cứ tinh thần anh.

Đạo vườn hoa hai vòng, Giản Ưu thấy sắc mặt Cận An đã hơi tái, liền bảo dừng lại nghỉ ngơi, ngược lại Terry tinh thần dồi dào, trông thấy mấy đứa trẻ đang chơi đùa liền gia nhập, còn Cận An và Giản Ưu ngồi tại một nơi khá yên tĩnh ít người.

Hai người ngồi cạnh nhau không nói gì một lúc, Giản Ưu lên tiếng phá tan bầu không khí trầm lắng, cô nói: "Ansel, từ buổi nói chuyện lần trước đã được mấy ngày, lúc đi anh không hẹn thời gian gặp mặt, tuy nhiên với tình huống của anh, tôi nghĩ mỗi tuần gặp một lần sẽ tốt hơn, anh thấy thế nào?"

"Xin lỗi bác sĩ Katrina, tôi cũng không biết phải hẹn thời gian gặp mặt kế tiếp, rất xin lỗi cô." Cận An bày tỏ sự áy náy, việc này do Lâm Trường Ca sắp xếp cho anh, cho nên anh thật không lưu tâm, anh nghĩ Lâm Trường Ca sẽ hẹn thời gian trước rồi gọi điện báo cho anh.

Giản Ưu lắc đầu, "Không cần phải nói xin lỗi, thật ra không phải ai cũng hẹn trước thời gian gặp mặt lần kế, chẳng qua tôi thấy anh không gọi điện đến nên mới hỏi chút thôi."

"Bây giờ tôi cũng không rõ bạn tôi có sắp xếp chưa, chờ tôi hỏi rồi sẽ mau chóng hẹn thời gian gặp mặt lần sau."

Giản Ưu gật đầu, thật ra cô không biết nên trả lời sao với Cận An, ban đầu cô định nói anh không cần phải gấp, nhưng cảm thấy quái quái chỗ nào, cho nên không lên tiếng.

Ngược lại Cận An nói tiếp: "Bác sĩ Katrina, việc trị liệu phải diễn ra trong phòng hội đàm sao? Cô xem ở đây thế nào?"

Giản Ưu không nghĩ tới Cận An đưa ra đề nghị này, với cô, tiến hành trị liệu trừ phi cần chuẩn bị gì đó mới phải ở phòng làm việc, chỉ cần vườn hoa, quán cà phê có thể bảo đảm việc riêng của bệnh nhân cũng có thể làm nơi trị liệu.

"Tại đây tuy không phải một lựa chọn tốt nhưng nếu anh thích thì cũng được."

"Phải vậy không? Thế thì coi như một cuộc nói chuyện phiếm giữa những người bạn đi, Giản Ưu." Anh mỉm cười dùng tiếng Trung nói.

Khi cô nghe được hai tiếng "Giản Ưu" được phát âm bằng tiếng Trung tiêu chuẩn, cô chợt nóng mặt, tên tiếng Trung của cô chỉ có Raymon gọi, dù sao cô sống ở nước M, cho dù bạn cô là người nước Z cũng gọi cô là Katrina. Khi lần đầu tiên giới thiệu chính thức trong phòng hội đàm, vì giám phòng ngự trong lòng anh mới cố ý dùng tiếng Trung giới thiệu với anh, cũng nói anh có thể gọi tên mình bằng tiếng Trung, chẳng qua lúc đó anh vẫn gọi tên tiếng Anh của cô, cũng dùng tiếng Anh nói chuyện, đến lúc này nghe anh gọi như thế, cô có cảm giác rất kỳ lạ.

"Thế nào lại tự xưng dùng tiếng Trung?"

Nói thật, Cận An cũng không biết, chỉ là từ lúc xé chiều trò chuyện bằng tiếng Trung với Terry rất lâu, vừa rồi cũng tự nhiên dùng tiếng Trung, có lẽ, vào lúc đó, anh đã quyết định coi cô gái này làm bạn. Hoặc không chỉ như vậy...

"Lúc xé chiều có trò chuyện một lúc với Terry, nghe nói tiếng Trung của nó rất tốt."

"Ừ, từ nhỏ tôi đã dùng tiếng Trung nói chuyện với nó." Bất chợt nhớ lại khi Terry còn là cục thịt nhỏ, nhếch cái miệng lên, giọng nói bắt chước một câu tiếng Trung một câu tiếng Anh nói cùng cô.

Cận An từ nét mặt Giản Ưu đoán là cô nhớ lại chuyện cũ, liền nói: "Khi đó Terry chắc chắn rất đáng yêu."

"Đúng vậy." Cô cười gật đầu, Terry cuộn tròn như cục thịt nhỏ, cho nên khi ở bên ngoài phòng phẫu thuật trông thấy Terry đã nghĩa vô phần cổ đồng ý với bố mẹ Terry sẽ nhận nuôi nó.

Cận An và Giản Ưu dường như tìm được rất nhiều chuyện, các câu chuyện đều không dính đến đề tài tình huống tâm lý Cận An, nhưng Giản Ưu thấy điều đó không quan trọng, bởi vì cô có cảm giác Cận An đã buông lỏng hơn với cô, tuy lần trước Cận An rất phối hợp, cũng nói ra tình huống của mình, nhưng với tư cách bác sĩ tâm lý, Giản Ưu rất nhạy cảm phát hiện sự kháng cự của Cận An, dĩ nhiên, không chỉ có một mình anh, rất nhiều bệnh nhân trong lần trị liệu đầu tiên đều như thế.

Có điều, Giản Ưu nhớ lại cảnh sáng nay gặp Cận An, cô phát hiện trạng thái tinh thần anh không tốt, cũng có khuynh hướng uất ức, nhưng bây giờ, tâm tình tiêu cực của Cận An dường như đã vơi bớt, cô cần nắm rõ các tình huống của anh mới có thể khiến tâm lý anh bình phục.

Thế là, Giản Ưu nghĩ đến, có phải ở nước Z đã xảy ra chuyện gì mới khiến Cận An như thế, dẫu sao, Cận An là nghệ sĩ trong vòng giải trí, tất cả hành động của anh đều khuếch đại trước công chúng, nhận áp lực tâm lý cực lớn, nhất là trong vòng giải trí tồn tại rất nhiều thị phi.

Nhưng mà, Giản Ưu thật không ngờ, cô lại nhanh chóng biết được ở nước Z, trên người Cận An xảy ra những chuyện gì, bởi vì ngày ngày 3 tháng 1, Cận An ra viện, do trước đó Terry quyết đòi đi đón chú Ansel, cho nên Giản Ưu hẹn Cận An chiều sẽ đón anh, sau đó Cận An muốn mời bọn họ đi ăn.

Không ngờ, trong phòng bệnh, Giản Ưu gặp được một người đàn ông trung niên, người này chính là Lâm Trường Ca vì không yên lòng với Cận An nên cố ý bay đến nước M.

Tiếp đó, ở nước Z, mặc dù công ty giải trí Phi Dương đã nhanh chóng phản hồi lại chuyện liên quan đến trạng thái Wein của Thân Tinh, cũng có rất nhiều người tin Thân Tinh chỉ muốn dựa vào Cận An đánh bóng tên tuổi, song chuyện này vẫn chưa có ngừng.

Nguyên nhân trong đó là tuần san báo giải trí "Mãnh Liêu" số đặc biệt bê cong sự thật, nói rằng câu nói đó có vẻ giống thật mà là giả, cũng có nguyên nhân là Thân Tinh, Thân Tinh trên Wein mắng chửi công ty giải trí Phi Dương dùng giấy đánh uyên ương, không muốn thừa nhận tình cảm của cô ta và Ansel, thậm chí còn muốn mở họp báo, Ansel cũng sẽ tham dự! Câu nói này của Thân Tinh đã lại làm nổ tung vòng giải trí! Rất nhiều người cũng không tin lời Thân Tinh, nhưng bọn họ chờ mong có thể trông thấy Ansel! Cho nên mọi người đều đang trong cảm giác chờ đợi quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Cô Có Bệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Trường Ca và né tránh

Khi Lâm Trường Ca gặp mặt Giản Ưu không khỏi giật mình, anh ta hiểu rõ tình huống thân thể và tâm lý của Cận An, không tưởng được giờ cậu ta lại có lòng nói chuyện yêu đương, hơn nữa, anh ta thấy Cận An dường như rất lạnh nhạt với tình yêu, chỉ ít trong mười năm, Lâm Trường Ca còn chưa xuất hiện bằng khoản về chuyện tình cảm của Cận An. Bây giờ trông thấy một cô gái có vẻ rất quen thân với Cận An, còn đang ở nước M xa lạ, Lâm Trường Ca có cảm giác tim đang nhảy lên mãnh liệt.

Cận An trông thấy Giản Ưu và Terry liền thu lại vẻ mặt u sầu kia, nhoen miệng cười, vươn tay ra ôm lấy Terry chạy về phía anh, tư thế thân mật của hai người làm Lâm Trường Ca phải mở to mắt nhìn.

Chẳng qua, sau khi tự giới thiệu, Lâm Trường Ca liền biết được thân phận của Giản Ưu, sau đó ánh mắt anh ta nhìn Giản Ưu có chút kỳ lạ phức tạp, mà ánh mắt khi nhìn Terry càng tỏ ra sự nghi vấn trần trụi - Terry đúng là con trai Ansel chẳng!

Dù nói thế nào, Lâm Trường Ca đã tới thì người giúp Cận An làm thủ tục xuất viện dĩ nhiên là anh ta, có điều anh ta lại mời Giản Ưu đi cùng. Cận An không thể hiện gì cả, chỉ là lúc Terry ngẩng lên nhìn anh, hơi nghiêng đầu, cậu cảm thấy hình như ánh mắt chú Ansel có hơi trống rỗng, lại còn có chút u ám nữa?

Giản Ưu sóng vai đi cùng Lâm Trường Ca, không chủ động lên tiếng, mãi đến khi Lâm Trường Ca không nhịn được phải hỏi, "Bác sĩ Katrina, không biết tình huống Ansel thế nào?".

"Việc này... tôi không tiện tiết lộ."

Lâm Trường Ca cũng không ép hỏi, anh ta rất hiểu hành động theo quy tắc với tư cách một bác sĩ tâm lý của Giản Ưu, anh ta nói, "Không sao, bác sĩ Katrina, mấy ngày Ansel nằm viện cô đều ở cùng cậu ấy à?".

Giản Ưu không biết vì sao lại thấy hơi xấu hổ và túng quẫn, nhưng vẫn gật đầu, sau đó Lâm Trường Ca hỏi cô, "Hai ngày trước có phải tâm trạng Ansel trở nên xấu hơn trước kia?".

"Có lẽ là vậy."

Lâm Trường Ca thở dài, dừng lại, chỉ ra hàng ghế dài bên ngoài cửa, "Bác sĩ Katrina, có một vài chuyện tôi nghĩ nên nói cho cô biết, biết đâu sẽ có sự trợ giúp với việc trị liệu của Ansel".

Giản Ưu tất nhiên sẽ không từ chối, đi theo Lâm Trường Ca ra bên ngoài ngồi, nghe anh ta nói, "Bác sĩ Katrina cũng biết thân phận của Ansel rồi, cậu ấy là một ngôi sao Thiên Vương của nước Z thậm chí cả châu Á, được hàng ngàn người chú ý, rắc rối cũng nhiều. Tại buổi lễ âm nhạc châu Á Ansel tuyên bố rút khỏi giới âm nhạc trong vòng giải trí dẫn đến chấn động rất lớn. Gần đây truyền thông nước Z một mực truy lùng chuyện này.

Sau ngày đầu năm, có một nữ nghệ sĩ gửi lên Wein một dòng trạng thái, nói rằng vì kết hôn với cô ta nên Ansel mới rút khỏi giới âm nhạc, sự việc liền trở nên ầm ĩ, ngay ngày hôm qua, cô ta còn tuyên bố nói rằng muốn tổ chức họp báo, còn nói Ansel nhất định có mặt. Hôm nay tôi đến cũng vì quá lo cho Ansel".

"Hóa ra là vậy...", chẳng trách anh lại xuất hiện tình huống như thế, "Anh Lâm, cảm ơn anh đã nói cho tôi biết chuyện này, chuyện khác tôi không thể nói cho anh, nhưng tôi bảo đảm tôi sẽ dùng hết sức để giúp đỡ Ansel".

Lâm Trường Ca nở nụ cười, "Là tôi nên cảm ơn cô mới phải, bác sĩ Katrina. Tôi luôn coi Ansel như con trai mình, cho nên cậu ấy xảy ra chuyện, tôi rất đau lòng. Có lẽ cô cũng biết khó khăn gian khổ trong vòng giải trí, nhất là phải bộc lộ những sinh hoạt thường ngày ra trước mặt công chúng, người nghệ

sĩ gặp áp lực tâm lý cực lớn, vì thế, tôi cũng từng mất đi những nghệ sĩ vô cùng ưu tú, tôi không muốn Ansel cũng trở thành một trong số đó, cho nên có thể có được sự trợ giúp của cô, là tôi nên nói lời cảm ơn".

Giản Ưu hiểu, đầu sao cô cũng từng gặp bệnh nhân trong vòng giải trí, hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút tương tự với Ansel ngày nay. Cô cũng không có ý định cảm ơn tới lui với Lâm Trường Ca, cười nhận lời cảm ơn của anh ta, hai người lúc này mới đi làm thủ tục xuất viện cho Cận An.

Song, trên đường, Giản Ưu có hỏi Lâm Trường Ca định xử lý sự việc về Thân Tinh thế nào, Lâm Trường Ca khổ não, nhưng nhìn dáng vẻ cũng không coi là hết cách, anh ta nói xem tình huống thế nào trước, tất nhiên tốt nhất là để Cận An tự mở hộp báo làm sáng tỏ, thế nhưng Lâm Trường Ca cũng biết, bây giờ Cận An không muốn xuất hiện trước mặt công chúng nữa, bất kể vòng giải trí có âm xi thế nào đi nữa.

Khi bọn họ mở cửa phòng ra, Cận An ngồi trên giường, tay khẽ vỗ nhip, Terry thì đứng trước mặt anh, cả đầu và cơ thể đều đưa, miệng hát bài "Beautiful world", không giống tiếng hát trong trẻo của Cận An, đánh sâu vào linh hồn, khiến người ta bị tiếng hát dẫn vào một thế giới xinh đẹp trong tưởng tượng, trong biển hoa tung bay dường như có thể trông thấy khuôn mặt tươi cười của thiên sứ. Giọng hát trẻ con của Terry mang theo chất non nớt, lại càng có vẻ trong veo không tỳ vết, trước mắt dường như có vô vàn lông vũ bay theo gió, ngây thơ mà giản đơn.

Lâm Trường Ca và Giản Ưu im lặng đứng ngoài nghe Terry hát, tựa như cảm thấy tiếng bước chân vào phòng sẽ phá hỏng thế giới đơn thuần đẹp đẽ của Terry.

Terry hát xong, Lâm Trường Ca và Giản Ưu vỗ tay. Cận An đã sớm phát hiện ra họ, anh xoa đầu Terry, "Terry hát thật hay", tiện tay cầm túi hành lý đặt trên giường, dắt tay Terry ra khỏi phòng bệnh đã ở ba ngày.

Giản Ưu nghĩ nếu Lâm Trường Ca tới rồi thì bữa trưa đã hẹn của họ sẽ coi như nói chơi hoặc dời ngày khác, thế nhưng không ngờ Lâm Trường Ca nghe xong liền nói rằng anh ta còn có hẹn với người khác, bảo bọn họ mau đi ăn. Thật ra, sao cô cứ cảm thấy khi Lâm Trường Ca nhìn ba người bọn họ lại có chút cuồng nhiệt và mong đợi kỳ lạ nhỉ?

Cuối cùng, Lâm Trường Ca chia tay bọn họ trước cổng viện, Giản Ưu lái chiếc limousine trắng của mình ra, chở Terry và Cận An đến một quán cơm Tây rất độc đáo ăn cơm trưa. Sau khi ăn xong, Giản Ưu đưa Cận An về chỗ ở, còn có thêm gặt hái, Cận An hẹn trước cuối tuần sau sẽ tiến hành trị liệu lần thứ hai.

Cận An nhìn theo chiếc limousine đi khỏi tầm mắt mình, mới thu lại nụ cười, cầm túi hành lý vào nhà trọ, bên trong, Lâm Trường Ca nói là có hẹn đang ăn pizza mua bên ngoài. Thấy Cận An mặt không thay đổi, Lâm Trường Ca liền chẳng thiết ăn nữa, anh ta bỏ pizza xuống, đối diện với Cận An.

Sau khi im lặng một lúc lâu, Cận An mới lên tiếng, "Nếu không còn việc gì thì anh về đi, em không sao cả".

Nói vậy Lâm Trường Ca không tin, Cận An cũng không tin được, thế nhưng còn có cách nào khác? Bây giờ Cận An chỉ có thể nói như vậy, mà Lâm Trường Ca chỉ có thể lựa chọn ít nhất là tin tưởng bề ngoài.

"Hai ngày nữa anh về. Sự việc về Thân Tinh... cậu không phải quan tâm, anh sẽ xử lý tốt." Nếu trước đó Lâm Trường Ca còn ôm một chút hy vọng xa vời, chờ mong Cận An có thể đứng ra trả lời công chúng, quay lại vòng giải trí, vậy thì nhìn Cận An trước mặt mặt không chút thay đổi, ánh mắt u ám, anh ta biết điều đó là không thể nào.

Lâm Trường Ca mặc dù không có sự nhạy bén với tình cảm như Giản Ưu, nhưng anh và Cận An đã chung sống với nhau mười năm, tự nhiên ít nhiều có thể cảm nhận được tâm tình của Cận An, anh ta không dám kích thích Cận An.

Cận An yên lặng gặt đầu. Mặc dù trong lòng anh vẫn biết ơn và quý trọng với fan hâm mộ, nhưng xin hãy tha thứ cho anh, bây giờ anh không có cách nào đáp lại bọn họ, hiện tại anh chỉ muốn rời xa vòng giải trí, không muốn thấy không muốn nghe tất cả những chuyện liên quan tới nơi đó.

Hai ngày sau, Lâm Trường Ca rời khỏi nước M, Cận An không đi tiễn, nhưng trước khi Lâm Trường Ca rời khỏi chỗ ở của Cận An đã đưa cho anh một tư liệu về một nông trường lớn ở ngoại ô thành phố A của nước M, nơi đó rất bình yên, nghe nói chủ nông trường là bạn cũ của Lâm Trường Ca. Lâm Trường Ca không biết tư liệu tâm lý là thế nào, anh ta chỉ nghĩ, gần gũi với thiên nhiên hơn có lẽ sẽ khiến tâm trạng của Cận An được thả lỏng.

Cận An xem tư liệu đó rất lâu, cuối cùng gửi tin nhắn trò chuyện trên Wein cho Terry, hẹn Terry cùng đến nông trường ấy chơi mấy ngày.

Tất nhiên Terry rất vui, hào hứng chạy đi hỏi Giản Ưu, với Giản Ưu, bây giờ cô vẫn đang nghỉ phép, là ngày nghỉ để cô ở cùng Terry, chấp nhận chữa trị cho Cận An cũng là ngoài ý muốn, cho nên với yêu cầu của Terry, cô sẽ không phản đối.

Nhưng Giản Ưu tự hỏi mình, tiếp xúc gần gũi với bệnh nhân như thế, trở thành bạn bè... cô còn có thể bảo vệ ranh giới cuối cùng của mình sao? Hay là bị Raymon nói trúng rồi? Thật sự cô đã có cảm giác... không bình thường với Cận An? Cô rất mê mẩn, cũng rất xoắn xuýt.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thân Nhà Có Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Nông trường và tụ họp

Cận An liên lạc xong với chủ nông trường Derrick, hẹn thời gian đến đó là vào thứ ba tuần sau, đồng thời đó cũng là khoảng thời gian anh hẹn với Giản Ưu về lần trị liệu thứ hai, vì vậy, lần trị liệu này tự nhiên sẽ chuyển từ văn phòng của Giản Ưu đến nông trường Claude.

Từ thành phố C đến thành phố A mất ba giờ đi đường, chủ nông trường Claude là Derrick rất tốt bụng, ông ta sợ Cận An không tìm được đường nên tìm đưa cháu David ở thành phố C, bảo anh ta lái xe đưa Cận An đến đây. David học ở Đại học C, cho nên bọn họ liền hẹn gặp nhau ở đó.

Thứ ba vèo cái đã đến, Cận An và Giản Ưu cùng Terry hẹn gặp ở trạm xe lửa số 9, ngồi xe lửa đến Đại học C. Cận An lúc này đang đứng cạnh quầy vé đợi Giản Ưu và Terry đến. Anh mặc áo khoác màu xanh thẫm, quần dài màu trắng, tay phải cầm túi hành lý, khẽ cúi đầu nhìn xuống dưới chân, khiêm tốn che giấu bản thân.

Dù là thế nhưng khí chất của anh rất nổi bật, đứng trong dòng người, dường như có gì đó tách biệt anh ra, khiến người ra rất dễ dàng phát hiện ra anh. Không cần nhìn mặt, chỉ một dáng đứng đơn thuần, anh đã làm người ta phải dừng chân, hi vọng anh có thể ngẩng mặt lên bộc lộ toàn bộ khí chất của mình. Thậm chí, có mấy cô gái khi đi ngang qua Cận An liền bước chậm lại, cố ý chùn chân tới gần, muốn lén lút trông thấy gương mặt cúi xuống kia.

Cận An đã quá quen thuộc với những ánh mắt đổ dồn lên mình, dẫu sao anh từng là ca sĩ đỉnh cao được nghìn người chú ý, những cái nhìn chăm chú ở đây với anh có thể không cần bận tâm. Tay trái anh để trong túi áo cầm điện thoại, chờ nó rung chuông.

Anh không có thất vọng, mới đợi một lúc, điện thoại liền vang lên, anh lập tức lấy điện thoại ra, ngón tay lướt qua màn hình, nghe thấy giọng trẻ con dễ thương của Terry, "Chú Ansel, chúng cháu đã đến trạm số 9 rồi, chú đang ở đâu thế ạ?".

"Chú ở quầy vé, mặc áo khoác xanh, cháu đi xuống cầu thang là thấy chú ngay", Cận An ngẩng mặt lên, mắt nhìn cầu thang đối diện, trong mắt tràn đầy sự dịu dàng lẫn chờ mong.

Giây phút đó, trong trạm xe lửa dường như có thể nghe được những tiếng hít hà. Họ có lẽ sẽ cảm thán, người đàn ông châu Á đẹp đẽ nhường nào, cho dù người phương Tây đều cho rằng người phương Đông rất bình thường, gương mặt không đủ góc cạnh, thế nhưng với gương mặt trước mắt, có lẽ đã có thể phù hợp với tất cả những gì cổ xưa và thần bí mà người phương Tây nghĩ về phương Đông, nhất là sự tương tượng về nước Z, không có nổi bật quá mức, nếu cần đến từ gì để hình dung, thì đó là lắng đọng nội liễm, ấn tượng của người khác về anh chính là sự tĩnh lặng, sâu sắc, thanh khiết.

Cận An nghe Terry lớn tiếng đáp lại trong điện thoại, anh còn có thể nghe được tiếng chân chạy thành thục của cậu, sau đó là âm thanh xuống cầu thang, anh đều nghe được rõ ràng, rốt cục, anh đã thấy bóng dáng nho nhỏ xuất hiện trước mắt, thấy cậu hưng phấn tươi cười, chạy ào đến, ôm lấy chân anh.

"Chú Ansel!"

Cận An khom lưng ôm lấy cậu nhóc, trên mặt hiện lên sự dịu dàng vui vẻ, cời bỏ vẻ hờ hững xa cách vừa rồi, khí chất trên người không thay đổi, chỉ là sự lạnh lùng trong đó đã biến mất, trở nên bình dị dễ gần hơn. Chẳng qua, những người có mặt vẫn nhìn Cận An ở đây từ trước đều biết, người đàn ông châu Á tinh tế này, nói cho cùng vẫn có cảm giác lạnh nhạt, sự dịu dàng bây giờ chỉ vì cậu nhóc được ôm trong lòng hân, à! Có lẽ còn có... cô gái trẻ đứng trước mặt anh ta.

Vì vậy, có rất nhiều người cho rằng đây là gia đình ba người, hèn chi người đàn ông lại lộ ra nụ cười như thế, trở nên dịu dàng như vậy. Không ít người vẫn tiếp tục quan sát ba người, đều cảm thấy họ rất xứng đôi, bố mẹ dẫn theo cậu con trai, hơn nữa đều mang dáng vóc người phương Đông tinh tế.

"Katrina", Cận An chưa từng sao lãng Giản Ưu, anh loay hoay chỉnh lại cơ thể Terry, cuối cùng đối diện với ánh mắt Giản Ưu, đồng thời cảm nhận được sự yêu chiều dành cho Terry trong mắt cô.

Giản Ưu nhìn người đàn ông trước mặt, trong đầu có cảm giác rất kỳ lạ, không phải không hít thở được, chỉ là mỗi lần hít vào lại nhận thêm gì đó cực kỳ quý giá. Cô có cảm giác "trái tim" mình cũng mắc bệnh.

Cận An thấy khó hiểu khi cô gái bỗng đỏ bừng mặt, nhìn cô mặc rất dày, trên cổ quấn khăn, không phải bí quá đấy chứ? Xin thứ lỗi cho người đàn ông này, tuy trước đó trái tim anh từng nhảy lên mạnh mẽ khi đối mặt với Giản Ưu, thế nhưng anh đã quá xem nhẹ tình cảm.

Còn Giản Ưu thì sao, cô nhìn vào mắt Cận An có hơi xấu hổ, vội vàng bình ổn tâm trạng, quay ra khẽ mỉm cười với anh, chào hỏi, coi như hiện tượng kỳ lạ vừa rồi chưa từng xuất hiện, "Ansel".

"Chúng ta đi thôi, xe lửa đến rồi". Cận An rất lịch sự cầm túi hành lý của Giản Ưu, che chở cho hai người lên tàu, may là lúc này trên tàu không nhiều người, họ rất may mắn tìm được chỗ ngồi, Terry tự nhiên ngồi trên đùi Cận An.

"Chú Ansel ơi, nông trường trông như thế nào ạ?" Terry nháy mắt, tỏ ra ham thích, tuần trước cậu biết được đi nông trường chơi rất hưng phấn, cậu còn chưa từng đến nơi nào như thế. "Miêu Miêu nói, trong nông trường có rất nhiều loài vật, gà con, heo con... còn có rất nhiều cây ăn quả, hum, cháu thích ăn hoa quả lắm, sáng hôm nay cháu vừa mới ăn kiwi đó."

"Đúng rồi, cái Terry nói trong nông trường đều có cả, ngoài ra còn có một vài thứ khác nữa, nhưng chú cũng không biết nhiều, chờ đến nông trường rồi, chú và Terry cùng đi thám hiểm, tìm tòi nhiều thứ hơn nữa, có được không?"

Vừa nghe đến "thám hiểm", mắt Terry liền phát sáng, xem ra, con trai đều có bản năng phiêu lưu mạo hiểm. "Vâng ạ!" Terry ngọ nguậy trong lòng Cận An, cậu thật sự rất chờ mong, hy vọng mau mau đến nông trường.

Lúc này, xe lửa dừng lại ở một trạm, người phụ nữ ngồi cạnh Giản Ưu có vẻ muốn xuống tàu, chẳng qua vóc dáng cô ta có hơi to con, đứng dậy hơi mạnh, khiến nửa người của Giản Ưu ép vào Cận An, nháy mắt, cô cũng có thể cảm giác được cơ thể người đàn ông cứng ngắc, song giây tiếp theo, cô

thấy người đàn ông bên cạnh xê dịch, lấy tay đỡ vai cô, để cô có không gian ngồi. Người đàn ông ấy khiến cô thấy rất ấm lòng. Vì vậy, cô khẽ nói cảm ơn, cô thấy nụ cười trên khóe môi anh rất chân thật, cũng khiến trái tim cô lặng lẽ rung động.

Terry nháy mắt mấy cái, cảm thấy Miêu Miêu nhà cậu hình như vừa có tiếp xúc thân mật với chú Ansel thì phải? Nói thật, cậu rất vui, cậu thích bên cạnh mình vừa có Miêu Miêu vừa có chú Ansel, lần trước cậu có nói chuyện phiếm với một người bạn trên Wein, bạn cậu còn khích lệ cậu phải tác hợp hai người họ đấy.

Terry cười trộm, ái chà, tâm trạng hôm nay thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Có Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Nói chuyện và tìm đập đồn đập

Ngồi xe lửa hai mươi phút liền đến ga thành phố C, đi thêm hai ba phút nữa là có thể thấy được một góc của Đại học C, ngôi trường và vùng lân cận mang hơi thở hơn trăm năm làm người ta say đắm, những dấu vết năm tháng đọng lại càng hiện rõ qua thời gian.

Sáng sớm hôm nay có tuyết rơi, bây giờ trên mặt đường vẫn còn thấy tuyết, ba người Cận An gặp một người đàn ông cao lớn, anh ta nhìn xung quanh như đang tìm kiếm ai đó, đến khi trông thấy ba người Cận An, trên gương mặt hiện lên nụ cười lớn, bước nhanh đến chỗ họ, “Anh Ansel, cô Katrina, và anh bạn nhỏ Terry phải không?”.

Cận An và Giản Ưu đều chìa tay ra bắt tay người đàn ông, “Chào anh, David.”.

David là một người đàn ông cười mở rức rờ như mặt trời, anh ta sờ đầu, nhiệt tình giới thiệu nông trường Claude với bọn họ, “... Chú tôi là người rất nhiệt tình, điều chú ấy thích nhất là có người đến nông trường chơi, mọi người đến rồi gặp phải chuyện gì cũng đừng sợ, cứ việc tìm chú tôi, chú ấy sẽ rất vui vì có thể giúp đỡ mọi người. Ở đó có suối nước nóng, đến tối mà đi ngâm mình sẽ cảm thấy cực kỳ dễ chịu...”.

Dọc đường nghe David nói về nông trường Claude, tinh thần Terry cực tốt, mắt long lanh lóe sáng, cậu không kịp chờ mà muốn đến nông trường ngay, những gì David nói đã đánh trúng vào tư tưởng của Terry, vô cùng hấp dẫn cậu. Thế là, Terry không ngừng hỏi David các chi tiết nhỏ lẻ, nụ cười trên mặt càng rức rờ.

Sự nhiệt liệt một hỏi một đáp giữa David và Terry khiến thời gian như trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã qua ba giờ đi đường, xe David đã lái vào nông trường.

Thành phố A ấm hơn thành phố C rất nhiều, nó nằm phía Nam, có dòng suối lưu từ biển và địa hình cho nên nhiệt độ trung bình một tháng của thành phố A chỉ trong khoảng mười chín độ. Nông trường Claude là một nông trường lớn mang hình thức trang trại, đôi mắt nhìn sẽ thấy một màu xanh tươi bao trùm, và những hàng cây ăn trái cao lớn.

Chủ nông trường Derrick đã ra đón bọn họ, quả thật giống như hình dung của David, người đàn ông trung niên cao lớn này rất thân thiện và nhiệt tình, tự mình dẫn bọn họ đến chỗ ở. Nông trường Claude cũng không phải một nông trang nghỉ dưỡng, hàng năm chỉ tiếp đãi một số người bạn của Derrick, cho nên sau đó Derrick đặc biệt tách ra một khu, xây dựng mấy căn nhà gỗ nhỏ cho khách ở.

Nói là nhà gỗ nhỏ nhưng thật sự cũng không nhỏ, Derrick chuẩn bị cho họ một căn nhà với hai phòng ngủ một phòng khách, có hai tầng, tầng một là phòng khách, sắp xếp nội thất rất ấm áp, màu gỗ phối hợp với màu vàng cam, thảm trải sàn bằng lông cừu trắng, khiến người ta vừa thấy đã ưa thích, ngoài ra còn một phòng bếp nhỏ đặt thêm bàn ăn bên trong. Tầng hai chính là phòng ngủ, có kèm phòng vệ sinh riêng và phòng tắm.

Derrick cười hào sảng, “Mọi người cứ sắp xếp đi, đến sáu rưỡi tôi sẽ đến dẫn mọi người đi ăn, vợ tôi nghe mọi người đã đến nên đã đặc biệt chuẩn bị đồ ăn phong phú. Gặp lại sau nhé”.

Nhìn bóng Derrick rời đi, Cận An đóng cửa lại có hơi sững sờ, cảm giác được người khác đối xử thân thiết rất tốt, còn chưa phải người quen mà mới chỉ gặp nhau lần đầu tiên, nhưng dù là vì tính cách của chính Derrick hay vì sự giao phó của Lâm Trường Ca, biểu hiện của Derrick khiến Cận An cảm thấy rất thoải mái. Anh nghĩ, ở đây vài ngày thật sự sẽ rất tuyệt.

Giản Ưu cười kéo Terry đang lẩn lộn trên thảm lông cừu, bẹo má cậu nói, “Chúng ta về phòng thu dọn đã, một lát nữa là con có thể hưởng thụ bữa tiệc lớn rồi, có được không?”.

Terry cười ngọt ngào, ngoan ngoãn nắm tay Giản Ưu đi lên tầng hai, tất nhiên cậu không quên bắt chuyện với chú Ansel, Cận An còn giúp hai người nhắc hành lý lên.

Giản Ưu và Terry ở phòng bên trái, vì căn phòng đó có ban công, Terry rất thích, nhất là từ đó có thể thấy vườn hoa với đủ loại hoa rực rỡ sắc màu.

Còn trong phòng Cận An, kéo cửa gỗ lên sẽ thấy được một bãi cỏ xanh biếc, bầu trời thành phố A rất rộng lớn quang đãng, với Cận An bây giờ, không gì quan trọng hơn là có thể khiến tâm tình anh được mở rộng. Anh mở túi hành lý, lấy quần áo treo lên tủ, thu dọn sơ sơ, ngồi trên bệ cửa sổ tựa vào ô

cửa, hít thở không khí trong lành có hơi lạnh lạnh, dường như có thể bức ra những buồn rầu trong lòng.

Anh nhớ ra mình có mang máy ảnh đi, vì muốn chụp cho Terry một bức ảnh lưu lại làm kỷ niệm. Giờ nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, anh rất muốn chụp lại khoảnh khắc này, coi như đây là bước đầu tiên anh bước vào cuộc sống hưởng thụ và thư giãn đi.

Một tiếng ờ riêng đã qua, đến sáu rưỡi, Derrick cực kỳ đứng giờ đến đón họ. Đến nơi ở của Derrick mất năm sáu phút, không coi là mệt mỏi. Dọc đường, Derrick không quên giới thiệu từng nơi đi qua. Cũng bởi vậy, khi Terry nghe nói đến cười ngửa liền âm ỉ đòi đi ngay.

Vợ Derrick tên là Laura, là một phụ nữ có hơi tròn trịa, lúc nào cũng cười, khiến người ta có ý nghĩ muốn thân thiết. Vợ chồng họ đã chuẩn bị rất nhiều món ăn phong phú cho ba người, món khai vị trước khi ăn chính là salad trái cây tươi sốt của nông trường, món chính là bò bít tết nướng, bánh mì vuông, món tráng miệng là bánh nhân trái cây, kết hợp với một ly rượu vang, thật sự là mỹ vị.

Bầu không khí trên bàn ăn cũng rất thoải mái, Derrick và Laura đều là người khéo nói, nhất là sự rộng rãi, nhiệt tình hào sảng, rất dễ kết bạn với người khác. Ngay cả Cận An cũng sinh ra ấn tượng tốt với họ, Terry chỉ ngẩng lên cười ngọt ngào khi có người gọi cậu, bởi vì cậu đang tập trung giải quyết món bánh trái cây mà cậu thích vô cùng, gương mặt trông giống như miếng bánh trái cây lớn vậy.

Sau khi bữa tối kết thúc, ba người Cận An cùng Derrick và Laura đi tản bộ xung quanh, dĩ nhiên, Derrick và Laura cũng giới thiệu sơ cho bọn họ, để bọn họ có ấn tượng đại khái về về nông trường Claude. Nông trường chia ra làm nhiều khu vực, khu vườn trồng hoa, vườn trái cây, bãi cỏ vân vân, mỗi khu đều có cảnh đẹp riêng.

Đi rất lâu, Terry ăn uống no đủ liền thấy mệt mỏi, được Cận An bế, lát sau đã ngủ trên vai Cận An, thế là Cận An và Giản Ưu ôm tạm biệt và xin lỗi vợ chồng Derrick, quay về căn nhà gỗ nhỏ.

Laura nhìn bóng ba người, không nhận được chọch vào hông chồng, “Ansel và Katrina có phải vợ chồng không? Terry đáng yêu là con của họ à?”.

Derrick lắc đầu, “Anh cũng không biết. Nhưng anh thấy, Ansel và Katrina rất giống vợ chồng, hơn nữa họ sống chung thế kia, dù không phải vợ chồng, anh nghĩ cũng là người yêu.” Ông tin mắt mình không nhìn lầm, ánh mắt Ansel nhìn Terry và Katrina rất dịu dàng.

Laura cười, “Cũng đúng, em rất xem trọng bọn họ. Nếu bọn họ mà không bên nhau, em nghĩ em sẽ rất buồn đấy.”

Derrick ôm vai bà, cười âm lên, “Em thật là! Ủ, anh nghĩ anh cũng sẽ rất buồn.”

Laura ngẩng lên liếc ông, sau đó kéo về phòng, ngoài miệng la hét, “Đi đi, đi về. Mai dậy sớm còn chuẩn bị bánh kem tươi và bánh mì kẹp jam-bông trứng làm bữa sáng cho ba người họ nữa.”

“Được được được...”

Trong nông trường thực sự rất yên bình, ánh trăng dịu nhẹ, rọi xuống bên dưới, cái bóng của Cận An và Giản Ưu mơ hồ hòa vào nhau, toát lên sự không rõ ràng.

Giản Ưu nhìn lên người đàn ông bên cạnh, thân hình cao lớn rắn rỏi của anh như có thể hoàn toàn bao phủ cô, nhìn anh ôm Terry dễ dàng, có thể thấy tuy anh gầy gò nhưng rất mạnh mẽ. Ánh trăng có hơi quá mê hoặc, khiến tinh thần cô như mất điều khiển, trong đầu chỉ là những gì liên quan đến người đàn ông bên cạnh.

Không biết cô có nên thấy may mắn vì người đàn ông ấy không nói gì không, bằng không cô thật không biết nên đáp lại như thế nào, lúc này cô rất rối rắm. Cũng may đường đi không xa, mới một lúc đã về lại căn nhà gỗ nhỏ.

Cận An ôm Terry vào phòng, cẩn thận cởi giày, áo khoác cho cậu, cầm đồ ngủ Giản Ưu đưa thay cho Terry, giữa hai người rất ảm đạm, nhanh chóng thu xếp cho Terry. Cận An nhìn cậu nhóc trên giường, nghe tiếng ngáy nho nhỏ, không ngờ nhìn Giản Ưu cùng cười.

Chẳng qua giây tiếp theo, cả hai đều thấy xấu hổ, Giản Ưu dờ mắt đi, há miệng định nói nhưng lại nghe anh nói trước, “Cô mệt rồi à? Có muốn uống gì đó không?” Bây giờ mới hơn chín giờ.

“A, được thôi.” Cô liền không kìm được mà đồng ý.

Kết quả, Giản Ưu ngồi trên sofa ở phòng khách, nghiêng đầu nhìn vào phòng bếp, vừa hay có thể thấy được bóng dáng cao lớn kia, động tác ung dung trôi chảy pha cà phê. Trong bếp có đầy đủ dụng cụ, chỉ liếc mắt cái là thấy được dụng cụ pha. Giản Ưu thấy rằng, người đàn ông ấy dù chỉ động một chút thôi, trên người liền toát lên khí chất đặc thù khiến người khác chú ý.

Lát sau, Cận An bưng hai cốc cà phê thơm mát ra, hai người ngồi đối diện nhau, bưng cốc của mình, hơi nóng phả lên gương mặt cả hai, rất an bình, không biết thế nào, Giản Ưu không còn xấu hổ như vừa rồi, cô như đã có thể đối diện bình thường với Cận An.

Uống gần nửa cốc, Giản Ưu bắt chuyện, “Ansel, hình như hôm nay là thời gian mà chúng ta hẹn cho lần trị liệu thứ hai phải không?”

Cận An gờm cốc về phía cô, “Cái này chẳng lẽ chưa tính là trị liệu à?”

Giản Ưu bật cười, cô đặt cốc xuống, nhìn Cận An như không để ý, nhưng ánh mắt rất nghiêm túc, cô nói, “Tôi thấy, hình như bây giờ anh rất thoải mái? Có phải vì hoàn cảnh nơi này không?”

Anh gật đầu, “Đúng vậy, tôi rất thích hoàn cảnh nơi đây, khi vừa đến, đã thấy được một không gian rộng lớn không bị gò bó, sau đó khi ngồi trong phòng nhìn ra ngoài xa, một khung cảnh đầy màu xanh, bầu trời quang đãng, rất khoáng đạt, tôi có cảm giác mình đã được giải phóng.”

Cô thấy nụ cười anh dù có hơi hợt nhưng rất chân thật, trong lòng cũng vui vẻ, “Vậy ư, anh nên vui vẻ hết mình, giữ vững tâm trạng thoải mái, có thể sẽ khiến anh phát hiện ra sự bất đồng, tôi thấy vừa rồi anh ăn cũng không ít, có phải do tâm trạng nên ăn uống của anh cũng đề cao không?”.

“Là vậy à?” Anh có hơi ngạc nhiên, anh chỉ thấy bữa tối rất ngon miệng, cũng không nghĩ mình lại có thể ăn, không hề lo nghĩ sau khi ăn mình có bị nôn ra hay không, chỉ ăn một cách tự nhiên, hóa ra khi ở trước mặt cô anh lại ăn ngon được thế sao?

“Đúng vậy.” Cô nhìn ra được sự ngạc nhiên của anh, vì vậy tiếp tục nói, “Lần đầu tiên nói chuyện, anh nói khả năng ăn uống của anh không tốt, đôi khi lại nôn ra, tôi nghĩ anh đã tạo áp lực quá lớn cho bản thân, ép buộc mình phải ăn, hơn nữa còn lo lắng sau khi ăn có bị nôn ra không, cho nên vô hình trung đã tạo ra chứng ngại trong tâm lý, chứng ngại về ăn uống. Như hôm nay lại rất tốt, không cần nghĩ nhiều, muốn ăn thì ăn.”

“Tôi sẽ cố gắng, tôi muốn ở đây vài ngày, duy trì tâm trạng như thế.” Cận An vui mừng, bởi vì anh biết mình mắc bệnh tâm lý, anh cũng muốn được chữa trị, nghe Giản Ưu nói thế, anh có thêm thông tin, tin tưởng mình sẽ tiến triển tốt.

Giản Ưu có hơi chần chừ, cô không muốn phá vỡ sự thả lỏng và bình tĩnh hiếm có của Cận An, thế nhưng điều đó không giải quyết được vấn đề nan giải nhất, dù bây giờ Cận An giống như đã tiến triển tốt, thế nhưng nếu có một ngày gặp phải chuyện như lúc trước, rất dễ quay lại trạng thái chán nản dè dặt.

Nhưng không đợi cô hỏi, Cận An liền nói trước, “Có lẽ cô đã biết chuyện xảy ra mấy ngày trước từ anh Lâm rồi phải không?”

“Nếu anh nói đến là chuyện một nữ nghệ sĩ tuyên bố dòng trạng thái có liên quan đến anh trên Weibo, tôi quả thật biết một chút.” Mà bây giờ, chuyện đó còn chưa giải quyết xong. Hôm ấy Lâm Trường Ca đã trao đổi phương thức liên lạc với Giản Ưu, một là có một số việc muốn Giản Ưu biết để có thể trợ giúp Cận An, hai là Lâm Trường Ca cũng muốn từ chỗ Giản Ưu nghe được những chuyện liên quan đến Cận An, cũng muốn biết tình hình trị liệu của anh, Giản Ưu bằng lòng nói những chuyện không trái với điều lệ bảo mật.

Cận An cười cười, có chút đáng chất, anh nói, “Thật ra, tôi nên quen với chuyện như thế mới phải, chỉ là bây giờ tôi rất mệt mỏi, cho nên không chịu nổi điều đó.”

Trái tim Giản Ưu chậm lại, không khỏi thấy chua xót. Làm sao có thể quen được? Có một số việc, không nên dùng thói quen để mượn cớ, con người có thất tình lục dục quyết định thế giới cảm quan phức tạp, làm sao có thể vì thói quen mà đè nén tình cảm, cho nên trong tim chất chồng ngày càng nhiều tâm trạng tiêu cực, đến một ngày nào đó không thể thừa nhận quá mức những tâm trạng tiêu cực sẽ suy sụp, sau đó, hoặc là phát điên hoặc là chết đi trong cô độc.

Người đàn ông trước mặt lại cúi thấp đầu, dường như hành động này đã thành một bản năng, ngăn cách bản thân và bên ngoài, tựa hồ chỉ cần cúi đầu, người ngoài sẽ không phát hiện ra anh, cũng không thể lấy anh làm đề tài viết, từ đó làm thương tổn anh.

“Đó cũng không phải lỗi của anh, Ansel. Chúng ta không thể quyết định suy nghĩ của người khác, cũng không phải quen cách làm của người khác. Trên thế giới này có biết bao nhiêu người, có người mang lòng tốt nhưng cũng có thể mang ý xấu xa, chuyện quan trọng nhất mà chúng ta phải làm là - chăm sóc tốt cho bản thân. Cho nên, không có vấn đề gì cả, mệt thì nghỉ ngơi, chúng ta có thời gian để dừng chân, để mình được thả lỏng, để mình được vui vẻ.”

Ánh mắt cô quá dịu dàng, dịu dàng đến mức khi Cận An không kìm được ngẩng lên nhìn cô phải ngăn ra, anh dường như nghe được tiếng tim đập thình thịch của mình. Cô gái này quá đẹp, nhất là vào buổi tối yên tĩnh đặc biệt này.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Có Cô Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cưới ngựa và hoảng sợ

Sáng sớm, ánh mặt trời rải khắp khu đất nông trường Claude. Màn lụa trắng bên cửa sổ bị gió thổi tung, tâm trạng Giản Ưu không tệ, cô cảm một chiếc bình tưới nhỏ, mỉm cười tưới nước cho mấy chậu hoa đặt trên bệ cửa, những giọt nước óng ánh rơi xuống cánh hoa, ngấm vào đất, Giản Ưu dường như cũng ngửi được hương thơm thanh mát của hoa, pha trộn với mùi đất, so với mùi nước hoa thì dễ chịu hơn cả.

Nhớ lại tối qua, cô và Cận An trò chuyện một phen, cô có thể cảm giác, dường như anh đã buông lỏng ra một chút, sự tin tưởng với cô cũng nhiều hơn, đầu sao tối qua, anh đã bắt đầu nói đến chuyện khó khăn nhất bất ổn nhất tận sâu trong lòng anh. Thời gian càng lâu, cô càng có lòng tin với anh.

Có điều tối qua, đến cuối cô có cảm giác hốt hoảng, có lẽ, cô không nên chọn buổi tối trò chuyện với anh về những chuyện đó, việc điều trị không thích hợp tiến hành vào buổi tối. Bây giờ nghĩ lại ánh mắt tối qua Cận An nhìn cô, tim lại đập dồn dập, ánh mắt đó quá chuyên chú, cất giấu sự nóng bỏng, ánh mắt đó không phải ánh mắt của bệnh nhân nhìn bác sĩ.

Đặt bình tưới xuống, Giản Ưu ngoảnh lại nhìn đồng lõa xộn trên giường, Terry vẫn còn ngủ, người co cuộn lại, nhiệt độ trong phòng để hơi cao nên cậu

có vẻ nóng, áo ngủ bị kéo lên lộ ra cái bụng nhỏ trắng bóc. Cũng không biết cậu mơ thấy gì mà miệng chu lên, tóc rối bù, nhìn đã muốn xoa xoa.

Cô đắp lại chăn cho cậu, nhìn lên kim đồng hồ chỉ số 8, là tám giờ sáng. Ừm, cô nên ra ngoài xem Laura chuẩn bị bữa sáng thế nào, biết đâu cô có thể giúp một tay.

Nhưng Giản Ưu thật không ngờ, cô vừa mở cửa phòng, người ở phòng đối diện cũng mở cửa, trông thấy Cận An đi ra, sau lưng có ánh sáng, gặp cô liền cười khiến cô chợt thấy rằng, người đàn ông này hoàn toàn không giống như là người từng lăn lộn trong vòng giải trí, anh tạo cho người khác cảm giác thuần túy mà sâu sắc, khi không thấy gương mặt u sầu của anh sẽ thấy anh tươi mát thành nhân như một bức tranh sơn thủy.

“Chào buổi sáng, Katrina.” Cô nghe anh nói thế liền trở lại như thường, “Chào buổi sáng, Ansel. À, Terry vẫn còn đang ngủ, tôi muốn đến chỗ Derrick và Laura xem, biết đâu có thể giúp bọn họ chuẩn bị bữa sáng.”

“Vậy thì chúng ta cùng đi chứ?” Hôm nay Cận An dậy sớm, không phải không ngủ được, nói đúng ra, tối qua có lẽ là buổi tối anh ngủ ngon nhất trong mấy ngày qua, không bị bao vây bởi những tòa nhà chọc trời, không phải nghe tiếng người xe cộ ồn ào, không phải hít thở bầu không khí ô nhiễm. Mọi thứ ở đây đều sạch sẽ, bao la rộng lớn, anh rất thích.

Có điều họ lại không thể ra ngoài, vì Terry vừa được đắp chăn có lẽ nóng quá nên tỉnh dậy, vừa vén chăn lên liền thấy mát lạnh, cậu liền gạt chăn ra, xê dịch mông trượt xuống giường, kéo theo cái chăn dài, đôi chân ngắn chạy ra cửa, xoa đôi mắt ngái ngủ, “Miêu Miêu.”

Cận An đã sớm thấy Terry, dáng vẻ của cậu nhóc thật khiến người ta vừa bức mình vừa buồn cười, kéo chăn ra thế không bản sao? Nhưng nhìn bộ dạng đáng yêu của cậu, cái đầu bù xù, đâu còn có thể bức mình với cậu được nữa?

Giản Ưu nghe thấy tiếng Terry, khom người bế cậu nhóc mới đến eo mình lên, ngoảnh lại nói với Cận An: “Ansel, anh đi trước đi, tôi chuẩn bị cho Terry xong sẽ qua.”

Terry dường như đã tỉnh táo hơn, mở cả hai mắt, tựa lên đầu vai Giản Ưu, ngẩng đầu lên liền đối mặt với khuôn mặt vui vẻ của chú Ansel, kết quả, giây tiếp theo cậu cũng nở nụ cười lớn, nháy mắt đã lộ ra sức sống tràn trề, “Chào buổi sáng, chú Ansel!”

Cận An cũng chào buổi sáng với cậu, lại nói với Giản Ưu: “Tôi sẽ ở đây chờ hai người.”

“Vậy cũng được.” Giản Ưu ôm Terry vào phòng, Terry vẫn tựa vào vai cô, giờ tay lên, “Lát nữa gặp nhé, chú Ansel.”

Mười phút sau Terry đã đi ra, bây giờ cậu tràn trề sinh lực, tinh thần vô cùng, mặc một chiếc áo kẻ caro tay dài màu đỏ, bên ngoài mặc áo gi-lê da, cộng thêm một chiếc quần dài màu trắng, rất dễ thương. Cậu nhóc này thích nhất là ôm Cận An, cậu vừa mới lao đến đã được Cận An bế lên, thế là liền cười hi hi.

Cận An xoa xoa cái đầu nhỏ của cậu, “Tối qua không phải đòi đi cưỡi ngựa à? Lát ăn sáng xong chúng ta đến sân bãi cho ngựa xem nhé.”

Ánh mắt cậu nhóc tức thì sáng lên, cười hi hi, vui sướng ra mặt, cậu cũng không quên hôn một cái lên má Cận An, “Chú Ansel, chú thật tốt.”

Giản Ưu ở phía sau vỗ mông cậu, cười, “Chỉ biết nịnh là giỏi.”

“Miêu Miêu, hôn cái nào.” Terry cũng không để ý cái vỗ nhẹ nhàng trên mông, quay lại đòi hôn chào buổi sáng, đợi hôn được Giản Ưu rồi mới hài lòng nói đi ăn sáng.

Derrick và Laura đã chuẩn bị bữa sáng hết sức phong phú, sữa tươi, bánh mì vừa được nướng, món trứng ốp đẹp như vàng mặt trời, Lạp xưởng thơm ngào ngạt, món mứt hoa quả được làm từ trái cây của nông trường.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Derrick còn nhớ tới qua Terry là hét đòi đi cưỡi ngựa, cho nên trực tiếp dẫn bọn họ đến sân bãi cho ngựa. Bây giờ mới hơn chín giờ, nhân viên trong sân bãi đã sớm đến chăm sóc, đun nước, cho ngựa ăn, rửa nhà ngựa, mọi công việc đã hoàn thành, lúc này họ đang dắt ngựa đi dạo.

Sân bãi của Derrick có mười lăm con ngựa, trong đó có chín con là ngựa của bạn Derrick gửi nuôi ở đây, thời gian rảnh họ sẽ đến đây cưỡi ngựa, đôi khi là đến nông trường để nghỉ ngơi.

Hiếm nhất là ở chỗ Derrick vừa hay có một con ngựa con bốn tuổi, có thể cho Terry học cưỡi, hơn nữa con ngựa con đó còn là ngựa cái, rất ôn thuần. Terry đến sân bãi cho ngựa thấy con ngựa trắng liền không đòi mất được, cậu một mực kéo áo Cận An, miệng nói, “Chú Ansel, chú Ansel, cháu thích con ngựa con đó, cháu thích lắm! Cháu có thể cưỡi nó được không?”.

Derrick cười sang sảng, bàn tay chắc nịch vỗ nhẹ mấy cái lên đầu Terry, “Nào, để chú Derrick dẫn cháu đi cưỡi ngựa!”

Terry nghe xong liền quay ra nhìn Derrick, giang hai tay ra muốn ông ta ôm, “Chú Derrick thật tuyệt!”

Derrick được cậu khen càng cười to, ôm lấy cậu đặt lên đầu vai, bước nhanh về phía chú ngựa con, bỏ lại Cận An và Giản Ưu ở lại cười mãi không thôi.

Cận An nhìn Giản Ưu, hỏi cô, “Katrina biết cưỡi ngựa không?”, anh thì biết, bởi vì Lâm Trường Ca là một người yêu ngựa, đặc biệt xây lên một sân bãi cho ngựa cỡ nhỏ ở Kinh Thành, còn có được mấy con ngựa tốt, chỉ cần rảnh rỗi là chạy đến đó, kết quả, anh cũng đi theo nên học được cách cưỡi ngựa.

Giản Ưu lắc đầu, xấu hổ nói, “Trước đây tôi cũng chỉ đi xem một lần khi hội những người đua ngựa tổ chức hoạt động, được một người bạn cho cùng ngồi lên ngựa thôi.” Ngay cả cười cũng không tính, cô ngồi lên lưng ngựa liền cứng đờ người, hoàn toàn không dám có bất kỳ động tác gì.

“Vây, có muốn tôi dạy cô không?”

Cô có hơi do dự, nhưng thật sự muốn học, khi đó vì tổ chức hoạt động nên bạn cô cũng không có nhiều thời gian để ý đến cô, có thể cho cô cười một con đã rất tốt rồi, sau đó cũng quên luôn chuyện cười ngựa, bây giờ có cơ hội, cô thật sự rất muốn học, thế là cuối cùng bỏ qua sự do dự cuối cùng, cười nói với Cận An, “Vây phải nhờ thầy rồi, thầy Ansel.”

“Đi thôi, đi thay quần áo.” Cận An và Giản Ưu vào phòng thay đồ, Derrick đã nói trước với bọn họ, ở đây ông có chuẩn bị trang phục cười ngựa, tất cả đều mới, bọn họ có thể chọn một bộ để mặc, giày ủng cũng có.

Cận An thay xong quần áo trước, đứng nhìn Derrick cho Terry cười ngựa, họ cười con ngựa lớn đứng đầu, có thể nghe thấy Derrick đang dạy Terry, cũng không biết cậu nhóc có hiểu gì không, chỉ thấy cậu cười to và đôi mắt lấp lánh trong suốt.

“Ansel.” Đằng sau truyền đến giọng nói của Giản Ưu, Cận An quay người lại, vì cô gái trẻ trước mặt quá xinh đẹp làm anh ngẩn ra, ca ngợi cô, “Rất hợp với cô, cực kỳ xinh đẹp.”

Cô mặc áo sơ mi cao cổ màu trắng, áo khoác bảo vệ màu đỏ, quần trắng dài bó sát cặp chân, đôi giày ủng màu đen, hoàn toàn bộc lộ dáng người cao gầy của cô, mang theo một chút khí khái. Nghe anh khen cô như thế, dường như cô có hơi ngượng ngùng, trên khuôn mặt nhuốm một màu hồng nhạt, càng toát lên vẻ mỹ miều.

Cận An cầm áo lót phòng hộ mặc vào giúp cô, “Khi mới học, áo lót phòng hộ có thể bảo vệ cô”, nhân tiện còn điều chỉnh lại mũ bảo vệ cho cô.

Giản Ưu nhìn người đàn ông nghiêm túc trước mặt, cảm giác trái tim lại đập dồn dập hẳn lên, cô cảm thấy, hình như mấy ngày qua cô thường xuyên gặp anh, hơn nữa chung sống cũng quá quen thuộc, có lẽ lần này sau khi trở về, cô nên kéo giãn khoảng cách với anh.

Cận An mặc áo lót phòng hộ cho cô xong rồi, thấy cô hơi ngây người, hỏi, “Sao vậy?”

“Không, không có gì, chỉ là nghĩ đến một số chuyện.”

Anh cũng không hỏi nhiều, dẫn cô đi chọn ngựa. Giản Ưu không biết chọn, tất cả đều giao cho Cận An, Cận An chọn cho cô một con ngựa cái màu đen, ánh mắt có thần, bộ lông sáng ngời, tứ chi mạnh mẽ, quan trọng là con ngựa này rất dễ bảo, thích hợp cho người mới học, nó lại không sợ người, sau khi Giản Ưu đút cho nó mấy miếng bánh bột ngô được chế biến thành thức ăn gia súc, nó liền thân thiết cọ xát Giản Ưu, khiến Giản Ưu yên lòng, nghĩ như vậy sẽ không khiến con ngựa hắt ngai cô.

Cận An thấy được lo lắng của cô, liền nói, “Yên tâm, tôi sẽ bảo vệ cô, với lại Lucy rất dễ bảo, vừa rồi nhân viên cũng có nói, nó chưa từng hắt ngai ai cả.”

“Ừ.” Giản Ưu hít sâu, nghiêm túc nghe Cận An nói những điểm cần chú ý, lại nhìn anh làm mẫu cho cô. Cuối cùng cũng đến lúc cô lên ngựa, có điều mặc dù lắng nghe rất nghiêm túc, cũng xem Cận An làm mẫu rất nghiêm túc, nhưng đến khi thực sự lên ngựa rồi thật khiến người ta không biết nói thế nào mới tốt, may mà Lucy rất ôn hòa, bằng không, có lẽ sẽ bỏ đi không để ý tới cô nữa.

Lúc cô lên ngựa, đồng thời liền quên hết mọi thứ Cận An đã chỉ dạy, cả cơ thể cứng đờ, không dám có động tác gì. Cô cắn môi, ánh mắt nhìn về phía Cận An mang theo một chút bất lực, một chút ý cầu cứu.

“Đừng sợ, tôi sẽ dắt Lucy, cô thả lỏng người ra, sẽ không ngã đâu.” Cận An vô ý để lộ mặt nhu hòa, giọng điệu nhẹ nhàng trấn an Giản Ưu.

Thế nhưng Giản Ưu chịu không nổi, cô lắc đầu, “Ansel, không được, tôi không thả lỏng được.” Có lẽ lần đầu tiên cười ngựa cảm nhận không được tốt, khi người bạn đó đưa cô theo cũng không chú ý đến cô, trên lưng ngựa rất xóc nảy, nhất là người bạn đó cho rằng muốn cô có nhiều kỷ niệm có ý nghĩa nên đã cười ngựa nhảy vượt rào, làm cho cô chết khiếp!

Lúc này, là một bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp, Giản Ưu cảm thấy thật mất mặt, nhưng mà không biết cười ngựa cũng không trở thành chuyện gì quan trọng trong đời cô, vì thế cô cứ chôn giấu cho đến tận hôm nay.

Cận An thấy cô đang sợ, cũng không tiện ép buộc, dù sao không biết cười ngựa cũng không làm Trái Đất ngừng quay, anh vỗ về cô, “Không sao, chúng ta không cười nữa, đi xuống nhé?”

Giản Ưu vội vàng gật đầu, đưa tay cho Cận An, nắm tay anh để xuống ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Cô Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Cưỡi chung ngựa và đe dọa

Thật không biết Lucy bị làm sao, động tác xuống ngựa của Giản Ưu khiến nó cảm thấy khó chịu, khi Giản Ưu đang xuống thì nó đột nhiên vùng lên, thậm chí chạy đi, thế là Giản Ưu đỡ cả người xuống Cận An. May là Cận An phản ứng rất kịp thời, giang hai tay ra bảo vệ, an toàn ôm cô xuống.

Nhưng lực lao xuống khiến cả cơ thể Giản Ưu dính sát vào Cận An, còn thân thiết hơn cả lúc đứng trên đất, làm cô không thể không nhìn trời than thở, thế nào mà khéo đến vậy.

Cận An ngược lại không thấy có phản ứng gì đặc biệt, rất lịch sự lùi ra, hỏi cô, “Không sao chứ?” Tuy nhiên, nếu ai đó có thể chui vào ý thức của anh, sẽ thấy trong đầu anh đang vô cùng rối loạn, hình ảnh Giản Ưu lại hiện lên vô cùng rõ ràng trong ý thức.

Giản Ưu lắc đầu, “Thật sự rất cảm ơn anh, Ansel”, sau đó cười khỏ, “Có điều, tôi thấy là bây giờ tôi còn chưa có thiên phú cưỡi ngựa. Xem mọi người cưỡi có lẽ tốt hơn”.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà Cận An lại hỏi cô, “Tôi cưỡi cùng cô, thế nào?”, nói xong, Cận An liền có cảm giác nhất định chỗ nào đó đã có vấn đề, anh không phải người dễ dàng thân cận với người khác, càng không nói đến chuyện tiếp xúc cơ thể. Lúc ngồi tàu hỏa cũng là tình huống đặc biệt, nhưng cho người khác cùng cưỡi ngựa lại do chính anh nói, chẳng nhẽ, mới có mấy ngày, nội tâm anh đã tiếp nhận Giản Ưu nhanh hơn cả đầu anh sao? Cho nên mới ngày càng có thể mở rộng trái tim phòng bị với cô?

Anh không biết, nhưng anh cũng không vì thế mà sầu não và bất an, dường như anh bằng lòng chấp nhận tình huống ấy, thế nên, sau khi kinh ngạc, Cận An chỉ mỉm cười nhìn Giản Ưu, đồng thời vươn tay ra với cô.

Giản Ưu cũng ngạc nhiên, nhưng, cô nhìn Cận An, lại phát hiện mình không thể từ chối, cho nên, cô đưa tay cho Cận An, tiếp đó, cô liền cảm nhận được bàn tay ấm áp kia nắm lấy tay cô, cảm giác đó khó có thể biểu đạt bằng ngôn từ, cô chỉ thấy như vậy rất tốt.

Động tác lên ngựa của Cận An lưu loát tự nhiên, ngồi vững trên lưng ngựa, sau đó nhẹ nhàng kéo Giản Ưu lên, để cô tựa người ngồi trước anh, sau khi nhận thấy sự cứng ngắc không tự chủ của cô, anh vỗ lưng cô nói, “Yên tâm, tôi giữ cô rồi, không sao đâu.”

Đội cô hơi thả lỏng, anh khẽ cười, hai tay cầm tay cô để cô nắm lấy dây cương, sau đó tay mình đè lên, “Tôi sẽ đi từ từ, đừng sợ.”

Theo động tác cưỡi ngựa thuần thục của anh, Giản Ưu cũng hoàn toàn được thả lỏng. Khác là, anh không giống bạn cô, cô có thể nhận thấy sự quan tâm và để ý của anh với cô, cho nên chỉ cần cô có chút xú không thoải mái nào, anh sẽ lập tức nắm chặt tay cô, dịu dàng động viên.

Dần dần cô cũng quên cả sự cứng ngắc của cơ thể, quên đi nỗi sợ hãi trong thâm tâm, bắt đầu hưởng thụ niềm vui được người khác cho cưỡi ngựa. Ngồi trên lưng ngựa ngắm cảnh khác với việc đi trên mặt đất, gió hơi lạnh, ngồi trước ngực anh có cảm giác thật an lòng.

Cận An thấy cô bình tĩnh lại, bản thân cũng không ngờ lại thờ phào, có điều vẫn bảo vệ cô trong vòng tay, ổn định trên lưng ngựa.

Bọn họ cũng không chú ý, Derrick và Terry đã hoàn thành xong khóa học, Terry đã ngồi trên lưng chú ngựa con dưới sự giúp đỡ của Derrick, cậu vô cùng vui vẻ, thế là liền muốn chia sẻ với người khác, vội vàng nhìn bốn phía tìm Miêu Miêu và chú Ansel nhà cậu.

Sau đó, Terry liền phát hiện hai người đang cùng cưỡi chung ngựa, cậu mở to hai mắt, miệng tròn xoe, “Miêu Miêu và chú Ansel...” Terry có cảm giác trái tim bé nhỏ của mình đập rất nhanh! Cậu rất kích động, hình ảnh này quá giống với hình ảnh cậu thấy trước đây trên phim ảnh hoặc trên Wein.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, trên bãi cỏ xanh tươi, nữ chính xinh đẹp được nam chính khôi ngô tuấn tú ôm lên ngựa, sau đó nam chính với tư thế hiên ngang nhảy lên ngựa, ôm nữ chính trước ngực, cùng cưỡi chung một con ngựa, bước đi chậm rãi đến cuộc sống tốt đẹp phía trước.

Ôm tâm tình muốn được chia sẻ, Terry lập tức nói với Derrick, còn Derrick đã sớm thấy hành động của Cận An và Giản Ưu, đồng thời ông còn thấy cảnh tượng này rất vui tai vui mắt, cực kỳ ủng hộ, kiên quyết không làm bóng đèn quấy phá người ta nói chuyện yêu đương, cho nên ông nói với Terry, “Katrina và Ansel đang nói chuyện tình cảm, chúng ta qua đó cưỡi ngựa, không nên quấy rầy họ.”

Terry gật đầu, “Đúng, đúng, chú Derrick nói quá đúng.”

Vì vậy, dưới tình huống Cận An và Giản Ưu không biết gì, hai người đã bị Terry và Derrick định nghĩa thành người yêu của nhau, tin rằng sau khi bọn họ quay lại, được Derrick cho hay, tất nhiên Laura cũng sẽ cho rằng là vậy.

So với thời gian nghỉ dưỡng thảnh thơi bình yên trong nông trường ở nước M, đám người Lâm Trường Ca ở nước Z vẫn đang phiền não vì sự việc của Thân Tinh. Trước đó, Thân Tinh đầu tiên đưa ra thông tin tuyên bố chuyện của mình và “Ansel” trên Wein, sau đó còn nói muốn tổ chức họp báo, đồng thời sẽ cùng “Ansel” xuất hiện.

Chuyện thế này, mọi người chỉ cần hơi suy nghĩ sẽ đoán được thực hư trong đó, song, người của vòng giải trí quan tâm đến đó là câu chuyện đó có bùng nổ hay không chứ không để ý đến thật giả, với chuyện lần này của Thân Tinh, nó đã rất bùng nổ. Hơn nữa, trong số này, không phải không có người biết chân tướng, họ chen một chân vào, nhiều hơn là có cùng mục tiêu với Thân Tinh, chính là buồn bức Cận An ra mặt.

Xảy ra chuyện như thế, muốn cho người khác biết thật giả, đơn giản nhất là người trong cuộc mở họp báo. Cho dù Cận An đã rút khỏi vòng giải trí, nhưng xuất hiện sự việc có liên quan đến danh tiếng của bản thân, còn âm ỉ đến mức này, đi ra làm sáng tỏ có khó vậy sao? Cho nên rất nhiều người ôm suy nghĩ ấy, đều xen vào chuyện này.

Trên thực tế, rất nhiều người đều từng đến khuyên Lâm Trường Ca, bảo anh ta gọi Cận An về, mở cuộc họp báo, đứng ra làm sáng tỏ chuyện này, đây là cách nhanh nhất giải quyết vấn đề.

Chẳng lẽ Lâm Trường Ca không hiểu sao? Anh ta đương nhiên hiểu, nhưng anh ta là người hiểu rõ tình huống của Cận An bây giờ nhất, anh ta có thể làm ra chuyện khiến Cận An càng khó chịu đau khổ nữa sao? Huống hồ, sau chuyến bay đến nước M thăm Cận An, trong lòng anh ta có dự cảm xấu, nếu trong quá trình trị liệu cho Cận An mà tiếp tục xảy ra những chuyện tương tự, tâm lý Cận An sẽ càng tổn thương nghiêm trọng hơn, cuối cùng, Cận An sẽ tách xa khỏi vòng giải trí, không có ngày trở về.

Do vậy, Lâm Trường Ca chỉ có thể tiếp tục suy nghĩ cách giải quyết sự việc của Thân Tinh. Muốn giải quyết cũng đơn giản, trừ người liên quan là Cận An ra, không phải còn có Thân Tinh sao? Chỉ cần Thân Tinh thừa nhận rằng đó là do cô ta bịa đặt, vậy thì mặc kệ người khác có tin hay không, chuyện này bước đầu cũng được giải quyết, sau đó thực hiện hoạt động quan hệ xã hội thỏa đáng, chuyện này coi như qua.

Vì vậy, trước khi đến nước M Lâm Trường Ca cũng đã cho người đi gặp Thân Tinh, đáng tiếc người trở về nói với Lâm Trường Ca, muốn Thân Tinh đổi lời cũng đơn giản, để cho cô ta gặp Ansel, cho bọn họ nói chuyện mặt đối mặt, chỉ cần công ty Phi Dương làm được, cô ta sẽ mở họp báo tuyên bố tất cả đều là lời bịa đặt của cô ta.

Người Lâm Trường Ca phái đi cũng đã dùng rất nhiều điều kiện với Thân Tinh, cũng sử dụng một vài thủ đoạn nhỏ, ví dụ như ghi âm làm bằng chứng chứng minh Thân Tinh bịa đặt, nhưng anh ta thật không ngờ Thân Tinh lại là kẻ dối trá thận trọng, nói chuyện rất cẩn thận, mặc dù ý tứ đằng sau mọi người đều rõ ràng. Người đó không còn cách nào, chỉ có thể quay về nhận tội với Lâm Trường Ca.

Sau khi Lâm Trường Ca nghe xong, mặt không chút thay đổi, cây bút xoay chuyển trên tay, một lúc sau, anh ta mới nói với cấp dưới, “Cậu liên lạc với Thân Tinh, sắp xếp thời gian gặp mặt của tôi với cô ta.”

“Ông chủ, anh” anh ta rất muốn nói, Thân Tinh kia mắc bệnh thần kinh, nói với cô ta hoàn toàn không thể thông hiểu, cô ta chỉ kiên định một điều, vì để gặp được Ansel, cái gì cô ta cũng dám nói, nếu không thì không có gì để nói hết. Thật không biết vì sao một chuyện rõ ràng mọi người đều biết là giả, tới hôm nay lại bị xào xáo thành thế này!

Lâm Trường Ca phát tay, “Cứ đi sắp xếp đi.” Dù thế nào, anh ta vẫn phải xem có thể ra tay từ phía Thân Tinh không. “Đúng rồi, cậu cho người theo dõi Thân Tinh, xem cô ta có liên lạc với ai không, trước đó cô ta dám nói “Ansel” sẽ xuất hiện cùng mình, chứng minh phía sau cô ta có người, tôi muốn xem “Ansel” này là ai!”

Anh chàng cấp dưới còn biết thế nào, đành phải nghe theo lời ông chủ, nhưng anh ta cũng mong đợi ông chủ đại phát thần uy, giải quyết con mụ mắc bệnh kia, để thế giới của bọn họ trở lại bình thường.

Hành động của cấp dưới rất nhanh, anh ta vừa ra khỏi phòng làm việc của Lâm Trường Ca, tìm đến người dưới, bảo họ giả làm đội săn ảnh theo dõi ở gần nhà Thân Tinh, cần phải tìm được “Ansel” trong miệng Thân Tinh. Còn anh ta cũng về chỗ ngồi phía sau, lập tức lấy điện thoại ra gọi cho Thân Tinh.

Một giọng nói lười biếng quyen rũ vang lên, “Anh Trần, lại là anh à? Sao thế, anh đã đồng ý với điều kiện của tôi rồi ư?” Bên kia, Thân Tinh đang ngồi trên giường sơn móng tay, màu tím quý dị, làm nổi lên làn da có hơi xanh xao, ánh mắt u tối khiến người khác phải nổi da gà.

Anh Trần sau khi hít sâu mới nói, “Cô Thân, ông chủ của tôi muốn gặp cô.”

Thân Tinh giễu cợt, “Ông chủ? Tôi không muốn gặp, người tôi muốn gặp là ai, anh biết rồi đấy, trừ anh ấy ra, tôi không muốn gặp bất kỳ ai.”

Anh Trần lẩm nhẩm mình phải tỉnh táo mấy lần, lại lên tiếng, “Cô Thân, ông chủ của chúng tôi là Lâm Trường Ca, người phụ trách công ty Phi Dương, có quan hệ thân thiết với người mà cô muốn gặp. Vậy, cô Thân, chuyện hẹn gặp ông chủ tôi, cô thấy thế nào?”

Ánh mắt Thân Tinh vừa lạnh lùng vừa thâm trầm, cô ta mặt không đổi bỏ lọ sơn xuống, đứng dậy, đi tới bức chân dung to lớn gắn trên tường, dính sát cả người vào đó, miệng nói, “Ngày mai, nhà hàng Cảnh Hồng Lộ An Lộ, đúng mười một giờ, tôi sẽ đến.”

“Ông chủ tôi nói không có vấn đề, tôi sẽ gửi tin nhắn đến cho cô Thân.” Anh Trần không đợi Thân Tinh trả lời, ấn mạnh vào nút kết thúc cuộc gọi, anh ta cười lạnh, “Coi mình là nhân vật lớn à?” Dám giờ mặt đó ra với anh ta, nếu không phải sự việc này xảy ra phát triển đến mức khó hiểu, ảnh hưởng đến ông chủ và cả công ty, nhân vật nhỏ này đã sớm bị bọn họ hủy hoại không biết bao nhiêu lần. Ngắt điện thoại của Thân Tinh, anh ta cười khẩy, gọi điện báo cáo về cuộc gặp mặt cho Lâm Trường Ca.

Lâm Trường Ca nghe xong, gật đầu tỏ ý đã biết.

Chờ ngày mai đi gặp Thân Tinh kia.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Có Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Phốt lò và tương đồng

Mười một giờ hôm sau, Lâm Trường Ca đứng giờ bước vào nhà hàng Cánh Hồng Lộ An Lộ, anh ta nói số phòng liền có nhân viên phục vụ dẫn đường.

Thân Tinh đã đến trước, cô ta nghe tiếng mở cửa liền ngẩng lên nhìn, thấy Lâm Trường Ca đến, cặp môi đỏ tươi nhếch lên cười với Lâm Trường Ca, “Anh Lâm, anh làm tôi đợi lâu thật đấy.”

Lâm Trường Ca bảo nhân viên phục vụ rời đi, tự mình ngồi xuống, nhìn sang Thân Tinh, “Đứng mười một giờ, không muộn.”

Thân Tinh tấm tắc hai tiếng, đoán rằng cũng hiểu ý tứ mà Lâm Trường Ca biểu hiện ra, cô ta xòe tay, “Được thôi, anh Lâm không có phong độ của quý ông, tôi cũng không so đo, cũng không biết anh Lâm hẹn gặp tôi là vì điều gì đây?”

Lâm Trường Ca nhìn cô ta, mặt mày càng tỏ ra lạnh nhạt, anh ta nói: “Cô Thân, người ngay không nói lời mờ ám, rốt cuộc cô muốn gì mới bằng lòng làm sáng tỏ chuyện cô nói trên Wein?”

Thân Tinh khiêu khích hếch đôi lông mày lá liễu, ra vẻ rất kinh ngạc nhìn anh ta, chốc lại che miệng nói: “Anh Lâm đang nói đùa sao? Tôi có nói chuyện gì dối trá đầu mà cần làm sáng tỏ?” Cô ta cười thấy ánh mắt Lâm Trường Ca phía sau tròng kính hơi nheo lại, trong bụng không biết vì sao mà lại sinh ra chút dắc ý và giải hận.

“Cô Thân, tôi tin cô cũng rất quý mến Ansel, cho nên mới chọn Ansel trở thành đối tượng đánh bóng tên tuổi của cô, nhưng cô phải hiểu, việc cô làm bây giờ đã làm xúc phạm Ansel, sao cô lại nhân tâm thế? Sao cô không làm sáng tỏ sự thật, để Ansel được yên bình? Đối với chúng ta chính là đôi bên cùng có lợi, lấy mối quan hệ xã hội của Phi Dương đảm bảo dù có làm sáng tỏ chuyện này nhưng cũng tuyệt đối không gây hại đến cô, chúng tôi có rất nhiều cách để giải thích. Cô hà tất phải hại người hại mình?” Lâm Trường Ca bình tĩnh nhìn Thân Tinh, nhưng ánh mắt anh ta ngày càng lạnh, bình yên không một gợn sóng.

Thân Tinh mím đôi môi đỏ mọng, cô ta khẽ vuốt mái tóc mình, lại nghịch nghịch điện thoại, dù thế nào cũng không đáp lại Lâm Trường Ca.

“Cô Thân, không phải tôi không có những cách khác giải quyết chuyện này, cho nên tôi vẫn tới tìm cô, chẳng qua là muốn dùng cách nhanh nhất ít tổn sức nhất mà thôi, tôi hy vọng cô không nên quá đáng quá, kéo dài hơn sẽ không có lợi cho cô. Cô Thân nghĩ kỹ thì gọi điện cho cấp dưới của tôi. Hôm nay đến đây thôi.” Lâm Trường Ca nói xong đứng lên chuẩn bị đi.

“Chờ đã.” Lâm Trường Ca đi được mấy bước thì Thân Tinh lên tiếng, cô ta cũng đứng lên, chiếc váy màu đỏ bó sát hoàn toàn tôn lên vóc dáng bức người của cô ta, cô ta ưỡn ngực, đi tới bên cạnh Lâm Trường Ca, nắm lấy cả vạt của anh ta, cặp môi đỏ ghé sát tai anh ta, khẽ nói: “Anh Lâm, chân trần cũng không sợ mang giày, sự uy hiếp của anh không có tác dụng với tôi, điều kiện của tôi chỉ có một, mấu chốt để giải quyết xong chuyện này không phải tôi, cũng không phải anh, mà là ở anh ấy.”

Sau khi nói xong, Thân Tinh cười híp mắt buông cả vạt của Lâm Trường Ca ra, còn giúp anh ta vuốt lại áo, làm ra tư thế “Mời”, “Anh Lâm, tôi chờ tin tức của anh. Có điều, cũng đừng lâu quá, lâu quá tôi sẽ không chờ được mà mở hộp báo đấy.”

Sâu trong mắt Lâm Trường Ca lướt qua một tia tàn nhẫn, anh ta nhìn thật sâu vào Thân Tinh rồi nhanh chóng bỏ đi.

Thân Tinh cười nhạt, trở lại chỗ ngồi, ngón tay lướt nhẹ qua màn hình, trên hình xuất hiện gò má hoàn mỹ của một người đàn ông, lịch sự tao nhã xuất chúng, anh nhắm mắt, quanh người lộ ra sự tinh khiết và bình lặng, không phải Cận An đây sao.

Lâm Trường Ca quay về công ty giải trí Phi Dương, im lặng ngồi trong văn phòng, màn đêm dần buông xuống, bên trong phòng làm việc của anh ta vẫn tối đen, chỉ có thể nhìn thấy chút ánh sáng le lói từ điều thuốc của anh ta.

Bên kia, Thân Tinh chưa về nhà, cô ta di chuyển bảy tám lần đến một căn hộ, còn cẩn thận nhìn phía sau xem có người bám theo hay không, lúc này mới cầm chìa khóa mở cửa.

Người bên trong nghe tiếng mở cửa đã đi ra từ sớm, anh ta ôm lấy Thân Tinh, “Tiểu Tinh, anh nhớ em quá.”

Thân Tinh ngẩng đầu lên, trong mắt cũng đã cởi bỏ sự oán giận vừa rồi, hiện lên là ánh mắt nhu tình mật ý, cô ta dịu dàng nói: “Ansel, em cũng rất nhớ anh, vô cùng nhớ anh, đợi giải quyết chuyện này xong, chúng ta có thể vĩnh viễn ở cùng nhau.”

Trong mắt người đàn ông được cô ta gọi là “Ansel” như có màn sương che chắn, nhưng nghĩ đến việc có thể ở cùng Thân Tinh đã cảm thấy lòng ngập tràn vui sướng, anh ta ôm chặt Thân Tinh, trịnh trọng gật đầu: “Tốt quá rồi, tiểu Tinh, anh chỉ muốn vĩnh viễn được ở cùng em, dù có ra sao cũng không rời xa nhau.”

Giờ mới phát hiện, người đàn ông này có chín phần giống Cận An, nếu không nhìn kỹ, sẽ coi như đó là cùng một người! Huống hồ giọng nói phát ra đều gần như một người, chẳng qua khí chất hai người lại chênh lệch nhau nhiều lắm, người quen biết dù không thể nhìn một lần mà phân biệt được, nhưng ở lâu sẽ phát hiện ra chỗ sai khác ngay.

Người đàn ông này hiển nhiên không phải Cận An, vậy anh ta là ai? Chắc hẳn, anh ta chính là “Ansel” mà Thân Tinh nói sẽ theo cô ta đến dự hợp báo! Người đàn ông trong mây tấm hình Thân Tinh gửi lên Wein đoán rằng cũng là người này.

“Ansel, nếu anh muốn vĩnh viễn ở bên em, anh phải nghe theo lời em, học làm anh của trước kia, bằng không người khác sẽ không tin em. Hôm nay anh

có xem video học tập không?” Thân Tinh nắm tay người đàn ông vào nhà, đồng thời hỏi.

Người đàn ông cúi đầu, nói nhỏ: “Xin lỗi tiểu Tinh, anh, anh còn chưa xem...” Thật ra không phải người đàn ông muốn làm trái lời người mình yêu, mà do mỗi ngày anh ta chỉ có thể đợi ở đây xem video, học theo video cử chỉ của “mình”, nhưng anh ta càng xem càng thấy đó không phải mình, thế nhưng tiểu Tinh sẽ không lừa anh ta, cho nên người đàn ông rất rầu rĩ, hôm nay cũng không có tâm tình tiếp tục học.

Ở phía người đàn ông không thấy, Thân Tinh lạnh mặt, nắm chặt cổ tay người đàn ông, mấy giây sau mới quay lại cười nhìn người đàn ông, “Ansel ngoan tiếp tục xem video học nhé, em đi làm đồ ăn ngon cho anh có được không?”

“Được.” Người đàn ông không dám làm trái cô ta, gật đầu, đi vào phòng xem video.

Thân Tinh nhìn theo anh ta, cặp môi đỏ mím chặt. Cho dù bề ngoài có giống hơn nữa, bần nạt cũng không thể chất tương, so với Ansel của cô ta thì kém không phải một hai điểm, thế nhưng, cô ta còn cần nhờ vào anh ta mới có thể gặp Ansel, phải biến anh ta thành “Ansel” để làm bản người thuần túy sâu sắc kia.

Cô ta xoay người đi vào bếp, mở tủ lạnh, nhưng không thấy thức ăn, đành phải cầm túi xuống dưới lầu mua.

Ngay khi Thân Tinh vừa đi không bao lâu, một người đàn ông trông rất bình thường cười hi hi bỏ điện thoại xuống, xem lại tấm ảnh mà anh ta đã mất công mất sức chụp được. Anh ta vội vàng gọi cho anh Trần: “Anh Trần, có phát hiện mới, hôm nay Thân Tinh đến tiểu khu Hoa Viên Trường Hồ, vào trong một khu chung cư, có điều muốn vào phải có chứng minh, tôi cũng không biết là tầng nào với chung cư nào.”

Trong công ty giải trí Phi Dương, anh Trần cúp điện thoại, nhanh đi báo cáo với Lâm Trường Ca, bước vào căn phòng tối đen của Lâm Trường Ca, sợ đến mức nhịp tim như ngừng lại, anh ta mở đèn, thấy gạt tàn thuốc trên bàn Lâm Trường Ca đã chất đầy đầu lọc, trong miệng anh còn ngậm một điếu.

“Ông chủ, có phát hiện mới.” Lâm Trường Ca nghe xong gật đầu, cầm điện thoại lên tìm người, “Alo, anh Luru, tôi là Trường Ca đây, có chút việc muốn nhờ anh giúp. Đúng, chính là điều tra chủ hộ của chung cư Tinh Hà từ tòa số 9 đến tòa số 12 của Hoa Viên Trường Hồ, xem có ai tên là Thân Tinh hay Thái Phát không. Vâng, cảm ơn anh nhiều, có thời gian nhất định mời anh một bữa.”

Lâm Trường Ca cúp điện thoại, phát hiện anh Trần còn đứng đấy, nhướn mày nhìn anh ta, “Sao thế?”

Anh Trần cười hi hi hỏi: “Ông chủ, vì sao anh lại muốn điều tra chủ hộ tên Thái Phát?”

Lâm Trường Ca thu tâm nhìn, ánh mắt lạnh lùng không biết điểm rơi, giọng nói khàn khàn: “Thái Phát, là tên nhà giàu mới nổi bao nuôi Thân Tinh.” Thân Tinh vốn không có tài lực có thể mua nhà ở Hoa Viên Trường Hồ, chỉ có thể do người khác mua cho cô ta, Thái Phát là người có khả năng nhất.

Anh Trần tỏ ra đã hiểu, thế là yên lặng rời đi. Còn Lâm Trường Ca dập tắt điếu thuốc, cũng không rút thêm điếu nào khác.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Cô Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Bắt đi và con gà con

Hiệu suất làm việc của anh Luru cực cao, mới qua hai ngày, chung cư Tinh Hà của Hoa Viên Trường Hồ từ tòa số 9 đến tòa số 12 đều đã được điều tra, kết quả cũng được đánh fax gửi đến văn phòng của Lâm Trường Ca.

Lâm Trường Ca giờ tờ giấy lên, có ba thông tin, Thái Phát - chủ hộ của nhà A tầng 8 tòa số 9, Thân Tinh - chủ hộ của nhà A tầng 9 tòa số 9, và Joanna - chủ hộ nhà A tầng 10 tòa số 9. Joanna là thư ký của Thái Phát.

“Thái Phát này lớn gan thật đấy, hai người phụ nữ đều sắp xếp chung một tiểu khu, tuy khác tầng nhưng kiểu gì cũng có lúc giáp mặt, thế mà lại không sợ hai người phụ nữ đánh nhau?” Khi anh Trần nhận bản fax liền thấy thông tin trên đó, giờ anh ta đang cười riu rít trước mặt Lâm Trường Ca, nụ cười đó thật không có gì tốt đẹp.

Lâm Trường Ca bỏ tờ giấy vào máy cất giấy, lát sau nó đã rách vụn.

“Ông chủ, anh dự định làm gì?” Anh Trần dò hỏi, anh ta rất muốn giết chết Thân Tinh, anh ta đã chịu quá đủ con mụ điên ngổn ngang vô cùng tốt đẹp kia. Cũng vì cô ta, hại toàn bộ phòng ban trong công ty phải làm thêm ca đêm, ai nấy đều sút đầu mẻ trán ứng phó với giới truyền thông và fan hâm mộ, tổn hại nghiêm trọng đến thể xác và tinh thần bọn họ! Cô ta phải trả giá thật đắt mới đền bù được những giày vò tinh thần bọn họ đã phải chịu.

“Làm gì ư? Còn có thể làm gì, nếu đã hòa nhã nói chuyện với cô ta mà cô ta còn không vui, tôi cũng chỉ có thể dùng chút thủ đoạn. Cậu đến phòng bảo vệ chọn mấy người thông minh cơ trí, thân thủ phải tốt một chút, đến bắt người ở nhà A tầng 9 tòa số 9 về đây cho tôi. Nhưng nhớ đừng làm ồn ỉ.” Lâm Trường Ca tin chắc rằng, người ở nhà đó có liên quan đến tin bịa đặt Thân Tinh bày ra, cho dù không liên quan thì cũng dính dáng vào.

Anh Trần vỗ ngực bảo đảm: “Không thành vấn đề, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ. Tuyệt đối sẽ không gây phiền toái đến cho ông chủ, chúng tôi đều là

công dân tuân thủ luật pháp.”

“Đi đi.” Lâm Trường Ca cũng đứng lên đến phòng họp. Cho dù có thể bắt đầu giải quyết từ phía Thân Tinh hay không, vẫn phải chuẩn bị phương án dự phòng.

Năng suất làm việc của anh Trần thực sự không tồi, đến phòng bảo vệ nói chuyện, mấy thanh niên trẻ tuổi mạnh mẽ, thông minh cơ trí liền đứng ra, bọn họ đến phòng thay đồ đổi lại quần áo hàng ngày, theo anh Trần ra ngoài.

Bọn họ đến chung cư Tinh Hà của Hoa Viên Trường Hồ, lấy danh nghĩa công ty vận chuyển liên hệ với một gia đình họ Diệp anh Lưu đã sắp xếp, nhanh chóng được phép vào chung cư, đi thẳng đến nhà A tầng 9 tòa số 9, nhà họ Diệp kia sống ở nhà B tầng 9 tòa số 9.

Anh Trần nhấn chuông cửa, đợi mãi không thấy ai ra mở, anh ta nhú mồm, thầm nghĩ người trong nhà cẩn thận vậy à? Chẳng qua anh ta thấy mình vẫn rất có đầu óc, vì vậy liền hô lên: “Có ai ở nhà không, cô Thân Tinh gọi tôi đến, mở cửa hộ với.”

Người đàn ông trong nhà ngay lần chuông reo đầu tiên đã nghe thấy, anh ta tưởng Thân Tinh quên mang theo chìa khóa, hào hứng chạy ra định mở cửa, nhưng trước khi mở, bỗng nhìn qua mắt mèo, phát hiện là một người xa lạ, anh ta trở nên bối rối, thậm chí thất thểu chạy lại phòng khách, rúc vào ghế sofa.

“Không phải tiểu Tinh, không phải tiểu Tinh... Mình không biết bọn họ, là ai? Tại sao lại nhấn chuông?” Người đàn ông lẩm bẩm, đến lúc nghe anh Trần ngoài cửa nói, mắt liền phát sáng, đứng bật dậy, “Là tiểu Tinh bảo họ đến?” Anh ta vội vã chạy ra mở cửa.

Anh Trần nghe tiếng cửa mở liền nở nụ cười, anh ta nháy mắt với người bên cạnh, ý bảo bọn họ chuẩn bị tốt tùy thời bắt người. Cửa vừa mở ra, anh Trần liền chen vào, một tay bắt lấy cổ tay người đàn ông, kéo vào nhà. Người đàn ông cảm thấy không hay, ra sức giãy dụa, thế nhưng bị những người phòng bảo vệ phía sau tay mắt lạnh lẽo khống chế, tiện thể bịt cả miệng lại.

Cạch, cánh cửa được khóa lại. Trong phòng khách, người đàn ông bị hai anh chàng bảo vệ kẹp tay, một người thì lấy tay bịt miệng.

Anh Trần cảm một cái ghế ngồi xuống trước mặt người đàn ông, cười tủm tỉm nhìn người đàn ông, nói: “Chúng tôi không có ác ý, thế nên anh đừng giãy dụa, lát nữa tôi bảo anh ta không bịt miệng anh nữa, có điều, anh phải yên lặng, không được lớn tiếng. Bằng không, tôi khó đảm bảo chúng tôi có thể làm chuyện gì khác với anh không, hiểu chứ?” Không nói đến nhà ở nơi này cách nhau khá xa, âm thanh truyền đi rất nhỏ, hơn thế nhà B đối diện cũng là người do anh Lưu sắp xếp, nhất là người bo bo giữ mình, sẽ không lo chuyện bao đồng.

Người đàn ông gật đầu, thấy được là mắt anh ta đã đỏ hết cả lên. Anh Trần gật đầu với anh chàng bảo vệ, anh chàng đó liền thả lỏng tay, tất nhiên vẫn chú ý người đàn ông, một khi anh ta dám la hét, tay kia của anh ta sẽ lập tức bịt miệng người đàn ông lại.

Người đàn ông cũng thức thời, anh ta quả thật không la hét, chỉ cần môi nhìn anh Trần.

Anh Trần lại cảm thấy có chút kỳ lạ và rất không được tự nhiên, anh ta đã sớm phát hiện người đàn ông này gần như giống hệt Ansel, nhưng chỉ nhìn qua là có thể phân biệt, người này tuyệt đối không phải Ansel, nhất là nhìn biểu hiện của người đàn ông, đầu giống đàn ông, trái lại có hơi giống tiểu thụ, này thì uất ức, này thì co ro, làm anh Trần thật muốn dấn vào mặt, thấy người này dùng khuôn mặt tương tự Ansel làm nét mặt ấy, thật khiến người ta cực kỳ khó chịu!

Anh Trần đao to búa lớn, một tay chống lên đùi, nhìn qua có vẻ giống một vị thủ lĩnh sơn trại trong phim, anh ta hỏi người đàn ông: “Anh là ai? Tại sao lại ở đây? Có quan hệ thế nào với Thân Tinh?”

Người đàn ông rút cổ, nhỏ giọng nói: “Tôi tên là Ansel, tiểu Tinh dẫn tôi tới đây, tình lại tôi đã ở đây rồi, tiểu Tinh nói tôi là hôn phu của cô ấy.”

Anh Trần giờ mới phát hiện điểm kỳ lạ của người đàn ông, anh ta nhú mồm, nhắc đầu người đàn ông lên, quan sát kỹ lưỡng, “Anh... mắt trí nhớ?” Ánh mắt người đàn ông quá đơn giản, giống như một đứa trẻ, nếu không phải trí tuệ tri tri thì là mất trí nhớ.

Người đàn ông gật đầu, “Tôi không nhớ chuyện gì cả, chỉ cảm giác cả người đau đớn, tình lại liền thấy tiểu Tinh, tiểu Tinh đối với tôi rất tốt, nói cho tôi biết những chuyện xảy ra trước đây, còn nói nhất định giúp tôi tìm lại ký ức, còn tìm bác sĩ cho tôi.”

Anh Trần buông tay ra, lấy điện thoại gọi cho Lâm Trường Ca, Lâm Trường Ca nghe xong, còn dặn anh Trần đem người đi. Sau đó không biết Lâm Trường Ca gọi cho ai, cho người đi điều tra lai lịch của người đàn ông, tiện thể điều tra lại Thân Tinh, còn đặc biệt căn dặn họ chú ý đến bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ.

Lâm Trường Ca gọi xong, cũng có mấy kế hoạch, các phòng ban đều dựa theo kế hoạch làm việc.

Thân Tinh lại về chung cư Tinh Hà, nhưng vừa mở cửa, không thấy người đàn ông đâu, sắc mặt cô ta liền trầm xuống, tay nắm túi xách không ngừng run rẩy, cô ta cắn chặt môi, giật mảnh giấy dán trên TV xuống, sau khi xem xong, tức giận vò mảnh giấy lại rồi ném mạnh xuống đất.

“Lâm Trường Ca! Anh được lắm!” Cô ta phải chịu thua sao? Không, không được, cô ta muốn gặp Ansel, cô ta tuyệt đối sẽ không buông tha! Thân Tinh cầm bàn tay run rẩy, hít thở sâu rồi lấy điện thoại trong túi sách ra, gọi cho một phóng viên quen thuộc, khóc ròng: “Kim Kiều, anh phải giúp tôi, công ty giải trí Phi Dương không chịu buông tha cho tôi và Ansel, bọn họ bắt Ansel đi rồi! Ansel mất trí nhớ, không biết gì cả! Xin anh hãy giúp tôi!”

Thân Tinh không quan tâm sau khi bị người ta biết sẽ có kết quả gì, cô ta làm ra nhiều chuyện như vậy, chọc đến Lâm Trường Ca, mục đích chỉ có một, chính là muốn Ansel thật, cũng chính là Cận An phải đi ra!

Kim Kiều nghe Thân Tình nói xong, nét mặt mừng rỡ, sau nhiều lần khẳng định, đồng thời nhận được tấm hình Thân Tình gửi đến, anh ta lập tức đi tìm tổng biên tập, gấp rút thêm vào tin tức độc nhất vô nhị!

Cận An ở nước M xa xôi mấy ngày nay cũng rất thoải mái, mỗi buổi sáng thức dậy, hít thở không khí mới mẻ, cảm nhận làn gió mát lạnh, cùng mấy người Derrick ăn sáng, rồi đưa Terry đến sân bãi cưỡi ngựa, cậu nhóc thật sự rất thích cưỡi ngựa.

Sau đó bọn họ ra các khu bên ngoài nông trường du ngoạn, đến khu vườn hoa, thấy một biển hoa đủ màu sắc, dưới sự giúp đỡ của nông dân trồng hoa, tự gieo hoa giống, hẹn nhau sau này sẽ lại đến xem những hoa giống này nở thành những bông hoa kiêu diễm thế nào. Bọn họ còn đến vườn trái cây, hái rất nhiều loại quả, tự tay làm salad.

Giản Ưu có thể cảm nhận rõ ràng tâm tình Cận An trở nên vui vẻ từng chút một, những sự ngọt ngào dần bị lấy đi, một ngày nào đó sẽ cách xa anh, giữ lại chỉ là tâm tư tốt đẹp nhất.

Hôm nay, bọn họ đến khu chăn nuôi, Terry nói cậu muốn đi xem bò, muốn đi xem gà con.

Ba người đều đội mũ rom, đi ủng cao su do nông trường cung cấp, Terry đi vào liền thấy những chú gà con vừa mới nở được mấy ngày, loạng choạng đi theo sau gà mái, như một làn khói từ nơi này đến nơi kia. Cậu liền bị hấp dẫn, vội vã đuổi theo.

Chú gà con phía sau té lộn, lúc đứng dậy, gà mẹ và những anh em gà khác của nó đã đi mất, nó chạy loạng quanh, bỗng từ phía sau có tiếng hô “Gà con” của Terry lại càng khiến nó hoảng sợ, chọn bừa một hướng rồi “chạy trốn chết”, Terry nhanh chóng đuổi theo.

Kết quả là, Cận An và Giản Ưu đi theo đằng sau, nhìn Terry làm trò đuổi theo gà con, thấy gà con chẳng biết tại sao mà hành động trở nên nhanh nhẹn, lúc vọt bên trái lúc chạy bên phải, như một làn khói cũng không biết biến đi nơi nào, Terry bủn rủn tay, tay giữ mũ rom thiếu chút nữa bị gió thổi bay, chân bước đi tìm gà con, thỉnh thoảng thấy cậu nắm tay lên lan can, cúi đầu xem gà con có chạy vào khe hở nào không.

Terry nghiêng đầu, mắt sáng lên, trên gương mặt tròn xoe lộ ra nụ cười sáng lạng, nhìn chăm chăm vào gà con trong góc, “Hê, tìm được mày rồi!”

Gà con kêu cục cục, trong mắt tràn đầy sự sợ hãi, nếu nó có thể nói, nhất định sẽ nói là, “Van xin cậu, tha cho tôi đi!”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Cô Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Đoạt giải và thăm dò

"Gà con, mày đừng chạy, tao đưa mày về chỗ gà mẹ nào." Terry thương lượng với gà con, còn nhón chân, từ từ đến gần gà con.

Gà con kêu cục cục thảm thiết, nó quan sát hai bên, muốn tìm một đường chạy trốn. Đáng tiếc, nó chưa tìm được thì Terry đã vồ lấy nó, dùng hai tay chụp nó bên trong.

Terry ôm gà con hào hứng chạy đến chỗ Cận An và Giản Ưu, "Miêu Miêu, chú Ansel, xem này, con bắt được gà con!"

Giản Ưu bật cười, lấy khăn tay lau khuôn mặt không biết dính bùn từ lúc nào, hắn là vừa rồi trong lúc đuổi theo gà con.

"Con mèo hoa, con đừng ôm chặt quá, kéo gà con sẽ đau đấy."

Terry ghéech cổ lên, "Con không phải mèo hoa, Miêu Miêu xấu. Con đưa gà con đi tìm gà mẹ!", nói xong thì lông ngóng đáng yêu chạy đến chỗ nhân viên hỏi ô gà, muốn đưa gà con về nhà.

Giản Ưu và Cận An không nhanh không chậm theo sau, nhân tiện nói chuyện phiếm. Giản Ưu có cảm giác đã vượt qua ranh giới bệnh nhân và bác sĩ, thế nhưng sống chung với Cận An rất ổn, ít nhất vào lúc này, cô không muốn nghĩ đến công việc, chỉ muốn vui vẻ qua hết mấy ngày này.

Sau khi Cận An đến nông trường Claude quả thật giống như chính anh đã nói, trở nên thoải mái hơn nhiều, bề ngoài cũng không có ngọt ngào như trước, mặt mày tuy nhợt nhạt vẫn lộ ra sự vui vẻ. Anh rất thích cuộc sống ở nông trường.

Đề tài trò chuyện của hai người rất nhiều, những câu chuyện trời nam đất bắc. Giản Ưu vốn cho rằng Cận An là một người làm âm nhạc nên sẽ muốn nói đến những chuyện liên quan đến âm nhạc hơn, nhưng có lẽ vì âm nhạc liên quan đến cảm ký, về vòng giải trí trong lòng, hai người cũng không nhắc tới một lần, dù Giản Ưu vô tình nhắc tới, cũng sẽ bị Cận An hoặc đồ máy móc hoặc tự nhiên dời đề tài, lâu dần, Giản Ưu cũng tránh đề tài này, quyết định khi trị liệu sẽ nói đến, dẫu sao giờ đang nghỉ phép.

Sau đó đề tài được hai người nói đến nhiều nhất là Terry, Giản Ưu phát hiện Cận An thực sự cực kỳ yêu thích và cưng chiều Terry, hai người quen nhau chưa đến một tháng mà có quan hệ tốt như thế Cận An đã theo dõi Terry từ bé đến giờ, thân mật khăng khít như hai bố con, đôi khi làm tâm trạng Giản Ưu hết sức phức tạp.

Cận An cũng từ Giản Ưu biết được thân thế của Terry. Mẹ Terry mắc chứng trầm cảm nghiêm trọng, là bệnh nhân của Raymon, lúc đó Giản Ưu đã lấy được bằng Thạc sĩ Tâm lý học, cũng đã bắt đầu trị liệu thực tế tại phòng khám của Raymon, cô thường hay đi theo Raymon phụ trách điều trị cho mẹ Terry.

Đáng tiếc, mẹ Terry do mang thai nên trầm cảm càng nặng, đáng tiếc hơn nữa, bố Terry lúc ấy kiểm tra ra mắc ung thư gan thời kỳ cuối, vì bệnh của bản thân, thêm bệnh hiểm nghèo của chồng, trong khi sinh mẹ Terry xuất huyết nhiều, cuối cùng không vượt qua nổi. Bố Terry hơn một tháng sau cũng mất, trước phòng sinh, bố Terry đã cầu xin Giản Ưu nhận nuôi Terry, bởi vì họ thực sự không muốn đưa con vào trại trẻ mồ côi.

Giản Ưu 21 tuổi khi ấy nhìn cục thịt tròn Terry, cuối cùng đồng ý, mặc dù còn trẻ chưa lập gia đình không thích hợp nuôi nấng Terry, thế nhưng dưới sự giúp đỡ của Raymo, rốt cuộc thành công nhận nuôi Terry cho đến hôm nay.

Cận An từng muốn hỏi, nếu sau này Giản Ưu có người yêu, rồi kết hôn, bạn trai hoặc chồng cô có thể chấp nhận Terry không? Nghĩ lại giữa mình và Giản Ưu không thân quen đến mức có thể hỏi đến vấn đề này nên cũng không hỏi. Thế nhưng, bất chợt, Cận An nhớ lại trước đó rất lâu, trong phòng bệnh của anh, Terry hỏi anh có muốn theo đuổi Miêu Miêu nhà cậu không.

Cận An không thể phủ nhận, trong nháy mắt ấy, anh nghĩ đến việc sau này chung sống với Giản Ưu và Terry, cảm giác không tồi chút nào, thậm chí có thể nói là cực kỳ tốt, chẳng qua anh nhanh chóng đuổi những hình ảnh đó đi.

Chạng vạng tối, Terry tự bắt một con gà mái béo mập, vô cùng phấn khởi sử dụng xe đẩy nhỏ đẩy gà mái đến nhà Derrick, cười hi hi nói muốn ăn gà nướng với Laura, chiếm được một nụ hôn từ Laura.

Trong lúc chờ cơm tối, họ cùng tụ tập trong phòng khách nhà Derrick xem tivi. Vừa khéo mở đến một kênh âm nhạc, phát sóng Lễ trao giải một trăm ca khúc hay nhất thế giới, bắt đầu từ hạng một trăm, hiện tại đã tiến đến hạng trước hai mươi, cũng chỉ có những ca khúc hay nhất trước mười mới được biểu diễn trực tiếp.

Trong mắt Cận An như có màn sương, anh muốn đổi kênh khác, thế nhưng Terry ôm điều khiển từ xa không chịu đổi, cậu còn nói muốn xem chú Ansel của cậu có được lên bảng hay không. Terry đã biết từ lâu ca sĩ Ansel mà Miêu Miêu thích chính là chú Ansel của cậu!

Cận An có chút bất đắc dĩ, nhìn Terry nghịch cổ, nhìn anh chăm chăm, giống như chỉ cần anh cướp điều khiển, đổi sang kênh khác thì cậu sẽ khóc, sau cùng anh cũng đành mặc kệ cậu. Giản Ưu nhìn thấy nhưng không đỡ Terry đổi kênh, cô muốn xem thử, Cận An có cảm nhận thế nào với tất cả sự việc liên quan đến vòng giải trí.

Thời gian trôi qua từng giờ, lễ trao giải đã đi đến hồi gay cấn, công bố những ca khúc hay nhất đứng trước mười, hạng mười, hạng chín, hạng tám... Cứ qua dần, Terry cũng đã trẻ môi, "Sao lại không có chú Ansel, rõ ràng chú hát rất hay, có rất nhiều người thích nữa."

Terry không vui vẫn cầm điều khiển, leo lên người Cận An, khễ vỗ đầu Cận An, chu môi thom Cận An một cái, "Chú Ansel đừng buồn, bọn họ không trao giải cho chú là do bọn họ không có tinh thần, cháu rất thích chú hát."

Giản Ưu lúc này nói: "Terry, còn chưa công bố hết mà? Càng về sau giải thưởng càng lớn hơn." Thực ra, Giản Ưu cũng không biết Cận An có giành giải không, hoặc là vốn không có tham gia?

Lễ trao giải một trăm ca khúc hay nhất thế giới hàng năm được tổ chức vào ngày mười tám tháng một, căn cứ vào Hiệp hội thu âm thế giới, xếp hạng số lượng tiêu thụ đĩa nhạc của các ca sĩ các khu vực, cuối cùng chọn ra một trăm ca khúc hay nhất thế giới tiến hành trao giải.

Giản Ưu nhớ lại trong tài liệu đã xem qua, hình như có nói từ năm thứ năm bắt đầu cuộc đời ca hát của Cận An, liên tục bốn năm liền lọt vào một trăm ca khúc hay nhất thế giới, nhưng một năm qua, hoạt động ca hát của Cận An rất ít, mà album hình như cũng mới phát hành trong tháng mười hai, liệu có đủ sức cạnh tranh?

Cận An cũng nhớ đến điều đó, thời điểm phát hành album, công ty cũng không ủng hộ, thời gian quá muộn, thành tích sẽ không tốt, kể cả Ansel mang danh hiệu Thiên vương, nhưng anh một mực kiên trì, sau đó Lâm Trường Ca ít nhiều biết được quyết định muốn rút khỏi giới âm nhạc của anh, cũng đập bàn chấp nhận, thế là vào ngày mừng chín tháng mười hai, album được phát hành.

Ngoài dự liệu, album vừa ra đã bị tranh mua hết sạch, tạm thời phải đặt trước, đến trước lễ trao giải âm nhạc toàn châu Á, album đã bán ra ba triệu chín trăm mười nghìn bản, lập tức phá tan vận may của các ca sĩ khác. Bởi vì trước đó họ thấy Ansel không phát hành album, tưởng rằng có cơ hội bỏ giải thưởng album của năm vào túi, đáng tiếc fan hâm mộ đã giẫm nát những ý nguyện của họ.

Lúc này, cuối cùng đã đến thời điểm tuyên bố ca khúc đứng hạng đầu tiên trong một trăm ca khúc hay nhất thế giới, khách quý xuất hiện, là một nhà sản xuất âm nhạc nổi tiếng và một người Cận An rất quen thuộc -- Ân Từ Dẫn.

Nhà sản xuất ấy mở phong bì, nhìn thoáng qua, cười giao phong bì cho Ân Từ Dẫn, nói với mọi người: "Tôi nghĩ, tên của người đoạt giải nên để ZIYun - Yin [1] tuyên bố."

[1] Cách người nước ngoài gọi tên.

Ân Từ Dẫn vui vẻ cầm phong bì, rút ra một tấm thiệp tinh mỹ, khoe môi nhếch lên, lớn tiếng nói: "Người đoạt hạng nhất cho một trăm ca khúc hay nhất thế giới lần thứ tám mươi lăm chính là -- Ansel - Jin!", nói thật, khi nghe nhà sản xuất kia nói thì Ân Từ Dẫn đã đoán ra.

Toàn trường bật phát tiếng vỗ tay nhiệt liệt, muốn chào đón người đoạt giải lên sân khấu, đáng tiếc, người bọn họ thấy là một người đàn ông mặc vest màu sẫm đậm, anh ta đi lên sân khấu, nhận lấy giải thưởng từ tay Ân Từ Duẩn, nói với mọi người: "Xin chào tất cả mọi người, tôi là người đại diện của Ansel JinYu - Qiao, đầu tiên, tôi thay mặt Ansel cảm ơn ban tổ chức đã trao cho anh ấy giải thưởng này, sau là thay mặt anh ấy nói tiếng xin lỗi với mọi người, Ansel tạm thời rút khỏi giới âm nhạc, do vậy đêm nay anh ấy không thể tham dự, rất xin lỗi."

Dưới sân khấu xôn xao, ban tổ chức lại phát ra một đoạn video, đó là những hình ảnh cắt ghép của cuộc đời ca hát mười năm của Cận An, hội trường rất yên tĩnh, ai cũng yên lặng xem video, muốn xem ca sĩ đã giành được giải thưởng thế giới nhưng lại rút khỏi giới âm nhạc.

Đoạn video được làm rất khéo léo, có thể thấy đó không phải sự chuẩn bị cầu thả một sớm một chiều, từ lúc Cận An bước chân vào giới âm nhạc cho đến mười năm sau tuyên bố trên lễ trao giải âm nhạc châu Á rút khỏi giới âm nhạc, là hình ảnh thu nhỏ về mười năm của anh.

Cận An đã không muốn xem tiếp nữa, anh đứng bật dậy muốn bỏ đi, lại không nhớ Terry còn nằm trong lòng, vì động tác của anh mà thiếu chút Terry đã ngã lăn xuống, nhưng cậu nhóc nhanh tay nhanh mắt túm lấy áo Cận An, hô to: "Chú Ansel, cháu sắp ngã rồi!"

Cận An lại càng hoảng sợ, một tay kéo, một tay nâng mông cậu lên, "Terry, không sao chứ."

Cậu nhóc lại không tim không phổi cười rộ: "Vui quá đi, chú Ansel, vui quá, chơi lại lần nữa được không chú?"

Cận An nhìn vào đôi mắt trong suốt của cậu nhóc, đâu còn nhớ đến ý nghĩ và tâm tình vừa rồi trong lòng? Anh bế Terry lên, chôn đầu vào dưới bụng cậu nhóc, chọc cậu nhóc giãy dụa, kêu to: "Nhột quá, nhột quá đi, chú Ansel, nhột quá!"

Giản Ưu thở ra, rốt cuộc yên lòng, chỉ là, cô nghĩ, sự chống cự và lảng tránh của Ansel với vòng giải trí nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Cô Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Làm sáng tỏ và điên cuồng

Lễ trao giải một trăm ca khúc hay nhất thế giới năm nay được tổ chức ở nước M, sau khi buổi lễ kết thúc, Ân Từ Duẩn đi cùng Kiều Tấn Vũ. Trên đường, Kiều Tấn Vũ hỏi Ân Từ Duẩn: "Anh gặp Ansel chưa? Cậu ấy thế nào?"

"Không được tốt lắm, gầy hơn, sắc mặt tái nhợt, có vẻ không muốn gặp tôi, xem như là trốn tránh người quen nhỉ?" Ân Từ Duẩn nói xong nở nụ cười phức tạp.

Kiều Tấn Vũ thờ dài, khi anh ta nghe được tin tức Cận An nằm viện từ Lâm Trường Ca, và trở ngại tâm lý của Cận An mà Lâm Trường Ca tiết lộ, lo lắng của anh ta không thể nói hết, anh ta lớn hơn Cận An vài tuổi, đôi khi thật sự coi Cận An như em trai, biết cậu ấy không ổn như thế, trong lòng đâu có dễ chịu?

Ân Từ Duẩn ngược lại thấy tò mò với một chuyện, "Tôi nhớ là năm nay Ansel chỉ phát hành có một album, lại vào tháng Mười Hai, làm sao lại đoạt được giải thưởng lớn ca khúc yêu thích nhất vậy?" Những ca sĩ khác ra album sớm, tổ chức hoạt động mấy lần chính là vì nâng cao lượng tiêu thụ của album, thế mà lại không bằng lượng tiêu thụ chỉ hơn một tháng ngắn ngủi của Ansel?

Kiều Tấn Vũ cười khỏ nói: "Từ Duẩn, anh không biết chuyện Ansel rút khỏi giới âm nhạc dẫn tới rung động thế nào đâu, ảnh hưởng của nó rất lớn. Fan hâm mộ của Ansel rất cuồng nhiệt, bình thường có Ansel, họ ít nhiều gì cũng còn lý trí tỉnh táo, nhưng lần nào họ đã gặp phải kích động quá lớn."

Kiều Tấn Vũ làm như nhớ tới điều gì, nụ cười càng đáng chất, "Khi album của Ansel phát hành vào tháng Mười Hai mới bán được hơn năm trăm nghìn bản, đến buổi lễ âm nhạc toàn châu Á cũng mới hơn chín trăm nghìn bản, cho nên hôm nay cậu ấy không giành được giải thưởng về album yêu thích nhất. Nhưng một tuần sau khi cậu ấy tuyên bố rút khỏi giới âm nhạc, anh có biết đã bán được bao nhiêu album không? Hai triệu bản, tất cả hai triệu bản đã được bán hết. Con số này đến hôm nay còn đang không ngừng tăng lên."

Ân Từ Duẩn có lẽ hiểu, anh ta cười khỏ: "Hắn bọn họ cảm thấy sau này không còn cơ hội giữ Ansel được nữa? Ít nhất là không còn cơ hội trong thời gian ngắn, cho nên mới liều mạng mua album cuối cùng?"

"Chắc là vậy." Kiều Tấn Vũ còn nhớ có một lần anh ta xem trên Wein thấy mấy fan hâm mộ bưng bình của Ansel nói mình mua hơn hai mươi album, cắt giữ thật kỹ, bên dưới có vô số +1 tán thành, còn có những tiếng rên la nói mình không mua được, xin mua lại với giá cao.

"Lần này Ansel xem như là nhân họa đắc phúc à?" Ân Từ Duẩn nghĩ, trên thế giới này sẽ không xuất hiện người thứ hai giống Ansel, đúng vậy, ai có thể giống Ansel được chứ.

Kiều Tấn Vũ lắc đầu: "Tôi nghĩ, Ansel sẽ không để ý đến giải thưởng đâu, bây giờ với cậu ấy, có lẽ là hận không thể cách xa chúng."

Ân Từ Duẩn im lặng, lát sau mới hỏi: "Nếu tới nước M rồi, Tấn Vũ, anh không định đi gặp Ansel sao?"

"Không được." Kiều Tấn Vũ thả lỏng người, tựa vào ghế xe, "Trong nước còn có nhiều việc, với lại, Ansel cũng không muốn gặp chúng ta."

"Sự việc về Thân Tinh còn chưa giải quyết xong?"

Kiều Tấn Vũ cười lạnh, "Sắp rồi, anh Lâm nói đã có cửa đột phá, hơn nữa, Thân Tinh kia đúng là có gan làm loạn."

Ánh mắt Ân Từ Duẫn cũng có chút tàn nhẫn, anh ta nói: "Cả gan làm loạn sao? Cô ta nên xem người mình đắc tội là ai."

Ở nước Z, do có tin tức từ phía Thân Tinh, tuần san Ngu Hóa, cũng chính là toà soạn mà phóng viên Kim Kiều được Thân Tinh tìm tới làm việc, ngày hôm sau liền đăng tin tức dựa theo những gì Thân Tinh nói rồi thêm mắm thêm muối cái gọi là "Sự thật".

Bài viết đưa tin, công ty giải trí Phi Dương tự tiện xông vào nhà dân, dùng thủ đoạn cường ngạnh mang Ansel đi, dựa theo những lời cô Thân Tinh người sống cùng Ansel nói, người của công ty Phi Dương không hài lòng khi Ansel tự ý rời khỏi vòng giải trí, không cam lòng chịu tổn thất lớn, muốn bức bách Ansel đền bù, thậm chí cầm gậy đánh uyên ương, không chịu tha cho cô và Ansel. Cô Thân Tinh còn nói Ansel đã mất trí nhớ, nhưng lại tránh né về tai nạn gây ra, vậy thì rốt cuộc Ansel mất trí nhớ là ngoài ý muốn hay là do con người gây ra? Nếu do người gây ra, thì vì nguyên nhân gì? Vì tình? Báo thù? Hay là vì điều gì khác?

Tin tức độc nhất vô nhị của tuần san Ngu Hóa vừa ra, vòng giải trí lại sôi trào lần nữa, vô số người, nhất là fan hâm mộ của Ansel, trước không bàn đến tính thật hư của tin tức mà đều bị "Ansel mất trí nhớ" kia làm cho kinh hãi. Bọn họ không ngờ, từ sau khi Ansel tuyên bố rút khỏi giới âm nhạc đã không thấy tung tích, một người đang sống sao lại không có chút tung tích nào? Chẳng nhẽ đúng như tuần san Ngu Hóa nói, Ansel thực sự gặp kiếp nạn mất trí nhớ?

Bên trong công ty giải trí Phi Dương, Lâm Trường Ca xem bài báo của tuần san Ngu Hóa cười lạnh liên tục, thông tin giả dối liếc mắt có thể nhìn ra lại dám đưa ra thế này, xem ra tuần san Ngu Hóa muốn tiền đến điên rồi. Nhưng Lâm Trường Ca cũng rất bất đắc dĩ, đây là với những fan hâm mộ của Cận An, cũng không biết có phải vì thần tượng đột nhiên rút khỏi giới âm nhạc nên kích thích họ, bây giờ vừa có chút gió thổi cỏ lay, dù thật hay giả, luôn dẫn đến rung động rất lớn trong fan hâm mộ, khiến họ có một vài hành vi cực kỳ kích động.

Lâm Trường Ca thở dài, nhớ lại tối qua anh ta gặp người đàn ông rất giống Cận An, anh ta đã đoán được sơ sơ suy nghĩ của Thân Tinh. Người phụ nữ kia cho tới giờ không hề nghĩ đến việc để người đàn ông đó thay thế Cận An, cô ta giữ người đàn ông đó là muốn dùng hành động điên cuồng bức Cận An ra mặt. Nếu đổi là nghệ sĩ khác, bị cô ta tạo ra vụ việc như thế, có lẽ đã sớm đứng ra mở họp báo giải thích về dòng trạng thái trên Wein rồi.

Nhưng mà, đâu có thể ngờ Cận An vì trở ngại tâm lý đã sớm rời khỏi nước Z, hơn nữa còn vô cùng né tránh những chuyện trong vòng giải trí? Cho nên người phụ nữ Thân Tinh kia chỉ có thể càng làm càng quá giới hạn, hành động cũng càng điên cuồng, tuy khiến người khác cảm thấy nực cười, người sáng suốt có thể nhìn ra thật giả, tuy nhiên, đôi khi có một số việc làm âm ỉ quá, huyền ảo quá lâu, có lẽ sẽ thành sự thật.

Về tư liệu của người đàn ông kia, anh ta vẫn đang cho người điều tra, tin rằng sẽ nhanh chóng tra ra được. Đang suy nghĩ, điện thoại bàn của Lâm Trường Ca vang lên, anh ta cầm ống nghe lên nghe người bên kia nói, sau đó mở máy tính, đăng nhập vào hòm thư, xem một bản tư liệu, cái gì cũng hiểu.

Lâm Trường Ca bấm lên một phím trên điện thoại, căn dặn Bí Thuật: "Báo với phòng quan hệ công chúng, chiều nay công ty sẽ mở họp báo nhằm vào những chuyện Thân Tinh gây ra."

"Vâng, ông chủ."

Thân Tinh ở nhà, cô ta lo lắng đi tới đi lui, trên nét mặt, ánh mắt cô ta tràn ngập sự điên cuồng và cố chấp, miệng mấp máy không ngừng, cẩn thận có thể nghe được cô ta nói: "Ansel, em chỉ muốn gặp anh, vì sao anh không xuất hiện, em đã yêu anh nhiều năm vậy mà, Ansel, Ansel, Ansel..."

Một giờ ba mươi phút chiều, kỳ lạ là, trừ kênh địa phương của nước Z, các đài truyền hình lớn chỉ cần có thể đến hiện trường họp báo của công ty Phi Dương đều sẽ truyền hình trực tiếp từ đây. Cách thời gian họp báo chính thức còn nửa tiếng, người bên phòng quan hệ công chúng xuất hiện chuẩn bị, được các nhà truyền thông lớn vây quanh.

Thân Tinh mở TV, cô ta thấy trên ti vi phát buổi họp báo, ánh mắt trở nên vẫn đục, trở nên bất kham, cô ta giật mạnh túi xách, mặc kệ tất cả, ngay cả cửa cũng quên khóa, lao ra khỏi nhà, cô ta muốn đến buổi họp báo!

Hai giờ chiều, buổi họp báo của công ty Phi Dương chính thức bắt đầu, Lâm Trường Ca dẫn Bí Thuật và trợ lý bước lên, anh ta chào hỏi đơn giản với mọi người rồi đi thẳng vào vấn đề, anh ta nói: "Mục đích buổi họp báo hôm nay, chắc chắn tất cả mọi người đều rõ ràng. Ansel là nghệ sĩ của công ty giải trí Phi Dương, tới hôm nay, song phương chúng tôi vẫn còn họp đồng, bảo vệ nghệ sĩ luôn là công việc quan trọng nhất của công ty Phi Dương, công ty Phi Dương là hậu thuẫn, là cái ô bảo vệ của nghệ sĩ."

Mọi người đều biết, vừa qua trên người Ansel xảy ra rất nhiều chuyện, đâu đâu cũng có tin tức thật thật giả giả, sở dĩ công ty Phi Dương không đứng ra giải thích, không có dập tắt, không phải vì cam chịu, mà là, chúng tôi vẫn cho rằng, những người yêu quý Ansel cho dù Ansel có đi thì hôm nay vẫn có thể giữ được sự bình tĩnh và lý trí, phân rõ thật giả, sẽ không để Ansel khó xử.

Đáng tiếc, có những người lại nhân cơ hội này mà bồng đùa fan hâm mộ, si nhục Ansel. Xin thứ lỗi thì tôi dùng từ si nhục, bởi vì với tư cách người đại diện và người khai quát Ansel tôi rất tức giận, hôm nay tôi cũng không có cách nào uyển chuyển và lịch sự nói chuyện với mọi người.

Một chuyện còn con có thể gây ra sóng to gió lớn, cuối cùng tôi đã thấy được. Bắt đầu từ ngày cô Thân kia đăng trạng thái trên Wein đến nay đã được hai mươi ngày. Trong hai mươi ngày này lại vẫn tạo ra chuyện Ansel mất trí nhớ, công ty Phi Dương bắt phi pháp Ansel vẫn vẫn thật khiến người ta vừa thấy nực cười vừa thấy tức giận. Bởi vậy, công ty Phi Dương chỉ có thể đứng ra giải thích và làm sáng tỏ, trả lại cho công ty Phi Dương và Ansel sự

yên bình.

Đầu tiên, tôi muốn làm sáng tỏ, về dòng trạng thái cô Thân đăng trên Wein, chuyện Ansel cầu hôn với cô ta, buổi họp báo trước tôi đã nói rõ nên không đề cập đến nữa. Đồng thời, đối với chuyện cô Thân quở trách công ty Phi Dương cầm gây đánh uyên ương, công ty Phi Dương chưa từng làm. Từ trước tới nay công ty Phi Dương không phản đối chuyện tình cảm của nghệ sĩ, còn ủng hộ họ tìm được người bầu bạn trong cuộc sống, thậm chí làm ra rất nhiều hành động bảo vệ chuyện tình cảm của nghệ sĩ, bao gồm việc giao lưu với fan hâm mộ, công bố với công chúng, không giấu diếm chút nào, cho nên, chuyện cầm gây đánh uyên ương thật quá mắc cười, cũng đã làm sáng tỏ từ trước, Ansel và cô Thân vốn không quen biết, tại sao lại nói đến chuyện yêu đương.

Thứ hai, về chuyện cô Thân nói muốn tổ chức họp báo đồng thời có Ansel tham dự, sau đó lại thông qua tuần san Ngũ Hòa nói đến chuyện Ansel mất trí nhớ, công ty Phi Dương cũng muốn làm sáng tỏ. Trước đó, chúng tôi xin giới thiệu cho mọi người một người."

Đột nhiên, trong lòng phóng viên dưới đài hoặc fan hâm mộ vòng ngoài đều hồi hộp, có chút chờ mong, chẳng lẽ Ansel sắp đi ra?

Anh Trần và trợ lý của anh ta dẫn người đàn ông kia đi ra, sắc mặt người đó cực kỳ phờ phạc yếu ớt, thậm chí bước đi cũng lảo đảo không có sức.

Fan hâm mộ bên ngoài chột thét chói tai: "Là Ansel - Ansel! Ansel! Ansel!"

Phóng viên đều rối rít chụp ảnh, âm thanh tách tách vang lên không ngừng.

Lâm Trường Ca cười nhạt, nhìn cửa vào hội trường, anh ta đang đợi, đợi người phụ nữ điên cuồng kia xuất hiện, với hành vi của người phụ nữ đó, anh ta hoàn toàn có lý do tin rằng sau khi cô ta biết về buổi họp báo sẽ xông vào hội trường.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Có Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Giải quyết và về nhà

Người đàn ông được anh Trần dẫn ra ngồi xuống bên cạnh Lâm Trường Ca, nhìn gần thì có thể thấy người đàn ông đó đang run rẩy, mà đôi tay anh ta hoàn toàn bộc lộ mức độ run rẩy. Người đàn ông cúi thấp đầu, nếu có người nhìn kỹ, sẽ thấy sự hoảng hốt sợ hãi trong mắt người đàn ông.

Những fan hâm mộ không biết thế nào, giống như có một dòng điện chạm vào người, tiếng hô lấy tốc độ trước nay chưa có giảm dần. Họ ngơ ngác nhìn người đàn ông trên bục, cứ cảm thấy Ansel hơi lạ ở chỗ nào đấy, cảm giác đó quá kỳ quái, chẳng nhẽ Ansel thực sự mất trí nhớ? Thế nhưng vừa rồi Lâm Trường Ca nói rằng đó là tin đồn mà?

Lâm Trường Ca thấy thế, vỗ vỗ micro, ý bảo mọi người hãy chú ý đến anh ta, anh ta nói: "Xin mọi người đừng hiểu lầm, người này không phải -- "

Tuy nhiên Lâm Trường Ca còn chưa nói hết, bên ngoài sân vang lên một tiếng thét chói tai, mọi người tách ra, để lộ một con đường trống trải, Thân Tinh tới rồi, cô ta mặc áo khoác màu tím đỏ, bên dưới là búp chân nhỏ để trần, đi giày cao gót, điệu bộ vênh vào tự đắc, nhưng mà, cô ta lại nắm chặt quai túi xách, thậm chí có thể thấy khớp xương gồ lên.

Thân Tinh đi đến, người trong công ty Phi Dương cũng không ngăn cản cô ta, để cô ta thuận lợi đi lên bục, cô ta vừa lên liền kéo người đàn ông, ra về che chở đứng chắn trước mặt người đàn ông, giận dữ nhìn Lâm Trường Ca, cũng đánh đòn phủ đầu, mở miệng nói: "Lâm Trường Ca, anh dựa vào cái gì đưa Ansel đi, anh dựa vào cái gì -- "

Lâm Trường Ca chỉ nhìn liếc qua cô ta, tặng kèm một nụ cười lạnh, lập tức nói: "Nếu người đã đến đủ, vậy chúng ta tiếp tục, chuẩn bị ghế ngồi cho cô Thân."

Mặt Thân Tinh cứng đờ, ban đầu cô ta định sẽ đến quấy rối, gây sự, bức Ansel phải ra gặp cô ta, vậy nên cũng ngồi xuống bên cạnh người đàn ông. Chẳng qua, dù lúc này Thân Tinh có muốn đi, Lâm Trường Ca cũng sẽ không cho phép.

Lâm Trường Ca hừ lạnh, thật chưa thấy qua mụ điên nào như vậy. Anh ta nói với mọi người: "Tôi vừa muốn nói cho mọi người là, xin mọi người không nên hiểu lầm, người đàn ông này cũng không phải Ansel, anh ta chỉ là một người có khuôn mặt tương tự Ansel mà thôi."

Phía dưới ồ lên, những fan hâm mộ càng khiếp sợ, họ cuối cùng cũng tìm ra điểm bất thường chính họ vừa phát giác! Đúng vậy, đầu tiên khi nhìn từ xa, họ thực cho rằng người đàn ông đó là Ansel, bởi vì từ ngoại hình cho đến đường nét khuôn mặt đều vô cùng giống nhau, nhưng mà, họ yêu thích Ansel cỡ nào, sao lại không phát hiện ra được điểm kỳ lạ cơ chứ? Người đàn ông này hoàn toàn không có chút khí chất nào của Ansel!

Họ đều tin rằng, cho dù có một ngày Ansel thực sự mất trí nhớ, thế nhưng Ansel chính là Ansel, làm sao có thể quên được cuộc sống hai mươi tám năm của mình, dễ dàng thay đổi khí chất của bản thân? Khí chất là gì, khí chất là một loại ý thức nằm sâu bên trong nhất của con người, muốn hình thành nên nó có lẽ phải mất cả đời, nếu muốn thay đổi nó thì đâu có dễ? Huống hồ, trên thế giới này, người xuất sắc như Ansel, tinh khiết như Ansel, tại sao họ có thể nhận lầm được?

“Không! Mọi người đừng nghe Lâm Trường Ca nói bậy! Anh ấy chính là Ansel!” Thân Tinh đột ngột đẩy ghế ra đứng lên, hét lớn về phía đám đông, cô ta khóc thút thít nói: “Mọi người phải tin tôi, tin những gì mọi người thấy, gương mặt này lẽ nào vẫn chưa thể nói rõ được gì sao? Anh ấy chính là Ansel! Là Ansel mà tôi yêu!”

Thân Tinh quay đầu trừng mắt nhìn Lâm Trường Ca, chỉ thẳng vào mặt anh ta mắng: “Chính là người này, người đàn ông đạo đức giả này, anh ta không muốn hủy bỏ hợp đồng với Ansel, lúc tôi và Ansel đang dạo bộ, cho người đến muốn bắt Ansel đi, hại Ansel bị xe đâm, sau đó mất trí nhớ!”

Sau khi lời nói này dứt, tại nơi không có ai nhìn thấy, bàn tay của người đàn ông bỗng nắm chặt lại với nhau, sắc mặt càng trở nên nhợt nhạt.

Các phóng viên thì mặc kệ thật hay giả, đều quay qua chụp hình ghi chép, bọn họ chợt cảm thấy Thân Tinh đúng là một nhân tài, cũng bởi vì “yêu sách” của cô ta, lượng công việc của bọn họ gia tăng đồng nghĩa tiền thưởng nhiều lên, mỗi ngày, chỉ cần báo chí xuất hiện tin tức của Ansel và Thân Tinh, báo của bọn họ sẽ được bán ra với số lượng lớn, bọn họ đều hận không thể để Thân Tinh tiếp tục diễn lâu hơn.

Nhưng phản ứng của những fan hâm mộ lại nằm ngoài dự đoán của Thân Tinh, họ im lặng, lạnh lùng nhìn lên, không còn kích động và điên cuồng như vừa rồi. Ngay đến fan hâm mộ cũng tự thấy mình thật lạ lùng, tại sao mình lại như thế? Trên thực tế, họ đều tin vào trực giác của bản thân, tin lời Lâm Trường Ca nói, người đàn ông ngồi trên đó không phải Ansel. Tâm trạng chập chờn của họ lúc này, có lẽ cũng vì Thân Tinh bôi nhọ danh dự của Ansel.

Thân Tinh cảm nhận được không khí kỳ lạ của cả hội trường, cô ta ngừng khóc, ngẩng đầu lên nhìn, từ trong ánh mắt lộ ra sự không cam lòng.

Lâm Trường Ca không có ý định cãi nhau với Thân Tinh xem ai nói thật, ai nói dối, anh ta ra hiệu cho trợ lý, người trợ lý kia cực kỳ nhanh nhẹn đi trao cho phóng viên, một vài fan hâm mộ đứng gần một tập tư liệu.

Lâm Trường Ca nói: “Tập tư liệu mà mọi người đang cầm là thông tin về người đàn ông này, trong đó có ảnh chụp trước kia của anh ta, có thể nhìn ra, đường nét khuôn mặt của người đàn ông có vài phần tương tự Ansel, bởi vậy, sau khi xảy ra tai nạn xe đã được phẫu thuật thẩm mỹ, khuôn mặt hôm nay đã có chín phần tương tự Ansel.

Mặt khác, trong đây cũng ghi chép về vụ việc tai nạn của anh ta, người đụng vào anh ta, dẫn đến tai nạn, không ai khác chính là cô Thân Tinh, đồng thời, cũng chính cô Thân Tinh đã đưa anh ta đi phẫu thuật thẩm mỹ trong tình trạng thần trí anh ta còn mơ hồ.”

Các fan hâm mộ đã hoàn toàn tin tưởng lời của Lâm Trường Ca, các phóng viên lại càng kích động, lại thêm một tin tức lớn nữa! Thế nào là fan hâm mộ yêu điên cuồng thần tượng, lại còn cho một người mất trí nhớ phẫu thuật thẩm mỹ thành thần tượng, còn suy diễn cho người mất trí nhớ, bịa đặt ra một loạt câu chuyện tình yêu với thần tượng.

Sắc mặt Thân Tinh lúc trắng lúc xanh, cô ta biết Lâm Trường Ca có thể lực, nhưng không ngờ trong thời gian ngắn anh ta đã điều tra được rõ ràng đến thế. Song cô ta vẫn cười, dù thế nào thì cô ta đã sớm biết sẽ có ngày hôm nay, cô ta không để ý đến danh tiếng của mình chút nào, cô ta chỉ muốn gặp Ansel.

Bất thành linh, mọi người liền nghe thấy Thân Tinh hét lên: “Vì sao! Vì sao Ansel còn không xuất hiện! Tôi đã làm nhiều việc như thế, vì sao anh ấy còn chưa xuất hiện! Vì sao không thể gặp tôi!” Sự việc này rõ ràng đang bôi nhọ Ansel, làm hỏng hình tượng của anh, làm sao anh có thể chịu đựng mà không chịu xuất hiện!

Trong lòng fan hâm mộ mặc dù hận Thân Tinh gây tổn hại đến Ansel mình yêu quý, nhưng họ cũng rất muốn biết, vì sao Ansel không xuất hiện, chuyện như thế này chỉ cần Ansel đứng ra nói là sẽ không còn chuyện gì nữa.

Lâm Trường Ca lạnh lùng nhìn Thân Tinh, gần từng từ: “Đừng mơ mộng nữa, Ansel sẽ không xuất hiện đâu. Cô không xứng.” Anh ta lại nói tiếp với mọi người: “Sự việc đến đây thôi, hẳn tất cả mọi người đều đã rõ rồi, tôi không hy vọng lại thấy những bài báo đưa tin không đúng sự thật, bằng không công ty Phi Dương sẽ dùng đến luật pháp để bảo vệ lợi ích của Ansel, đồng thời, công ty Phi Dương sẽ khởi tố cô Thân Tinh đã phỉ báng bôi nhọ danh tiếng của Ansel, khiến Ansel chịu tổn thất cực lớn, lại tạo nên đau khổ về tinh thần cho Ansel. Tôi xin cảm ơn những phóng viên đã đến đây hôm nay, cảm ơn tất cả mọi người.”

Trước khi đi, Lâm Trường Ca nói khẽ bên tai Thân Tinh: “Cô Thân có thể yên tâm, chúng tôi biết trạng thái tinh thần của cô có vấn đề, cho nên chúng ta sẽ không làm gì cô cả, chỉ cần đưa cô đến bệnh viện tâm thần là được.”

Thân Tinh vẫn điên cuồng như trước, cũng không biết cô ta có nghe được Lâm Trường Ca nói hay không, cô ta hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của mình, không ngừng lặp lại những lời vừa mới nói.

Đúng vậy, trạng thái tinh thần của Thân Tinh có vấn đề, khi Lâm Trường Ca nhận được tư liệu về người đàn ông cũng nhận được bản đánh giá tinh thần của Thân Tinh, đồng thời trong gia đình cô ta có bệnh tâm thần di truyền.

Lâm Trường Ca không phải người quá độc ác, nhưng anh ta rất ghét có người không biết điều trêu chọc anh ta, cho nên chỉ có thể nói Thân Tinh mắc bệnh tâm thần cần sớm vào viện, không nên ra ngoài làm ồn ào, cuối cùng người chịu tội sẽ chỉ là cô ta, trở về đến đây cũng kết thúc. Còn về người đàn ông kia? Ai biết được, nhưng với thái độ làm người của Lâm Trường Ca thì sẽ không cho phép anh ta giữ lại khuôn mặt tương tự Ansel.

Kiều Tấn Vũ đã trở lại nước Z, cầm theo giải thưởng, đi vào phòng làm việc của Lâm Trường Ca, “Anh Lâm.”

Tuy rằng trên mặt Lâm Trường Ca có vẻ uể oải, nhưng đã thả lỏng hơn, nở nụ cười, “Về rồi đấy à.”

Kiều Tấn Vũ cũng cười, bây giờ anh ta rất vui vẻ, bởi vì cuối cùng đã giải quyết con mụ điên Thân Tinh kia, anh ta nói: “Vâng, vừa xuống máy bay là đến

đây ngay. Cho anh này, giải thưởng vàng của Ansel.”

Lâm Trường Ca cảm lấy giải thưởng vàng, nhìn mấy lần rồi đặt nó vào học tủ trên tường, trong đó bày biện rất nhiều giải thưởng, hơn nữa, những giải thưởng đó đều là của Ansel, những giải thưởng của nghệ sĩ khác thì được đặt trong phòng trưng bày của công ty, chỉ có giải thưởng của Ansel mới đặt ở chỗ Lâm Trường Ca, không phải không có người ghen ghét hâm mộ, nhưng bọn họ đều không có lý do phản đối kháng nghị, ai bảo người đó là Ansel?

Kiều Tấn Vũ nói: “Anh Lâm, giải quyết xong vụ việc Thân Tinh rồi có cần nói một tiếng với Ansel không?”

“Tôi đã nói với cậu ấy rồi.” Nụ cười của Lâm Trường Ca nhạt đi một ít, không đợi Kiều Tấn Vũ hỏi, anh ta đã nói: “Cậu ấy không có phản ứng gì cả. Ansel bây giờ, không muốn quan tâm đến những chuyện thế này, cứ kệ cậu ấy thôi, nhưng tôi tin, cậu ấy sẽ trở lại.”

Đúng vậy, anh ta tin sẽ như thế. Bởi vì anh ta biết Ansel không phải một người yếu đuối, cho dù hôm nay anh bị đau khổ đánh ngã, nhưng cuối cùng sẽ đứng lên.

Kiều Tấn Vũ im lặng một lúc, nói: “Em cũng tin.” Hai người nhìn nhau cười.

“Đi nào, hôm nay vui, anh Lâm mời cậu một bữa.”

“Anh nhớ đấy nhé.”

Ở nước M, hai mắt Terry nhắm nước nhìn Derrick và Laura, nức nở: “Tạm biệt chú Derrick, cô Laura, Terry sẽ nhớ hai người lắm.” Đúng vậy, kỳ nghỉ ở nông trường Claude của họ đã kết thúc, phải về thành phố C.

Derrick cũng luyến tiếc bọn họ, ông nói: “Chú cũng sẽ nhớ nhóc Terry đáng yêu, có thời gian nhất định phải tới chơi đấy, biết không?”

Cận An và Giản Ưu liên tục gật đầu, Terry lao vào Derrick, dành tặng một cái ôm tạm biệt.

“Hẹn gặp lại, Derrick, Laura.”

Lần này, không có David lái xe đưa đi, họ liền ngồi xe du lịch mà nông trường Claude cung cấp, đến ga tàu gần nhất rồi đi tàu về thành phố C. Đương nhiên, còn cầm theo túi lớn túi nhỏ, tất cả đều là đặc sản địa phương của nông trường Claude.

Terry còn là trẻ con, thương cảm tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, khi ngồi lên tàu cậu đã chuyển dời tâm trạng, chăm chú nhìn cảnh vật di chuyển ngoài cửa sổ.

Cận An vẫn đang nghĩ đến cuộc điện thoại của Lâm Trường Ca tối qua. Anh ấy nói sự việc âm ỉ của người phụ nữ tên Thân Tinh kia đã được giải quyết, cô ta bị cho rằng mắc bệnh tâm thần nên đã được đưa vào viện, có lẽ sẽ ở đấy cả đời.

Thật ra, Cận An không để ý, có bệnh thì sao, không có bệnh thì sao? Bây giờ anh không muốn nghĩ đến những chuyện hỗn loạn trong vòng giải trí, nhìn thì có vẻ phồn hoa nhưng thực ra lại rất thê lương. Rồi lại nghĩ đến chuyện liên quan đến fan hâm mộ của anh mà Lâm Trường Ca nói, Cận An liền thấy trái tim ảm áp vì những fan hâm mộ đáng yêu đáng quý trọng ấy.

Giản Ưu đưa cho anh một cốc trà trái cây, Cận An nhìn khuôn mặt ôn nhu của cô, trái tim chợt nhảy lên, biết đâu, trong thời gian không còn rắc rối và hỗn loạn, anh có thể trở lại như cũ, tìm về sức mạnh của mình cũng không chừng, đến lúc đó lại cảm ơn các fan hâm mộ đáng yêu.

Còn bây giờ, hãy để anh bung cốc trà trái cây lên uống, cũng dành cho Giản Ưu một nụ cười ôn nhu. À, đúng rồi, không thể quên tiêu thiên sứ bỗng nhiên nhảy lên người anh này, anh chỉ cảm thấy một góc núi băng trong nội tâm lại sụp đổ, được chạm đến, được làm tan chảy.

May mắn, trước đây anh có thể rút ra đúng lúc, như vậy mới gặp được họ, tìm thấy càng nhiều sự ảm áp hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Cô Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Bất ngờ và thay đổi

Thời gian trôi qua từng ngày, từ lúc Cận An tuyên bố từ giả giới âm nhạc đã hơn 60 ngày. Nhưng vinh quang thuộc về anh vẫn không biến mất, fan hâm mộ của anh vẫn yêu mến anh, nhớ đến anh, có thể thời gian không lâu nên sự niềm nở của fan hâm mộ vẫn còn đó, tuy nhiên thấy họ như thế vẫn khiến người ta vui mừng, còn chuyện ngày sau thì ngày sau hãy nói.

Lại nói, trước đây giải quyết vụ việc Thân Tinh Lâm Trường Ca đã mở cuộc họp với các phòng ban trong một ngày, thảo luận được mấy phương án cùng lúc, cũng lập ra kế hoạch “Mười năm”. “Mười năm” chính là năm tháng, đồng thời cũng ám chỉ mười năm của Ansel.

Lập ra kế hoạch “Mười năm” này, một là Lâm Trường Ca muốn thay Cận An tập hợp và củng cố tình yêu tha thiết của fan hâm mộ, để hoàn niệm và nhớ

nhưng với thần tượng của họ không bị lay chuyển trong tình huống thần tượng tạm thời rời đi, để mọi người cùng nhớ lại cuộc đời nghệ sĩ của Cận An.

Hai là cuộc sống ca hát nhiều năm trước của Cận An vô cùng bận rộn, cũng không có thời gian tổng kết sau một thời gian dài, Lâm Trường Ca muốn nhân cơ hội tổng kết một lần.

Cuối cùng là vì Lâm Trường Ca muốn tìm nhiều việc làm hơn, với thân phận địa vị hiện giờ của anh ta, anh ta không cần phải sản xuất âm nhạc cho ai nữa, hoặc là khai quật những hạt giống tốt, sau khi có một nghệ sĩ như Cận An, quả thật đã không còn hứng thú với những hạt giống tốt khác.

Thế là, công ty Phi Dương bắt đầu triển khai rầm rộ hoạt động “Mười năm” khổng lồ.

Các fan hâm mộ của Cận An biết đến hoạt động này đều dạt dào cảm xúc, mấy ngày vừa qua, họ quá kìm nén và cô quạnh, cuộc sống không có thần tượng như thiếu đi cái gì đó, khiến cho cả người không được tự nhiên. Mặc dù khi thần tượng còn hoạt động, họ cũng không nhất định có thể gặp, nhưng có thể biết được chút tin tức về thần tượng, trong lòng họ đã rất vui.

Từ lúc công ty Phi Dương tuyên bố triển khai “Mười năm”, hoạt động này sẽ kéo dài liên tục, cho dù Cận An trở lại cũng sẽ không chấm dứt, bởi vì “Mười năm” là sự vĩnh hằng bọn họ dành cho Cận An, họ sẽ không quên, cũng sẽ không vứt bỏ.

Hoạt động đầu tiên của “Mười năm” là thu thập các tác phẩm video của mọi người, chỉ cần nó có liên quan đến kỷ niệm về Cận An.

Bình thường những fan hâm mộ yêu mến thần tượng cũng làm video, hoạt động đầu tiên của “Mười năm” khiến cảm xúc của họ dân trào mãnh liệt, có người lấy ra video trước kia tỉ mỉ tu sửa trau chuốt, có người thì trực tiếp làm một video mới, nói chung đều rất cố gắng, thật ứng với câu nói “Cao thủ ở dân gian”. Không đến một tuần, công ty Phi Dương đã thu được hơn mười nghìn đoạn video.

Lâm Trường Ca có ý thành lập một phòng ban nhỏ dành riêng cho “Mười năm”, nhân viên trong đó đều cẩn thận xem xét những video fan hâm mộ gửi tới, chọn lựa sơ bộ, một tháng sau, việc thu thập các tác phẩm video sẽ kết thúc, sau đó tiến hành hoạt động chọn lựa những video xuất sắc, lấy ra ba video sử dụng vào nhóm vật kỷ niệm đầu tiên của “Mười năm”, đem ra bán trên toàn cầu, tất nhiên, người đoạt giải không mất phí nào cũng sẽ nhận được một món đồ kỷ niệm và tiền thưởng xa xỉ.

Ở nước Z, Lâm Trường Ca lãnh đạo phòng “Mười năm” hăng say làm việc, còn Cận An ở nước M xa xôi thì sao?

Có vẻ như chúng ta không hay nhắc đến fan hâm mộ ở nước ngoài của Cận An, fan hâm mộ trong nước rất cuồng nhiệt nhưng fan hâm mộ ở nước ngoài cũng không thể khinh thường, dĩ nhiên Cận An là một người nước Z, một người châu Á, sức ảnh hưởng của anh ở châu Á sẽ lớn hơn, tuy nhiên, ở phương Tây, người đàn ông phương Đông ở một nước có lịch sử lâu đời có một sức quyến rũ và sức ảnh hưởng không nhỏ.

Thêm nữa, du học sinh nước Z ở phương Tây, tác động của người định cư tại nước ngoài, Cận An vẫn có một số lượng lớn fan hâm mộ, cho nên hôm đó, Cận An đã gặp một sự việc ngoài ý muốn.

Hôm nay Cận An đang định đến văn phòng của Giản Ưu tiến hành trị liệu theo thông lệ, nhưng không biết anh coi thường bản thân hay vừa qua đã buông lỏng lại đi thật chậm rãi, thế nên liền bị fan hâm mộ phát hiện ra.

Ở nhà ga, có một sinh viên trao đổi nước Z đến nước M đang đợi tàu, hôm nay là cuối tuần, cô gái cùng với mấy người bạn ra ngoài, quyết định đến công viên Millink dạo chơi. Chủ đề trò chuyện chính là hoạt động “Mười năm” đang nổi lên.

Tiền Quỳnh kéo tay bạn nói: “À Thắm, cậu có biết hoạt động “Mười năm” khổng lồ của công ty Phi Dương không?” Thấy Tà Thắm gật đầu, Tiền Quỳnh nói tiếp: “Vậy cậu có định tham gia hoạt động thu thập video ấy không? Kỹ thuật của cậu tốt thế mà, không tham gia thật lãng phí! Với lại, trước đây cậu làm video cũng rất hay, tớ xem đã thích rồi. Ài, nhớ Ansel quá đi.”

Tà Thắm cười híp mắt, cô ấy nói: “Tất nhiên tớ sẽ tham gia, tối qua tớ đã chuẩn bị rồi, sửa lại hết toàn bộ mấy video ngày trước tớ cố gắng giữ gìn, tớ quyết định sau khi về sẽ bê quan, hết sức làm tốt đoạn video!”

Mấy người kia đều sôi nổi cổ vũ khích lệ Tà Thắm, bọn họ đều là fan hâm mộ của Cận An, hơn nữa còn là fan hâm mộ thà chết vì trung thành. Đáng tiếc kỹ thuật của họ lại không cao, làm video với gì gì đó đều không bằng, do vậy họ đều ủng hộ Tà Thắm.

Bất chợt, Lâu Hiểu Nguyệt vẫn hết nhìn đông tới nhìn tây dừng lại, sự ngơ ngác của cô ấy dẫn đến chú ý của mọi người bên cạnh, họ gọi mấy tiếng cô ấy cũng không phản ứng, dõi theo ánh mắt cô ấy, sau đó đều giống như Lâu Hiểu Nguyệt.

Một lúc sau, Tiền Quỳnh mới khẽ hô: “Tớ không nhìn lầm chứ? Đó là -- “

Tà Thắm chớp mắt, cảm thấy hai mắt khô khốc như sắp khóc, cô ấy khẽ nói: “Không làm đâu...”

“Đó là -- Ansel.”

Các cô gái nhìn nhau, sau đó hạ quyết tâm, chậm rãi đến chỗ Cận An, bước chân rất nhẹ nhàng, cứ như sợ rằng nếu bước nặng, Cận An sẽ biến mất như bọt biển.

Họ đến gần người đàn ông an tĩnh đứng tại đó, áo khoác dài màu nâu tôn lên vóc dáng cao thẳng, khăn quàng trắng quấn quanh cổ thả dài, che đi phần cằm của anh, anh thật sự rất yên tĩnh, ăn mặc đơn giản đáng ra không khiến người ta chú ý, thế nhưng, anh lại lọt vào tầm mắt của mọi người, thấy anh, cho dù có biết anh hay không, đều sẽ khen một câu hào hoa phong nhã.

Các cô gái dừng lại phía sau Cận An, họ nhìn nhau, có chút bối rối, cuối cùng Tiền Quỳnh hoạt bát hướng ngoại lên tiếng, giọng nói nhẹ nhàng khe khẽ: “Ansel...”

Cận An đã sớm nghe được tiếng bước chân, nhưng anh nghĩ là của người đi đường, cho nên không để ý, anh thật không ngờ tới ở nơi đất khách lại có người xa lạ gọi tên anh. Anh xoay người, nhìn mấy cô gái, hai tay họ nắm chặt lại với nhau, ánh mắt vừa mang theo chút vui mừng vừa có chút luống cuống.

Trong ngực mấy cô đã hò hét, nhưng trước mặt thần tượng phải duy trì hình tượng, đều cố gắng kìm nén, đồng thời cũng tránh ồn ào, họ có thể thấy ở đây có không ít người Châu Á, nếu để những người khác biết Ansel ở đây thì sẽ phát điên.

Khuôn mặt Cận An chưa hoàn toàn lộ ra, cho nên không phải không có người cảm thấy anh quen thuộc, chỉ bởi nơi này là nước M, không phải nước Z, có rất nhiều người đứng nhìn, đầu thể lớn mặt như mấy cô Tiền Quỳnh? Cho nên trong mắt bọn họ, có lẽ là mấy cô gái thấy một người đàn ông anh tuấn nên mới đến làm quen.

“Ansel, bọn em...” Tiền Quỳnh há miệng mà chỉ nói ra được mấy từ, cô ấy rõ ràng có rất nhiều điều muốn bày tỏ, nhưng lại không cách nào nói ra miệng, dòng khí tắc nghẽn trong ngực khiến cô ấy hít thở khó khăn.

Cận An rất khó biểu đạt tâm trạng lúc này, thật sự hết sức phức tạp, nhưng thấy mấy cô gái dè dặt, anh thờ dãi nói, “Giữ bí mật giúp anh nhé được không?”

Tà Thâm lấy lại bình tĩnh nhanh nhất, cô ấy kéo những người khác, ra hiệu họ mau hoàn hồn, nói với Cận An: “Ansel, anh yên tâm, bọn em sẽ giữ bí mật, bọn em rất vui, thấy anh khỏe mạnh thế này, bọn em đã mừng lắm rồi, thật đấy.” Nói đến đây, Tà Thâm thực sự không nhịn được, đôi mắt khô khốc như có giọt nước, trong lòng cô ấy cũng muốn được khóc, tất nhiên là mừng rớt nước mắt.

Những cô gái khác cuối cùng cũng tỉnh lại, nhao nhao gật đầu đồng ý với lời Tà Thâm, một người nói tiếp: “Ansel, bọn em chỉ cần biết anh khỏe mạnh là được rồi, còn những chuyện khác bọn em sẽ kiên trì chờ đợi, chờ đợi sự quay trở lại của anh.”

Mấy cô gái trông chỉ mười tám, mười chín tuổi, Cận An nghe họ nói, có cảm giác mình thật sự rất may mắn, có fan hâm mộ thông cảm và khoan dung như vậy, anh liền tiến lên, tặng cho mỗi người một cái ôm, một tiếng cảm ơn. Khiến mấy cô gái lại rớt nước mắt, là kích động, là vui mừng, là yên lòng và một chút chua xót.

Cận An chờ tàu cùng họ, nghe thông báo 3 phút nữa tàu vào ga, Tà Thâm không nhịn được hỏi Cận An có thể chụp chung với họ không, cô ấy cũng cam đoan tấm ảnh sẽ không công khai trên mạng trước khi Cận An quay lại, họ chỉ muốn cất dấu cho riêng mình, Cận An không đành lòng từ chối, cuối cùng đáp ứng, trong ga tàu, bức ảnh ghi lại khung cảnh ấm áp ngăn ngừi ấy.

Tà Thâm do dự một hồi, mới lại hỏi: “Ansel, thỉnh thoảng anh có thể lên Wein một lúc không, không cần viết gì cả, chỉ cần nói cho bọn em biết anh mạnh khỏe là được. Em tin những fan hâm mộ khác cũng giống chúng em, biết anh được mạnh khỏe còn vui hơn mọi thứ nhiều.”

Các cô gái khác đều gật đầu tán thành.

Cận An im lặng, các cô gái cũng bắt đầu thấy có phải mình làm khó thần tượng không, dù sao suốt 60 ngày qua thần tượng không có chút tin tức nào hết, có thể thấy là thần tượng muốn “ẩn thân”, thỉnh cầu của họ có phải đã làm khó anh? Vì vậy các cô gái đều cúi đầu như đang tự kiểm điểm.

Song, trước khi Cận An lên tàu, các cô gái đều vui vẻ, bởi vì Cận An nói: “Anh sẽ lên Wein, nếu chỉ là để các em yên lòng, anh bằng lòng làm.”

Xuyên qua lớp kính thủy tinh các cô gái còn có thể trông thấy gương mặt thần tượng, lịch sự tao nhã, trước đây luôn cảm thấy thật là xa xôi, nhưng giây phút này lại cảm thấy vô cùng thân thiết và ấm áp. Họ nở nụ cười, hôm nay là một ngày may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Cô Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Bí mật và quà tặng

Cận An ngồi tàu đến cao ốc, không do dự như trước mà đi lên phòng khám của Raymon. Giản Ưu đã tới từ lâu, đang ngồi xem ghi chép sáu lần trị liệu hơn một tháng qua của Cận An, cô đọc lại kỹ càng, thỉnh thoảng hàng lông mày nhăn lại, cầm bút viết gì đó vào cuốn vở bên cạnh.

Cận An gõ cửa, nghe thấy Giản Ưu đáp lại mới mở cửa vào, “Bác sĩ Katrina.”

Giản Ưu đứng lên, cầm vở, đi về phía Cận An, “Chúng ta vào trong nói chuyện.” Anh gật đầu.

Đối thoại giữa bọn họ hết sức tự nhiên, có một số việc, Giản Ưu có thể cảm nhận rõ rằng Cận An đang dần trải lòng. Đặc biệt là hôm nay, cô nhìn ra tâm trạng anh rất không tệ.

Trong xã hội hiện nay, trong lòng mỗi người đều có trở ngại, tình huống như thế rất bình thường, có những người dựa vào chính mình khiến chúng biến mất, có những người thì càng lún sâu, cũng có những người không muốn thừa nhận, dùng cách lãng tránh thời miên bản thân, đến khi bạo phát sẽ hại người hại mình. Đồng thời, dù là cùng loại hình, cùng một loại trở ngại tâm lý, ở mỗi người lại có những biểu hiện khác nhau.

Giản Ưu cho rằng Cận An thuộc loại người nửa lãng tránh, dĩ nhiên, trong mỗi chúng ta đều tồn tại những bí mật không muốn người khác biết, điều ấy cực kỳ bình thường, cho dù là vợ chồng thân mật, bố con, mẹ con cũng sẽ có những bí mật nhỏ giữa đôi bên. Với người mắc bệnh tâm lý càng như thế, là một bác sĩ tâm lý, Giản Ưu tôn trọng bệnh nhân, cho họ có không gian riêng, nếu không muốn nói thì cô sẽ không cưỡng ép.

Tuy nhiên, đôi lúc, Giản Ưu cảm thấy mình càng ngày càng không bình thường, bởi vì cô muốn thăm dò nội tâm Cận An. Chuyện này với cô vô cùng nguy hiểm, nó đã đụng chạm đến đạo đức nghề nghiệp và nguyên tắc của một bác sĩ tâm lý. Cho nên, gần đây, Giản Ưu đã có ý nghĩ muốn chuyển Cận An sang cho Raymon phụ trách, nhưng mỗi lần định nói lại không nổi.

Cận An thấy Giản Ưu lo lắng liền cảm thấy hơi lạ, “Bác sĩ Katrina, cô sao thế?”

Giản Ưu bị hỏi liền nhanh chóng tỉnh táo, cô cười cười, “Không có gì, chỉ đang nghĩ hình như hôm nay anh rất vui?”

Cận An sờ sờ lên mặt, anh biết Giản Ưu nhạy bén, cho nên cô nói anh vui anh sẽ tin, anh đã biểu hiện ra sự vui vẻ đó sao? Vì những fan hâm mộ đáng yêu trong ga tàu ấy ư? Anh nói: “Trước khi tới tôi có gặp mấy cô gái, họ là fan hâm mộ của tôi.”

“Vây ư? Thế mấy người có nói chuyện gì không?”

“Họ nói, so với điều gì thì họ chỉ cần biết tôi được mạnh khỏe. Tôi không biết họ lại lo lắng đến thế, có cô gái còn hi vọng thỉnh thoảng tôi cho họ biết một chút tin tức, nói với họ tôi vẫn bình an.” Cảm giác được quan tâm ấy thật vui vẻ, ấm áp, đồng thời còn mang theo chút áy náy.

Đúng vậy, là áy náy. Đó là lần đầu tiên Cận An có cảm giác ấy từ lúc tuyên bố rời khỏi giới âm nhạc, ra khỏi vòng giải trí, trừ để lại một video không tính là giải thích và một ca khúc, anh cứ bỏ đi như thế, thật sự có lỗi với những người luôn ủng hộ anh, họ thỉnh thoảng nhận được tin tức, phải lập tức chấp nhận sự thật anh rời đi mà không có sự chuẩn bị về tâm lý, chắc chắn tâm trạng của họ tràn đầy sự khó hiểu, khó chịu, lo lắng, có lẽ còn có một chút phẫn nộ.

Tay Cận An đặt trên đùi nắm chặt, buông ra rồi nắm chặt, lặp đi lặp lại, “Katrina, tôi đã đồng ý với thỉnh cầu của họ. Tôi cảm thấy áy náy, cảm thấy mình đã làm tổn thương họ, trước đây tôi đã không chú ý đến tâm trạng của họ.”

“Vì sao lại không chú ý?” Trái tim Giản Ưu thất lại, cô thấy đây là một cơ hội, nếu Cận An sẵn lòng trả lời câu hỏi đó của cô, vậy thì nói cách khác, anh sẵn lòng từ từ nói đến chuyện trong vòng giải trí. Giản Ưu cũng đoán được sơ sơ, trở ngại tâm lý lớn nhất của anh chính là bắt đầu ở vòng giải trí.

“Vì sao ư?” Lúc này Cận An sững ra, anh nhìn Giản Ưu, mắt không chớp lấy một lần. Rõ ràng ánh mắt không tự, nhưng anh có thể nhìn ra sự cổ vũ và lý giải trong ánh mắt của cô.

Thế là, anh liền mở miệng nói: “Lúc đó, cả người tôi như trở nên vô tri vô giác, đầu óc rối loạn, nhưng tôi vẫn không thể tỏ ra bản thân không bình thường, do đó một mực kiềm chế. Mãi đến cái ngày tôi quyết tâm muốn rút lui, không thể nghĩ nổi đến những chuyện khác, chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi đó, nhưng giờ tôi đã biết họ khoan dung cỡ nào với sự vô trách nhiệm của tôi.”

“Trạng thái hỗn loạn, lo lắng đó như thế nào? Tại sao lại như vậy?” Giọng nói Giản Ưu mềm mòng nhẹ nhàng, bám lấy suy nghĩ, dẫn con người ta đi sâu vào trong tim.

Cận An im lặng, Giản Ưu cũng không hỏi lại, ánh mắt vẫn dịu dàng, mang theo sự cổ vũ và lý giải, hai người yên lặng chờ đợi, đến khi Cận An lại mở miệng.

Anh nói: “Ngày trước, tôi không hề nghĩ tới việc bước vào vòng giải trí, không nghĩ tới việc trở thành một ca sĩ. Nhờ ca khúc hát trong buổi biểu diễn ở Đại học S năm đó, hoặc dưới tình huống tôi không biết, tôi được chọn làm người hát chính, chẳng hiểu sao lại chấp nhận, hát bài hát ấy.”

Giản Ưu đưa một cốc nước cho Cận An, mỉm cười, “Trong cuộc sống cô vô vàn điều không thể giải thích nổi, hoặc giả đó cũng là định mệnh đã định trước. Tôi tin có sự tồn tại của vận mệnh.”

Cận An cầm cốc nước, cúi xuống nhìn, mặt nước lăn tăn, gió từ bên ngoài thổi vào, hơi se lạnh, nhưng cũng xua tan bớt hơi nóng bên trong phòng. Anh chợt cảm thấy, tại nơi này, tĩnh lặng mà buồn lo, có một người cùng nói chuyện phiếm với mình cũng là một chuyện rất thoải mái, hơn nữa, anh càng ngày càng có thể thân nhiên đối mặt với cô.

“Tôi không biết có phải là định mệnh đã sắp đặt trước hay không, thế nhưng tôi tin, nếu ngày đó không gặp anh Lâm, tôi nghĩ, tôi sẽ không bước lên con đường đi vào vòng giải trí này.” Có lẽ anh sẽ trở thành một người bình thường trong thành phố, tìm một công việc thông thường, sau đó kiếm một cô bạn gái, thích hợp thì sẽ kết hôn sinh con.

“Anh Lâm là một người rất nhiệt tình, tôi với anh ấy từng trò chuyện một lần, anh ấy rất lo cho anh.” Giản Ưu thậm chí cảm thấy, Lâm Trường Ca giống như một người bố quan tâm chăm sóc Cận An.

Tất nhiên anh biết Lâm Trường Ca lo cho anh, dẫu sao, Lâm Trường Ca cũng xem như người thân thiết nhất với anh, vừa là thầy vừa là cha, anh ta rất tốt với anh, cho nên sự thay đổi của anh Lâm Trường Ca thấy rất rõ, có suy đoán nhưng không ép buộc anh, còn ủng hộ anh rút khỏi giới âm nhạc, sang nước M, còn tìm bác sĩ cho anh.

“Cho nên, tôi vẫn luôn biết ơn anh ấy. Không có anh ấy cũng sẽ không có Ansel của ngày hôm nay. Nhưng vòng giải trí phức tạp, không đơn giản là làm âm nhạc, tôi may mắn hơn người khác là gặp được Lâm Trường Ca, điểm xuất phát cao hơn người bình thường, không phải phấn đấu từ tầng dưới cùng như người khác.” Tuy nhiên rất dễ nhận thấy, giả như không gặp gỡ Lâm Trường Ca, Cận An chưa hẳn đã vào vòng giải trí, bởi vậy cũng không cần phấn đấu từ tầng dưới cùng của vòng giải trí.

Cận An nhìn Giản Ưu, bỗng hỏi cô: “Tại sao cô lại thích bài hát của tôi?”

Cô cũng chỉ hơi kinh ngạc, cô đi đến giá treo lấy một cái đĩa nhạc ra, sau đó bỏ vào máy, tiếng nhạc êm ái vang lên, khúc nhạc dạo khoảng hai mươi giây, tiếp đó có thể nghe được giọng nam hát. Nhịp điệu khiến tâm thần giãn ra quanh quẩn trong căn phòng, giọng nam ấm áp như tiếng Phạm, mỗi một nốt, mỗi một ca từ cũng có thể làm người ta xúc động.

Cô quay lại đã thấy hai tay Cận An siết chặt lại với nhau, nét mặt cứng đờ, giống như đè nén gì đó, nhưng ánh mắt đã bộc lộ ra ý nghĩ chân thật của anh, là sự xúc động và không cam chịu.

Giản Ưu trở về chỗ ngồi, nhẹ nhàng nói: “Lần đầu tôi nghe anh hát là trong nhà một bệnh nhân trước kia, anh ta mắc chứng tự bế, không muốn bước ra khỏi phòng, từ chối giao lưu với bất cứ ai, bao gồm cả người nhà của anh ta. Sau đó, anh ta dần quen thuộc tôi, mở lòng ra một chút. Có một ngày, anh ta mời tôi nghe nhạc, anh ta nói, từ trong đó, anh ta thấy thế giới bên ngoài thật trong lành. Anh ta mở bài hát của anh - 'Beautiful world'.”

Cận An ngơ ngác nhìn cô, ngày trước anh cũng nghe được một chút từ công ty Phi Dương, có người nghe anh hát xong liền bỏ đi ý nghĩ coi thường mạng sống của mình, có được lòng dũng cảm, bất chợt thành công trong chuyện gì đó. Anh không phải không tin sức mạnh của âm nhạc, nhưng trước giờ chưa từng nghĩ âm nhạc của mình lại đến mức đấy, anh tưởng rằng bọn họ chỉ muốn anh vui vẻ.

Hôm nay nghe được từ miệng Giản Ưu, anh tin Giản Ưu sẽ không lừa anh, cho nên đây là ví dụ chân thật đầu tiên anh biết, anh thật sự ngạc nhiên sung sớt.

“Nhưng mà...” Bây giờ làm sao anh hát được nữa?

Nếu nói rời bỏ giới âm nhạc anh luyện tiếu điều gì, thì đó là fan hâm mộ của anh, những đồng nghiệp làm chung với anh, nhưng thứ anh không nỡ nhất là âm nhạc. Anh luôn né tránh nghĩ về âm nhạc, bởi vì anh đã cố gắng mười năm vì nó, nay dứt bỏ, giống như đào một lỗ hổng trong tim, máu chảy ra ồ ạt.

Anh thật sự không muốn hát nữa sao? Không phải vậy, anh chỉ muốn rời khỏi vòng giải trí phức tạp, nhưng sau khi rời khỏi vòng giải trí, âm nhạc là gì với anh? Vậy mà anh chưa từng nghĩ tới, nực cười buộc chung vòng giải trí và âm nhạc lại, đồng thời vứt bỏ chúng.

Cận An thanh lịch đứng lên, anh nói: “Xin lỗi, hôm nay đến đây thôi, tôi muốn về trước.”

Giản Ưu không miễn cưỡng, cười tiễn anh ra ngoài, sau đó quay lại phòng làm việc của mình, trên mặt bàn vẫn mở tư liệu về Cận An. Cô cười cười, thu hoạch hôm nay lớn hơn những gì trước kia cộng dồn lại, sau khi sắp xếp lại một chút cô liền đến tìm Raymon.

Bầu trời đêm buông xuống, mấy cô gái quay lại đại học C, họ hưng phấn cả ngày, lúc này đều đang nằm ườn trên giường, bỗng nhìn nhau rồi bật cười.

Tiền Quỳnh lấy điện thoại ra, cô ấy nói: “Không được, tớ đã nhịn cả ngày rồi, tớ nhất định phải ghi lại, để người khác cũng cảm thụ được niềm vui của tớ!” Cô ấy cầm điện thoại gõ chữ.

Một lúc sau, trạng thái Wein của Tiền Quỳnh thay đổi, cô ấy nói: “Hôm nay đã xảy ra một chuyện vô cùng may mắn, tôi và bạn bè đều hết sức cảm ơn lần này có thể đến nước M, bởi vì chúng tôi gặp một người, nhận được lời hứa hẹn từ anh ấy. Tôi cũng tin, lời hứa này sẽ khiến vô số người vui mừng.”

Những cô gái khác sau khi đọc đều sôi nổi bình luận, rất nhiều người hỏi xem là có chuyện gì, thế nhưng các cô đều chỉ cười mà không trả lời.

Cận An nhớ lại những chuyện xảy ra hôm nay, rốt cuộc lần đầu tiên đăng nhập vào tài khoản Wein của “Ansel”, tài khoản Wein mà anh và Terry nói chuyện trời đất là tài khoản cá nhân riêng.

Sau khi suy nghĩ rất lâu anh mới viết một dòng trạng thái rất đơn giản, anh nói: “Tôi đã từng nghĩ mình rời đi sẽ yên lặng, không khiến người khác chú ý nữa, nhưng hôm nay tôi phát hiện, tôi đã khiến rất nhiều người lo lắng cho mình, tôi đã đồng ý với một nhóm cô gái đáng yêu, sau này, tôi sẽ lên Wein nhiều hơn, để mọi người biết, tôi rất bình an. Cảm ơn các em, và chúc ngủ ngon.”

Hôm ấy, những fan hâm mộ của Ansel về cơ bản đều vô cùng chú ý thần tượng trên Wein, chỉ cần thần tượng có bất kỳ trạng thái nào, bọn họ sẽ lập tức nhận được thông báo. Lúc này, bọn họ đều sôi nổi xem dòng trạng thái kia, sau đó chia sẻ bình luận, không chờ được trả lời mà chỉ muốn bày tỏ, trút hết nỗi lòng.

Đây là bất ngờ hôm nay bọn họ nhận được, thế nhưng nó cũng không khác món quà tặng tuyệt vời là bao.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Cô Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Dò xét và khởi đầu

Tối đó sau khi Giản Ưu về nhà, nhớ lại lời Cận An đã nói, hiếm khi nào cô lại chú ý đến trạng thái Wein của “Ansel”, trước kia tuy cô thích nghe Cận An hát, nhưng thích đó chỉ là những bài hát động lòng người, tán thưởng đôi chút với vẻ đẹp tuấn tú của Cận An, cho nên thật sự không có quan tâm lắm đến động thái của Cận An.

Mở trang chính của Ansel, có thể thấy ngay dòng trạng thái Cận An mới gửi lên, cô mỉm môi cười, đọc bình luận bên dưới, phát hiện có một bình luận được vô số người sao chép, bình luận đó viết: “Trên thế giới này chỉ có một Ansel, vì vậy dù cho anh rời đi có lay động biết bao trái tim con người cũng không cần quá áy náy, chỉ vì anh đáng để chúng tôi như thế. Chúng tôi đều đang chờ anh, Ansel.”

Giản Ưu nghĩ ngợi, cũng để lại một dòng bình luận, cô nói: “Tôi vẫn tin vào vận mệnh, quen biết của chúng ta chỉ là tới kỳ hạn. Còn anh, Ansel, anh đã trở thành sự tưởng niệm chung của chúng tôi.”

Viết xong, Giản Ưu ngó ra, nhìn dòng bình luận của mình, cô có cảm giác trong lòng đã có sự thay đổi nào đó, sự thay đổi ấy không một tiếng động, có lẽ vào lần đầu tiên gặp mặt của họ đã xảy ra rồi.

Còn Cận An, gửi lên dòng trạng thái kia anh liền đi tắm, sau đó bước chân trần ra khỏi phòng tắm, cầm chiếc khăn lông mềm mại lau tóc. Anh ngồi trên giường, điện thoại đặt bên cạnh, sau khi mở khóa vẫn mở giao diện Wein. Khi nhìn thấy những dòng thông báo, bình luận hiện lên, anh có một cảm giác rất kỳ lạ.

Tài khoản Wein thuộc về “Ansel” này trước giờ đều giao cho đội anh xử lý, anh biết thông tin tài khoản mật khẩu nhưng chưa từng đăng nhập. Còn tài khoản cá nhân của anh thì người biết được không nhiều, cộng thêm anh cũng không gửi phát gì cả, vèn vèn có mấy lần nói chuyện với mấy người Lâm Trường Ca.

Mãi đến khi biết Terry anh mới bắt đầu xem trạng thái của người khác, bình luận, gửi trả lời, cho nên có hơi xấu hổ là trên tài khoản cá nhân của anh, chỉ có tám, chín dòng trạng thái, hơn nửa đều là Terry gửi đến. Cũng bởi vậy, xem trên tài khoản Ansel thấy những bài viết bài bình luận ấy, anh cảm thấy giật mình và kỳ lạ.

Đọc từng bình luận, Cận An bất giác đặt tay lên trái tim, cảm giác nơi đó nóng nóng, có cảm thụ không nói rõ được. Không phải anh không biết mình có lượng fan khổng lồ, cũng nghe được rất nhiều tuyên ngôn và nhiều hành động tỏ rõ sự yêu thích của họ với anh, nhưng đôi lúc, anh đẩy mình ra quá xa, xa đến nỗi cách một bức tường dày cộp không thể phá vỡ với fan hâm mộ.

Có điều, ngày hôm nay, bức tường kia dường như đã xuất hiện vết nứt, khiến Cận An lần đầu tiên xem xét lại quan hệ giữa mình và fan hâm mộ. Sau đó, anh phát hiện, anh đã bỏ lỡ rất nhiều, thậm chí cho rằng mình từng quá lạnh lùng và thanh cao, vạch ra giới tuyến với người khác.

Anh nhớ lại rất lâu trước kia, Lâm Trường Ca hoặc vô tình hoặc cố ý nói với anh, “Ansel, anh biết sau khi cậu nghe Trương Từ Quốc nói, cũng thấy rằng âm nhạc và vẻ bề ngoài không nên có mối quan hệ nào cả, cậu không muốn làm thần tượng, muốn trở thành một người làm âm nhạc có thực lực, muốn dùng âm nhạc rung động lòng người, mà không phải thu hút người khác bằng vẻ bề ngoài. Nhưng cậu có từng nghĩ đến, đam mê âm nhạc chân chính đại biểu gì không? Giữa âm nhạc và đam mê âm nhạc là gì? Một người tách xa khỏi người khác, một người cao ngạo không thể dùng âm nhạc khiến người ta xúc động được.”

Khi đó, anh kinh ngạc, khó hiểu, tự hỏi đều có, chỉ không có thay đổi. Hoặc giả lúc ấy anh quá kiêu ngạo, không thay đổi cũng do tự cho mình là đúng. Bây giờ nhắc lại, anh cũng không biết vì sao mình lại nhớ rõ ràng đến thế, có phải anh cũng biết trở ngại của chính mình hay không?

Sau khi Lâm Trường Ca nói với anh một thời gian, ánh mắt khi nhìn anh có hơi kỳ lạ phức tạp, bây giờ nghĩ lại hẳn là thất vọng, bất đắc dĩ và than thở. Tiếp đó nữa, anh ấy cũng không nói lại những lời tương tự, nhưng anh còn nhớ khoảng thời gian sau đó, phần nhiều thời gian trong một năm của mười năm ca hát, anh đều dùng cho hoạt động giao lưu với người đam mê ca nhạc và fan hâm mộ.

Đáng tiếc là, những hoạt động nhỏ thường vì lộ tin tức mà biến thành hoạt động cỡ lớn, khiến tính toán muốn để Cận An tiếp xúc nhiều hơn với người hâm mộ của Lâm Trường Ca thất bại, Cận An không có cảm nhận được nỗi vất vả của Lâm Trường Ca với anh.

Hiện tại, vì ngẫu nhiên hay vì tất yếu, Cận An rốt cục chạm đến vấn đề này, không có lảng tránh, ngược lại tĩnh tâm tự hỏi, anh như phát hiện ra một con đường mới, lấy nó làm điểm khởi đầu. Có lẽ, lần này anh sẽ phải có thay đổi.

Một tuần sau, lại đến thời gian trị liệu, lần này Giản Ưu muốn đến một nơi, cho nên sáng sớm Giản Ưu đã lái xe đến đón Cận An. Sau khi Terry biết liền là hết đời gặp Cận An, song được Giản Ưu khuyên nhủ, mặt phụng phịu chờ ở chỗ Raymon và Sulla.

Đến địa điểm hẹn, Giản Ưu liếc một cái đã thấy Cận An đứng chờ bên dưới bức tượng đá to lớn, cô vươn tay ra vẫy anh, “Ansel, bên này.”

Cận An một mực chú ý xung quanh, chiếc xe con vừa vào tầm mắt anh đã phát hiện, thấy quả nhiên là Giản Ưu liền bước đến, ngồi vào ghế kế bên tay lái.

“Chào buổi sáng, bác sĩ Katrina.” Khi trị liệu Cận An đều gọi Giản Ưu là “Bác sĩ Katrina”, không biết đang nhắc nhở bản thân anh hay đang nhắc nhở Giản Ưu.

“Chào buổi sáng. Ăn sáng chưa?” Giản Ưu thấy anh ngồi vào liền khởi động xe. Nghe được Cận An trả lời, cô liền nói: “Chúng ta đến thẳng địa điểm chính thôi.”

“Tôi có thể hỏi một chút là đi đâu được không?” Cận An hiếu kỳ, vì mấy lần trước trừ đến nông trường Claude ra thì bọn họ đều tiến hành nói chuyện trong phòng khám, lúc này Giản Ưu muốn ra ngoài, thật khiến anh không thể không ngạc nhiên.

“Là một viện phúc lợi. Tôi nghĩ anh sẽ thích.”

“Viện phúc lợi?” Cận An tuy có thắc mắc nhưng thăm nghĩ đi rồi sẽ biết, cũng không hỏi.

“Bác sĩ Katrina, lần trước thật xin lỗi, đột nhiên tôi lại muốn về trước.” Ngay lúc ấy bản thân anh thật sự đã bị suy nghĩ trong lòng làm cho giật mình, cần có một không gian riêng tư để nghĩ lại.

Giản Ưu dành thời gian nhìn anh một cái, cười nói: “Điều này cũng không có gì. Tối đó tôi cũng thấy trạng thái anh gửi.”

Cận An có hơi ngạc nhiên, anh nghe nói Giản Ưu thích anh hát từ phía Terry, nhưng anh vẫn cho rằng Terry khoa trương, cũng cảm thấy sự yêu thích của Giản Ưu đại khái chỉ là thỉnh thoảng có nghe mà thôi, không ngờ cô lại còn quan tâm đến Wein của anh.

Giản Ưu dù rằng lái xe nhưng cũng cảm nhận được sự kinh ngạc của anh, “Lạ lắm sao? Tôi cũng coi là fan hâm mộ của anh đấy. Tôi đích thật rất thích âm nhạc của anh. Nhưng tôi qua tôi mới để ý đến trạng thái Wein của anh.”

“Tôi còn tưởng phụ nữ như cô, nhất là ở thành phố C, sẽ thích ca kịch, hay nhạc cổ điển hơn mới phải.” Khí chất của Giản Ưu rất tốt, có lẽ vì là bác sĩ tâm lý, tâm trạng cô rất yên tĩnh, lấy thái độ điềm đạm lắng nghe đối xử với người bên cạnh, quan tâm đến tâm tình của họ.

Giản Ưu nở nụ cười, cô nói: “Quả thực tôi có thích nghe ca kịch và nhạc cổ điển, nhưng điều này không cản trở tôi nghe những thể loại nhạc khác. Bác sĩ tâm lý phải tiếp thu rất nhiều tâm trạng tiêu cực của con người, đôi khi khó tránh khỏi việc lây nhiễm tâm trạng của bệnh nhân, thế nên việc thả lỏng rất quan trọng với chúng tôi. Tôi thích trạng thái tĩnh, cho nên nghe ca kịch, nghe đủ thể loại nhạc, thậm chí cả về.”

Thỉnh thoảng hai người trò chuyện, ngẫu nhiên trầm lặng cũng không thấy xấu hổ, đi hơn bốn mươi lăm phút, Giản Ưu đã đến nơi, đích thật là một viện phúc lợi.

Ở ngoài, họ đã thấy giáo viên trong viện đang dẫn mấy cô cậu bé đi ra, ngồi trong vườn hoa, sau đó lại có một người phụ nữ mập mập cầm ba cái giỏ tản ra hương thơm thức ăn ra, chắc là bữa sáng của tụi trẻ.

“Chúng ta vào thôi.” Giản Ưu nói với Cận An. Khi hai người đi qua đám trẻ con, có mấy đứa phát hiện ra họ, nở nụ cười rục rờ, giáo viên trong viện và người phụ nữ mập mập kia cũng thân thiết chào hỏi với họ: “Chào buổi sáng, bác sĩ Katrina, và cả anh đây nữa.”

“Chào buổi sáng, cô Jessica, bà Smith. Giới thiệu với hai người, đây là Ansel.”

Cận An cũng chào hỏi với bọn họ, nhận lại được hai nụ cười thân thiện, nhưng mà, khi anh nhìn tụi nhỏ liền phát hiện ra một vấn đề, ánh mắt một số đứa trẻ không tụ lại, giống như không thấy gì cả.

Giản Ưu dẫn Cận An đi vào trong liền nói với Cận An, “Chắc anh phát hiện ra rồi, thật ra đây là một viện phúc lợi trẻ em khuyết tật.”

Vì đã sớm có suy đoán nên sau khi Cận An nghe được cũng không quá kinh ngạc, anh hỏi, “Chúng ta tới đây làm gì vậy? Cô muốn mang tôi đi làm tình nguyện viên?” Với chuyện này thì Cận An không phản đối, anh bằng lòng làm việc ấy.

Giản Ưu cười nói: “Gần như vậy.” Bên cạnh đó, cô cũng muốn anh có thể từ đây cảm nhận được gì đó, đây cũng là quyết định sau khi cô có được thu hoạch từ lần trị liệu trước.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Có Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Đặc biệt và yêu tha thiết

Viện phúc lợi trẻ em khuyết tật đã có hơn ba mươi năm lịch sử, viện trưởng là bà Miller đôn hậu và thân thiện.

Bà Miller góa chồng từ khi còn rất trẻ, cũng không có con, toàn bộ suy nghĩ khi đó đều đặt ở nhà thờ, nghe giảng đạo, thậm chí đã nghĩ tới việc trở thành một tu sĩ. Sau đó ngẫu nhiên gặp được những đứa trẻ khuyết tật đáng thương bị vứt bỏ, bà liền có suy nghĩ muốn giúp đỡ chúng, dùng chính số tiền mình góp nhặt nhiều năm xây dựng lên viện phúc lợi này, thu lưu một nhóm trẻ em khuyết tật.

Sau này được chính phủ cùng những nhà từ thiện khác trong thành phố C ủng hộ và trợ cấp, mọi phương diện của viện phúc lợi đều rất tốt, hằng năm đều nhận được quyên góp từ xí nghiệp địa phương, bởi vậy viện phúc lợi mới có thể duy trì tới hôm nay.

Khoảng hai năm trước Giản Ưu đã đến đây, lúc ấy viện phúc lợi có một đứa trẻ mắc bệnh tự kỷ, xin giúp đỡ từ tổ chức tư vấn tâm lý miễn phí của thành phố C, Giản Ưu là một thành viên trong tổ chức đó, cô liền được phái đến đây.

Về sau cứ cách một khoảng thời gian Giản Ưu lại tới đây làm tình nguyện viên, dĩ nhiên, công việc của cô là hỗ trợ tâm lý cho bọn trẻ, vì bản thân có khiếm khuyết bên chúng thường nhạy cảm hơn những đứa bình thường, tâm trạng cũng yếu ớt hơn, cho dù có là đứa trẻ kiên cường đi chăng nữa.

Bà Miller chờ hai người ở cửa phòng viện trưởng, tự dẫn họ vào bên trong, đồng thời đưa lên tách trà trái cây thơm dịu. Bà cười rất hiền lành thân thiết, mỗi động tác đều vô cùng khéo léo, là một phụ nhân cực kỳ có tu dưỡng. Đầu tiên bà gửi lời hoan nghênh Giản Ưu và Cận An, nghe Giản Ưu giới thiệu Cận An, sau khi chào hỏi mới nói chuyện cùng họ.

Bà ấy nói: “Bọn trẻ đều rất nhớ cô Katrina, mấy hôm trước còn hỏi tại sao cô Katrina còn chưa đến gặp chúng đấy.”

Giản Ưu cười nói: “Không phải hôm nay đã đến rồi sao? Còn mang đến cho chúng một người thầy rất đẹp trai.”

Bà Miller nhìn Cận An, có chút ranh mãnh gật đầu, cười nói: “Quả thật đẹp trai. Được rồi, hai người cũng đến chỗ bọn trẻ đi, chúng ta lát nữa nói chuyện sau. Hy vọng hai người có một ngày vui vẻ.”

“Bà cũng vậy.”

Bà Miller đưa bọn họ ra ngoài, Giản Ưu dẫn Cận An đi vào bên trong viện, chào hỏi với giáo viên và cả những người làm việc trong viện phúc lợi, bước vào một lớp học, hiện giờ bên trong vẫn chưa có ai. Họ đi tới bên cửa sổ, cúi xuống nhìn, đúng lúc có thể thấy bọn trẻ trong vườn.

Giản Ưu nói khẽ: “Thật ra trẻ em trong viện phúc lợi không nhiều, không đến một trăm đứa, chúng được chia làm năm lớp, mỗi lớp khoảng mười đứa, như thế sẽ tiện cho giáo viên chăm nom, bọn chúng đều rất ngoan ngoãn nghe lời, lanh lợi thật khiến người ta thương yêu. Giáo viên và nhân viên ở đây đều là người hòa nhã dễ gần lại có lòng kiên nhẫn. Ở đây, anh sẽ thấy thời gian trôi qua rất chậm, tất cả đều lộ ra sự điềm đạm.”

“Cô rất thích nơi này.” Cận An nhìn gò má ôn nhu của cô nói.

Giản Ưu quay sang nhìn thẳng vào mắt anh, trên cả khuôn mặt đều lộ ra nét dịu dàng, cô cười, “Đúng vậy, tôi rất thích nơi này. Vậy, hôm nay anh có bằng lòng làm thầy giáo ở đây một ngày không?”

Kỳ thật Cận An muốn nói có phải cô hỏi điều này hơi muộn, đã kéo anh đến tận đây, cũng đã nói với viện trưởng, giờ mới hỏi đến suy nghĩ của anh, anh còn có thể từ chối ư? Nhưng anh cảm thấy nói ra điều này dường như sẽ phá hỏng thứ gì đó xinh đẹp, cho nên anh nói: “Tất nhiên tôi bằng lòng.”

“Thế thì, hôm nay anh chính là giáo viên dạy nghệ thuật của bọn trẻ.” Giản Ưu muốn Cận An dạy cho bọn trẻ về nghệ thuật, nghệ thuật ở đây tự nhiên cũng có những chỗ khác biệt.

Cận An nhìn Giản Ưu, có phần hiểu ra vì sao cô lại dẫn anh đến đây. Buổi tối hôm đó, anh tự hỏi rất nhiều điều, tuy đầu mối đã lần ra, thế nhưng anh nghĩ, anh sẽ từ từ đi ra khỏi thế giới cô độc mà anh rất an tâm, mà thực ra đó chỉ là thế giới cách biệt mình và những người khác.

“Được.”

Bọn trẻ đã được giáo viên đưa về phòng học. Hôm nay kỳ thực không chỉ Giản Ưu và Cận An đến làm tình nguyện viên, viện phúc lợi thường xuyên nhận được rất nhiều người tình nguyện, có người tự tìm đến, cũng có người được tổ chức phái đến. Hiện tại đúng lúc sinh viên đại học được tổ chức tình nguyện phải đến làm tình nguyện viên.

Cho nên Giản Ưu và Cận An chỉ cần phụ trách một lớp gồm mười tám đứa trẻ, song Giản Ưu cũng có những chuyện khác vướng bận, ví dụ như giúp đỡ viện phúc lợi phát hiện những đứa bé gặp vấn đề tâm lý, bởi vậy, mười tám đứa trẻ chỉ có Cận An và hai giáo viên của chúng phụ trách.

Cận An phát hiện trong số mười tám đứa trẻ điếc tai có những đứa còn bị mù hoặc câm. Trong một lúc anh có hơi luống cuống, không biết nên làm như thế nào, hai giáo viên kia cũng giúp đỡ anh, nói cho anh một vài tình huống cần chú ý.

Cận An nhìn mười tám đứa trẻ, trong lòng có cảm thụ khó nói. Với người tai điếc, họ mất đi không chỉ là khả năng lắng nghe âm thanh, vì tai điếc, họ rất khó giao lưu với người khác, vì không nghe được âm thanh, họ muốn nói cũng rất khó khăn, dù rằng khí quản của họ hoàn hảo.

Cho dù có thể nói, cũng chỉ có thể để người khác nghe hiểu lời mình, còn mình lại không nghe được, cũng không cách nào hiểu được lời người khác, cho nên phải giao lưu với họ thế nào là điều khó khăn nhất, cũng là vấn đề khó giải quyết Cận An cần nghĩ biện pháp lúc này. Nhất là ở đây còn có mấy đứa trẻ bị mù, chúng vừa không thể nghe vừa không thể thấy động tác của anh.

Tiếp đó bọn trẻ ngây ngô nhìn Cận An đứng trước mặt, ba đứa trẻ không nhìn được cũng mở to cặp mắt, thỉnh thoảng phát ra những tiếng ya ya, không biết chúng muốn nói gì. Cận An nhìn vào ánh mắt sáng ngời của chúng, tuy trong đó có ba cặp mắt trống rỗng, trong lòng toát lên nỗi chua xót.

Suy nghĩ một chút, anh bước vào giữa bọn trẻ, nắm lấy tay từng đứa, nhận được những nụ cười sáng lạn vui vẻ, cho dù chúng không nghe được, không nhìn được, thậm chí không nói được, nhưng chúng vẫn có nụ cười tinh khiết xinh đẹp. Sau khi nắm tay từng đứa một, Cận An ngồi xuống giữa vòng vây

bọn trẻ, mười tám đứa trẻ theo sự hướng dẫn của Cận An và hai giáo viên ngồi xung quanh Cận An thành một vòng tròn.

Cận An nghĩ rất lâu, anh không biết suy nghĩ của mình có phải quá lý tưởng hóa hay không, cũng mặc kệ nó có khiến người khác chê cười hay không, anh chỉ muốn thử một lần, thử để những đứa trẻ không nghe được cảm nhận âm nhạc, cảm nhận âm thanh, đây cũng là “nghệ thuật” duy nhất của anh. Anh cầm lấy một cái bảng, viết lên chữ âm nhạc, để những đứa trẻ có thể nhìn xem, sau đó nắm lấy tay ba đứa trẻ không nhìn được, viết lên tay chúng chữ âm nhạc.

Anh biết bọn trẻ vẫn ngỡ ngàng như cũ, nhưng anh muốn chúng hiểu rõ hai chữ này trước, hai giáo viên cũng nói với anh, bọn trẻ đều đã học thủ ngữ, mỗi chữ, hoặc chữ nổi, xã hội bây giờ phát triển, càng có nhiều phương pháp và công cụ giúp đỡ người khuyết tật, đây là tin vui của họ.

Cận An biết, âm nhạc không chỉ là dùng tai để cảm nhận, cả cơ thể đều có thể cảm nhận được sự tồn tại của âm nhạc, anh không có cách nào làm chúng nghe được giai điệu, nhưng có thể cho chúng cảm nhận những dao động của âm nhạc. Anh ôm lấy ba đứa trẻ bị mù, xoa đầu chúng, sau đó làm một động tác tay đơn giản để những đứa trẻ có thể nhìn nhìn vào anh, anh nắm bàn tay một đứa trẻ vỗ vào nhau, luân phiên cho ba đứa, anh ra hiệu những đứa trẻ khác cùng vỗ một cái, tiếp theo là vỗ hai cái, ba cái...

Cuộc sống của bọn trẻ rất đơn giản, chỉ đơn giản như vỗ tay cũng có thể khiến chúng tìm được niềm vui, Cận An thay đổi tần suất, bọn trẻ cũng bắt chước theo, với ba đứa trẻ kia, Cận An chỉ có thể chạm nhẹ trên lưng chúng, để chúng biết phải vỗ thế nào, khiến chúng cười rục rờ, mặc dù tay vỗ đồ cả lên.

Khi Giản Ưu trở về, vừa nhìn đã hiểu Cận An muốn làm gì, cô cười lại đi ra ngoài, đến phòng viện trường mượn bốn cái loa nhỏ và máy phát đĩa, nhờ một ông chú hỗ trợ xách về phòng học. Khi cô quay lại lớp học, bọn trẻ vẫn đang vỗ tay, Giản Ưu mơ hồ nghe ra giai điệu từ những tiếng vỗ của chúng.

Cận An thấy Giản Ưu mang trang bị đến, tức khắc liền nở nụ cười, anh không nhịn được tiến lên ôm chầm lấy cô.

Đây là một bài hát mạnh mẽ, tiết tấu thanh thoát vang dội, bọn trẻ chia làm bốn tổ, tự đặt tay lên loa, khi âm nhạc vang lên, cái loa chấn động, ban đầu bọn trẻ đều sợ hãi rút tay về, không lâu sau lại tò mò vươn tay ra chạm, sau đó họ phát hiện ngoài cái tay chạm lên loa, bọn trẻ còn dựa theo rung động của loa vỗ tay lên sàn nhà hoặc lên bắp đùi, chúng có thể cảm nhận được âm nhạc, vì sao trước kia họ không nghĩ tới điều này?

Tuy rằng bọn trẻ u mê, nhưng dường như đã có chút hiểu trò chơi vỗ tay vừa rồi là có ý gì, sau đó lại được Cận An chỉ cho chữ âm nhạc, trái tim cảm nhận chữ viết trên tay, đã có chút hiểu “âm nhạc” là gì.

Lúc hai người phải đi, bọn trẻ đều luyến tiếc Cận An, bởi vì hôm nay là một ngày mới lạ với chúng, chúng ríu rít vây quanh Cận An, kéo lấy quần áo anh, cuối cùng được giáo viên an ủi, biết rằng thật sự phải chia tay. Cận An ôm lấy từng đứa, hôn mỗi đứa một cái mới cùng Giản Ưu rời đi, lần sau anh sẽ đến.

Trên đường trở về, Cận An nói: “Cám ơn cô đã dẫn tôi tới đây, hôm nay tôi cảm nhận được rất nhiều.”

Vừa lúc ánh mắt họ giao nhau, Giản Ưu có thể trông thấy sự rục rờ lỏng lẻo sâu trong mắt anh, sau đó cô quay ra nhìn thẳng phía trước, chăm chú lái xe, không đáp lại Cận An, nhưng trên môi lại nở nụ cười.

Cận An cũng không lưu tâm, hai người ngồi cùng nhau trong bầu không khí ấy kỳ dị lái xe về.

Đến tối, Cận An cuối cùng đã mở một cặp va li hành lý khác anh mang đến nước M, một va li anh chưa từng mở, trong đó có rất nhiều giấy tờ, tất cả đều là nhạc phổ, có những trang còn có cả ca từ, có những trang thì không, có một ổ cứng di động về tư liệu âm nhạc, cùng một số sách vở liên quan, mấy thứ này, ban đầu anh không định mang đi, nhưng khoảnh khắc trước khi đi, anh vẫn mang theo.

Cận An cầm xấp giấy, lật từng trang, mặt trên có những ca khúc đã phát hành, cũng có ca khúc thì chưa, trang mới nhất là vào cuối tháng 11 năm ngoái viết ca khúc “Trọn đời với ca hát”, khi đó anh đã muốn rời khỏi vòng giải trí, tự cho rằng vòng giải trí khiến anh phải dứt bỏ âm nhạc mà mình yêu nhất, nhưng giờ này mới phát hiện là chính anh đã từ bỏ âm nhạc.

Thậm chí mạnh mẽ ép bản thân phải quên âm nhạc, cũng bởi vậy khiến anh mắc hội chứng mất tiếng, mỗi khi muốn hát lại không phát ra được thanh âm nào, điều này đâu có quan hệ gì với vòng giải trí, nó chỉ là một cái cớ để anh có thể quang minh chính đại rút khỏi vòng giải trí - anh không thể hát, vì vậy làm sao có thể không đi? Giờ anh mới phát hiện hóa ra mình nực cười như thế.

Cận An lấy ra tờ giấy mới, rải nó lên mặt bàn, vuốt ve trang giấy rồi mới cầm bút chậm rãi vẽ ra khuôn nhạc, những nét đầu tiên đều vô cùng thành kính, nhanh chóng, khuôn nhạc trên phổ nhạc tạo thành một giai điệu động lòng người, cuối cùng, Cận An viết vào chỗ trống hàng trên cùng - Bright Day, một ngày tươi sáng, gửi đến những thiếu niên sứ âm nhạc đáng yêu nhất.

Anh nghĩ, vào giờ phút này, anh cầm âm nhạc lên một lần nữa, nó là một bộ phận trong cuộc sống của anh, chẳng qua hiện tại nó vứt đi cái áo khoác ngoài là vòng giải trí mà thôi, nhưng nó vẫn là âm nhạc anh yêu tha thiết.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Cô Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tranh tài và làm khách

“La là la, là la là la là la...” Giọng hát êm ái thanh thoát, cơ thể bước theo nhịp, lắc bên trái lắc bên phải, xoay trước xoay sau, thật là dễ thương.

Cuối cùng đã hát xong, Terry mất cong cong chạy về phía Cận An đang đánh nhạc đệm cho cậu, tay chân cậu lanh lẹ, nhanh chóng leo lên đùi Cận An, ngồi vững vàng, cười híp mắt hỏi: “Chú Ansel, cháu hát có hay không?”

Cận An nhìn vẻ dễ thương của cậu không nhịn được liền vỗ mái tóc đen của cậu, thân mật cụng trán với cậu, khen ngợi: “Terry hát dĩ nhiên là rất hay. Thanh thoát nhẹ nhàng, khiến chúng ta vui vẻ.”

Cậu nhóc được khen liền nở nụ cười rục rịch, không hề mất tự nhiên hỏi tiếp: “Chú Ansel thấy cháu có thể giành hạng nhất không ạ?”

“Vì sao nhất định phải giành hạng nhất?” Thứ Tư tới Trường mẫu giáo Terry đang học sẽ tổ chức thi hát, Terry đại diện lớp mình tiến vào vòng đầu mười người, cậu nhóc có lòng háo thắng, lúc nào cũng lắm bẫm giành hạng nhất. Cậu vô cùng thông minh, biết chú Ansel của cậu hát hay, thế là liền bao gói đồ đặc đến nhà chú Ansel, muốn Ansel đảm đương thầy dạy âm nhạc tạm thời, nói là muốn bé quan tâm hát, đừng cảm giành hạng nhất.

Terry nhăn nhó mũi, lộ ra vẻ không hài lòng, cậu dẫu môi, thờ dài khoa trương, phàn nàn với Ansel: “Chú Ansel không biết mười người chúng cháu sẽ chọn ra ba người đứng đầu à? Coco lớp bên cạnh kia chạy tới nói, hạng nhất nhất định là bạn ấy, bảo cháu xem bạn ấy lấy giải.” Cậu nhóc nói xong còn hầm hừ, tỏ ra mình rất không vui.

Ansel lại nghe ra được điều gì khác, “Ồ, cô bé nói vậy à, cô bé rất ngạo mạn, hay là rất mong chờ nhỉ?”

Terry không hiểu chú Ansel vì sao hỏi cậu như thế, cậu ghêch cổ cũng làm đáng tự hỏi, “Ừm... Hình như không có ngạo mạn, mắt rất sáng, đó là mong chờ sao? Cháu nhớ khi Miêu Miêu tặng cháu quà hoặc nhờ cậy mẹ việc gì, mẹ sẽ nói mắt cháu sáng to, hẳn lúc đó cháu rất mong chờ?” Nhưng cậu thật sự có chút không rõ, người lớn hỏi thật khó hiểu quá.

Ansel bật cười, xoa đầu cậu, trong ánh mắt lộ ra chút trêu chọc Terry, trẻ con thật ngây thơ hồn nhiên, nhưng mà anh nghe nói, tuổi này nên là bé trai bắt nạt bé gái, làm sao lại trở thành bé gái đến “khiêu khích” bé trai?

Terry không vừa lòng, “Chú Ansel, chú cười gì thế ạ?”

Cận An vội vàng đỡ dành Terry xù lông, “Không có gì”, nói sang chuyện khác, “Terry cảm thấy không vui vì muốn giành hạng nhất, hay là không thích Coco giành hạng nhất?”

“Ồ?” Cậu nhóc tỉnh tỉnh mê mê, dường như mới phát hiện mình cũng không nhất định phải giành lấy hạng nhất? Mặc dù nghe hạng nhất rất êm tai, nhưng nếu mình thua cũng không quan trọng gì. Còn nói không thích Coco giành được? Hình như cũng không có, vậy tại sao cậu lại có dáng vẻ này?

Terry nghĩ rõ ràng liền nhảy xuống khỏi đùi Cận An, “Chú Ansel, cháu không nhất định phải giành hạng nhất, Miêu Miêu nói chỉ cần làm tốt việc của mình, kết quả cũng không phải do cháu quyết định. Cháu cũng không phải không hài lòng Coco giành giải, cô giáo cũng bảo bạn ấy hát rất hay. Cho nên cháu quyết định, cháu muốn về nhà.”

Cận An tất nhiên sẽ không ngăn cản, tuy anh rất thích Terry ở với anh, nhưng đây không phải nhà cậu, cậu nhóc có thể ở cùng anh hai ngày, anh đã rất hài lòng.

“Để chú đưa cháu về nhé?”

Terry cười hi hi gật đầu, bỗng kéo tay Cận An, lắc lắc làm nũng: “Chú Ansel, cháu ở nhà chú hai ngày rồi đúng không? Nước Z có câu 'có qua có lại mới toại lòng nhau', chú cũng ở nhà cháu được không, cháu sẽ chiêu đãi chú.” Thật ra, cảm thụ sâu sắc nhất sau hai ngày ở nhà Cận An của cậu nhóc chính là, cậu rất nhớ đồ ăn Miêu Miêu làm, chú Ansel không biết làm cơm, toàn dẫn cậu ra ngoài ăn, buồn lắm đó.

Cận An nhéo mũi cậu, lắc đầu, nhưng không biết nên giải thích thế nào với cậu nhóc là mình không đi được vì Giản Ưu, giữa nam nữ thì nên chú ý hơn, đành phải nói: “Cháu đã hỏi Katrina chưa?”

“Bây giờ cháu hỏi ngay đây!” Terry chạy về phòng, lấy điện thoại trong cặp ra, bấm số của Giản Ưu.

“Terry thế nào rồi?” Đầu bên kia vang lên giọng nói êm ái của Giản Ưu.

Terry dùng giọng điệu dễ thương nhất làm nũng: “Miêu Miêu, con muốn mời chú Ansel đến ở nhà mình có được không ạ?”

Bên kia Giản Ưu đang ở trong phòng làm việc, tay cầm bút của cô dừng lại, rồi đặt bút xuống, cô hỏi: “Tại sao Terry lại muốn mời Ansel tới nhà ở?”

Terry liền than phiền: “Miêu Miêu, mẹ không biết chú Ansel đáng thương thế nào đâu, chú ấy không biết nấu cơm, hai ngày vừa rồi đều dẫn con ra ngoài ăn, mẹ cũng bảo là ăn như thế không có dinh dưỡng. Con chỉ muốn hôm nay về, cũng mời chú ấy tới nhà, Miêu Miêu làm cơm ngon, cho chú Ansel thưởng thức.”

Nhịp tim Giản Ưu nhanh hơn, im lặng một lúc, cuối cùng đáp ứng, “Vậy con đi mời chú đi. Hôm nay mẹ làm món ngon cho hai người.”

Terry liền nhảy căng lên, “Vâng ạ! Miêu Miêu thật tốt, con sẽ đi nói cho chú Ansel tin tốt này ngay!”

Giản Ưu tắt máy, chạm lên trái tim, cảm giác vừa rồi sau khi nghe Terry nói, đó là đau lòng. Tuy cô có nghe anh nói, gần đây khẩu vị đã khá hơn, so với trước kia ăn không vào hoặc ăn rồi nôn đã tốt hơn nhiều, căn bệnh chán ăn xem như biến mất.

Nhưng cô không quên, trước đây anh vì ngộ độc thức ăn mà phải vào viện, sau đó vì nôn quá nhiều dẫn đến ngất xỉu, bác sĩ nói với cô, dạ dày của anh yếu hơn người thường, nhất định phải chú ý ăn uống. Cô tin Cận An sẽ đến những nhà hàng cao cấp hợp vệ sinh ăn uống, hương vị sẽ không kém, nhưng thức ăn bên ngoài có quá nhiều gia vị, hưởng hờ anh lại là người nước Z, sẽ thích ăn món ăn của nước Z hơn.

Giản Ưu nghĩ, tối nay không bằng làm mấy món nước Z, nhớ lại lần trước nấu đồ cho Cận An, thực đơn liền hiện lên trong đầu, canh cá diếc, gà hấp sen, tôm tươi chiên nấn ngọt...

Terry hoan hô chạy tới kéo tay Cận An, đắc ý nói: “Chú Ansel, Miêu Miêu đã đồng ý rồi, chú mau lấy quần áo đến nhà cháu thôi!”

Cận An ngăn ra, không ngờ Giản Ưu lại đồng ý, hay cô ngại vì Terry mới buộc phải đồng ý? Anh nhớ đến người con gái ôn nhu ấy, lại cảm thấy cô không phải người như vậy, trong lòng có cảm giác không nói ra lời, ánh mắt anh nhìn Terry có chút phức tạp, cuối cùng vẫn phải ngoan ngoãn bị Terry kéo đi lấy quần áo, sau đó cầm theo cả túi sách nhỏ của Terry rời khỏi nhà, ngồi xe đến nhà Terry và Giản Ưu.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Cô Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Tránh né và từ chối

Khi taxi dừng trước ngôi nhà, Terry liền trông thấy ngay Giản Ưu đang chờ trước cửa, hào hứng mở cửa xe lao về phía Giản Ưu, trong miệng không quên la hét: “Miêu Miêu, Miêu Miêu, con nhớ mẹ quá!”

Giản Ưu nửa ngồi đỡ lấy cục thịt tròn vừa mềm vừa mập lao đến, hai người thân mật xong, Cận An xách túi, đứng cách họ mỉm cười.

Terry vui vẻ nắm tay hai người, kéo vào nhà, còn nói: “Chú Ansel, hoan nghênh chú đến nhà cháu, nhà cháu vừa ấm vừa đẹp, có Miêu Miêu xinh đẹp và cháu đáng yêu, sau này sẽ còn có cả chú Ansel đẹp trai!”

Giản Ưu nghe cậu nhóc nói, bỗng sinh ra ý nghĩ muốn đánh cậu nhóc một trận, thế nhưng cô biết lời Terry không hẳn là sai, “sau này” có thể giải thích là mấy ngày tới Ansel ở trong nhà, nhưng “sau này” càng dễ khiến người ta liên tưởng tới mối quan hệ lâu dài hơn đúng không?

Giả vờ lơ đãng nhìn về phía Cận An, Giản Ưu tức thì giật mình, bởi vì cô thấy Cận An đang nhìn mình, ánh mắt lại còn sâu xa, khiến cô có cảm giác sợ hãi muốn chạy trốn. Cô đành phải mỉm cười với Cận An, cường ngạnh giả bộ bình tĩnh quay đầu đi, nói về bữa tối với Terry.

Vì vậy, cô không thấy được ánh mắt Cận An nhìn cô có sự thay đổi rõ rệt, tuyệt đối không phải ánh mắt bệnh nhân nhìn bác sĩ, thậm chí khi nghe cô nói đến thực đơn cho buổi tối, trong cặp mắt xanh đen xinh đẹp lóe lên những cảm xúc khó mà dùng ngôn từ để diễn tả.

Lúc trước, ít nhất là những lần gặp mặt sơ sơ, Cận An chỉ coi Giản Ưu là bác sĩ tâm lý của anh, cho nên anh có sự tin tưởng và nương tựa vào cô, hy vọng cô giúp đỡ, cứu vớt anh. Sự thay đổi bắt đầu từ lần ngộ độc thức ăn phải vào bệnh viện ấy, anh biết cô là người thân của Terry, thế là khoảng cách an toàn liền bị đánh sập, tình cảm của anh dần mở ra với Giản Ưu trước cả lý trí.

Sau nữa, qua các lần điều trị, nói chuyện, qua lại với Terry, anh đã chân chính đặt người phụ nữ ấy vào trong tim, không phải một bác sĩ, mà là một người phụ nữ khiến anh có cảm giác đặc biệt.

Nói thật, trước đó Cận An còn không biết cảm giác đặc biệt với Giản Ưu là gì, chỉ khi nghĩ đến cô, nghe được chuyện của cô, hình bóng cô lại hiện ra trong đầu anh, nhịp tim vẫn đập bình ổn mạnh mẽ như bình thường, thế nhưng anh biết nó đã có thêm gì đó, là cảm giác trái tim bị khiêu khích.

Vừa rồi, anh thấy Giản Ưu đứng ở trước cửa chờ anh và Terry, thấy Terry lao về phía cô, khi anh cũng đi về phía cô bỗng hiểu ra vì sao anh lại dễ dàng đặt người phụ nữ ấy trong tim, không chỉ bởi vì Terry, không chỉ vì cô là người duy nhất có thể hiểu anh ở quốc gia xa lạ này, có lẽ vì người phụ nữ ấy ngay từ đầu đã biểu hiện ra sự âm áp dịu dàng khiến anh động lòng.

Ban này, trong đầu anh chợt nghĩ bọn họ là một gia đình, mẹ, bố và con trai, ý nghĩ ấy khiến trong đầu anh như có dòng nước ấm hạnh phúc chảy qua. Anh động lòng rồi, đây là lần đầu tiên anh gặp một người phụ nữ khiến anh muốn lấy làm vợ.

Vào nhà, Giản Ưu đã chuẩn bị sẵn dép nam đi trong nhà cho Cận An, để ở trước cửa, Cận An bước vào nhà, cảm giác tuyệt vời lại dâng trào lần nữa. Anh nhìn Giản Ưu, sau đó cời giày, đi đôi dép lê vừa khít, còn chưa kịp nói chuyện với cô đã bị Terry kéo lên gác tham quan phòng.

Terry đã nghe Giản Ưu nói, Cận An sẽ ở phòng khách tầng hai. Căn nhà có hai tầng, tầng một gồm phòng khách phòng bếp và phòng trữ đồ, tầng hai ngoài phòng sách và phòng ngủ của Giản Ưu, phòng ngủ của Terry còn có hai phòng nữa, một phòng là phòng dành riêng cho Raymon và Sulla, cho nên Cận An ở trong căn phòng còn lại.

Mở cửa phòng, không khí bên trong rất tươi mát, cửa sổ khép hờ, gió mát từ bên ngoài ùa vào, thổi tan khí nóng bên trong. Giản Ưu đã quét dọn qua một lần, đổi ga giường vỏ chăn, bộ chăn ga gối đệm cùng tông màu biển cả, trong phòng còn có một phòng tắm.

Terry cầm lấy túi xách trong tay Cận An, nói rằng đây là việc phải làm để tiếp đãi khách, cậu cố sức để cái túi vào tủ đầu giường, thở hổn hển, hai tay chống vào đầu gối, cúi người thở dốc.

Cận An ngồi trên giường, vuốt nhẹ trên lưng Terry, nhân tiện khen cậu: “Terry thật là một đứa bé ngoan, cũng là một chủ nhà tốt bụng.”

Cậu nhóc nghe xong vui vẻ, leo lên giường ngồi, đôi mắt sáng trong, cậu hỏi Cận An: “Chú Ansel, nãy chú nhìn chăm chăm Miêu Miêu, cháu cũng thấy đấy.”

Cận An ngược lại không để ý, nét mặt anh di động, giống như đang hỏi Terry, cháu nhìn thấy thì sao?

Terry liền cười xấu xa, cậu lại hỏi: “Chú Ansel, có phải chú rất thích Miêu Miêu không, cho nên mới nhìn mẹ như thế.” Bộ dạng cậu còn rất kiêu ngạo tự hào, hình như cho rằng Cận An thích Giản Ưu là một chuyện cực kỳ tình mật đáng được khen ngợi thì phải?

Cận An không biết vì sao mình lại thành thực trả lời Terry, anh nói: “Rất thích.” Nói xong chính anh cũng thấy lạ, anh mới phát hiện mình động lòng, bây giờ liền phản ứng theo bản năng, tình cảm của anh đều đang nói cho anh biết, thật ra anh đã rất thích cô.

Terry nhảy xuống giường, vô cùng vui vẻ lắc tay Cận An, “Chú Ansel, chú thích Miêu Miêu, Miêu Miêu cũng thích chú, vậy sau này có phải chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau không?”

Cận An ôm cậu nhóc hưng phấn liên tục nhảy nhót vào lòng, nói cho cậu: “Terry, nếu cháu muốn, chú đương nhiên bằng lòng mãi mãi ở cùng hai người. Nhưng mà, Katrina thật sự thích chú à?”

Terry sợ anh không tin, vội vàng lấy chứng cứ, xòe tay nói: “Miêu Miêu thích chú hát, Miêu Miêu cất giữ album của chú, Miêu Miêu nấu cơm cho chú... Còn nữa, mỗi lần Miêu Miêu nhắc tới chú, ánh mắt đều rất dịu dàng, khi cười với chú cũng vô cùng đẹp...”

Ban đầu Cận An nghe Terry nói chứng cứ cảm thấy buồn cười, mấy lý do trước đều càng như vậy, nhưng lý do phía sau lại làm nhip tim anh nhanh hơn, anh biết Terry còn nhỏ, song cậu là người thân cận nhất với Giản Ưu, cậu sống với Giản Ưu từ bé nên sẽ quen thuộc với Giản Ưu nhất, cho nên dù là ánh mắt, giọng điệu hay là gì khác, Terry đều nhạy cảm hơn những người khác.

Cận An tin Terry nói, cho nên, cô cũng có cảm giác với anh đúng chứ? Cảm giác vui sướng không ngừng dâng lên.

Cận An ôm chặt cậu nhóc, xoa tóc cậu rối tung, ánh mắt tràn đầy sự cưng chiều, và cả sự mong đợi với tình yêu vừa nảy sinh.

Có điều, mấy ngày kế, Cận An cảm thấy khó hiểu, anh ở nhà Giản Ưu và Terry, thế mà cơ hội gặp Giản Ưu càng ngày càng ít, hoàn toàn không phải cảm giác sớm chiều thấy nhau.

Mặc dù ngày nào anh cũng được thưởng thức món ăn nước Z Giản Ưu làm, nhưng bọn họ cùng ăn cơm rất ít, thường chỉ có anh và Terry. Giản Ưu không phải hay ra ngoài, nói đúng hơn là đã ăn trước, bình thường phần lớn đều ở thư phòng xử lý công việc. Cận An vừa hiểu mà cũng không hiểu, có phải Giản Ưu đang tránh né anh?

Cận An muốn tìm Giản Ưu nói chuyện, nhưng lần nào cũng bị Giản Ưu dùng đủ cớ từ chối, cho dù có thể nói mấy câu cũng là “Ồ được không? Ăn ngon không?” các loại, mãi đến thứ Tư trường mẫu giáo của Terry tổ chức hoạt động thi hát.

Hoạt động diễn ra cả ngày, buổi sáng mở cửa, chào đón phụ huynh và các con đến tham quan vui chơi, nhân viên trong trường tổ chức các trò chơi hoặc mở quầy bán đồ ăn vặt, buổi chiều mới đến phần thi hát và biểu diễn.

Sáng thứ Tư hôm ấy, Terry dựa vào Cận An ngủ say, nghe tiếng Miêu Miêu gọi cậu dậy, mơ mơ màng màng mở mắt ra, phát hiện chú Ansel của cậu cũng đang ngồi ở đầu giường gọi cậu, còn Miêu Miêu nhà cậu thì đứng ở mép giường. Cậu ngơ ngậy ngồi dậy, song lại gục xuống, một tay kéo chăn trùm lên, sau đó giọng nói bên dưới chăn vang lên: “Cho con ngủ thêm một lúc nữa đi mà!”

Cận An trực tiếp ôm cậu dậy, gỡ bỏ “lá gói bánh” lộ ra “gạo nếp” trắng nõn thơm ngào ngạt bên trong, bật cười nhẹ nhàng lắc cơ thể Terry, “Terry, Terry, dậy đi nào, hôm nay đã nói là đến trường chơi mà, cháu còn nói muốn ăn sạch đồ ăn vặt mà các cô trong trường làm nữa đấy.”

Terry vẫn mơ mơ màng màng, ai bảo tối qua cậu hưng phấn quá không ngủ được, nói cho cùng vẫn là trẻ con, vì một hoạt động của trường có thể vui ngất trời, nửa đêm còn ôm gối gõ cửa phòng Cận An, đứng ở cửa đáng thương nhìn Cận An nói: “Chú Ansel, cháu không ngủ được, cháu ngủ với chú được không ạ?”

Cận An còn có thể làm sao nữa? Ôm cậu nhóc lên giường, cho cậu ngủ bên cạnh, nhìn cậu loay toay tới loay lui, cuối cùng bò lên người anh, giọng nói êm ái: “Chú Ansel, có bố cũng giống như thế này đúng không chú?”

Ban đầu Cận An nghe xong cảm thấy đau lòng, đang muốn an ủi cậu, ai ngờ tình cảm của cậu nhóc thay đổi cực nhanh, lát sau đã biến thành cậu bé hoạt bát, lăn lộn trên người anh la hét: “Không ngủ được, không ngủ được!”

Àm ĩ một lúc lâu mới bị Cận An dỗ ngủ, kết quả chính là bây giờ không dậy nổi. Cận An ôm lấy “gạo nếp”, nói với Giản Ưu: “Tôi đưa nó đi đánh răng

nửa mặt. Muốn nữa thì hoạt động trường mở màn rồi” xong đi sang phòng Terry.

Giản Ưu đành phải gật đầu, đi theo đến phòng Terry lấy quần áo. Hôm nay cô mở cửa phòng Terry không thấy ai còn tưởng cậu nhóc đã dậy, thế nhưng phát hiện trên giường thiếu một cái gối xong liền biết không đúng, khi đó Cận An vừa mở cửa, nói với cô: “Terry đang ở trong phòng tôi.”

Giản Ưu chọn xong quần áo đặt trên giường Terry, Cận An cũng bế Terry xem như nửa tỉnh đi ra, thấy “gạo nếp” vẫn còn nằm úp sấp, đành phải ôm suốt, Giản Ưu cũng chấp nhận thay quần áo cho Terry trong bộ dạng này. Chẳng qua, trong lòng hai người đều không hèn mà cùng sinh ra cảm giác một gia đình.

“Katrina, tôi...” Cận An vừa mở miệng, Giản Ưu đã nhanh chóng đứng lên, đưa quần cho Cận An, nói: “Ansel, anh giúp Terry thay đi. Tôi đi chuẩn bị bữa sáng.” Sau đó bước đi thật nhanh.

Cận An nhìn bóng lưng cô, cười cười bất đắc dĩ, lại nghĩ rồi cũng sẽ có cơ hội nói rõ ràng, thế là tạm bỏ qua những thứ kia, thay quần cho Terry. Lúc này, anh mới thấy mắt cậu nhóc phát sáng, hóa ra cậu đã sớm tỉnh rồi, nhưng vẫn muốn Cận An và Giản Ưu cùng chiều cậu. Cận An vừa bực mình vừa buồn cười, vỗ vào mông cậu, đưa quần cho cậu, “Mau thay quần đi.”

Terry cười hi hi: “Cháu biết rồi, chú Ansel!”

Ấn sáng xong, khi đến trường phát hiện đã có rất nhiều người, trường của Terry nằm ở khu dân cư rất nổi tiếng, cho nên có không ít trẻ vào đây học. Tuy hôm nay là thứ Tư, có một vài ông bố bà mẹ phải đi làm, nhưng bọn trẻ còn có ông bà mà, thật đúng là không thiếu người.

Sau khi khai mạc xong, Terry vui vẻ một tay dắt Cận An, tay kia dắt Giản Ưu đi dạo, thỉnh thoảng thấy mấy trò chơi liền tham gia. Trên đường gặp mấy người bạn, khi chúng thấy Ansel đều rất giật mình, dù sao cũng chưa từng gặp bố Terry, mới chỉ gặp mẹ cậu.

Thế là, một cậu bạn liền hỏi: “Terry, đây là bố cậu à?” Những cậu bạn khác cũng cùng có thắc mắc, mà bố mẹ chúng thì thấy hóa ra đây là bố mẹ Terry, hai người đứng là trời sinh một đôi, cũng chỉ có vợ chồng như thế mới có thể sinh ra được cậu bé xinh xắn như Terry!

Mặt bánh bao của Terry nhăn nhó, không biết trả lời thế nào, cậu rất muốn trả lời là “đúng”, nhưng lại sợ Miêu Miêu tức giận, dẫu sao Miêu Miêu và chú Ansel chỉ đang “nói chuyện yêu đương”, còn chưa kết hôn, cậu không thể bảo chú Ansel là bố, mặc dù trong lòng cậu đã coi chú Ansel là bố rồi.

Giản Ưu liền vội vàng nói: “Laborc, đây là chú của Terry.”

“Ồ.” Các bạn nhỏ ngây thơ gật đầu, sau đó nói với Cận An: “Chúng cháu chào chú ạ, chúng cháu là bạn học của Terry.”

Cận An cười chào hỏi với chúng, nhưng không quên xoa đầu Terry đang buồn bực, sau khi các bạn nhỏ và bố mẹ chúng đi rồi, anh ngồi xồm xuống, nói khẽ bên tai Terry: “Sau này sẽ không phải là chú nữa.”

Terry nghe xong, lập tức vui vẻ, tiếp tục sự nghiệp vui chơi và ăn uống của cậu.

Giản Ưu ngược lại muốn hỏi Cận An mới nói gì với Terry, nhưng cảm thấy bây giờ cô không muốn biết đáp án, đành phải coi như không biết bọn họ nói thầm với nhau.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đến chiều là cuộc thi ca hát. Terry là người cuối cùng lên sân khấu, nhưng cậu rất có phong độ đại tướng, không hề ngượng nghịu sợ sệt, bước ra thoải mái, cầm micrô, còn ra vẻ vỗ vỗ vài cái để thử, giọng nói dễ thương: “Chào mọi người, cháu là Terry Hope, hôm nay cháu xin hát bài “You are my sunshine”, dành tặng cho mọi người, quan trọng nhất là tặng cho Miêu Miêu và cả chú Ansel cháu yêu mến nhất.”

Câu từ của cậu rõ ràng, giọng hát hết sức có cảm tình, đáng yêu đáng yêu dễ thương, làm sao có thể không làm người ta thích!

Coco núp sau hậu trường nhìn Terry trên sân khấu đến si ngốc, miệng lẩm bẩm: “Terry lợi hại nhất, tuy mình có nói là mình muốn hạng nhất, nhưng mình biết hạng nhất chắc chắn là Terry, làm sao bây giờ, mình rất thích Terry!”

Kết quả không nghi ngờ chút nào, Terry phần khởi giành giải nhất, cảm phần thưởng chạy đến cạnh Cận An và Giản Ưu làm nũng, còn xấu hổ thẹn thùng hỏi hai người mình có hát hay không các loại.

Buổi tối về nhà, Terry đã thiếp đi, Giản Ưu ôm cậu về phòng tắm cho cậu, thay quần áo xong, sau đó dọn dẹp thỏa đáng mới ra ngoài, lại thấy Cận An đang đứng ở cửa chờ cô, cô lên tiếng chào, nói câu chúc ngủ ngon rồi định về phòng mình, không ngờ bị Cận An nắm lấy cổ tay.

Cận An rất nghiêm túc nhìn cô, chân thành nói: “Katrina, anh thích em, em có bằng lòng bên anh không?” Anh vốn thấy thời gian còn dài, không nóng nảy ép cô nhìn thẳng, chỉ là muốn thực hiện lời hứa với Terry hôm nay và bộc lộ sự không hài lòng với câu trả lời không chút do dự của cô với các bạn của Terry, vì thế anh không muốn đợi thêm nữa.

Giản Ưu không phải là không kinh ngạc, chỉ là chính cô cũng cảm thấy kỳ lạ, nhịp tim cô đập rất nhanh nhưng đáng về cô lại bình tĩnh đến mức vô lý, cô lắc đầu: “Xin lỗi, Ansel, đây có thể là sự ‘chuyển dời tình cảm’ với bác sĩ tâm lý, không phải tình cảm yêu thích chân chính.”

Cận An ngờ ngác bị Giản Ưu giẫy tay ra, nhìn cô trở về phòng. Anh đứng đó, ngờ ngác nhìn bàn tay vừa nắm lấy cổ tay ấm áp của cô, bỗng nhiên nở nụ cười: “Katrina, anh tin vào cảm giác của mình.” Ánh mắt anh trong suốt, mỉm cười trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Có Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29: Quyết định và kỷ niệm

Terry phát giác gần đây giữa Miêu Miêu nhà mình và chú Ansel có chút kỳ lạ, thỉnh thoảng cậu lên quan sát hai người, nghĩ đến ngày đó chú Ansel nói “Sau này sẽ không phải chú nữa”, cậu tràn đầy mong đợi, trong lòng cậu nhóc vẫn khát khao có một bờ vai rắn chắc có thể nâng đỡ cậu, những cậu bé luôn có thiên tính tôn sùng bố mình.

Tình cảm của cậu với Cận An càng ngày càng tốt, tốt giống như Cận An chính là bố cậu, đã nuôi cậu từ bé tới lớn. Tình cảm giữa người với người rất khó nói rõ ràng, có sự tích lũy nồng hậu từng chút như tể thủy trường lưu [1], cũng có sự ăn ý cùng cực ngay từ cuộc gặp gỡ đầu tiên, mà giữa Terry và Cận An còn bao gồm cả hai điều trên.

[1] Tể thủy trường lưu: nước chảy nhỏ thì dòng chảy sẽ dài

So sánh với sự hòa hợp thân thiết của Terry và Cận An, giữa Giản Ưu và Cận An vẫn là ẩn giấu, một sự yên lặng.

Cận An không nhắc đến đêm hôm đó nữa, cũng không làm gì đặc biệt, dường như anh chỉ là một người bạn của cô và Terry đến nhà ở mấy ngày. Thế nhưng Giản Ưu biết, người đàn ông đó luôn nhìn mình, cô không thể không cảm thấy khó xử, nhưng trong lòng cũng âm thầm vui sướng.

Là một bác sĩ tâm lý, Giản Ưu có trái tim nhạy cảm hơn người bình thường, cô có thể cảm giác được tâm trạng khác thường của người khác, tự nhiên sự thay đổi tình cảm của bản thân càng mãnh cảm. Hoặc có lẽ trước đó cô đã nhận ra mình có sự khác biệt với Cận An, cho nên muốn giữ một khoảng cách, không muốn tiếp tục qua lại, còn nghĩ tới việc trả lại vụ này cho Raymon phụ trách, chẳng qua từ đầu đến cuối lại luyến tiếc.

Ấn tượng ban đầu của người đàn ông ấy cho cô là giọng ca của anh, trước đó rất lâu, cô được nghe Cận An hát, tuy thấy hay nhưng không đến mức yêu thích ca sĩ này. Mãi đến ngày đó, cũng là sau khi chính thức nhận nuôi Terry, cô mới 21 tuổi lúng ta lúng túng, không biết làm sao chăm sóc trẻ con, trong phòng là tiếng khóc của Terry, tiếng cô dỗ dành vô lực, ồn ào khiến người ta nản lòng.

Chính khi đó, trên radio đang mở phát lên một bài hát tươi vui, giống như dòng suối chảy, nhẹ nhàng chậm chạp, bình lặng, thư thái, giống như tiếng hát ru. Terry được cô ôm trong lòng mở mắt, tay nắm lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nụ cười lộ ra nụ cười, cậu ngừng khóc, an tĩnh lại.

Sau khi bài hát kết thúc, người dẫn chương trình nói: “Mọi người có thích bài hát vừa rồi không? Ca khúc này do một cô gái mới làm mẹ chọn, cô ấy hy vọng bé con nghe xong bài 'Lullaby' này sẽ có một giấc ngủ trưa ngọt ngào. Đây là bài hát do ca sĩ nổi tiếng Ansel Jin nước Z thể hiện, có khả năng gạt rửa lòng người, an ổn tâm hồn, nói đến đây, mọi người đều biết, thật ra Naki cũng là fan hâm mộ của Ansel đấy, hy vọng mọi người đều thích.”

Trong khoảnh khắc đó, Giản Ưu hoàn toàn ghi nhớ bài hát rất thần kỳ ấy, từ cái tên rất thần kỳ, cứ vậy cô lại vô tình hay cố ý nghe Ansel hát, sau đó phát hiện các bài hát mình rất thích trước kia đều là Ansel hát, dần dần cũng thích ca sĩ này, cảm thụ sự bình yên và xúc động từ tiếng ca anh mang lại.

Đối với Terry, sinh ra không bao lâu nghe được Cận An hát liền yên tĩnh lại, nở nụ cười, sau đó cậu thích Cận An nhanh đến mức khó thể tin, không phải sao?

Cho nên sau này, khi biết bệnh nhân tên là Ansel Jin, Giản Ưu mới đồng ý nhận, cô từng nhận được sức mạnh, sự bình yên, sự rung động từ tiếng hát của người đàn ông ấy, bây giờ người đàn ông ấy gặp khó nạn, cũng nằm trong lĩnh vực cô quen thuộc, bởi vậy cô cũng mong rằng mình có thể mang đến sức mạnh và trợ giúp với người đàn ông ấy.

Ai có thể ngờ, từ ban đầu chú ý đến người đàn ông ấy vì Terry, bây giờ sự hoang mang với anh cũng bởi vì Terry, nếu không phải Terry và Cận An quen nhau ở sân trượt băng, Giản Ưu nghĩ, cô nhiều nhất cũng chỉ tâm sự với anh trong phòng làm việc, tiến hành trị liệu, làm sao có thể dính dáng đến cuộc sống của bản thân?

Giản Ưu mệt mỏi thả lỏng, dựa người vào lưng ghế, trên bàn để một quyển vở tâm lý học, chữ ghi chi chít, nhìn ra được sự nghiêm cẩn và chăm chú của cô. Nhưng mà, xử lý xong trường hợp của bệnh nhân rồi ư?

Ánh mắt Giản Ưu không tự chủ nhìn về phía mấy cuốn sách bên tay phải, thật ra bên dưới đồng sách có một tờ giấy nhỏ màu xanh bị đè lên, lộ ra một góc nhỏ. Cô rút mảnh giấy đó ra, trên đó viết rất nhiều chữ viết tiếng Anh hết sức đẹp đẽ, sáng sủa hôm nay nó được đặt trên bàn sách của cô.

Nó được Cận An để đây, trên đó viết: “Katrina, em nói sự ưa thích của anh với em không phải chân thực, đó chỉ là sự chuyển dời tình cảm, vậy thì, anh cực kỳ nghiêm túc và chân thành nói cho em biết, trong cuộc đời hai mươi tám năm của anh, chưa từng yêu đương, là em đã mang cảm giác ấy đến cho anh, nói như em thì, tình cảm của anh là từ ai chuyển đến em? Anh tin vào cảm giác của mình, anh đã động lòng với em, cho nên, có thể cho anh một cơ hội được không?”

Giản Ưu ngơ ngác nhìn mảnh giấy rất lâu, đột nhiên cắn môi, bàn tay đè mảnh giấy trên bàn, cô cầm điện thoại lên, bấm số...

Ở nước Z, người trong phòng “Mười năm” của công ty giải trí Phi Dương mệt mỏi ngồi phịch trên ghế, ai cũng có đôi mắt gấu mèo cực lớn, một khuôn mặt xanh xao, xương gò má lộ ca ra, giống như đã bị đói rất lâu, nhưng trên mặt ai cũng là nụ cười sáng rỡ, là sự kích động cũng là sự vui vẻ.

Lâm Trường Ca ra khỏi phòng làm việc tạm thời của phòng “Mười năm”, nhìn bầu trời tươi đẹp bên ngoài, tâm trạng cũng thoải mái, anh nhìn xuyên qua lớp kính thủy tinh, nhìn về hướng nước M, cười nói: “Ansel, hy vọng cậu sẽ thích món quà này.”

Từ sau khi thấy Cận An đăng trạng thái trên tài khoản Wein “Ansel”, Lâm Trường Ca cảm giác mình đã được ông trời ban phúc, nhìn thấy được hy vọng Cận An sẽ quay lại. Sau khi tất cả mọi người trong công ty biết tin, ai nấy đều vui mừng, phòng “Mười năm” càng cố gắng làm việc, bây giờ việc bọn họ làm không còn là nhìn lại quá khứ Cận An, bọn họ càng phải làm ra tương lai của Cận An, trong tương lai không xa, Ansel nhất định sẽ trở về.

Cho nên đối mặt với càng nhiều video, người của phòng “Mười năm” vừa đau đầu nhưng cũng vui vẻ, lần lượt thức đêm tăng ca, lần lượt lên tinh thần kiểm duyệt video, chuẩn bị hoạt động bình chọn... Hôm nay, công tác thống kê bình chọn đã hoàn toàn kết thúc, ba video đứng đầu xuất hiện, nhóm nhỏ phụ trách đã đem kết quả phát lên trang web của Ansel và Wein của Phi Dương, tất nhiên không quên tag Cận An.

Việc cần làm hôm nay là, ghi lại video đưa vào nhóm vật kỷ niệm đầu tiên, không bao lâu sẽ đem bán ra toàn thế giới.

Vì vậy, hôm nay, Cận An ở nhà Giản Ưu nhận được điện thoại chuyển phát nhanh, cuối cùng về lại nơi ở của mình trong sự lưu luyến ngậm đầy nước mắt của Terry và nụ cười hồ hững của Giản Ưu.

Anh cầm kiện hàng quay về nơi ở, do công ty Phi Dương gửi đến, nhớ lại trạng thái nhìn thấy trên Wein trước đó mấy ngày, đoán rằng đây hẳn là vật kỷ niệm, tâm trạng anh có chút phức tạp, rõ ràng đã rời khỏi giới âm nhạc, thấy những vật này lại có cảm giác như mình chưa từng rời đi.

Anh cuối cùng vẫn mở kiện hàng, bỏ lớp xốp lấy ra vật kỷ niệm được đóng gói nghiêm cẩn, một cái hộp sắt cực kỳ tinh xảo, bên trên in dòng chữ “Mười năm”, còn cả những poster chụp hình trước đây của anh, nhìn mình trước kia, khi mới mười tám tuổi, Cận An không nén nổi cũng thất thần.

Đây là nhóm vật kỷ niệm “Mười năm” đầu tiên, đại biểu cũng chính là “Năm thứ nhất”, cái năm anh mười tám tuổi, khuôn mặt trẻ trung, giọng hát ngây ngô, tài hoa mới bộc lộ, bản thân trước đây cũng chỉ là một người mới.

Cận An mở hộp, lấy ra một cuốn sổ lưu niệm, mở cuốn sổ, trang đầu tiên có vài câu lời tựa, là do Lâm Trường Ca viết, anh ta nói: “Mười năm, giống như chỉ trong tích tắc đã trôi qua, nhưng trong trí nhớ anh, nó thay đổi cả thể xác lẫn tinh thần của một người đàn ông, mười năm này mang đầy ý nghĩa. Kỷ niệm năm thứ nhất - khi cậu còn ngây ngô nhưng có sức quyến rũ khó có thể ngăn cản.”

Tập tranh đầu đầu là những bức tranh thủ công, tranh vẽ chuyện anh được Lâm Trường Ca khai quật, trong đó chỉ có một tấm hình, không biết họ tìm được ở đâu, ảnh chụp khi anh hát nhân kỷ niệm ngày thành lập trường Đại học S, đã có chút mờ nhạt, chỉ nhìn được đại khái hình dáng anh. Sau đó là những tấm ảnh lúc anh ký hợp đồng, huấn luyện, thu âm, cuối cùng là tấm ảnh nhận được giải thưởng nhân vật mới được yêu thích nhất. Hóa ra năm đầu tiên của anh đã trôi qua như vậy.

Trong hộp còn một vài vật kỷ niệm khác, ảnh anh in trên huy hiệu, trên cốc vân... vân, sau cùng anh thấy một chiếc DVD được gói đẹp đẽ, bên trên còn dính mảnh giấy của Lâm Trường Ca: “Hy vọng cậu có thể cảm nhận được tình yêu của fan hâm mộ dành cho cậu.”

Anh lấy DVD, bỏ vào máy phát, ngồi lại ghế salon, một lát sau trên ti vi xuất hiện hình ảnh, là mấy thanh niên trẻ, nữ có nam có, họ có chút dè dặt nở nụ cười với ống kính, lúc sau mới lên tiếng: “Chào mọi người, chúng em là XXX, XXX, XXX... Rất cảm ơn công ty Phi Dương đã tạo cho chúng em cơ hội này, để chúng em tạo ra một video có thể thu thập vào đó những kỷ niệm của Ansel... Sau cùng, chúng em muốn nói với Ansel, Ansel, chúng em đang đợi anh về!”

Sau đó video bắt đầu, từng phần một, cuối cùng tới video được bình chọn số một, khi thấy cái tên đó, không chỉ Cận An, tất cả fan hâm mộ khác xem video đều có cảm giác chua xót mà kiêu ngạo, họ tràn ngập hy vọng, tràn ngập lòng tin, cái video này tên là - Không cần tạm biệt, chúng ta rồi sẽ gặp lại.

Cận An lấy DVD trong đầu ra, cẩn thận tỉ mỉ bỏ lại vào hộp, sau đó thu dọn mọi thứ bỏ lại vào trong, rồi đặt chiếc hộp lên tủ kính bên cạnh ti vi, trên tủ trống không, thế nhưng từ hôm nay, anh sẽ tạm thời coi nó là tủ cất giữ Cận An trước kia, để lên đó tâm ý của fan hâm mộ dành cho anh.

Anh lấy điện thoại ra, lại đăng nhập lên tài khoản Wein của Ansel, lần này anh chỉ phát ghi âm bài hát mà lần Terry thi đấu đã hát, và cả câu nói “Gửi tới fan hâm mộ của tôi - You are my sunshine”.

Chẳng qua, Cận An thật không ngờ, anh lại nhận được vô số những lời bình luận nhiệt liệt của fan hâm mộ, Terry cũng bị lượng fan khổng lồ của anh chú ý, họ rồi rít la hét muốn biết đứa bé có giọng hát dễ thương là ai, có quan hệ thế nào với anh, lần này, Cận An chỉ cười đọc.

Về đến nhà mấy ngày, lại đến thời gian trị liệu, lần này Cận An tới phòng khám của Raymon sớm, anh muốn gặp người phụ nữ ôn nhu kia. Tuy nhiên, anh lại bị thư ký Amy của Giản Ưu chặn lại đường đến văn phòng của cô. Amy cười nói: “Anh Ansel, hôm nay anh đi bên này.” Cô ấy chỉ vào văn phòng của Raymon.

Ánh mắt Cận An sụp xuống, sau khi cười với Amy liền cất bước về phía cô ấy chỉ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Cô Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Yêu đương và yêu thương

Mành rèm cửa trong phòng làm việc của Raymon được kéo lên, nhìn qua ô kính có thể thấy rõ ràng bên ngoài, cho nên ông liếc cái đã thấy Cận An đang tới, ngón tay đặt trên tập tài liệu trên bàn gỗ nhẹ, cup mắt nhìn nét chữ thanh tú trên đó.

Nghe tiếng gõ cửa, Raymon nói một tiếng mời vào, sau đó nhìn người bước đến. Quan sát từ trên xuống dưới mấy lần, cảm thấy còn đẹp hơn cả hình trên web, khí chất cũng rất tốt. Raymon âm thầm gật đầu liên tục, cảm thấy Ưu Ưu rất tinh mắt, người đàn ông thế này, thật sự khiến người ta động tâm.

Song Raymon lại cảm thấy năng lực phòng ngự của Ưu Ưu nhà ông quá kém, mới được bao lâu cơ chứ? Chỉ mới hơn ba tháng thôi đã bị cướp mất “trái tim thiếu nữ”, đem mối tình đầu trao cho người đàn ông ấy. Chắc, mắt thể diện quá. Ông cụ Raymon đáng yêu cố ý quên đi việc khi lần đầu tiên gặp Sulla vợ mình cũng đã bị công hãm như thế.

Cận An cũng quan sát Raymon, anh thấy ông lão trông có phần giống tiên trên trời này chắc là vị chuyện gia tâm lý ban đầu Lâm Trường Ca tìm cho anh. Hình như ông ấy còn là người thân của Katrina thì phải?

Raymon dường như cũng thấy bản thân đã nghỉ quá xa vời, nhanh chóng lấy lại tinh thần, mỉm cười hiền lành với Cận An, ông nói: “Ansel, ngồi đi.” Thấy Cận An ngồi xuống, ông mới giới thiệu bản thân, “Tôi là Raymon Hope, sau này, tôi sẽ phụ trách việc điều trị cho cậu.”

Cận An không có kinh ngạc, không bất mãn, mặc dù có nghi hoặc, anh cũng chỉ gật đầu, theo lễ chào hỏi Raymon.

Trong ánh mắt Raymon không khỏi hiện lên sự trêu đùa, ông hỏi Cận An: “Chẳng nhẽ cậu không hỏi vì sao tôi lại thành bác sĩ chữa bệnh cho cậu à? Không hỏi một chút về việc của Ưu Ưu?”

Cận An nhẹ nhàng lắc đầu, “Cháu sẽ tự hỏi cô ấy.”

Raymon nghe xong cũng không để ý, đến lúc ấy tự nhiên ông có thể tự đi xem, hoặc bảo nhóc Terry truyền lại tin tức hiện trường cho ông cũng được. Ông mở tài liệu trên bàn, chỉ vào một trang, có sơ kết của Giản Ưu, ông nói: “Ansel, ba tháng qua, Katrina đã tiến hành mười hai lần trị liệu với cậu, nó cho rằng tâm trạng cậu đã chuyển biến tốt đẹp, cậu nghĩ thế nào?”

Cận An đã sớm phát hiện sự thay đổi của mình, anh không phủ nhận, còn nói: “Đúng vậy, bây giờ cháu không còn mất ngủ như trước, ăn uống tốt hơn, tâm trạng giảm sút liên tục cũng bớt dần, gần đây cháu cảm thấy rất buông lỏng.”

Hoặc giả chính anh đã dần tự hiểu ra vấn đề của mình, lần rút khỏi giới âm nhạc này, không chỉ vì trên người anh đã xảy ra chuyện trong vòng giải trí, có lẽ quan trọng hơn là mười năm qua, anh còn thật sự chưa hiểu nơi đó có ý nghĩa thế nào. Sự phát triển của anh quá thuận lợi, cho nên anh thanh cao ngạo mạn, khi phát hiện hóa ra nơi đó không hợp với mình, anh lựa chọn bỏ đi.

Nụ cười của Raymon không thay đổi, “Thế thì rất tốt. Vậy cậu cho rằng bây giờ cậu đã nhận được hiệu quả trị liệu như mong muốn rồi chứ? Còn cần tiếp tục trị liệu nữa không?”

Lý do Raymon hỏi như thế, một là sau khi đánh giá xong trạng thái tinh thần của Cận An, thấy rằng anh đã có thể tự dựa vào bản thân điều chỉnh tâm lý của mình, không nhất định cần có bác sĩ tâm lý, tất nhiên tiếp tục trị liệu cũng được. Hai là ông xem xong tài liệu ghi chép của Giản Ưu, phát hiện việc trị liệu của họ không dính đến căn nguyên chân chính nằm trong nội tâm Cận An dẫn đến những tâm trạng tiêu cực, cũng chính là nguyên nhân anh rút khỏi vòng giải trí.

Trong lòng mỗi người đều có những bí mật không muốn ai biết, cho dù bí mật này có thể khiến tâm trạng anh sụp đổ, anh cũng sẽ không nói ra. Mặc dù trị liệu tâm lý trong giai đoạn đầu tiên sẽ cố gắng thu thập tài liệu, làm rõ nguyên nhân tạo nên tình trạng tinh thần của bệnh nhân. Tất nhiên cũng không truy tìm những thứ này, ngược lại sử dụng khoa học, dùng thuốc để trợ giúp bệnh nhân.

Raymon thấy rằng, nếu Cận An thực sự không muốn đề cập tới chuyện đó, hỏi dò thế nào cũng không có ích lợi gì cả, suy cho cùng bác sĩ tâm lý cũng không phải vạn năng, dưới tình huống bệnh nhân kháng cự cũng không thể ép buộc đúng không?

Cận An nhìn Raymon, trong mắt anh lộ ra sự sáng tỏ, như hiểu được ý tứ ẩn bên trong lời Raymon. Anh nghĩ một lúc, mới nói: “Cháu thấy không cần tiếp tục nữa.”

Trên thực tế, sáng sớm nay anh đã cảm thấy mình có thể tự điều chỉnh, dấu sao tiết tấu của xã hội hiện đại rất cao, ai mà không có trở ngại tâm lý, cơ thể con người vốn có chức năng điều tiết, trên tinh thần cũng hiển nhiên giống vậy. Nếu không phải vì Giản Ưu, Cận An nghĩ, anh đã chấm dứt trị liệu từ lâu.

Raymon nở nụ cười, ký tên lên tài liệu, lưu hồ sơ, sau đó tài liệu này sẽ được để vào kho của bọn họ, biết đâu sau này nó sẽ không còn được thấy ánh mặt trời. Hoàn thành xong công việc, giao hồ sơ cho Any, Raymon khi đi ngang qua Cận An cố ý vỗ vai anh, cười sang sảng: “Chàng trai, bây giờ chúng ta không phải bác sĩ và bệnh nhân, vậy thì chúng ta hãy nói chút chuyện riêng chứ nhỉ.” Ông nghịch ngợm nhảy mất mấy cái với Cận An.

Raymon phô ra tính hài hước khiến Cận An hiểu ý cười, anh gật đầu, bày tỏ sự chú ý lắng nghe.

Raymon cố ý đi gần lại, đầu cũng để sát vào Cận An, giống như chấp đầu nói thầm, nhưng giọng ông lại không nhỏ chút nào: “Ansel, cậu biết tôi là ai chứ? Tôi là ông nội của Ưu Ưu, à, Ưu Ưu chính là Katrina.”

Cận An đã sớm đoán ra, bởi vậy không quá ngạc nhiên, trái lại hỏi: “Cháu nhớ trước đây người đại diện của cháu sắp xếp bác sĩ tâm lý cho cháu hẳn là

ông ạ, vậy thì Katrina làm bác sĩ của cháu là do sự sắp xếp của ông?”

Raymon cười như hoa nở, ông liên tục gật đầu, “Dĩ nhiên, ông không phải cho nó cơ hội... rèn luyện đó sao!” Ông không thể nói là xem mắt, trước đây ông chỉ giỡn chút, trêu chọc Uu Uu, ai ngờ nó lại thành sự thật. Tuy hôm đó nó nói trong điện thoại không rõ ràng, nhưng ông hiểu rõ tính cách của nó, lại thêm nhắc nhở ban đầu, còn có gì mà ông không hiểu?

Chẳng qua, việc ngoài ý muốn này lại cũng có tình lý. Raymon biết Uu Uu nhà mình yêu thích... giọng ca của anh chàng này, chung đụng với nhau, nhất là trước đây anh ta còn gặp phải tình trạng tinh thần khiến người ta thương tiếc, Uu Uu là người có bản năng người mẹ quá lớn, không nghĩ cũng tương tự ra được sẽ thế nào.

Đúng rồi, thiếu chút nữa là quên nhóc Terry vô lại, nếu không phải nó “giật dây bác cầu”, nào có chuyện dễ dàng như thế! Gặp thẳng nhóc thối kia, ông nhất định phải... khen ngợi nó thật tốt.

Cận An với chuyện Raymon nói rèn luyện chỉ khẽ nhún mày.

Raymon nháy mắt ra hiệu với anh một hồi, sau đó ra về rất mong đợi nhìn anh, “Ansel, cậu có cảm giác gì với Uu Uu nhà tôi?” Khụ khụ, là một bác sĩ tâm lý, Raymon rất thành thực nói với mọi người, ông thấy khi Cận An nghe hai tiếng “Uu Uu”, ánh mắt toát lên sự rung động, còn cả sự ảm áp và dịu dàng quanh người.

Nét mặt Cận An rất nghiêm túc, không muốn để trường bối của Giản Uu thấy được chút do dự và giả tạo nào từ anh, anh nói: “Cháu thích Katrina, cháu hi vọng sau này sẽ được ở bên cô ấy, người đi với cô ấy hết cuộc đời này sẽ là cháu.”

“Lấy kết hôn làm tiền đề?” Raymon hỏi.

“Vâng.” Cận An trả lời không chút chậm trễ.

Raymon cười bỏ trạng thái hài hước nghịch ngợm, lúc này, ông chính là một ông lão vừa hiền lành vừa cơ trí, trong mắt ông là sự hài lòng với Cận An, “Tốt lắm, tôi sẽ không giữ cậu lại nữa, tôi nghĩ cậu bây giờ khẳng định là có chuyện muốn làm, và người muốn gặp phải không?”

Cận An cúi người với Raymon, anh nói: “Cháu cảm ơn ông, và xin ông hãy yên tâm.”

Trước khi Cận An mở cửa Raymon gọi anh lại, lại biến thành ông lão hài hước, nháy mắt cười: “Ansel, bên ngoài có món quà Uu Uu tặng cho cậu đấy.”

Cận An sau khi kinh ngạc lại cảm ơn Raymon, lúc này mới đẩy cửa ra ngoài. Còn Raymon lập tức đứng dậy đi tới chỗ mảnh rèm cửa kéo xuống, sau đó lạng lẹ vén lên một khe nhỏ, xuyên qua ô kính nhìn ra ngoài, thấy Giản Uu, cô vừa cười vừa bước tới phía người đàn ông.

“Chà, nước Z có câu nói thế nào nhỉ? Gì mà con gái lớn không giữ được?” Raymon bĩu môi lắm bả, ánh mắt lại không nhịn được nhìn chòng chọc bên ngoài.

Cận An đi ra thấy Giản Uu không phải là không kinh ngạc, anh bước nhanh tới phía cô, nhìn nụ cười trên gương mặt cô, không giống với sự xấu hổ mất tự nhiên và né tránh lúc trước, nụ cười bây giờ so với trước khi họ ở bên nhau còn ôn nhu hơn, nhưng lại có một chút không giống, khiến anh cảm thấy sự rung động từ nụ cười đó.

“Katrina...” Anh đã tới trước mặt cô, khóa chặt cô lại, trong lòng chột cao chột thấp, có sự chờ mong, cũng có sự sợ hãi bị từ chối.

Giản Uu vẫn cười, cô vươn tay ra, “Lần đầu gặp mặt, em là Katrina Hope, tên tiếng Trung là Giản Uu. Ừm, em cảm thấy anh khiến em rất rung động, anh có bằng lòng hẹn hò với em không?”

Cận An có cảm giác trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, anh đưa tay ra nắm chặt lấy bàn tay mềm mại của cô gái, ánh mắt lộ ra sự dịu dàng như nước, đủ để khiến bất cứ người phụ nữ nào đắm chìm trong đó, anh nắm bàn tay cô để lên ngực, cười nói: “Không phải lần đầu tiên gặp, ngay tại sân trượt băng em đã sớm bước vào thế giới của anh, anh tất nhiên bằng lòng hẹn hò với em, Uu Uu thân yêu.”

Trong thế giới chỉ có tiếng Anh này, thay đổi thân phận, anh chỉ muốn gọi cô là Uu Uu, âm điệu quen thuộc mang theo tiếng mẹ đẻ, du dương uyển chuyển, giống như sự rung động cô mang đến.

Nhìn cảnh ngọt ngào của hai người, người trong phòng khám lên lút quan sát đều vỗ tay, Raymon thì đi ra khỏi phòng, hô to với bọn họ: “Mấy đứa ở đây liếc mắt đưa tình cái gì, mau ra ngoài, thật đúng là đám mù mắt tôi, Amy, thuốc nhỏ mắt của tôi đâu?”

Mọi người phát ra tiếng cười to, đều cảm thấy ông chủ mình thật đúng là một ông lão đáng yêu, còn Giản Uu dương dương tự đắc gờ hai bàn tay đan chặt nhau của mình và Cận An lên cho Raymon xem, “Raymon, cháu yêu đây, cho nên cháu muốn xin nghỉ dài hạn, trong thời gian này cháu sẽ không nhận thêm bất kỳ case nào nữa.”

Raymon vung tay lên, không nhịn được cười, “Được, mau đi yêu đương đi!”

Giản Uu và Cận An nhìn nhau cười, rời khỏi phòng khám, bên ngoài gió hơi lớn, anh khoác áo khoác lên cho Giản Uu, nắm chặt tay cô trong bàn tay rộng lớn của mình, vừa ngọt ngào vừa hạnh phúc, tràn đầy tình yêu say đắm.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Có Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Điều khắc và mối quan hệ gia đình

Khí trời ở thành phố C ngày càng âm áp, dù sao cũng đã cuối tháng 3. Cận An nắm tay Giản Ưu bước chậm rãi trên đường, thỉnh thoảng có người nhìn lại, thấy cặp đôi người phương Đông này thật xứng đôi, khuôn mặt người phương Đông luôn để lại ấn tượng sâu đậm trong mắt những người phương Tây, bởi khí chất luôn dễ dàng làm người ta ghi nhớ hơn dáng vẻ bề ngoài.

Tuy chỉ mới xác định quan hệ trai gái, nhưng hai người đã chung sống lâu rồi nên mọi cử động đều ăn ý, thắm đầy ngọt ngào.

“Raymon có nói sẽ tiếp tục trị liệu thế nào không?” Hôm ấy, trước khi gọi điện cô còn do dự, khoảnh khắc điện thoại được kết nối, ngay khi mở miệng, cô đã hoàn toàn hiểu nội tâm của mình, đồng thời vì thế không còn bất cứ chần chờ gì cả, sau cuộc điện thoại ấy, cô không còn là bác sĩ tâm lý của anh, với tư cách một Giản Ưu quen biết Cận An, cùng anh yêu đương.

“Anh chấm dứt trị liệu rồi.” Cận An thấy nét mặt kinh ngạc của cô, cười nắm chặt tay cô tiếp tục đi về phía trước, “Ưu Ưu, anh biết tình huống của mình, bây giờ đã rất tốt. Với lại, những chuyện kia, anh không muốn nói cho Raymon biết, hoặc giả họ còn có ảnh hưởng nho nhỏ với anh, nhưng đã không còn cản trở anh được nữa.”

“VẬY... anh sẽ về nước Z à?”

Cận An nghe ra sự khẩn trương và bất an của cô, thế là ôm lấy cô, “Bây giờ còn chưa phải lúc.”

Nói cách khác sẽ có lúc trở về, đến khi đó, cô nên làm thế nào? Người nhà cô, công việc của cô đều ở nước M, tuy bây giờ sức nặng của Cận An chưa đạt được đến mức cân bằng giống hai người nhà cô, nhưng Giản Ưu biết, người đàn ông này sẽ giống như trước im hơi lặng tiếng xâm nhập vào thế giới của cô, và cuối cùng cô sẽ coi anh là người quan trọng nhất trong đời mình.

“Đến lúc ấy, hãy theo anh về nước Z, hoặc là, anh có thể qua lại hai nước, dần dần phát triển sang nước M.” Cận An có thể bảo rằng chuyển sự nghiệp sang nước M cũng không phải khó khăn, nói sao thì fan hâm mộ ở nước ngoài của anh không nhất định ít hơn fan hâm mộ trong nước, anh ở nước M không phải là không có trụ cột, nói thế nào thì cũng từng là người lên sân khấu ở nước M.

Giản Ưu ôm chặt eo người đàn ông, cảm động khó thể mở miệng, cô rõ ràng cảm thụ được tình cảm của người đàn ông ấy, dù bọn họ chỉ mới bắt đầu yêu đương. Cảm giác được người ta sủng ái hạnh phúc tuyệt vời không thể nói ra, không giống như tình yêu của Raymon và Sulla dành cho cô, đây là khát vọng hạnh phúc của một người phụ nữ, hạnh phúc được một người đàn ông yêu thương.

“Việc này đến lúc đó rồi chúng ta hãy nói.” Giản Ưu âm thầm có quyết định, dù là thế nào, cô cũng sẽ ở bên anh, có lẽ sẽ rất khó khăn, có lẽ sẽ mất đi một vài thứ, nhưng thứ cô có được đủ để bù đắp tất cả.

“Được, chờ đến lúc đó rồi hãy nói.” Anh lại dắt cô đi về phía trước.

Ngoài trời bỗng có cơn mưa, họ đứng lúc đến một cửa hàng nhỏ có phong cách cổ xưa, ông chủ cửa hàng thấy bọn họ liền đẩy cửa cho bọn họ vào tránh mưa, hai người cũng không từ chối, được ông chủ dẫn vào. Đây là một cửa hàng chuyên điêu khắc tượng gỗ, bên trong có vô số tượng gỗ đủ hình dạng màu sắc, có tượng động vật, tượng người, tượng hoa cỏ, đều rất sống động. Lập tức hấp dẫn sự chú ý của Giản Ưu, phụ nữ thường không có sức chống cự với những vật nhỏ bé xinh đẹp, Giản Ưu cũng không ngoại lệ.

Ông chủ thấy cô có hứng thú, vui tươi hơn hẳn giới thiệu cho hai người tác phẩm mới ông ấy đang điêu khắc, một cặp thiên sứ, bây giờ mới chỉ là hình thức ban đầu, mơ hồ có thể thấy hình dáng thiên sứ bụ bẫm, và còn có đôi cánh.

Giản Ưu muốn đi xem xung quanh, Cận An thì ngồi xuống bên cạnh ông chủ, nhìn động tác ông chủ điêu khắc.

Ông chủ đột nhiên quay sang hỏi anh: “Câu Ansel có hứng thú với điêu khắc à?” Nụ cười của ông chủ trước giờ không biến mất, thế nhưng tuyệt không có chút dối trá khách sáo, khiến người ta thoải mái, giống như nụ cười của ông ấy là trời sinh đã vậy.

Cận An gật đầu, “Cháu muốn tặng quà cho một người. Tác phẩm điêu khắc này rất đẹp.” Đây là suy nghĩ khi anh nhìn thấy thiên sứ, hơn thế còn không thể ngừng lại.

“Rất nhiều người tới chỗ tôi đặt làm, muốn tự làm, một bàn tay không đếm xuể, không ngờ cậu Ansel cũng có suy nghĩ này.” Ông chủ mặc dù nói chuyện với Cận An nhưng động tác thì không hề dừng lại, có lẽ chính là quen tay hay việc, có những việc không cần nhìn, cơ thể có thể tìm được vị trí tốt nhất, điêu khắc ra những nét đẹp nhất.

“Học cái này sẽ mất bao lâu ạ?” Cận An bỏ một tay xuống dưới bàn, bắt chước theo động tác của ông chủ. Anh nghĩ có lẽ rất khó, nhưng anh không cầu mong có thể làm được hoàn mỹ cỡ nào, chỉ cần có được hình dáng, hẳn là họ sẽ rất thích?

Động tác của ông chủ dừng lại, nghiêm túc nhìn Cận An, nói: “Câu Ansel, cậu nên biết muốn học được một môn nghệ thuật không phải dễ dàng, trước

kia người muốn tự làm có hai lựa chọn, một là người tự đào gọt, làm ra hình dáng thế nào là chuyện của họ, tôi chỉ cung cấp tài liệu phương tiện, hai là người cùng tôi học kỹ thuật cơ bản, sau đó sẽ bắt tay làm, tôi sẽ hướng dẫn.”

Cận An gật đầu, “Sau rồi thế nào?”

Ông chủ cười có hơi kỳ dị, ông ấy nói: “Lựa chọn đầu tiên thì không có ai chọn, lựa chọn sau thì lại không có ai có thể kiên trì được. Cho nên người có thể lấy đi vật điêu khắc trong cửa hàng tôi cũng chỉ khoảng mười. Cậu Ansel sẽ chọn thế nào?”

Lúc này, Giản Ưu gọi Cận An, anh đứng dậy gật đầu xin lỗi với ông chủ, lại nói: “Ngày mai em sẽ tới thăm thầy.” Ngụ ý chính là muốn học kỹ thuật cơ bản với ông chủ. Ông chủ nghe vậy cũng cười, tiếp tục công việc của mình, còn Cận An thì đi về phía Giản Ưu.

Giản Ưu cầm một tượng gỗ nhỏ trong tay, là một em bé mũm mĩm, cô chỉ vào tượng hỏi Cận An: “Anh xem có giống Terry không này?”

Tượng em bé không mặc quần áo, ngồi trên băng ghế, cầm một mảnh vải, như đang tắm, nét mặt rất thật, khuôn mặt tròn trịa, môi mím lại, ánh mắt yên lặng nhìn xuống tay mình, dường như tỏ vẻ việc tắm rửa phải thật nghiêm túc.

“Ừ, giống thật đấy, nhất là nét mặt này.” Cậu nhóc dạo gần đây không biết vì sao trông mập hơn, thịt trên mặt cũng sắp rơi xuống rồi.

Giản Ưu bị anh chọc cười, “Vậy chúng ta mua về cho nó nhé?” Nhân tiện, còn phải nói cho cậu nhóc biết họ đang hẹn hò, chắc hẳn cậu nhóc sẽ vui vẻ nhảy cẫng lên cho xem? Chỉ cần dựa vào sự yêu thích của cậu với Cận An. Cô còn nhớ ngày trước cậu nhóc thấy có người theo đuôi cô sắc mặt liền xấu đi, thế nào mà lại thích Cận An nhỉ? Còn luôn muốn làm mai mối nữa, chẳng lẽ nguyên nhân là từ nhỏ đã nghe Cận An hát ru?

“Ừ.” Cận An vô điều kiện đáp ứng mọi chuyện cô nói, người đàn ông này khi yêu sẽ muốn đối xử thật tốt với người mình yêu, dùng hết khả năng của mình.

Mưa bên ngoài đã tạnh, hai người ngoài mua tượng em bé ra còn mua mấy thứ nữa, lúc này mới tạm biệt ông chủ về nhà, ban này, Cận An nói muốn dời sang sống cùng cô và Terry, còn Giản Ưu nghe lý do cùng với ánh mắt thâm tình của anh khiến cho không cách nào từ chối được, thế là đồng ý.

Cho nên về chỗ ở của Cận An trước, người đàn ông ấy rất trực tiếp thu dọn toàn bộ đồ đạc lúc mình mang đến, có phải vĩnh viễn sẽ không quay về nơi này nữa không?

Kết quả là, khi Terry trông thấy Cận An kéo theo hành lý đi vào, còn nắm tay của Miêu Miêu nhà cậu, lập tức nhảy cẫng lên, trên mặt như có đóa hoa nở rộ, mặt đỏ hồng, mắt phát sáng, “Chú Ansel, chú cùng sống chung với Miêu Miêu rồi!”

Cận An cười ôm lấy cậu nhóc, “Ừ, chú sẽ sống cùng Ưu Ưu, sau này, sẽ luôn ở cùng hai người.”

Terry hưng phấn bôi nước miếng lên mặt Cận An, “Tuyệt quá, tuyệt quá đi mất! Hôm nay cháu rất vui, cháu muốn hát, cháu muốn nhảy, cháu muốn hét thật to. Chờ đã, chú Ansel, sau này cháu có phải sẽ gọi chú là bố không? Bố Ansel? Hay chỉ bố không?”

Giản Ưu vừa buồn cười vừa tức giận, chọc vào gò má bánh bao của Terry, “Terry, con có thể bớt nghĩ xa xôi thế được không? Mẹ và Ansel chỉ vừa mới hẹn hò, còn chưa kết hôn đâu.”

Terry phụng phịu, nhũn mũi, “Nhưng bố mẹ XXX cũng chưa kết hôn, cậu ấy cũng đã gọi bố với mẹ, còn XXX, XXX...”

Giản Ưu và Cận An liếc nhau, bật cười, “Nhóc con, con muốn gọi thì gọi đi.” Họ bị ngôn luận của cậu khiến cho mất hết sức kháng cự, hơn nữa Cận An cũng bằng lòng, trong lòng anh, từ giây phút Giản Ưu chính thức chấp nhận anh, anh đã đặt hai người trong lòng, trong kế hoạch tương lai của anh, họ sẽ ở bên nhau.

Terry bỗng dịu giọng tựa đầu vai Cận An, nhỏ giọng gọi: “Bố.” Tiếng trẻ con êm ái khiến trái tim Cận An lập tức nhũn ra, anh ôm chặt Terry đáp lại: “Ừ.”

Ai dè tình cảm bộc phát của cậu nhóc cũng chỉ mấy giây, lập tức lại vùng vẩy nhảy xuống, sau đó chạy vòng quanh Cận An và Giản Ưu, miệng hát “la la là la là la” giai điệu gì đó không biết tên, sau cùng ca từ biến thành thực đơn tối nay, gì mà bò bít tết, gì mà nước chanh các loại.

“Tham ăn.” Giản Ưu cười trêu cậu, xoa xoa cái bụng nhỏ của cậu, đi vào bếp xem có đủ nguyên liệu không để chuẩn bị bữa tối, còn Cận An thì bị Terry kéo ra phòng khách, liên tục hát thực đơn.

Ở nước Z, Lâm Trường Ca nhận được điện thoại của Raymon, hỏi hóa đơn chi trả có cần gửi trước cho anh ta không, Lâm Trường Ca kinh hãi, tưởng rằng Cận An có phải xuất hiện tình huống lớn nào không, nhận được tin Cận An cơ bản đã trở lại bình thường, Lâm Trường Ca mừng rỡ, anh ta cũng không nhớ mình đã nói gì với Raymon.

Chỉ biết khi Kiều Tấn Vũ bước vào tìm anh ta, anh ta vẫn còn hốt hoảng, làm hại Kiều Tấn Vũ tưởng là vòng giải trí lại xảy ra chuyện thiếu thân gì, sau đó họ lại phải bận bịu, nghe tiếng Lâm Trường Ca lầm bầm càng lúc càng lớn, sau đó cuối cùng nghe được rõ ràng: “Ansel tốt rồi! Cậu ấy khỏe rồi!”

Kiều Tấn Vũ lập tức nghĩ đến việc trị liệu của Cận An ở nước M, tỏ ra hớn hờ ra mặt, vội vàng xác nhận lại từ Lâm Trường Ca: “Ansel thật sự đã tốt rồi sao? Có phải cậu ấy sẽ trở lại không?” Tuy Cận An mới rời đi hơn ba tháng, nhưng Kiều Tấn Vũ lại cảm thấy như đã cách ba thế kỷ.

Lâm Trường Ca lúc này cũng bình tĩnh lại, “Tấn Vũ, đừng có gấp, tôi tin Ansel sẽ nhanh chóng trở về.” Bấy giờ anh ta tràn đầy lòng tin. Anh ta thật ra

không chút sợ Cận An kiên quyết từ giả vòng giải trí.

Kiều Tấn Vũ cũng nở nụ cười, “Vâng. Đúng rồi, anh Lâm, đây là kế hoạch giai đoạn thứ hai của 'Mười năm', anh xem có gì cần thay đổi không.” Kiều Tấn Vũ vốn là trợ lý dành riêng cho Cận An, Cận An vắng mặt, anh ta không có gì để làm, tự nhiên trở thành đội phó phòng “Mười năm”.

Lâm Trường Ca xem xong, hài lòng gật đầu, “Cứ làm vậy đi.” Anh ta dựa lưng vào ghế, cảm thấy giờ phút này, bầu trời vô cùng rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Có Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Du lịch và quay về

Ở một nơi nào đấy, trời xanh mây trắng, non sơn nước biếc, tâm hồn trở nên khoáng đạt, Cận An Giản Ưu và Terry cùng đi du lịch. Thời gian trôi qua rất mau. Từ lúc Cận An tuyên bố rút khỏi giới âm nhạc đến bây giờ đã hơn nửa năm, mối quan hệ yêu đương của anh và Giản Ưu cũng đã qua ba tháng.

Giản Ưu đứng ngoài bãi cỏ chuẩn bị bữa cơm trưa, Terry và Cận An thì câu cá bên hồ.

“Bố ơi, sao con cứ có cảm giác mấy con cá này ngốc thế nhỉ?” Terry ngồi trên chiếc ghế gấp nhỏ, hai tay chống má, ưu buồn nhìn Cận An, cứ như đang thương tiếc vì sự ngốc nghếch của mấy con cá trong hồ.

Cận An ở với Terry lâu như thế, ít nhiều gì cũng biết cách suy nghĩ của Terry, cho nên anh liền thử thăm dò: “Terry thấy cá không cắn vào mồi câu nên mới nghĩ chúng rất ngốc?”

Terry giơ ngón tay cái, gật đầu: “Bố thật thông minh.” Sau đó cậu lại thờ dãi, lẩm bẩm: “Sao mà cá ngốc thế cơ chứ... rõ là ngốc nghếch.”

Cận An phá lên cười, xoa xoa đầu cậu, anh định giải thích vì cậu chuyển động cần câu nhiều quá nên cá mới không cắn câu, song nghĩ lại, trẻ con ngây ngô cũng không hề gì. Đúng lúc này, anh thấy cần câu của mình có động tĩnh, “Terry, mau lại đây, có cá.”

Terry ngạc nhiên há to miệng, mắt tròn xoe, ném cần câu của mình sang một bên, chạy sang chỗ Cận An, Cận An đưa cần câu cho cậu, sau đó cùng nắm tay cậu kéo cá lên. Terry cực kỳ vui sướng, vội vàng nâng con cá trơn trượt hồ lên với Giản Ưu: “Miêu Miêu, cá! Chúng ta có cá!”

Cận An đưa cái xô nhỏ cho Terry, bảo cậu bỏ cá vào, sau đó đi đưa cho Giản Ưu, thế là thấy được cảnh cậu nhóc mồm mỉm cười cầm cái xô nhỏ chạy đến chỗ mẹ, thỉnh thoảng cái xô nước lại động mạnh, đuôi cá lộ ra ngoài.

Bữa trưa không tính là phong phú, nhưng canh cá tuyệt đối mang đậm hương vị, Terry cầm một bát canh ngồi ngoan ngoãn uống, động tác rất quy củ.

Giản Ưu cắt pizza trứng ra từng miếng nhỏ, ở bên ngoài có thể không làm được bữa tiệc lớn, mấy món ăn đơn giản này thích hợp đi dã ngoại nhất.

Cậu nhóc com nước xong liền mệt, quay về lều đi ngủ, Giản Ưu và Cận An ngồi bên ngoài hưởng thụ không khí ấm áp sau giờ trưa, tay hai người đan chặt vào nhau.

Cận An kéo tay còn lại của cô, ôm lấy nó đặt lên ngực, anh nhìn cô, đầu đầu cũng thấy sự dịu dàng, “Ưu Ưu, anh quyết định về nước.”

Cô dừng lại một lúc, “Khi nào?”

“Tháng Mười Hai, hơn hai tháng nữa.” Trong khoảng thời gian này, anh đã nghĩ rất kỹ, dù là sự níu giữ của fan hâm mộ, hay là những người Lâm Trường Ca, và cả chính âm nhạc anh không dứt bỏ được, anh nên trở về. Cuộc sống ở nước M vừa bình thản vừa hạnh phúc, nhưng anh vẫn có tình yêu với nơi đó, cũng không bỏ những người đang chờ đợi anh. Có lẽ sẽ có một ngày anh sẽ giống như vị phu nhân kính mến kia rồi khỏi hoàn toàn, nhưng bây giờ còn chưa phải lúc.

Giản Ưu dựa vào anh, rút tay ra ôm lấy eo anh, “Em đi cùng anh.”

Cận An nâng gương mặt cô lên, không thấy một chút do dự, khó xử và không vui, mà chỉ có nụ cười dịu dàng và ánh mắt khích lệ, “Ưu Ưu, anh không cần em buông bỏ cuộc sống của mình, anh muốn dời âm nhạc sang nước M. Hơn nữa, một khi anh quay về, các buổi biểu diễn đều không thể thiếu, em cần có cuộc sống và sự nghiệp của mình.”

Giản Ưu buồn cười nhìn anh, khôn ngờ có cô bạn gái có thể quan tâm anh và bằng lòng hi sinh anh lại không hài lòng, muốn cô ích kỷ hơn, chăm sóc đến bản thân mình nhiều hơn? Cô lui ra, kéo cánh tay anh, “Ansel, ai nói khi em ở bên anh không thể làm việc, không thể có cuộc sống của mình?”

Anh không nói, dùng tay còn lại nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô, cảm giác được tình yêu và sự ấm áp cảm động cô mang đến.

“Ansel, kỳ thật trước đó em đã nói với Raymon rồi. Vì vậy ông liền giới thiệu em với một người bạn ở nước Z, phòng khám ông ấy còn có quan hệ hợp tác với công ty giải trí Phi Dương, cố vấn trị liệu tâm lý gì đó. Đến lúc ấy em có thể sẽ tới đó làm, hoặc tự mở một phòng khám tâm lý. Thế nên anh

không cần lo lắng gì cả.” Giản Ưu biết mình thật ra là một người rất không muốn rời xa gia đình, trong lòng cô, Cận An chính là người cô sẽ làm bạn cả đời, đó là lí do mà cô chỉ muốn được ở bên cạnh anh.

“Ưu Ưu... Cảm ơn em” Cận An kéo cô vào lòng, đặt môi hôn lên trán cô, mang theo sự quý trọng cùng yêu thương không gì sánh được.

Giản Ưu cũng ôm chặt anh, nụ cười dịu dàng cảm động lòng người. Có điều cô chưa nói cho anh biết kỳ thật còn một nguyên nhân khác, chính là cô lo lắng khi anh trở lại vòng giải trí, lỡ như có xảy ra chuyện gì kích động dẫn tới tâm trạng tiêu cực của anh, cô hy vọng mình sẽ ở bên cạnh giúp đỡ anh.

“Đã nói với Terry chưa? Nó có bằng lòng theo chúng ta về nước Z không?”

Giản Ưu trêu anh: “Nếu Terry biết bố nó đi mà không dẫn theo nó, kiểu gì cũng sẽ âm ỉ mấy ngày cho coi.” Terry còn thân thiết với anh hơn cả bố con ruột, làm sao có thể không muốn chứ? Tất nhiên không nở ròi khỏi nơi này cũng sẽ có.

Anh cũng bật cười, “Ồ, vậy anh có nên cảm thấy vinh hạnh không nhỉ?” Hai người liền cùng cười.

Thực tế so với lời Giản Ưu nói một chút cũng không kém, sau khi Terry biết liền ôm lấy đùi Cận An, nước mắt lã chã nói: “Bố không được bỏ con và Miêu Miêu lại, con muốn đi theo bố.”

Cận An cảm động vô cùng, và cũng có cả bất đắc dĩ, cậu nhóc không để anh nói cho hết, anh còn có thể làm gì? Thế là ôm lấy Terry, dỗ cậu: “Bố không có bỏ lại hai người, hai mẹ con sẽ đi cùng với bố về nước.” Song, trước khi đi, Cận An nghĩ, có một số việc anh phải hoàn thành xong trong trong hai tháng này mới được.

Cậu nhóc nghe xong liền nín khóc mà cười, ngượng ngùng vui đầu vào cổ Cận An, “Vâng ạ, bố ơi, Terry rất yêu bố và Miêu Miêu, chúng ta sẽ luôn ở bên nhau.”

Cận An mắt nhìn mắt với Giản Ưu đang đứng bên cạnh cười, “Ừ, bố cũng yêu hai người.” Cho nên, chuyện danh chính ngôn thuận rất quan trọng, anh không đợi kịp nữa.

Trở lại thành phố C một ngày, Cận An một mình đến cửa hàng điêu khắc tượng, ông chủ trông thấy anh liền cười đầy ý tứ, “Cuối cùng cũng tới nhận tác phẩm của cậu rồi à?”

Cận An cười cảm ơn ông chủ, dù sao trong hai tháng qua, ông chủ luôn nghiêm túc kiên nhẫn dạy bảo anh, anh có thể nhanh chóng hoàn thành tác phẩm của mình cũng nhờ có sự trợ giúp của ông chủ, hoặc chính bản thân anh cũng có thiên phú, tác phẩm cũng không tệ lắm, đủ để mang ra cho người khác thấy được.

Trước khi Cận An đi, ông chủ đưa cho anh một bọc quà, ông ấy nói: “Tôi có thể đoán được cậu muốn làm gì, chúc cậu thành công, đây là quà cho hai người.”

Cận An vui vẻ nhận lấy, lại nói cảm ơn: “Ông chủ, cảm ơn ông.” Sau đó ôm theo hòm gỗ cao cỡ nửa người rời đi, bên ngoài có một chiếc xe anh cố ý đi mượn.

Ông chủ nhìn theo bóng anh, nụ cười không đổi, cảm thán: “Ansel, chúc cậu cầu hôn thành công.”

Đúng vậy, chuyện mà Cận An muốn hoàn thành trước khi rời khỏi nước M chính là kết hôn với Giản Ưu, tuy thời gian quá ngắn, còn chưa tới một năm, nhưng anh có cảm giác mình muốn người phụ nữ ấy, mỗi khi nghĩ đến, trong đầu đều không cảm được sự vui sướng, muốn có được cô, danh chính ngôn thuận có được cô, và cả cậu nhóc đáng yêu kia.

Chính vào lúc đó, khi trong lòng anh đầy đau đớn, gầy vò, đầu có ngờ sẽ gặp được cô và Terry ở nước M? Càng không nghĩ đến trong thời gian ngắn đã thoát khỏi thế giới u ám, thích người phụ nữ xinh đẹp dịu dàng ấy, đồng thời còn muốn kết hôn sống suốt đời bên cô nữa?

Cận An đã nghĩ rất nhiều cách cầu hôn, nhưng cuối cùng, anh chỉ muốn đem toàn bộ tâm ý của mình bày ra trước mặt cô, thế nên không thuê nhà hàng long trọng, không có những bông hồng khắp trời, cũng không có lời chúc phúc từ khách mời, chỉ có tấm lòng anh chuẩn bị cho cô.

Cận An sắp đặt thật tốt, lúc này đang tỉ mỉ nhấn nhủ Terry: “Nhớ bố đã nói gì chưa nào?”

Terry mặc âu phục, đầu tóc gọn gàng, giờ tay chào theo lễ nghi với Cận An, “Bảo cáo bố, đã nhớ. Phải ở cửa chờ Miêu Miêu về, sau đó đưa Miêu Miêu đến phòng mở quà, thay quần áo cho Miêu Miêu xong thì đưa đến vườn hoa. Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ, bố yên tâm!”

Cận An ngồi xổm xuống hôn Terry một cái, “Vậy mọi việc bố xin nhờ con nhé. Khoảng mười phút nữa là mẹ con về rồi.”

Terry cười hi hi, “Con biết rồi mà bố.” Cậu là trợ lý giúp bố cầu hôn, đừng tưởng trẻ con không biết gì, cậu đã xem rất nhiều tiết mục cầu hôn trên Wein. Có điều, hình như cậu quên không nói cho bố biết, ông có Raymon và bà cô Sulla đều sẽ tới đó hey...

Hơn mười phút sau, Giản Ưu mở cửa, thấy Terry cười say mê đứng chờ, cô sững sốt, “Terry, sao con lại đứng đây? Còn nữa, con mặc âu phục làm gì thế? Lát nữa Ansel sẽ dẫn chúng ta đi ăn cơm Tây à?” Nhà hàng cao cấp ư?

Raymon và Sulla đứng sau Giản Ưu nhìn nhau cười, có cậu nhóc gián điệp Terry này, họ đương nhiên đã sớm biết sắp xảy ra chuyện gì, họ chính là sang đây để xem đấy, nhưng, đồng thời cũng muốn đưa ra lời chúc phúc với đứa cháu gái duy nhất của mình.

Terry ho khụ khụ, khom lưng chìa tay ra: “Quý cô xinh đẹp này, tôi phụng theo lệnh của chủ nhân, đặc biệt đến đây dâng lên món quà.”

Giản Ưu phì cười, chọc vào cái đầu bóng mượt của cậu, “Nói gì thế hả, Ansel đâu rồi?”

Một giây sau Terry trở lại ban đầu, nũng nịu kéo tay của Giản Ưu, “Miêu Miêu, mẹ đi theo con đi! Ông cố với bà cố, Terry có việc cần hoàn thành, lát nữa sẽ nói với hai người.” Sau đó dùng hết sức kéo Giản Ưu lên phòng trên gác.

Raymon và Sulla cười híp mắt, tự đi vào nhà, họ lúc này chưa muốn tặng Ansel sự “kinh hi” đâu, giờ vẫn nên đi theo Ưu Ưu thôi!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Có Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Cầu hôn và kết hôn

Giản Ưu được Terry dẫn về phòng mình, trên giường đặt một chiếc hộp được bao gói tinh xảo, Terry đứng trước giường, cúi người, giống như một vị quân gia xuất sắc, cậu dùng tay ra hiệu: “Quý cô xinh đẹp ơi, đây là món quà mà chủ nhân nhà tôi đã dày công chuẩn bị, xin mời.”

Giản Ưu thấy cậu thích diễn liền cũng theo ý cậu: “Cám ơn.” Sau đó gạt dây cột, chiếc hộp mở ra, là một chiếc váy rất xinh đẹp, cô cầm váy lên, chất liệu tơ tằm với màu cam ấm áp, đơn giản thanh lịch, rất tương xứng với khí chất của Giản Ưu, hơn nữa màu cam có lẽ là Cận An cảm thấy Giản Ưu cũng ấm áp hết như màu sắc này.

Dưới ánh đèn vàng khuôn mặt cô tỏa ra nét dịu dàng xinh đẹp, nụ cười trên môi kia là biết cô rất vừa ý với món quà, hoặc nói là tình yêu say đắm dành cho người đã tặng quà.

Terry ra về người lớn nói: “Quý cô xinh đẹp, xin hãy thay chiếc váy này, tôi sẽ chờ ngoài cửa.” Sau khi cúi chào, cậu cũng ra khỏi phòng Giản Ưu, còn có thể nghe thấy cậu nói nhỏ: “Hi hi, Miêu Miêu quả nhiên rất thích bố.”

Động tác của Giản Ưu rất nhanh, lập tức thay chiếc váy xinh xắn, dáng váy ôm người khiến vóc dáng cô hiện ra không bỏ sót, cô còn cố ý thêm chút trang sức, tóc vén lên, lộ ra chiếc cổ trắng ngần, cô lấy một cái hộp dây chuyền trong ngăn kéo ra, đây là sợi dây chuyền tháng trước Cận An đã tặng cô vào hôm sinh nhật, viên kim cương đơn giản trang nhã xinh đẹp, rất hợp với chiếc váy này.

Cô mở cửa phòng liền thấy Terry, cậu đứng thẳng lưng, bụng hóp lại, mắt nhìn Giản Ưu, “Quý cô xinh đẹp, cô thật quá mỹ lệ, xin cô hãy đi theo tôi.”

Lúc Giản Ưu đi xuống, Raymon và Sulla nhìn qua mà mắt sáng cả lên, cảm thấy cô cháu gái sao lại xinh đẹp như thế, liên tục khen ngợi, sau đó khi Terry dẫn Giản Ưu ra ngoài vườn, họ còn cố ý đi chậm lại phía sau.

Trong vườn, Cận An đã sớm bố trí hoàn tất mọi thứ, không có đồ trang trí tinh xảo, không có muôn vàn ánh đèn, anh chỉ đặt những chiếc đèn lồng xếp cách nhau một mét, đi từ nhà đến chỗ Cận An đứng khoảng mười mét, cộng lại cũng chỉ ba mươi ngọn đèn lồng, tối nay ông trời như cũng quan tâm hơn, gió thổi nhẹ nhàng, không làm tắt những ngọn nến đặt trong đèn.

Giản Ưu bị Terry kéo đến “Lối vào”, cách mười mét nhìn người đàn ông đứng ở bên kia, tỏ ra ngạc nhiên, cũng có cảm động và hạnh phúc. Cô cúi người hôn lên má Terry, “Cám ơn cậu nhé, tiểu quân gia đáng yêu.”

“Đây là trách nhiệm của tôi, thưa quý cô xinh đẹp.” Terry nắm lấy tay Giản Ưu, hôn nhẹ lên lưng bàn tay cô. Động tác này của cậu khiến những người khác đều bật cười, mà trong bầu không khí tươi vui này, tâm tư của họ chú ý nhiều hơn cả là Cận An và Giản Ưu.

Động tác của Cận An nháy mắt kéo Giản Ưu trở lại, anh đi tới phía cô, từng bước một, giống như rất chậm, nhưng lại rất nhanh, anh cầm bó hoa ôm sau lưng ra đưa cho cô. Không phải trăm nghìn đóa, mười một bông hoa hồng, đại biểu sự một lòng một dạ của anh, cùng với hứa hẹn cả cuộc đời.

“Ưu Ưu, em có bằng lòng trao tay mình cho anh không?” Anh mỉm cười mở lòng bàn tay ra, tình cảm nồng nàn hiện cả ra trước mắt. Không phải anh không biết những lời lẽ văn hoa hơn, không phải anh không nghĩ ra những câu khiến người khác xúc động, nhưng nghìn vạn câu nói, cuối cùng mong muốn của anh không phải nắm tay cô đi hết cuộc đời này sao? Vì vậy, anh bỏ đi tất cả những lời thừa thãi, chỉ hỏi cô có bằng lòng trao tay cho anh không.

Làm sao mà cô lại không muốn chứ? Hạt giống rung động từ khi trồng lên, đến giờ đã như một cây mây quấn chặt lấy trái tim cô, được tình cảm tưới tắm ngày càng nhiều khiến cây mây càng khoẻ mạnh bền chắc. Cô gạt đầu, ngậm cười đặt tay mình vào lòng bàn tay anh.

Cận An lập tức nắm chặt tay cô, bước lên một bước, thân hình cao lớn có thể che phủ toàn bộ người cô, anh hơi cúi người, hôn nhẹ lên trán cô. Bốn mắt nhìn nhau toát ra yêu thương khiến cặp vợ chồng già Raymon và Sulla đứng phía sau đều cảm nhận tình yêu ấm áp và quyết liệt khi còn trẻ, Terry thì đơn thuần hơn chỉ tỏ ra vui vẻ, tuy cậu hay tỏ ra người lớn, thế nhưng thực tế cậu vẫn chỉ là một đứa bé ngây thơ đơn thuần.

Cận An lùi lại, dắt tay Giản Ưu đi dọc theo con đường nhỏ đã bố trí, trong bầu trời đêm được chiếu sáng từ những chiếc đèn lồng giấy. Giản Ưu có thể

thấy phía trước là một vật gì đó được vải bố che lại, cô nghi ngờ nhìn về phía Cận An, cảm nhận anh kéo tay cô đặt lên tấm vải, bảo cô nắm lấy một góc, “Một, hai, ba.” Theo tiếng nói của anh, họ cùng kéo tấm vải, lộ ra vật bên trong.

Một bức tượng gỗ, bức tượng cao cỡ nửa người, một thiên sứ xinh đẹp, đôi cánh dịu dàng thu lại sau lưng, khuôn mặt nhu hòa, tuy kỹ thuật điêu khắc không quá thuần thực, trông vẫn còn thô ráp, nhưng không thể ngăn được tấm lòng của người điêu khắc, bởi vì những người ở đây đều nhận ra hình mẫu của thiên sứ xinh đẹp ấy chính là Giản Ưu.

Nhìn theo ánh mắt của bức tượng, có thể thấy được một thiên sứ bé con trong ngực, mái tóc che trên đầu, cơ thể trần trụi, nằm ở vị trí được thiên sứ tóc dài che chở, cho nên Terry tuy nhận ra thiên sứ bé con là mình nhưng cũng không cảm thấy xấu hổ, mà chỉ thấy hết sức hưng phấn.

Cậu nhóc đi đến đứng giữa Cận An và Giản Ưu, nắm lấy tay hai người.

Cận An xoa đầu cậu, sau đó nhìn Raymon và Sulla đi đến, quỳ một gối xuống đối diện Giản Ưu, lấy ra chiếc nhẫn đã chuẩn bị từ lâu, chăm chú nhìn cô, “Ưu Ưu, anh mang theo toàn bộ tấm lòng hỏi đến em, em có bằng lòng gả cho anh không?”

Giản Ưu quay đầu nhìn Raymon và Sulla, ánh mắt dịu dàng, nụ cười yêu thương mang theo sự cổ vũ và chúc phúc của họ.

Giản Ưu vẫn nghĩ như cũ, làm sao cô lại không muốn? Cho nên cô liền đưa tay cho anh, “Em bằng lòng.” Ba từ này đã được vô số cặp tình nhân nói qua, mỗi khi nghe được cô đều cảm thấy hạnh phúc, lúc này được nói ra từ miệng mình, cô càng thấy được ba từ này đại biểu cho điều gì, đó là tình yêu lớn nhất của người phụ nữ với người yêu, bởi vì cô bằng lòng trao tất cả của mình cho anh.

Họ ôm lấy nhau, hôn nhau, chúc mừng, tất cả đều đến một cách tự nhiên, trong buổi tối này, không có gì hạnh phúc và ấm áp hơn.

Ngày Mừng Chín tháng Mười Hai, sau này có lẽ sẽ là ngày khiến cho vô số fan hâm mộ của Ansel rớt nước mắt, tiếc nuối vô cùng mà cũng có vô vàn chúc phúc, bởi vì vào ngày ấy, dưới tình huống họ không biết gì, thần tượng Ansel của họ đã kết hôn.

Hôn lễ mặc dù chỉ chuẩn bị trong hai tháng, nhưng mọi thứ đều hoàn hảo, dựa theo thân phận của Raymon, hôn lễ của cháu gái ông cũng có thể nổi tiếng khắp giới học sĩ, mà thân phận của Cận An còn mang tới vô số sự chú ý, có điều hôm nay, đây chỉ là hôn lễ của Cận An và Giản Ưu, không còn thân phận nào khác của anh.

Hôn lễ được tổ chức ở một giáo đường trong thành phố C, khách mời đều là người nhà bạn bè. Khi Raymon dẫn Giản Ưu đi về phía cha xứ, họ cùng chúc phúc, mỉm cười, sau đó khi hôn lễ hoàn thành họ đều nhiệt liệt vỗ tay, vậy cũng đã thỏa mãn.

Cận An mặc một bộ âu phục màu trắng tinh khiết, mỗi một chi tiết đều được xử lý tỉ mỉ, anh nhìn theo hướng Raymon và Giản Ưu, nhìn người phụ nữ sắp trở thành vợ anh đang tiến về phía anh, những cậu bạn nhỏ của Terry và cậu cầm giỏ hoa đi theo sau, vui tươi hơn hờ tung hoa lên, những cánh hoa bay phấp phới, hôm nay là ngày mà Miêu Miêu nhà cậu lập gia đình!

Cuối cùng, Giản Ưu dừng lại, Raymon cầm bàn tay cô trao cho Cận An, “Ansel, ông giao món quà tốt đẹp nhất cuộc đời vợ chồng ông cho cháu, quá khứ của nó thuộc về ông bà, cháu chưa từng trải qua, nhưng bây giờ và tương lai của nó đều sẽ chia sẻ với cháu, mong cháu hãy quý trọng yêu thương nó, bảo bối của ông.”

“Cháu xin bảo đảm.” Cận An không chút miễn cưỡng, ánh mắt trong suốt, tay khác thì nắm chặt tay Raymon, trong ánh mắt chúc phúc của ông, dặt tay Giản Ưu quay về phía cha xứ.

Nghe cha xứ nói: “Hôm nay chúng ta tập trung tại nơi đây, chúa Trời trên cao và khách mời đang có mặt, là vì hôn lễ thiêng liêng của cô dâu, chú rể Ansel và Katrina. Đây là tài sản vô giá Thượng Đế để lại từ khi tạo ra thế giới. Ansel, con có bằng lòng tiếp nhận Katrina trở thành người vợ hợp pháp của con, chiếu theo đạo luật của Thượng Đế chung sống với cô ấy, cũng hứa hẹn từ nay về sau thủy chung yêu thương, kính trọng, an ủi, trân ái với cô ấy, luôn trung thành với cô ấy, đến chết cũng không thay đổi?”

“Con bằng lòng.”

“Katrina, con có bằng lòng tiếp nhận Ansel trở thành người chồng hợp pháp của con, chiếu theo đạo luật của Thượng Đế chung sống với cậu ấy, cũng hứa hẹn từ nay về sau thủy chung yêu thương, kính trọng, an ủi, trân ái với cậu ấy, luôn trung thành với cậu ấy, đến chết cũng không thay đổi?”

“Con bằng lòng.”

Không có chút do dự và lo lắng, họ tin tưởng đối phương, bởi vì họ có thể cảm nhận được nhịp tim của nhau cùng với hơi thở ấm áp, khiến cả hai đều hiểu rằng - em/anh ở đây, cùng với anh/em.

Terry bê nhẫn đi ra, hai người trao nhẫn, hôn đối phương, hoàn thành nghi lễ thiêng liêng mà cảm động, bắt đầu từ nay về sau, họ sẽ bầu bạn bên nhau, chia sẻ đau khổ nhưng cũng cùng chung vui hạnh phúc, trở thành một cuộc sống hoành tráng.

Terry được Cận An bế lên, cậu hôn bố, hôn mẹ, mắt cười cong cong, nụ cười thỏa mãn sung sướng trên khuôn mặt bánh bao.

Raymon, Sulla và tất cả những người có mặt đều hân hoan vỗ tay chúc mừng.

Tối đó, trang web của Ansel và Wein đột nhiên cùng phát lên một video do Lâm Trường Ca tự thu, buổi hôn lễ thiêng liêng hạnh phúc, tiếp đó khi tất cả fan hâm mộ rung động và thương tâm, đoạn cuối video còn đưa ra thông báo rung động hơn - ngày Hai Mười tháng Mười Hai, Ansel sẽ tổ chức buổi

biểu diễn chia tay tại Đại Công Quán ở Kinh Thành.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Cô Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Điên cuồng và biểu diễn

Máy bay xa dần thành phố ấy, tạm biệt những người thân bạn bè ở thành phố C để bay tới thành phố Z, bắt đầu một cuộc sống mới.

Tay Giản Ưu được Cận An nắm chặt, cô áy náy và cảm động nhìn anh, bình ổn tâm trạng của mình, nở nụ cười với anh, “Em không sao, chỉ là sẽ nhớ Raymon và Sulla thôi, đây là lần đầu tiên em xa ông bà như thế.”

Giản Ưu cũng biết, người đàn ông bên cạnh mới là người bạn đời của cô, trong cuộc sống của chúng ta luôn có vô số những người khách qua đường, bạn bè xa lạ, thân nhân rồi đi... Sự xuất hiện của từng người đều là sự sắp xếp tốt đẹp nhất của ông Trời, kể cả có là nhớ nhung, đau thương... Cuối cùng, quá khứ rồi sẽ qua đi, khi đau thương qua đi hãy nghĩ tới sau này, quan trọng nhất là những người vẫn còn đang ở bên cạnh mình.

Cận An vòng tay ôm cô, dành cho cô sức mạnh mà lúc này anh có thể cho, “Có anh đây rồi.”

“Ừ.” Cô nằm trong lòng anh, ngửi lấy hơi thở ấm áp của anh, tất nhiên có cả cậu nhóc đang ngủ say trong lòng cô. Bấy giờ máy bay cất cánh, cậu nhóc vẫn còn ngái ngủ, lên máy bay cái liền ngủ say, chẳng qua trước khi lên máy bay cũng khóc lóc tạm biệt Raymon và Sulla một hồi.

Ở nước Z, tối ngày Mùng Chín tháng Mười Hai trên trang web Ansel và Wein tiếp nối nhau phát lên đoạn video rút cuộc đã đưa tới bao nhiêu chấn động? Mấy ngày qua dù là trên ti vi, phát thanh, internet, báo chí đều là tin tức liên quan đến buổi biểu diễn chia tay vào ngày Hai Mươi tháng Mười Hai của Cận An.

Đêm hôm đó, trang web của Ansel bất hạnh sao lại bị lượng fan hâm mộ khổng lồ đánh sập, video vừa xuất hiện, lượng người xem tăng vọt, không bao lâu liền vượt qua con số triệu, bây giờ số liệu đã khiến người ta khó mà tin được, rất nhiều người tin rằng, số lượng download và lượng truy cập sẽ đạt tới đỉnh điểm.

Fan hâm mộ sôi nổi chia sẻ đến các diễn đàn lớn, ngoại trừ thảo luận về hôn lễ của thần tượng, nhiều hơn hết là về lần chia tay này, họ vừa đau lòng vừa vui vẻ, đau lòng vì đây là lần chia tay chính thức, vui vẻ vì lại một lần nữa được thấy thần tượng bước lên sân khấu.

Bên trong công ty giải trí Phi Dương, giám đốc phòng kỹ thuật và phòng quan hệ công chúng đứng trước mặt Lâm Trường Ca thiếu chút nữa đã khóc, phòng kỹ thuật thì vì trang web mới sửa xong đã sập, phòng quan hệ công chúng thì bị bên tin tức và fan hâm mộ làm phiền.

Lâm Trường Ca nghe bọn họ kể khổ, an ủi mấy câu rồi bảo bọn họ đi làm việc, hai vị giám đốc không nhận được đề xuất gì từ phía ông chủ, đành cam chịu số phận bận rộn.

Mất Kiều Tấn Vũ nhìn theo hai vị giám đốc rời đi, nhìn sang Lâm Trường Ca nói: “Anh Lâm, lần này có phải Ansel đã tạo ra huyền não quá lớn rồi không? Chẳng lẽ cậu ấy không nghĩ đến sự điên cuồng của fan hâm mộ?”

Anh ta vốn không đồng ý với việc công bố video hôn lễ, fan hâm mộ của Cận An rất có hành vi chết vì trung thành, dù thần tượng có đưa ra quyết định thế nào cũng ủng hộ vô điều kiện, huống hồ fan hâm mộ còn có những nhân tài quản lý rất có lực ảnh hưởng, cho nên fan hâm mộ của Cận An tuy điên cuồng nhưng trước sau vẫn duy trì sự bình tĩnh.

Có điều chuyện thần tượng kết hôn đối với fan hâm mộ còn kinh khủng hơn cả bom nguyên tử. Anh ta lo lắng fan hâm mộ vì vậy làm ra những hành động quá khích, cũng may bây giờ còn chưa nghe được những tin tức tự mình hại mình như tự sát uy hiếp gì đấy, vậy nhưng trái tim Kiều Tấn Vũ vẫn không thể thả lỏng nổi.

Lâm Trường Ca cười trêu anh ta, “Tấn Vũ, cậu khẩn trương quá đấy, thoải mái đi nào. Sự việc điên cuồng hơn còn ở phía sau đấy...”

Khi Cận An nói với anh ta muốn về nước tổ chức buổi biểu diễn chia tay, Lâm Trường Ca mặc dù đau lòng, cảm thấy mất mát, niềm hy vọng vỡ tan, nhưng vẫn ủng hộ quyết định của anh, lại nghe Cận An nói tiếp chuyện sau đây, anh ta liền có ý nghĩ, bởi vậy, video trên trang web chính là mồi đầu cho ý nghĩ của anh ta, mà kết thúc, tuyệt đối sẽ khiến cho fan hâm mộ điên cuồng và kích động.

Kiều Tấn Vũ biết điều Lâm Trường Ca ám chỉ, khẽ rung mình, fan hâm mộ sẽ không kích động đến mức xông lên sân khấu đấy chứ? Ansel sẽ không bị fan hâm mộ vây chặt không thở nổi chứ?

Lâm Trường Ca kinh ngạc nhìn Kiều Tấn Vũ bỗng dưng đứng bật dậy, anh ta nói: “Anh Lâm, em cảm thấy em nên đến phòng bảo vệ nói một chút, bảo bọn họ phải đi những bảo an cao cấp nhất, em lo Ansel sẽ bị fan hâm mộ ăn sạch.”

Lâm Trường Ca bật cười, nhìn Kiều Tấn Vũ vội vàng rời đi, anh ta lẩm bẩm: “Cao cấp nhất? Trước đây Ansel đi biểu diễn không phải cũng có bảo vệ cao cấp nhất à? Lúc này... Chắc cần người cao cấp hơn cả cao cấp nhất mới được...”

Tối ngày Mười Hai tháng Mười Hai, máy bay từ thành phố C nước M bay đến sân bay quốc tế Kinh Thành nước Z, Cận An, Giản Ưu và Terry bước xuống qua đường khách quý, vậy nhưng vẫn không tránh khỏi ánh mắt sắc bén của phóng viên, bị chặn lại ở cửa ra, kết quả, nháy mắt đã bị vây chặt như nê-mô.

Đám phóng viên này cũng rất khổ cực, từ sau khi nhận được tin về buổi biểu diễn chia tay họ đã bị tổng biên tập đẩy ra sân bay, nhà ga, công ty Phi Dương, cấm điểm tại các nơi chờ Cận An xuất hiện, ăn gió nằm xương ba ngày sau, cuối cùng họ đã thấy nhân vật mục tiêu, bây giờ cũng không nhận được mà muốn khóc lớn hét lớn để tỏ rõ sự không dễ dàng và kích động giờ phút này.

Những người xung quanh trông thấy ánh đèn loang loáng, thấy máy quay phim, thấy micro, lập tức biết là có người nổi tiếng! Đến khi nghe mấy tiếng “Ansel”, trong mười người thì có đến năm sáu người là fan hâm mộ của Cận An, dòng người bao quanh càng lớn, có mấy phóng viên còn bị fan hâm mộ chen lấy đẩy ra ngoài.

Cận An che chở Giản Ưu trong lòng, Terry thì được Giản Ưu ôm, cậu nhóc bị dòng người đánh thức, nhưng không thấy sợ hãi, ngược lại còn lấy làm lạ, cặp mắt linh lợi quan sát mọi người.

Kỳ lạ hơn cả là, dù rằng nhiều người vây quanh, nhưng xung quanh ba người Cận An lại tạo thành một không gian nhỏ, không ai đặt chân vào, hành động này chính là một quy định bất thành văn của fan hâm mộ Cận An, dù phần khích khi thấy thần tượng cỡ nào cũng phải tỉnh táo kiềm chế cam đoan cho sự an toàn của thần tượng.

Bởi vì đã từng xảy ra sự việc ngoài ý muốn, có một lần, họ vây chặt Cận An, tất cả mọi người đều muốn tiếp cận Cận An, dẫn đến việc Cận An bị đẩy ngã, sau đó bị giẫm đạp hoặc đè ép, bị thương nhẹ. Fan hâm mộ thiếu chút nữa vì chuyện này khóc cạn nước mắt, sau đó dưới sự vận động của người đứng đầu trong các câu lạc bộ fan hâm mộ lớn, mọi người đều âm thầm chấp nhận quy định bất thành văn kia, trong bất cứ trường hợp nào, cũng phải đảm bảo không gian với bán kính một mét cho thần tượng.

Tràng diện càng ngày càng điên cuồng, cũng may đám người Lâm Trường Ca đã đến, tất cả nhân viên phòng bảo vệ đều được phái đi, đem hết kỹ năng, cuối cùng giải cứu được ba người Cận An, đưa lên một chiếc limousine.

Hôm sau, trên các tờ báo lớn, ti vi, trang web đều đưa tin về sự điên cuồng “bất ngờ” của fan hâm mộ tối qua, để mọi người lại được kiến thức sức ảnh hưởng của Ansel, cho dù đã rời đi một năm, sự nổi tiếng của anh vẫn không hề giảm, ngược lại còn cao hơn.

Bên trong công ty giải trí Phi Dương, các phòng ban đều bận túi bụi chuẩn bị cho buổi biểu diễn, nhân viên chuyên dùng của Cận An cũng phải đẩy nhanh tốc độ công việc. Mấy ngày nay, Giản Ưu và Terry luôn đi theo bên cạnh Cận An, nhìn anh bận rộn, hai người lần đầu tiên có được ấn tượng trực quan nhất về ca sĩ “Ansel”.

Đây đúng là một siêu sao Thiên Vương, là Ansel bình thường hai người không được thấy, anh vẫn mang theo sự dịu dàng thanh khiết, nhưng họ còn cảm thấy trên người anh toát ra rất nhiều hào quang, sự khác biệt với những người khác, chính là phẩm chất riêng của một siêu sao, tin rằng khi bước lên sân khấu, những ánh hào quang đó sẽ càng rực rỡ chói mắt.

Mọi công việc đều được chuẩn bị từ hai tháng trước, họ đều là những người chuyên nghiệp, đã tổ chức vô số buổi biểu diễn cho Cận An, vào giờ phút này, họ dốc hết sự tài hoa và kỹ thuật tốt nhất của mình, chỉ vì tổ chức ra buổi tiệc chia tay hoàn mỹ nhất cho Cận An.

Ngày Hai Mươi tháng Mười Hai, vào ngày này một năm trước, trái bom Cận An chia tay một năm vô thanh vô tức rơi xuống, tạo ra sự bùng nổ với vô số người, họ đau khổ níu kéo cũng không ngăn được bước chân rời đi của anh, hôm nay cũng là chia tay, thế nhưng liệu có mang đến sự đau lòng khổ sở cho họ nữa không?

Tuyệt năm nay ở Kinh Thành đến thật sớm, vậy mà hôm nay lại không có tuyết, bầu trời quang đãng, ánh mặt trời rực rỡ. Buổi biểu diễn chia tay của Cận An ở Đại Công Quán tám giờ mới bắt đầu. Có điều, màn biểu diễn của Ansel trước giờ chưa từng đúng giờ, bởi vì sự điên cuồng của fan hâm mộ, fan hâm mộ không có vẻ đứng bên ngoài không chịu đi, dùng mọi cách để vào được sân khấu bên trong, người trong phòng bảo vệ cảm thấy mỗi lần phụ trách buổi biểu diễn của Cận An là lại như kháng chiến, tình trạng kiệt sức không đủ để nói rõ sự mệt mỏi từ tinh thần đến thân thể của họ.

Chẳng qua lần biểu diễn này lại khiến người trong phòng bảo vệ kinh ngạc, mặc dù người bên ngoài rất nhiều, nhưng họ đều bình tĩnh hòa nhã hơn trước kia, bên trong sân khấu cũng không nghe thấy những tiếng hét chói tai dữ dội.

Nếu hỏi lý do từ một fan hâm mộ, anh ta sẽ trả lời, họ chỉ muốn được gặp thần tượng sớm hơn, họ đã chờ rất lâu rồi.

Ở hậu trường, Cận An đứng thẳng, trước mặt anh có một người phụ nữ đang ngồi xỏ mũi sang lại chi tiết trên bộ trang phục. Người phụ nữ ấy chính là thợ trang điểm riêng của Cận An - Nghiêm Nhược Triều, một cô gái trẻ tuổi nhưng đã nhận được những giải thưởng lớn quốc tế.

Tạo hình khi Cận An và Giản Ưu lúc kết hôn cũng bởi một tay cô ấy mà ra.

Lâm Trường Ca đi qua, cười hỏi: “Đã chuẩn bị xong chưa?” Còn mười phút nữa, buổi biểu diễn chính thức bắt đầu!

Nhân viên trong các phòng ban đều nhao nhao hưởng ứng: “Tất cả đã sắp xếp ổn thoà!”

Đúng tám giờ, ánh đèn chói mắt loé lên, tiếng âm nhạc phát ra, một trăm nghìn fan hâm mộ siết chặt tay, hoặc nắm lấy tay người bên cạnh, cắn môi, mắt chăm chú lên sân khấu, sự điên cuồng và bình tĩnh đi vào trạng thái chờ đợi, buổi biểu diễn chia tay của Ansel bắt đầu.

Khi Cận An mặc âu phục màu trắng đơn giản, ưu nhã chậm rãi xuất hiện giữa sân khấu, hát lên ca khúc kinh điển “Nhớ em” của anh, một trăm nghìn người có mặt không phát ra tiếng vỗ tay, mà là sự nghẹn ngào nước mắt khó kìm nén, họ thả lỏng tay và môi đang cắn chặt, dù có quen biết hay không đều tay trong tay với người bên cạnh, nhẹ nhàng đồng đưa theo giai điệu, dùng hành động quan tâm nhất để chào đón Cận An trở lại sân khấu, cho dù sau giây phút này anh sẽ tuyên bố từ giả.

Hát xong một bài, Cận An nở nụ cười với fan hâm mộ của anh, nụ cười của anh được phát lên màn hình lớn, fan hâm mộ bên dưới đều thấy nhịp tim của mình nháy mắt đã bị nụ cười ấy chế ngự, nụ cười này, là nụ cười đẹp nhất của Ansel, tinh tế và mang theo tình cảm dịu dàng, họ lại yêu Ansel một lần nữa, tình yêu này còn sâu sắc hơn trước đó!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Có Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Chia tay và sống lại

Ánh sáng trên sân khấu dịu đi, viên kim cương đính trên vai áo bộ âu phục của anh phản xạ ánh đèn, giống như khoác lên một tấm lưới màu bạc trên người Cận An, làm nổi bật sự dịu dàng trên gương mặt anh. Anh nhẹ nhàng phát tay với fan hâm mộ, lên tiếng: “Vào ngày này một năm trước, tôi rất xin lỗi, cũng đúng hôm nay của một năm sau, tôi rất cảm ơn, mọi người vẫn có mặt ở đây, ca khúc ‘Nhớ em’ vừa rồi chính là dành tặng cho các bạn.”

Những tiếng thét tiếng la ó tung hô mà fan hâm mộ tích lũy đã lâu cuối cùng bộc phát ra hoàn toàn, gần như muốn rung sập toàn bộ Đại Công Quán.

Cận An yên lặng nhìn họ bình tĩnh lại, những fan hâm mộ đáng yêu rất biết quan tâm, dần dần, những tiếng hét tung hô cao vang tiêu tán, hiện trường quay lại sự yên tĩnh, nhưng không hề có vẻ gượng gạo, ánh mắt họ còn chói hơn cả những ánh đèn sân khấu, khóa chặt con người đứng trên sân khấu khiến họ không cách nào kìm nén tình cảm của mình.

“Vào một năm trước, tôi nhếch nhác rời khỏi sân khấu này, thậm chí, tôi đã nghĩ mình sẽ không quay lại.”

Fan hâm mộ nghe xong, trái tim của cả trăm nghìn người thất lại, cùng hô to: “Không nên --”

“Hôm nay, tôi lại đứng trên sân khấu, không có lý do gì, chỉ vì các bạn, tôi nợ các bạn một lần tạm biệt, đó là lý do mà hôm nay, tôi tổ chức buổi biểu diễn chia tay cho một năm trước. Rất cảm ơn tất cả mọi người đã yêu mến tôi, cho nên, tất cả bài hát trong đêm nay đều hát vì mọi người.”

“Ansel - Ansel - Ansel -” Tiếng tung hô vang trời, đám người Lâm Trường Ca ở phía sau nhìn sự điên cuồng của trăm nghìn fan hâm mộ đều cảm thấy kinh hãi, có cảm giác như màng nhĩ sắp bị tiếng thét này của họ đâm thủng.

Kiều Tấn Vũ hỏi Giản Ưu đứng bên cạnh, “Một Ansel như vậy, em không có ý kiến gì à?”

Giản Ưu thật không ngờ Kiều Tấn Vũ hỏi cô vấn đề như thế, cô nhìn thoáng qua anh ta, rồi chuyển mắt sang Cận An đang toát lên vô vàn ánh sáng trên sân khấu, cô nói: “Là một siêu sao chân chính, nhưng cũng là Ansel em quen thuộc.”

Kiều Tấn Vũ nhìn cô mấy lần, ấn tượng về Giản Ưu càng tốt hơn. Anh ta không ngờ Cận An lại kết hôn sớm thế, trong vòng giải trí, nghệ sĩ đến bốn mươi năm mươi tuổi kết hôn là bình thường, nói sao thì thời điểm hai ba mươi tuổi là tuổi đời thanh xuân nhất của họ, lúc này, hầu như không có một nghệ sĩ nào không lo lắng vì chuyện yêu đương kết hôn mà bị giám sát sự nổi tiếng.

Cận An từ trước đến nay không phải một ngôi sao bình thường, cậu ấy đặc biệt không chỉ ở tài hoa, những việc cậu ấy từng trải, mà hơn hết là ở tính cách của cậu ấy. Từ lúc Cận An bước chân ra diễn anh ta đã ở bên cạnh cậu ấy, tận mắt nhìn thấy cuộc đời nghệ sĩ của cậu ấy, cậu ấy cũng không thích môi trường vòng giải trí như thế, nhưng bắt buộc phải quen, phải thỏa hiệp, nhưng dẫu sao vẫn có một số việc, cậu ấy không cần cố kỵ mà làm, mặc kệ cái giới này có tiếp nhận chuyện đó không, ví dụ như đột nhiên chia tay, hay đột nhiên kết hôn.

Terry đi dạo sau sân khấu quay lại, ôm lấy chân Giản Ưu, hào hứng nói: “Miêu Miêu, rất là nhiều thứ thần kỳ, những cô chú anh chị kia cũng rất thần kỳ, lập tức đã biến thành một người khác! Cô Nhược Triều nhất định là người có phép thuật.”

Giản Ưu ôm lấy cậu nhóc, phát hiện cậu có nhiều thay đổi, mái tóc được tạo thành kiểu hình rất ngẫu, quần áo cũng được đổi, áo khoác da, quần da, nhưng lại hợp với khuôn mặt bánh bao thịt của cậu, nở nụ cười thật tươi, dễ thương khiến người ta yêu thích.

“Ai đã đổi quần áo Terry, lại còn làm tóc nữa thế?” Cô đoán chắc cậu nhóc thấy người ta hóa trang liền đi theo sau, rồi được thợ trang điểm có lòng nào đó chuẩn bị, thỏa mãn cho lòng hiếu kỳ của cậu.

“Là một anh mập.” Terry không nhớ rõ tên của thợ trang điểm ấy, thế nhưng hình thể của anh ta còn rất mới mẻ trong ký ức cậu, cho nên vừa mở miệng đã nói là anh mập, nếu anh mập mà nghe được, không biết nên khóc hay nên giận đây.

Giản Ưu gõ vào đầu cậu, “Lần sau không được quấy rầy công việc của người ta, biết chưa?” Người phía sau bụm như một con quay, còn phải chú ý đến cậu nhóc nữa, thật ngại quá. Cô phải trông chừng cậu, không thể để cậu chạy đi chơi như vừa rồi.

Terry nhủ thầm, tựa đầu lên vai Giản Ưu, “Con biết rồi, lần sau Terry sẽ ngoan. Nhưng ở đây lại không thấy rõ được bố, thật chán quá.”

Điều này chỉ trách cậu nhóc còn nhỏ, chưa cao, ở đây người đến người đi, che chắn cái là cậu không nhìn được gì nữa cả.

Lâm Trường Ca nghe cậu nói thế liền chỉ xuống chỗ ngồi VIP đằng trước, nói với cậu và Giản Ưu: “Katrina, em và Terry xuống đó xem đi, hai vị trí đó vốn dành cho hai người mà.”

Giản Ưu thế mới biết, cô nói cảm ơn với Lâm Trường Ca rồi dắt Terry đi ra sau sân khấu qua cửa hông bên kia, đến chỗ hai ghế VIP.

Kiều Tấn Vũ và Lâm Trường Ca nhìn hai người, chột cùn nở nụ cười.

“Katrina và Ansel rất xứng đôi. Dường như em đã hiểu vì sao Ansel lại chọn cô ấy làm vợ.” Kiều Tấn Vũ nói như vậy, Lâm Trường Ca vỗ vỗ lên vai anh ta, hai người tiếp tục nhìn lên sân khấu.

Đã qua nửa giờ, cũng tức là buổi biểu diễn đã tiến hành được một nửa. Cận An ôm đàn ghi-ta ngồi trên ghế, vừa rồi anh mới hát xong ca khúc cuối cùng để lại cho fan hâm mộ một năm trước - “Trọn đời với ca hát”. Anh cầm lấy micrô, nói với fan hâm mộ: “Hôm nay một năm về trước, tôi hát 'Trọn đời với ca hát', bởi vì rồi đi, hôm nay tôi hát 'Trọn đời với ca hát' là chia tay, cũng là sống lại.”

Anh đặt ghi ta xuống, đi tới phía trước sân khấu, “Khi đó tôi nói, tôi muốn để lại cho mọi người một màn biểu diễn tuyệt vời nhất, cho nên tôi nói mình sẽ đi, đi tìm con người chân chính của bản thân. Hôm nay, tôi đứng ở đây, tôi không dám nói rằng mình đã tìm được, nhưng tôi đã đến công vào rồi, tôi muốn nói cho các bạn biết, Ansel một năm trước đã chia tay, còn Ansel bây giờ, sẽ lại quay về.”

Cả hiện trường trở nên ngưng trệ, đám người Lâm Trường Ca sau sân khấu nhìn nhau, thầm đếm, vừa đếm tới ba liền nghe được tiếng thét như muốn la rách cổ họng, từng tiếng “Ansel” vọng tới trời cao, ngay cả fan hâm mộ bên ngoài cũng có thể nghe thấy.

Bọn họ vốn nghĩ rằng, đây mới là lần chia tay thật sự, thật không ngờ, hóa ra đây là sống lại. Bọn họ không thể nhìn được nữa, đứng lên ôm nhau, la hét, rơi nước mắt, tất cả chỉ vì bày tỏ sự vui mừng lớn nhất của họ. Ansel đã nghe thấy tiếng lòng của họ, anh không đi nữa, anh - đã trở về!

Buổi biểu diễn được tiếp tục, thế nhưng nửa giờ sau đây hoàn toàn không giống Ansel, Ansel sống lại. Fan hâm mộ thậm chí có được sự vui mừng lớn hơn, bởi vì vào lúc cuối cùng, ca khúc cuối cùng, lại là nhạc dance, fan hâm mộ có mặt đều tưởng rằng mình bị huyền thính, bởi vì dòng nhạc bốc lửa kịch tính đâu có thể là Ansel? Đến khi họ thấy Cận An mặc bộ trang phục đen với màu hồng làm chủ, họ đều sắp điên đến nơi, khi họ thấy được Cận An nhảy, họ đã phát điên.

Buổi biểu diễn đúng như Lâm Trường Ca nói, sự điên cuồng còn ở phía sau. Về phần mọi thứ sau khi kết thúc buổi biểu diễn, tạm thời không đề cập tới, bởi vì tất cả mọi người có thể đoán được đây là một tin tức có tính chất bùng nổ - Ansel lại quay về.

Tối hôm buổi biểu diễn kết thúc, Kiều Tấn Vũ lái xe đưa Cận An Giản Ưu và Terry về nhà, trên xe, Terry không có ngủ, cậu hưng phấn kéo tay Cận An kể lể cảm thụ khi được ngồi dưới sân khấu nghe biểu diễn, bày tỏ sự tôn sùng và yêu mến của cậu, cậu nói: “Bố ơi, sau này Terry sẽ là fan hâm mộ trung thành nhất của bố!”

Cận An lại lấy tay che mắt cậu, vòng tay ôm Giản Ưu, dành cho cô một nụ hôn sâu, anh có cảm giác máu trên người đang sôi trào, tim đập như sắp nhảy cả ra ngoài, anh thiên nhiên cuốn lấy môi cô, để cô cảm nhận được sự cuồng nhiệt, chia sẻ niềm vui sướng với anh.

Giản Ưu mơ mơ màng màng, chóng cả mặt mày, đối mặt với Cận An tỏa ra sức quyến rũ nam tính cực hạn, cô mất hết sức chống cự, tựa vào người anh thờ hồng hộc, Terry cũng bỏ tay Cận An ra, thờ phỉ phò nhìn hai vợ chồng, bất mãn nói: “Bố mẹ, đừng tưởng che mắt mà con không biết hai người làm gì! Con nghe thấy hết tiếng hôn rồi đấy!”

Cận An và Giản Ưu còn chưa phản ứng, Kiều Tấn Vũ ngồi phía trước đã cười ra tiếng, anh ta nói: “Terry, việc này cháu biết thôi, nói ra bố mẹ cháu lại chẳng còn mặt mũi đâu nữa. Với lại, như thế chứng minh, cháu sắp sửa có em trai em gái rồi đấy.”

Ánh mắt Terry sáng lên, nói với Kiều Tấn Vũ: “Chú Kiều, có thật không? Cháu sắp có em trai em gái rồi?”

Giản Ưu lúc này đã bình tĩnh, xấu hổ túm quần trong ngực Cận An, nghe tiếng hít thở ầm ập cùng tiếng cười khê của anh, cô cũng bật cười, “Ansel.”

“Ừ?”

“Em yêu anh.” Thích người đàn ông này rất dễ, yêu cũng không khó, với cô, tình yêu quá dễ dàng khiến người ta bị thương, nhưng lại làm người khác say mê, nhưng vì người đàn ông này, cô từ từ đến gần, cuối cùng gặp gỡ hiểu biết nhau.

Anh ôm chặt cô dựa vào mình, trong hơi thở là mùi hương của cô, khiến trái tim anh đang sôi sục không ngừng như thấy được bến đỗ, “Anh cũng yêu em.”

Nhà họ không phải căn nhà trước kia của Cận An, mà là một biệt thự mới mua, ở đây bí mật hơn căn nhà ban đầu của Cận An, xung quanh đều là danh nhân, cho nên phương diện bảo an cũng đứng số một số hai.

Kiều Tấn Vũ thả họ xuống rồi đi, anh ta quay về công ty, bởi vì sau buổi biểu diễn càng có nhiều việc cần xử lý hơn, họ sắp mệt chết rồi.

Cận An ôm Terry vào nhà, Giản Ưu đi bên cạnh anh. Đêm đã rất khuya, Terry phấn khởi xong thì buồn ngủ, cộng với việc cậu thích nhất là ngủ, mới vừa tắm rửa sấy khô đầu tóc đặt lên giường là cậu đã ngủ vùi. Giản Ưu đắp chăn cho Terry rồi về phòng.

Cô mới vào cửa đã bị Cận An bế lên, anh mặc áo choàng tắm, tóc mới khô một nửa, không có nước nhỏ giọt trên phần xương quai xanh nhưng cũng khiến Giản Ưu đỏ mặt tim đập dồn dập, bỗng cảm thấy người đàn ông này thật gọi cảm. Bị anh tháo giày, quần áo, nữ trang, sau đó bị ôm vào phòng tắm, từ trước tới giờ chưa từng nghĩ rằng người đàn ông xuất chúng lịch sự tao nhã lại có thể làm chuyện như vậy khi trở thành vợ chồng.

Tối đó, Giản Ưu như được thêm kiến thức về một mặt khác của người đàn ông, không phải một ngôi sao, không phải một người bạn, mà là một người chồng, hạnh phúc khiến trái tim cô trở nên yếu mềm.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Cô Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Cùng nghề và phỏng vấn

Ngày Hai Mươi Một tháng Mười Hai năm 2011, mọi người lại đón nhận tin tức giải trí ùn ùn kéo đến, hoàn toàn vì một người - Ansel Jin. Tất cả các trang đầu tin tức giải trí đều đưa tin về buổi biểu diễn tối hôm qua, không một ngoại lệ.

Bên trong công ty giải trí Phi Dương, thư ký của Lâm Trường Ca ôm một chồng báo lẫn tạp chí đi vào văn phòng của ông chủ, “Ông chủ, đây là toàn bộ báo tạp chí giải trí hôm nay. Em xem rồi, tất cả đều là tin tức về Ansel.”

Lâm Trường Ca và Kiều Tấn Vũ không bất ngờ, họ đã sớm biết sức hấp dẫn và sức ảnh hưởng của Cận An, điều họ muốn biết bây giờ là các tòa báo đưa tin gì thôi.

Hai người lật mấy cuốn, phần lớn đều xoay quanh chủ đề Cận An “Vương giả trở về”, ngoài cái đó ra thì có ba hoa chích choè miêu tả buổi diễn rầm rộ tối hôm qua, tình cảm mãnh liệt của fan hâm mộ vẫn... vẫn, trọng điểm đưa tin thì chỉ có một phần nhỏ.

Kiều Tấn Vũ cảm hai tờ báo cuộn lại, gõ lên mặt bàn, nụ cười hàm chứa sự châm biếm và chán ghét, anh ta nói: “Lại là bọn họ, như mấy con ruồi nhặng kêu vo ve làm người ta phiền chán, thật hận không thể đập chết.”

Lâm Trường Ca bày đồng báo ra trước mặt chọn lấy mấy tờ, anh ta cười lạnh, “Vòng giải trí có chút tài nguyên, ai cũng muốn cướp, cậu tưởng Ansel rời đi thì người khác sẽ đau lòng buồn bã ấy à? Họ còn vui mừng nữa đấy, sự tồn tại của Ansel ảnh hưởng đến việc lấy xếp hạng, bọn họ hận không thể để Ansel vĩnh viễn không trở lại. Hành động hắt nước bẩn này bọn họ sẽ không nương tay chút nào.”

Kiều Tấn Vũ không phải là không biết, cũng không phải là chưa từng thấy, nhưng thấy rồi thì trong lòng ngực nghẹn lại, anh ta hít thật sâu, chỉ vào một tập báo trước mặt Lâm Trường Ca, “Báo giải trí Kinh Nhất, lệ thuộc vào tập đoàn Trường Hằng, dưới đó có công ty giải trí Trường Hằng, liên tục giành sân khấu với chúng ta.”

“Công ty Trường Hằng, hừ, nếu không phải có tập đoàn Trường Hằng chống lưng, sớm đã bị chúng ta nuốt rồi.” Công ty giải trí Trường Hằng cũng coi là công ty có uy tín lâu năm, công ty Phi Dương thành lập mới hơn mười năm, vì có Cận An và mấy người khác bước lên thẳng trở thành ngôi sao nổi tiếng khiến công ty đứng đầu về các công ty giải trí trong nước, có điều về phương diện khác, ví dụ như tài chính, Phi Dương không sánh bằng công ty có tập đoàn ủng hộ sau lưng như Trường Hằng.

Kiều Tấn Vũ bóp lông mày, “Bát nước bẩn lần này của họ thật đúng là không tiếc chút nào. Từng câu chữ đều nói lên một ý, không phải muốn nói Ansel quay về để vớt vãng sao, cũng không biết bọn họ từ đâu biết được thời gian trước Ansel ở nước M, lấy lý do Ansel phát triển ở nước M không sườn sẽ phải thăm hại quay về nước, còn nói rút khỏi giới âm nhạc chỉ là tuyên bố dối trá.”

Ngón tay Lâm Trường Ca di chuyển trên dòng chữ ở mặt Báo giải trí Kinh Nhất, một lúc sau anh ta giờ tay lên, ngón tay đã đen lại, “Liên lạc với bên báo Ngôi Sao Giải Trí, nói với họ Ansel chấp nhận phỏng vấn.”

Kiều Tấn Vũ há miệng, lát sau mới nói ra được: “Anh Lâm, Ansel...” Họ tự ra quyết định có nắm chắc Ansel sẽ đồng ý chứ? Trừ hai năm đầu, vì công ty phát triển, khuếch trương bản thân Ansel, khi đó họ phải lựa ý hòa theo truyền thông làm tiết mục phỏng vấn, sau đấy, Ansel từ đi diễn, ký tên, gặp mặt fan hâm mộ ra thì không chấp nhận thực hiện chương trình phỏng vấn nào, thậm chí có lúc còn từ chối làm tuyên truyền.

Lâm Trường Ca đứng dậy vỗ vỗ vai anh ta, “Không sao, Ansel sẽ đồng ý.” Ban đầu, anh ta đã nói với Cận An, nếu đã quay về, không bằng mở một buổi họp báo, giải thích một chút, thuận tiện nói ra dự định sau này, nhưng mà Cận An nói với anh ta, họp báo rất loạn, chuẩn bị thực hiện một cuộc phỏng vấn.

Kiều Tấn Vũ nghe Lâm Trường Ca nói vậy cũng yên lòng, anh ta đứng lên nhanh chóng liên hệ với báo Ngôi Sao Giải Trí và Cận An.

Cận An vừa đi ra từ phòng tập, quần áo ướt đẫm, cầm khăn lông lau mồ hôi, đáng người anh không thuộc loại to con, nhưng rất đều đặn mạnh mẽ,

đường cong ưu mỹ, không phải kiểu vạm vỡ, nhưng tràn ngập sức hấp dẫn nam tính. Huống hồ là một ca sĩ, yêu cầu với thể lực rất cao.

Terry đang học tập theo ngôn ngữ nước Z, tuy cậu nói rất trôi chảy, nhưng sống ở nước Z, đọc viết dịch đều phải tốt, cho nên Cận An và Giản Ưu thỉnh thoảng sẽ đảm đương chức giáo viên tạm thời cho cậu, ngày thường thì đưa cậu đi học ngoại ngữ.

Hôm nay là cuối tuần, Terry ở nhà, vừa tỉnh ngủ xong mơ màng làm vệ sinh cá nhân, để nguyên đầu xù đi ra ngoài, sau khi thấy bố liền lao đến, rồi lập tức nhảy ra, nhú mồm tỏ vẻ chê bai: “Bố, bố khó ngủ quá, bố mau đi tắm đi.”

Cận An giả vờ tức giận, cố ý kẹp cậu dưới nách, “Dám chê bố hả? Phạt con đi cọ lưng cho bố.” Hai người liền vào phòng của Cận An, Giản Ưu đang ở trong bếp chuẩn bị bữa sáng, nghe tiếng nói chuyện thì nhìn lên xem nhưng chỉ thấy bóng lưng hai người.

Đến khi Cận An và Terry ra phòng khách, trên bàn đã bày ra bữa sáng, có điều Giản Ưu của hai người đang nghe điện thoại.

“... Đúng vậy, hôm nay tôi rảnh, ba giờ chiều phải không? Được, tôi sẽ đến đúng giờ.” Cô đặt điện thoại xuống, phát hiện hai bố con đang nhìn mình, phì cười, “Nhìn gì thế, mau ăn sáng đi.”

Terry làm nũng, nhân tiện mách lẻo: “Miêu Miêu, mùi khó ngủ của bố làm con choáng váng, còn sử dụng lao động trẻ em phi pháp nữa.” Trong mắt như có hai giọt bong bóng, làm bộ đáng thương.

Giản Ưu ôm cậu ngồi lên gối, “Ồ, lao động trẻ em phi pháp? Vậy Terry nói với mẹ xem, con kiếm được bao nhiêu tiền?”

Terry đĩnh trệ, miệng mở ra, nhìn Giản Ưu, lại nhìn Cận An, bất chợt nhào vào ngực Giản Ưu, giả vờ khóc lóc, “Ông Trời ơi, con thật quá đáng thương, làm lao động trẻ em lại còn không lấy được một xu nào.”

Cận An và Giản Ưu đều cười ra tiếng, náo loạn một lúc, Cận An nói: “Xem ra Terry thật sự đau lòng nhỉ, vậy bố sẽ bù đắp cho con một nguyện vọng, con muốn gì?”

Terry nghe xong, lập tức cười tươi như hoa, cậu nhảy xuống lao vào lòng Cận An, cọ cọ chỗ này, cọ cọ chỗ kia, “Bố ơi, con muốn xem bố làm việc, giống như buổi biểu diễn tối qua ấy.” Cậu cảm thấy rất hứng thú với mấy vật thần kỳ gì đó kia.

Cận An đáp ứng vô điều kiện: “Được thôi.” Dù sao trong công ty ai cũng biết Terry là con anh, còn về công chúng và truyền thông, anh không muốn ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của Terry, có lẽ nên ngăn cản một chút?

Giản Ưu á náy nhìn hai người: “Chiều nay em phải đi gặp người bạn của Raymon, cần sắp xếp công việc, cho nên không thể đưa Terry đi được.”

Cận An nắm lấy tay cô: “Không sao, để anh đưa nó đi, chiều nay anh chỉ có một cuộc phỏng vấn, không bận gì khác.”

Thế là buổi chiều, Cận An đưa Giản Ưu đến một phòng khám trong thành phố rồi mới đi vòng đến công ty giải trí Phi Dương, anh cẩn thận đỗ xe dưới hầm rồi đi thang máy trực tiếp lên văn phòng, có điều vẫn bị các phóng viên thần thông quảng đại phát hiện, chụp lại hình ảnh và Terry, giờ tạm thời không đề cập tới.

Buổi phỏng vấn với báo Ngôi Sao Giải Trí được tiến hành trong phòng tiếp khách của Phi Dương, người bên họ đã tới, ngồi trong phòng chờ Cận An. Danh tiếng của báo Ngôi Sao Giải Trí trong giới không tồi, đều có chút quan hệ với các công ty giải trí lớn, cho nên dù họ không cố sức đầu cơ cũng có tin tức lớn có thể đưa ra.

Những ngôi sao bình thường nếu muốn có phỏng vấn, đa số sẽ tìm đến báo Ngôi Sao, bởi vì dù vấn đề họ nói đến có mang tính bùng nổ nhưng vẫn dừng tại điểm mấu chốt, sẽ không cái biên vô căn cứ mà đưa ra tin tức tương đối khách quan công chính.

Phía báo Ngôi Sao hiển nhiên rất coi trọng lần phỏng vấn này, bởi vì người họ phải đi chính là nhân vật có tiếng Cô Ninh, khi cô ấy thấy Cận An liền đứng dậy chào đón, rất nhiệt tình đưa tay ra bắt, lúc ngồi xuống liền nói: “Thật vinh hạnh, Ansel, tôi chính là một fan hâm mộ của anh đấy. Trước xin tự giới thiệu, tôi là Cô Ninh đến từ báo Ngôi Sao Giải Trí.”

Cận An cũng cười: “Đây cũng là vinh hạnh của tôi. Tôi là Ansel.” Anh nhìn ra được, Cô Ninh dường như có chút bất ngờ và ngạc nhiên, thế là hỏi: “Sao cô lại nhìn tôi như thế?”

Cô Ninh cười xấu hổ, đôi má ửng hồng, cô ấy nói: “Tòa soạn của chúng tôi chín năm qua không biết đã hẹn phỏng vấn với anh bao nhiêu lần, đáng tiếc luôn bị từ chối, lần này bỗng nhiên nhận được sự chủ động từ phía các anh, thật sự chúng tôi rất kinh ngạc.”

Cô Ninh lại nói đùa: “Ansel, anh nhất định không biết, kỳ báo phỏng vấn anh hai năm đầu hiện giờ đã lên giá rất cao, có mấy tòa soạn còn vì thế mà trở nên ngao mạn, hay bắt chúng tôi phải hâm mộ, nhưng sau hôm nay, chúng tôi cũng có cái để người khác phải hâm mộ rồi.”

Cận An không coi những lời này của Cô Ninh là thật, địa vị của báo Ngôi Sao Giải Trí anh cũng rõ, cho nên có nói thì cũng chỉ nghe qua thôi, mình hòa theo lại làm người ta tức cười. Tuy rằng, trên thực tế, lần phỏng vấn này của anh quả thật sẽ khiến báo Ngôi Sao kiếm được một khoản.

Cô Ninh cũng không nói những lời vô ích, cười hỏi: “Chúng ta bắt đầu được chứ?” Thấy Cận An gật đầu, cô ấy liền hỏi: “Ansel, buổi biểu diễn tối qua rất thành công, tôi cực kỳ may mắn có thể được ở hiện trường, anh có thể nói một chút xem tại sao lại muốn tổ chức buổi diễn này không?”

Cô Ninh cười vô cùng hài lòng, cô ấy thu dọn xong máy ghi âm và máy tính xách tay, lại bắt tay tạm biệt Cận An, sau cùng còn nhận được một vật kỷ

niệm “Mười năm” do Lâm Trường Ca đưa tới, trên đó có chữ ký của Cận An.

Buổi tối hôm đó, Cô Ninh khóa cửa ở trong phòng, phát lại phần ghi âm phỏng vấn hôm nay, từ trong máy phát ra tiếng nói của mình và giọng nói trầm ấm kia, không có chút nào là làm bộ, khiến người ta nghe được cảm thấy tao nhã, tự nhiên thư thái.

Cô Ninh đặt tay lên bàn phím, yên lặng lắng nghe từng lời như tiếng ca, bắt đầu gõ từng chữ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Cô Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Tạp chí và đưa ra ánh sáng

Các sạp báo lớn gần như đầy ắp người, ông chủ sạp dù mệt nhưng vẫn duy trì nụ cười thấy rằng không thấy mắt, chồng báo Ngôi sao giải trí vừa đặt lên thoáng cái đã hết, về sau, ông chủ cũng phải hét lên: “Báo Ngôi sao giải trí đã bán hết, không còn nữa rồi!”

Từ trước đến nay không ai có thể phủ nhận sức hấp dẫn của Ansel, chỉ cần có anh, ở giới âm nhạc hay trong vòng giải trí, anh là ngôi sao được chú ý nhất.

Người mua được báo Ngôi Sao Giải Trí không hẹn mà cùng quay mặt trang bìa ra xem. Nhân vật chính không thể nghi ngờ chính là Cận An, anh đang ngồi trong một căn phòng khách, dựa vào ghế sofa, tư thế thoải mái quay về phía nhiếp ảnh gia, nụ cười hời hợt, nhưng góc chụp của nhiếp ảnh gia rất tuyệt vời, ánh nắng chiếu rọi xuống anh toát ra cái gì đó ấm áp tâm can.

Phụ nữ dù ở độ tuổi nào khi được thấy người trên trang bìa đều nhao nhao bày tỏ, Ansel như vậy ngoại trừ dùng cụm từ mặt như tranh vẽ để hình dung ra thì không còn từ nào khác.

Lật tới chuyên mục ngôi sao, dòng chữ in bên trên được viết một cách phóng khoáng - đây là Ansel, độc nhất vô nhị.

Cô Ninh viết thế này: Nói chuyện phiếm với Ansel giống như nói chuyện với một người bạn, yên lòng buông lỏng. A Ninh ngồi chờ Ansel trong phòng khách, có cảm giác khẩn trương và hưng phấn lâu rồi chưa từng xuất hiện. Ansel đẩy cửa vào như một luồng ánh sáng chói tới, phong thái tao nhã, có người từng nói, có thể dùng từ quý tộc để hình dung anh, thanh lịch, tinh tế tỉ mỉ, nho nhã lễ độ.

Thái độ của Ansel vô cùng thân thiện, trước lúc đó, A Ninh có suy nghĩ không biết người chín năm không muốn tiếp nhận cuộc phỏng vấn nào sẽ ra sao, liệu có khó thân cận hay không? Hoặc quá thanh cao hay không? Nhưng những điều đó không xuất hiện trên người Ansel, anh ấy khiến chúng tôi rất thoải mái, giống như cảnh trong mơ, những cánh hoa phấp phới, trà xanh thơm mát, rồi chúng tôi bắt đầu phỏng vấn. Ánh mắt Ansel thân thiện mà chân thành, anh ấy rất nghiêm túc lắng nghe A Ninh đặt câu hỏi, suy nghĩ một lúc rồi mới chăm chú trả lời.

[Ninh]: Tháng Mười Hai năm ngoái, anh nói “Tôi muốn để lại điều tuyệt vời nhất cho các bạn, còn bây giờ, tôi cảm thấy tôi cần phải đi, đi tìm con người của tôi” nên tạm thời rút khỏi vòng giải trí, vậy đâu mới thật sự là anh?

[Ansel]: Từ khi mười tám tuổi cho đến hai mươi tám tuổi, mười năm sống trong vòng giải trí, hoặc do trưởng thành, chỉ một thoáng cũng cảm thấy tình người quá lạnh nhạt. Vòng giải trí giống như một thành phố phồn hoa được đóng gói nặng nề, ồn ã náo nhiệt nhưng cũng trống vắng hiu quạnh. Tôi thấy mình đã quá mệt mỏi, suy nghĩ mình đã làm được gì, Ansel như vậy có đáng để được nhiều người yêu mến, tôi rất hoài nghi.

(Khi Ansel nói đến đây, A Ninh thấy trái tim như đang thắt lại, thật sự thương tiếc cho người đàn ông trước mặt. Cùng là người trong vòng giải trí, A Ninh cho rằng mình đã ở sát biên giới để mà trầm tĩnh nhìn những người lưu luyến cả đời với nơi ấy, hoặc chán nản, không ai hỏi đến, hoặc một bước lên mây. Song A Ninh cũng tin rằng, người đàn ông hiền hòa trước mặt dù cho từng có được sự thịnh vượng và thể lương, thì cũng vẫn như gió xuân ấm áp.)

[Ninh]: Vậy nên khi đó anh thấy mình mất phương hướng? Mê man? Còn hiện tại anh đã tìm được con người mình chưa?

[Ansel]: Có lẽ là rồi. Tôi mất một năm, bỏ lại tất cả gánh nặng, ban đầu, tôi không muốn ra ngoài, cả ngày nhốt mình trong phòng, đôi lúc dờ dẩn hết một ngày. Sau đó, tôi có cơ hội phát hiện ra tình trạng của bản thân, bắt đầu tự xem xét, âm nhạc có ý nghĩa thế nào với tôi, có ý nghĩa thế nào với Ansel, có ý nghĩa thế nào với fan hâm mộ. Hiện tại, tôi không dám nói mình đã tìm được con người chân chính của bản thân, nhưng tôi nghĩ, tôi đã phát hiện được một con đường, đồng thời bằng lòng đi tiếp con đường ấy.

[Ninh]: Ý là, phong cách âm nhạc của anh cũng sẽ thay đổi sao? Tôi biết tiết mục cuối cùng trong buổi biểu diễn của anh là nhạc dance, bây giờ rất nhiều bình luận liên quan đến phần diễn đó có thể tổng kết lại là “Ansel cũng thật hấp dẫn”, sau này anh còn có những phần diễn như thế nữa không?

[Ansel]: (cười) Đúng vậy, tôi từng không thích biểu diễn nhạc dance, mọi người có lẽ cũng phát hiện, hai năm đầu trừ lần sắp xếp của công ty ra, các ca khúc của tôi đều là nhạc trữ tình.

[Ninh]: Anh có thể tiết lộ một chút trong một năm bất vô âm tính, đã xảy ra những chuyện gì khiến anh thay đổi không?

[Ansel]: Cũng không có sự thay đổi gì đặc biệt, chỉ là tôi cho rằng, dùng màn biểu diễn vũ đạo sẽ càng có thể diễn đạt thông tin ẩn giấu, càng sôi động

hơn, càng có thêm sức sống hơn. Một năm nay, tôi một mực ở nước M, ở nước ngoài, không có nhiều người để ý tới tôi, tôi có thể thoải mái hơn, có thể không cần che đậy đi dạo trên phố, không phải chịu ánh đèn flash xuất hiện thỉnh thoảng, tôi không cần giữ hình ảnh ngôi sao, chỉ làm Ansel, cho nên khi nhìn sự vật, cảm nhận sự việc, cuối cùng vẫn có sự thay đổi.

[Ninh]: Đó có thể coi là lý do anh đến nước M nghỉ ngơi thả lỏng không? Trong thời gian đó bỏ đi tất cả công việc, ngay cả việc nhận giải thưởng một trăm ca khúc hay nhất thế giới cũng không tham dự, buổi lễ trao giải đó không phải tổ chức ở nước M à?

[Ansel]: Đúng vậy, tập trung vào việc thoải mái buông thả bản thân.

[Ninh]: Nhưng có người nói, anh chỉ vì việc phát triển ở nước M thất bại nên mới quay về nước vớt vàng.

[Ansel]: Trước đó tôi chưa từng nghĩ tới việc phát triển ra nước ngoài, chẳng qua, trước khi về nước quả thật cũng có suy nghĩ chuyển dân sang nước M, song lại được cản ngăn.

[Ninh]: Là ai đã cản ngăn? Có phải người đại diện của anh?

[Ansel]: Không, là bà xã của tôi.

[Ninh]: (trêu chọc) câu hỏi liên quan đến sự việc có tính chất bùng nổ này tôi tính để sau cùng, nhưng thật không ngờ anh lại nhắc tới rồi, vậy tiếp tục thôi nhì. Hôn lễ của anh đã khiến rất nhiều người bối rối, anh có thể nói một chút về chuyện liên quan đến hôn lễ không? Tại sao lại kết hôn nhanh chóng như thế?

[Ansel]: Cũng không có gì, tôi đã hai mươi chín tuổi, việc kết hôn hẳn cũng không phải quá đột ngột chứ?

[Ninh]: Nhưng giờ có thần tượng nào đang còn “ở tuổi xuân” kết hôn? (Trên thực tế, việc kết hôn của ngôi sao trong vòng giải trí khá là... A Ninh có cảm giác nụ cười của mình lúc đó nhất định rất xấu.)

[Ansel]: Với tôi, quan trọng nhất là tìm được người ấy, tôi và bà xã cùng mong muốn được bên nhau, cho nên cầu hôn rồi kết hôn đến rất tự nhiên.

(A Ninh thấy rằng nụ cười của Ansel ngay lúc đó sẽ làm cho bất kỳ cô gái nào động tâm, A Ninh có thể cảm nhận được rõ ràng tình yêu say đắm của anh ấy với bà xã, đó là sự yêu thương dịu dàng hoàn toàn khác. Nhưng có vẻ Ansel không quá hy vọng sẽ đưa gia đình ra trước công chúng, cho nên chỉ trả lời ngắn gọn câu hỏi này.)

... Lời cuối: Hai giờ phỏng vấn nhanh chóng kết thúc. Một năm không gặp, thế nhưng Ansel vẫn là anh, A Ninh chợt nhớ tới Ansel mười một năm trước, một người thiếu niên khí phách, tỏa sáng như mặt trời ban trưa, tất nhiên, thời điểm đó anh ấy đã mơ hồ có được sự nho nhã của hôm nay. Nhưng Ansel mười một năm sau, Ansel ở độ tuổi tươi đẹp này, đã trải qua buồn vui trong cuộc đời, mang theo sự lắng đọng của thời gian, có một không hai.

Ansel là một người như thế nào? A Ninh không thể nói được rõ ràng, có lẽ ấn tượng về Ansel trong mỗi chúng ta lại khác nhau, nhưng, đây là Ansel.

Mười năm trước, anh gần như chiếm cứ giới âm nhạc, ra đĩa, tổ chức biểu diễn, hầu như khắp hang cùng ngõ hẻm đều có thể nghe thấy giọng hát của anh. Một năm nay, anh bắt chợt mai danh ẩn tích, vào thời điểm chói lọi như mặt trời ban trưa lặng lẽ lui ra, hoặc giả đó là sự lắng đọng kết tủa, hoặc là những gì khác. Còn bây giờ, nụ cười thân thiện trên môi anh, đôi mắt trong suốt, ấm áp như mặt trời, A Ninh rất mong chờ vào Ansel của sau này.

Sắc mặt Lâm Trường Ca tối đen, anh ta để ông nghe xuống, cùm cụp, ngăn cách tiếng cười đắc chí kia,, trên bàn anh ta vẫn mở đoạn phỏng vấn trên tờ báo Ngôi Sao Giải Trí.

“Báo giải trí Kinh Nhất -” Lâm Trường Ca nghiêng răng nghiêng lợi. Song anh ta vẫn tỉnh táo gọi điện cho Cận An.

Đầu kia, Cận An mặt không thay đổi bỏ máy điện thoại nhà xuống, động tác trên tay rất êm ái vỗ đầu Terry, Terry đang nằm ngủ say sưa trên chân anh, vì mặt bị đè nên cái mũi hơi chu lên, tiếng ngáy khe khẽ vang lên rõ ràng trong căn phòng yên ắng.

Giản Ưu vốn đang tựa vào bên cạnh anh, đọc bài phỏng vấn của báo Ngôi Sao Giải Trí, cảm nhận được sự khác thường liền ngẩng lên nhìn anh, “Ansel, làm sao vậy?”

“Khi Terry đang đi cùng anh thì bị chụp lại, là do tòa soạn báo của công ty đối thủ.” Anh thật sự không muốn bộc lộ vợ con trước mặt công chúng, anh lo điều đó sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của họ, ra vào đều phải cải trang, Terry không thể giống như một đứa trẻ bình thường, đi học ra ngoài đều sẽ bị người ta lén theo dõi chụp hình.

Giản Ưu im lặng, sau đó ngồi thu chân trên ghế, ôm lấy Cận An, nhẹ nhàng nói: “Vây tám hình đã được đăng chưa? Hay họ còn muốn yêu cầu gì?”

“20% cổ phần của công ty Phi Dương, hoặc anh phải rời bỏ Phi Dương sang công ty giải trí Trường Hằng.” Giọng Cận An lạnh lẽo xen lẫn tức giận, công ty Trường Hằng đúng là đưa ra ý kiến thật hay!

“Vây cứ để họ đăng đi. Em tin Terry sẽ hiểu, với lại, anh đừng xem thường nó.” Sau khi họ chung sống, Giản Ưu đã từng nghĩ tới việc mình và Terry sẽ bị phóng viên đưa ra ánh sáng, cô cũng đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng không ngờ nó đến nhanh vậy thôi.

Cận An cầm tay cô, trong mắt mang theo yêu thương và áy náy: “Ưu Ưu, xin lỗi em.” Anh cho rằng anh có thể bảo vệ được cuộc sống riêng của họ, không ngờ vẫn không đánh lại nổi đám phóng viên chỗ nào cũng nhúng tay vào đó.

Giản Ưu lắc đầu, tựa vào anh, “Không sao cả, nếu em đã gả cho anh, sẽ không chỉ chia sẻ vinh quang của anh, mà sẽ cùng anh gánh vác tất cả, với tư cách một người vợ của siêu sao Thiên vương, em có tâm lý để bị đưa ra trước công chúng.”

Cận An còn có thể như thế nào đây, chỉ biết đối xử tốt hơn nữa với vợ, cả đời đều như vậy, có người bên anh từ lúc mở màn đến khi chào cảm ơn, không nói đến tiếng vỗ tay ca ngợi, không nói đến những lời phản đối nức nở, anh cũng hiểu rằng phải làm việc thiện mấy đời mới có thể giành được hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Có Có Bệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Vợ và con trai

Bên trong công ty giải trí Trường Hằng, lão tổng Trương Khởi Hạc mặt mày tươi vui được người ta ngầm mệnh danh là hồ ly mặt cười. Người đàn ông trung niên tướng tá tròn trịa ngồi trên ghế da hạng sang, ngón tay phỉ non vuốt lên tấm hình, cười đến mức làm người ta sồn da gà. Ông ta nhìn người đàn ông gầy gò trước mặt, “Làm tốt lắm.”

Gã ta rất bình thường, là loại người nhìn qua đã quên ngay, cũng thuộc dạng rất thích hợp để làm một con chó, gầy còi, lộ ra vẻ hèn mọn, “Đều do lão tổng đã dạy bảo tốt.” Gã có phần yếu đuối, dù được lão tổng công ty gọi đến nói chuyện, gã cũng sợ.

“Nói với tổng biên tập của các anh, tấm hình này phải đăng lên đầu trang, về phần ghi thế nào, các anh biết rồi đấy.” Trương Khởi Hạc buông tay, tấm hình rơi nhẹ xuống đất, ông ta cười híp mắt giẫm đạp, nghiền nát nó.

Gã đàn ông cúi gập đầu, “Vâng vâng, lão tổng đã dặn, chúng tôi nhất định làm việc ổn thỏa.” Tuy nhiên trong đầu gã lại có nghi vấn nhiều hơn. Vừa rồi gã nghe lão tổng gọi điện đưa ra điều kiện với Phi Dương, chẳng lẽ không có thương lượng? Việc này cũng chẳng đến gã quan tâm, gã chỉ cần làm tốt công việc lão tổng dặn, bằng không, sa thải chính là kết cục của gã.

Trương Khởi Hạc nhìn gã đi, nụ cười trở nên lạnh lẽo. Nói điều kiện? Ông ta gọi điện chẳng qua là khách bác Phi Dương, điều kiện ông ta đưa ra làm sao Phi Dương có thể chấp nhận? Ông ta có ý đòi hỏi nhiều chính là để bới lông tìm vết! Phi Dương cản trở con đường của Trường Hằng, vì vậy đừng trách ông ta hạ thủ không lưu tình, huống hồ hai bên cũng không có giao tình gì đáng nói.

Cận An có được sự thông cảm từ Giản Ưu, sau khi cũng nói chuyện một phen với Terry, anh đến Phi Dương gặp mặt Lâm Trường Ca.

“Anh Lâm, em nghĩ xong rồi, công khai thân phận của Terry và Ưu Ưu, nói thế nào chuyện em ở nước M không phải bí mật, người có tâm rất dễ điều tra ra. Hơn nữa, đây cũng không phải tai tiếng gì cả, Terry và Ưu Ưu là vợ con em, họ mới là những người quan trọng nhất với em.”

Lâm Trường Ca gật đầu, “Ansel, anh hiểu. Mà cậu xem có nên công bố chuyện cậu đến nước M để trị liệu tâm lý luôn không? Thân phận của Katrina được đưa ra ánh sáng, anh nghĩ bệnh tình của cậu dù họ không điều tra ra được thì cũng sẽ viết bậy viết bạ ra thôi.”

Cận An cúi đầu suy nghĩ, đến khi ngẩng lên ánh mắt toát ra vẻ kiên định, “Cứ làm vậy đi. Em nhớ tối nay là lễ trao giải thưởng Từ Kim, bên tổ chức hình như có mời em làm khách mời trao giải thì phải?”

Lâm Trường Ca suy nghĩ một chút gật đầu, “Không phải cậu đã từ chối rồi sao?” Thoát cái, anh ta như đã biết Cận An muốn làm gì, “Chẳng lẽ cậu muốn mượn lễ trao giải này công bố thân phận Terry và Katrina?”

“Không sai.” Anh chưa từng mong muốn so đo với người khác, song lúc này, sự việc Trường Hằng làm ra khiến anh không thích, phá hủy sự bảo vệ của anh với vợ con, thế thì anh cần gì để họ chiếm lấy “Đầu đề độc nhất vô nhị”?

Lâm Trường Ca bật cười, “Ansel, cậu thay đổi rất nhiều.” Nếu đổi lại là Ansel trước kia, có lẽ cũng không tranh cãi những chuyện này, nói khó nghe thì chính là tỏ ra thanh cao, chết cũng giữ ý nghĩ “Thanh giả tự thanh”, nhưng vòng giải trí đâu có cho anh “Tự thanh”, họ thích nhất chính là bị đặt, thêm mắm thêm muối, sức mạnh của dư luận quá lớn, khi bạn còn chưa chú ý, tình hình sẽ thay đổi hoàn toàn, đến lúc bạn phát hiện ra, kết quả đã không thể thay đổi.

Cận An cười cười, đứng lên cúi chào Lâm Trường Ca, “Anh Lâm, trước kia anh đã phải vất vả nhiều.” Phải che chở một nghệ sĩ như anh, chắc chắn khó khăn gấp mười so với những người đại diện khác!

“Còn nữa, chuyện tối nay cũng xinh nhờ anh.”

Lâm Trường Ca đứng lên vỗ vai anh, “Nói mấy lời khách khí này làm gì? Cậu do một tay anh dẫn dắt, anh không che chở cậu thì che chở ai?”

“Tóm lại, thật sự vô cùng cảm ơn anh.”

“Được rồi được rồi, đừng nói những điều này, mau đưa vợ con cậu đi chọn trang phục đi! Cậu và họ đều phải đi trên thảm đỏ.” Lâm Trường Ca nhìn đồng hồ đeo tay, “Bây giờ mới mười một giờ, sáu giờ chiều mới phải bước lên thảm đỏ, thời gian còn kịp. Tôi nghĩ, ban tổ chức sau khi biết cậu tham dự nhất định vừa đau đầu vừa vui vẻ.”

Đầu đầu tự nhiên là việc sắp xếp lúc đó sẽ rất cấp bách, vui vẻ dĩ nhiên là mời được Cận An làm khách mời, nên biết rằng mười một năm qua, Cận An nhận được vô số lời mời làm khách trao giải, đây cũng là lần đầu tiên đáp lại.

“Em hiểu, anh Lâm, những chuyện khác xin nhờ anh.” Cận An được Lâm Trường Ca tiễn ra, đi thẳng sang phòng khách bên cạnh, nơi Giản Ưu và Terry đang chờ anh.

Anh mở cửa phòng, “Ưu Ưu, Terry, chúng ta phải đi rồi.”

“Bố!” Terry xông đến ôm lấy bắp chân anh, sau đó được anh bế lên. Giản Ưu cũng bước tới, cảnh gia đình ba người thật hòa hợp, làm sao lại có người muốn phá hỏng hạnh phúc ấy chứ, quả thật ghen ghét chính là nguồn gốc tai họa.

“Anh đã bàn xong sẽ công khai thể nào chưa?” Giản Ưu hỏi anh.

“Tối nay, hai người đi cùng anh lên thảm đỏ.” Cận An nhìn gương mặt cô, nếu cô có chút nào không muốn và khó xử, anh sẽ bỏ qua cách này. Nhưng mà, cô chỉ ngạc nhiên ban đầu rồi sau đó là thông cảm và ủng hộ, Cận An biết, vợ anh rất biết quan tâm, quan tâm đến mức anh thương tiếc.

Anh để Terry xuống, không quan tâm đang ở trước mặt mọi người, ôm bà xã vào lòng, “Ưu Ưu, anh yêu em.” Sau này, anh sẽ dùng khả năng lớn nhất bảo vệ cô, không để cô vì anh chịu uất ức và khó xử, cô không cần nhượng bộ thỏa hiệp vì anh, anh sẽ cho cô hạnh phúc.

Giản Ưu tuy từ nhỏ sống ở nước M côi mợ, nhưng thực tế cô vẫn có chút truyền thống, cho nên ở trước mặt mọi người, cô không tránh được cũng đỏ mặt, vội đẩy Cận An: “Chúng ta đi trước đã, không nên quấy rầy người khác.” Cô để ý những người khác một mực lên quan sát bọn họ, thật mất mặt...

Terry che miệng cười trộm, nháy mắt với người xung quanh, làm khẩu hình miệng như đang nói: “Bố mẹ đảm đảm, cô chú lượng thứ.”

Những người khác cũng cười ra tiếng, phần lớn họ đi cùng Phi Dương từ những ngày đầu, làm việc với Cận An mười năm, đã sớm quen thuộc, cho nên bọn họ đều dùng thiện chí lớn nhất dành cho Terry và Giản Ưu.

Cận An đưa Terry và Giản Ưu đến phòng thay đồ công ty chọn trang phục cho hai người. Nghệ sĩ trong công ty cũng rất nhiều, họ cũng không có thực lực kinh tế lớn để tự có trang phục cho riêng mình, vì vậy công ty có rất nhiều trang sức cho thuê.

Đương nhiên Cận An cũng không muốn để vợ mặc những bộ trang phục đã qua sử dụng, trong phòng thay đồ của công ty có bộ lễ phục sa hoa mới nhất, chuyên môn cung cấp cho nghệ sĩ, có điều cần nghệ sĩ bỏ tiền mua, trên thực tế tương đương với việc Phi Dương mở quầy chuyên doanh bán trang phục hạng sang trong nước.

Cuộc sống bình thường của Giản Ưu rất đơn giản, tròng diện lớn này cô chưa từng trải qua, bộ lễ phục duy nhất cô mặc chính là vào buổi tiệc tốt nghiệp, bây giờ được lựa chọn những bộ trang phục đẹp nhất trong ngoài nước, thân là phụ nữ cô cũng thâm hờ hét trong lòng.

“Nhiều quá, em không biết chọn cái nào.” Giản Ưu hoa cả mắt, cô bắt lực nhìn về phía Cận An.

“Việc lựa chọn quần áo thể này không phải nên tìm tôi à?” Theo tiếng cười khê phát ra, Nghiêm Nhược Triều đi vào, cười tùm tùm nhìn ba người Cận An.

“Nhược Triều, sao cô lại ở đây?” Giản Ưu cười kéo tay cô ấy, hai người họ gặp nhau ở buổi biểu diễn của Cận An rồi trở thành bạn bè, phát hiện đôi phương rất hợp với mình, có thể nói, Nghiêm Nhược Triều chính là người bạn đầu tiên của Giản Ưu ở trong nước.

Nghiêm Nhược Triều tròn mắt, “Chồng cô tối nay đi lên thảm đỏ chẳng lẽ không cần thợ trang điểm cao cấp này ra tay?”

“Vây thì khổ cho cô rồi, Nghiêm đại tiểu thư.” Giản Ưu chọc cười cô ấy, “Tôi còn phải làm phiền đại tiểu thư chọn lễ phục cho tôi đây.”

Nghiêm Nhược Triều cười ra tiếng, chọc vào cánh tay của Giản Ưu, “Biết rồi, chờ đấy, xong ngay.” Cô ấy như một con bướm chui vào trong đồng lễ phục, khoảng nửa tiếng sau, cầm theo một chiếc váy màu xanh lam và một hộp trang sức đi ra, “Nào, mau thử xem.”

Sau đó cô ấy trừng mắt câu kinh với Cận An: “Anh còn ở đây làm gì, còn không đưa con trai anh đi thay quần áo, đồ của anh đều để trong phòng thay đồ riêng cho anh, mau đi đi!” Cô ấy được Lâm Trường Ca gọi tới, đồng thời còn lấy năng suất cực cao chuẩn bị xong quần áo cho Cận An và Terry.

Cận An và Terry nhìn nhau, chỉ có thể bất đắc dĩ nghe theo Nhược Triều đại tiểu thư “thô bạo” này đi thay quần áo, thế là Cận An dắt tay Terry đi đến căn phòng dành riêng cho mình.

Sáu giờ ba mươi, phóng viên không nhận được một chút tiếng gió nào nghênh đón niềm kinh hỉ cực lớn, chiếc limousine màu đen dừng lại trước lối vào hội trường lễ trao giải thưởng Từ Kim, cửa xe mở ra, Cận An không mặc áo len trắng với quần kaki mà mặc một bộ lễ phục kiểu cổ màu đen được may một cách tinh tế xuất hiện.

Các phóng viên không chút do dự chuyển ống kính sang anh, cho dù bây giờ anh còn chưa bước lên thảm đỏ, ngôi sao đứng trên thảm cực kỳ căm ghét mà chỉ có thể miễn cưỡng tươi cười, duyên dáng tiếp tục bước đi, duy trì phong thái của ngôi sao.

Các phóng viên đang đợi Cận An, micro siết chặt trong tay, chuẩn bị muốn xông đến, đáng tiếc anh chỉ đứng ngoài xe, đợi người bên trong đi ra, kết quả là, ánh mắt phóng viên càng sáng rực, có ai không biết Ansel chưa bao giờ đi cùng người khác trên thảm đỏ, lần này là ai có mặt mũi lớn đến thế?

Một chiếc váy màu xanh lam xuất hiện, làn váy đồ xuống đất khi người bên trong cúi người đi xuống, trên váy có khảm những viên đá kim cương lấp lánh xinh đẹp. Một bàn tay mảnh nhỏ thon dài đặt lên tay Cận An, sau đó từ từ bước ra.

Cô đứng bên Cận An cười xinh đẹp, chiếc váy màu xanh tôn lên vẻ thanh nhã của cô, hết sức dịu dàng, trên vai khoác khăn lông trắng, vòng eo thon gọn như chỉ vừa một bàn tay, cô khoác lên khuỷu tay Cận An, hai người đứng chung thật xứng đôi.

Phóng viên có ánh mắt sắc bén liền phát hiện ngay người phụ nữ bên cạnh Ansel không phải chính là nhân vật nữ chính trong video kết hôn, vợ của Ansel sao! Kết quả, phóng viên lại chụp hình như gió bão, âm thanh tách tách vang lên liên tục.

Nhưng một lúc sau, khi một cậu bé đáng yêu bước xuống từ trên xe, các phóng viên đều có chút bối rối, đứa trẻ này là ai? Sau đó, ý nghĩ “con trai của Ansel” không hẹn mà cùng xuất hiện trong đầu họ, bọn họ nuốt mạnh nước miếng, tối nay có phải quá kích thích rồi không?

Cận An dẫn vợ con đi lên thảm đỏ, các phóng viên kiên nhẫn chờ, chờ ba người đến khu phỏng vấn, trước lúc đó, họ chỉ cần chụp ảnh.

May mắn, các phóng viên cũng không thất vọng, khi Cận An đứng lại để phỏng vấn, các phóng viên nhanh chóng nắm lấy cơ hội, mở miệng chính là: “Ansel, xin hỏi cô gái bên cạnh có phải vợ anh không? Đây là lần đầu tiên anh công khai đúng không? Còn đứa trẻ này là con trai anh sao?”

Cận An nắm chặt tay Terry, cậu không sợ hãi co ro, ngược lại tỏ ra hứng thú khiến anh thờ phào, anh nhìn Giản Ưu, trông thấy nét mặt dịu dàng của cô rồi chuyển hướng sang phóng viên, “Đúng vậy, đây là vợ tôi Giản Ưu, còn đây là con trai tôi Terry.”

“Ansel, con anh đã lớn vậy rồi, đó là lý do anh ngầm kết hôn nhiều năm rồi đúng không?”

Cận An nghe được rất nhiều câu hỏi, nhưng anh chỉ kiên định trả lời: “Đây là vợ và con trai tôi, còn những chuyện khác, để sau khi kết thúc lễ trao giải tôi sẽ trả lời mọi người, cảm ơn.”

Những phóng viên đầu ở đây đều có quan hệ không tệ với Phi Dương, nếu Cận An đã nói sau khi kết thúc lễ trao giải sẽ tiếp nhận phỏng vấn, vậy bọn họ hiển nhiên cũng bằng lòng thả cho họ, suy cho cùng nếu gây trở ngại đến buổi lễ, họ sẽ đắc tội đến rất nhiều người.

Vì vậy, gia đình Cận An thuận lợi bước qua thảm đỏ, đi vào hội trường tổ chức lễ trao giải thưởng Từ Kim.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Cô Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Thẳng thắn và tức giận

Giải thưởng Từ Kim với tư cách giải thưởng âm nhạc cao nhất trong nước được rất nhiều người quan tâm, một năm qua Cận An không phát hành đĩa đơn hay album nên giải thưởng năm nay không có quan hệ đến anh. Có điều với tư cách khách mời trao giải, người được anh đề cử sẽ càng được người khác chú ý.

Chỉ mới bước lên thảm đỏ, tin tức Cận An đảm đương chức khách mời trao giải thưởng Từ Kim nhanh chóng được đưa lên các phương tiện truyền thông, tin tức giải trí buổi tối còn phát lại cảnh họ đi trên thảm đỏ.

Kết quả, fan hâm mộ của Cận An bùng bùng phấn khởi, mặc kệ anh có nhận giải hay không, chỉ vì muốn thấy Ansel, họ ôm lấy ti vi hoặc máy vi tính để xem buổi truyền hình trực tiếp lễ trao giải!

Khi Cận An dẫn Giản Ưu và Terry vào hội trường, có thể nói ai cũng chú ý, anh gặp người quen cũng chào hỏi, rồi được nhân viên dẫn đến vị trí ngồi ở hàng đầu. Anh là khách mời trao giải có tên tuổi lớn, ban tổ chức cũng không dám chậm trễ, cho nên dành cho anh vị trí ngay hàng thứ nhất.

Đến khi ba người ngồi xuống, ánh mắt cũng những người xung quanh thi thoảng liếc qua, ngẫu nhiên phát ra từ “Ansel” có thể nghe thấy.

Giản Ưu lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm, bề ngoài nụ cười của cô thật xinh đẹp, kỳ thật trong lòng vẫn có chút sợ, nếu sơ ý sẽ liên lụy đến Cận An.

Cận An cầm tay cô, thì thầm “Đừng sợ, em làm rất tốt, thế này đủ rồi.” Tình huống như vậy, anh chỉ cho phép xuất hiện một lần, không bao giờ muốn cô làm như thế một lần nữa.

“Ừ.” Giản Ưu hít thở từ từ, là một bác sĩ tâm lý, mỗi ngày cô đều được nghe được thấy những tâm trạng tiêu cực, làm sao lại không biết điều hòa tâm

trạng của bản thân? Nếu không như vậy thì đã sớm bị đóng băng rồi.

Terry ngồi nghiêng quay ra, “Miêu Miêu, có bố ở đây, mẹ không phải sợ. Terry cũng sẽ bảo vệ mẹ.”

Giọng điệu trẻ con giành được tiếng cười từ Giản Ưu, cô cúi xuống hôn lên mặt Terry, “Terry giỏi quá.”

Chỗ ngồi bên cạnh Cận An đã đầy, họ đều là khách mời trao giải quan trọng đêm nay, có mấy người có quan hệ không tệ với Cận An, nói sao thì cũng là người trong giới âm nhạc, ít nhiều gì cũng quen biết. Người đàn ông ngồi bên cạnh anh luôn chú ý động tác của ba người, lúc này cũng bị Terry chọc cho cười.

Giản Ưu và Terry theo tiếng cười nhìn sang, khi thấy anh ta cũng hơi ngạc nhiên, Cận An đành phải giới thiệu thay họ, “Ưu Ưu, Terry, vị này chính là Cảnh Hi, Leo” rồi nói với Cảnh Hi, “Đây là vợ tôi Giản Ưu, con trai tôi Terry.”

Đôi bên chào hỏi nhau, Cảnh Hi mới cười híp mắt nói: “Ansel, lần này anh về thật khiến chúng tôi vui mừng đấy, âm thầm bay sang nước M, lại âm thầm lấy vợ, còn có con trai lớn thế này, anh giàu thật kìa.”

“Leo, tôi nhớ là có mời anh đến dự hôn lễ, anh không đến, điều này không thể trách tôi.” Cảnh Hi là nhân vật có tiếng trong giới thanh niên, ấn tượng về anh ta chính là cổ quái thần bí, hồi trước lúc anh ra mắt có thể mời anh ta sáng tác đều nhờ vào mặt mũi của Lâm Trường Ca.

Cảnh Hi cười tặc tặc, không lý tới Cận An, chuyển hướng sang Giản Ưu và Terry, đối đáp qua lại, không thể không nói, tuy con người Cảnh Hi cổ quái nhưng tài ăn nói rất tốt, mới một lúc mà Terry đã bị dụ gọi chú Leo.

Thời gian trôi qua từng phút, buổi lễ trao giải bắt đầu, mấy giải thưởng đầu tiên có cũng được không có cũng được, nhạt nhẽo như nước, nhưng thấy người nhận giải ứa nước mắt, nét mặt kích động, ngược lại họ cũng cảm thụ được lòng nhiệt tình và tình cảm với âm nhạc, có được sự vui sướng sau khi cố gắng nên không kẻo kiệt mà nhiệt liệt vỗ tay.

Cảnh Hi lại gần Cận An nói: “Mấy người này kém hơn anh trước kia nhiều.” Cũng đúng, trong nhiều năm giới âm nhạc đâu thể có được Ansel thứ hai? Giọng hát, khí chất, thiên phú, vận may, hậu trường, thiếu một thứ cũng sẽ không có Ansel của hôm nay.

“Sân khấu này trước giờ không phải của một mình tôi, mỗi một ngày thậm chí mỗi một giây đều có người mới đi lên, anh nói quá cực đoan.” Sự chú ý của Cận An luôn đặt trên người vợ con, cũng chính lúc phát hiện ông kính nhắm vào mình anh mới thay đổi sang khuôn mặt khác, lộ ra nụ cười.

Cảnh Hi giễu cợt, “Hôm đây tôi có đi xem buổi biểu diễn của anh, màn vũ đạo sau cùng không tệ lắm. Chỗ tôi có mấy bài, đều giữ lại cho anh đấy.” Không phải có mời Cận An là ca sĩ, chẳng qua Cảnh Hi không muốn bị những người đó chà đạp lên ca khúc của mình, cho nên cất giấu kín toàn bộ, chờ Cận An về. Cũng may anh ta sớm có danh tiếng, tiền cũng kiếm đủ, bằng không mấy ca khúc anh ta giữ dù không muốn cũng phải bỏ ra.

“Vậy thì cảm ơn.” Lúc này, Cận An để ý có người ra dấu với anh, đứng rồi, đúng lúc anh lên trao giải, anh đã nghe được người dẫn chương trình nhắc đến anh.

“Tuy nói vậy có hơi kiêu ngạo, nhưng đó cũng là sự thật, vị khách mời biểu diễn kiêm khách mời trao giải từ khi xuất hiện đã bắt đầu lấy tư thế cuồng phong bão táp giành giải thưởng Từ Kim, giải thưởng cho người mới, nam ca sĩ được yêu thích nhất, có đĩa nhạc được bán chạy nhất, liên tục chín năm liên đều là tên anh. Nói đến đây hẳn mọi người đều biết người đó là ai rồi chứ ạ? Xin mời Ansel!”

Cận An đứng lên trong tiếng vỗ tay như sấm, vỗ nhẹ lên tay Giản Ưu động viên cô, sau khi vẫy tay chào hỏi mọi người rồi bước lên sân khấu.

Cận An hát xong một bài, công bố giải thưởng nữ ca sĩ được yêu thích nhất, người dẫn chương trình rất nhiệt tình hỏi Cận An: “Ansel, anh cũng thấy năm người được đề cử, vậy anh cho rằng ai có khả năng giành được giải thưởng này nhất? Không nên trả lời là anh đấy nhé, tuy chúng ta đều biết, nếu hôm nay anh có ca khúc mới, giải nam ca sĩ được yêu thích nhất sẽ xuất hiện lại tình huống mười năm như một trước kia.”

Có điều người dẫn chương trình dường như nghĩ tới tính cách Cận An, lục giục anh mở phong bì, ngoài miệng nói: “Thật ra tôi là một người rất tốt bụng, thực sự không nỡ làm khó xử Ansel của chúng ta, cho nên chúng ta hãy xem phong bì viết thể nào đi!”

Mọi người có mặt đều rất nể mặt nở nụ cười, song sắc mặt mấy nam ca sĩ được đề cử lại không được đẹp chút nào.

Cận An cười mở phong bì, giọng nói du dương thông qua micro truyền khắp hội trường, anh nói: “Giải thưởng nữ ca sĩ được yêu thích nhất lần thứ hai mươi chín là Phí Na. Xin chúc mừng.”

Trao thưởng xong, Cận An quay về ghế ngồi, Giản Ưu dựa vào cánh tay anh, cười nói: “Vừa rồi anh hát thật hay.” Trên gương mặt cô có nét đỏ bừng vì vừa rồi ca khúc Cận An hát là một ca khúc kinh điển của một ngôi sao có tiếng nhiều năm trước “My Beauty”, nghe đầu đó là ca khúc dành tặng người phụ nữ anh ta yêu nhất, khi Cận An hát bài này, cô có thể cảm nhận được ánh mắt lưu luyến của anh trên người cô.

Có mặt ở đây cũng không thiếu phụ nữ vừa bị ca khúc tràn đầy tình cảm của Cận An khiến cho tim đập xao xuyến, trong phút chốc, họ cũng có cảm giác bị người đàn ông trên sân khấu chiếm lấy trái tim.

Cận An nghiêng đầu hôn nhẹ lên trán cô, đúng lúc có ống kính chiếu vào chụp lại cảnh tượng ấy trước mặt công chúng, rất nhiều người cho rằng - thật xinh đẹp. Fan hâm mộ của Cận An thấy rằng, Ansel như thế bọn họ cũng rất thích.

Đó là lí do mà Cảnh Hi, Ân Tử Duẫn và rất nhiều người nói Cận An có vận số tốt. Con người đôi khi không tin vào số phận, thời cơ Cận An kết hôn rất

tuyệt diệu, vì vào lúc ấy, fan hâm mộ đều đang có suy nghĩ “Chỉ cần Ansel quay về, chuyện gì cũng dễ nói”, cho nên kết hôn và quay về cùng thời điểm, fan hâm mộ sẽ chú ý đến việc quay về hơn, và trong lúc vô tình họ cũng chấp nhận tin tức kết hôn, đến khi bùng tình cũng không làm ra những phản ứng quá kích động.

Thêm nữa, trong mười năm, Cận An quả thật là một nghệ sĩ thanh tâm quả dục, những tai tiếng lan truyền không cái nào không bị Lâm Trường Ca giải quyết mạnh tay, trong lòng fan hâm mộ, Cận An còn thuần khiết hơn tờ giấy trắng, rất nhiều người đã dõi theo người đàn ông ấy từ khi niên thiếu đến khi thành thực, họ càng ủng hộ lý giải và bao dung cho Cận An hơn. Kết hôn là chuyện theo lẽ tự nhiên, dưới sự dẫn lối của người quản lý vô cùng tài năng, fan hâm mộ cũng bày tỏ sự ủng hộ với chuyện kết hôn, chỉ một số ít là kích động.

Lâm Trường Ca cũng thấy được cảnh dịu dàng này trên ti vi, anh ta cười cười, tin rằng sau khi phỏng vấn, fan hâm mộ sẽ càng ủng hộ Ansel và Katrina hơn nữa.

Lúc này, một nhà Cận An cũng đang bị phóng viên vây quanh, những nghệ sĩ đoạt giải đang chờ được phỏng vấn thấy cảnh này có ý nghĩ muốn cắn chết Cận An lập tức.

Bảo vệ Phi Dương đi theo nhanh chóng làm việc, đám người Lâm Trường Ca Kiều Tấn Vũ cũng xuất hiện, sau khi phóng viên được chỉ dẫn, cũng không kêu la huyên náo nữa, mỗi người đưa ra một câu hỏi.

Tất nhiên phần lớn là muốn khai thác chuyện về Giản Ưu và Terry, đối với lần này, Cận An ra dấu để họ yên lặng rồi lên tiếng: “Tôi biết mọi người có rất nhiều thắc mắc, đầu tiên tôi xin trả lời, tôi và vợ tôi quen nhau ở nước M, vì vợ tôi là một bác sĩ tâm lý, khi đó bố cô ấy đang trị liệu cho tôi, nói đến đây chắc mọi người không tin, nhưng trên thực tế, trong một năm qua ở nước M tôi đang tiến hành việc điều trị tâm lý...”

Tôi không cho bệnh tâm lý là xấu hổ, ai cũng có áp lực tâm lý, tâm trạng tiêu cực chồng chất, rồi cũng sẽ gặp những trở ngại tâm lý, cho nên tôi rất bình thản nói cho mọi người cùng biết, tôi từng mắc bệnh tâm lý. Khoảng thời gian đó vợ và con trai tôi đã giúp đỡ và sưởi ấm tôi, cũng bởi vậy tôi yêu vợ tôi.”

Các phóng viên đều bị tin tức này làm cho khiếp sợ, nhưng nhìn vào ánh mắt chăm chú của Cận An, họ đều bình tĩnh, kỳ thật mắc bệnh tâm lý cũng không có vấn đề gì cả... Ai mà không có trở ngại tâm lý, chỉ xem mức độ nó nặng nhẹ thế nào thôi.

Cuối cùng Cận An nói: “Vợ và con trai tôi đều là người bình thường, tôi hy vọng cho họ một cuộc sống bình thường, vậy nên tôi cũng hy vọng phóng viên và các bạn không nên dồn tâm trí quan tâm đến họ, nói sao họ chỉ trở thành người thân của tôi, không phải trở thành nghệ sĩ. Mặc khác, năm tới tôi sẽ tập trung vào nhạc kịch, mượn “tâm bệnh” lần này của tôi, truyền đạt tới xã hội một tin tức chính xác, bệnh tâm lý cũng không phải do tinh thần có bệnh, chúng ta không cần kiêng kị, tìm kiếm phương hướng trị liệu chuyên nghiệp sẽ làm chúng ta tránh được rất nhiều tổn thất.”

Đến đây, phỏng vấn kết thúc, trên các tờ báo hôm sau, Cận An lại trở thành tiêu điểm của các trang đầu báo giải trí. Bên trong công ty giải trí Trường Hằng, Trương Khởi Hạc tức giận ném tờ báo xuống đất, còn kém một chút nữa! Ông ta thật không ngờ Cận An lại dám đưa vợ con ra phỏng vấn, lại còn nói về sự việc ở nước M, họ đã mất điểm ưu tiên, còn đưa tin về những chuyện kia vốn không còn tác dụng!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Cô Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Chuẩn bị và Nguyên Đán

Chủ tịch tập đoàn Trường Hằng luôn muốn có được công ty giải trí Phi Dương, trong suy nghĩ của ông ta, ông ta cho rằng Trường Hằng sẽ chiếm vị trí dẫn đầu trong ngành công nghiệp, vì vậy chỉ cần là lĩnh vực có liên quan đến Trường Hằng, dù ăn uống, điện tử vân... vân, đều sẽ giữ ngôi đầu ở Thủ đô, trước kia, công ty giải trí Trường Hằng xác thực số một Bắc Kinh, chỉ đến khi công ty giải trí Phi Dương xuất hiện...

Bởi vậy, tập đoàn Trường Hằng rất không vui khi xí nghiệp của mình bị kéo xuống hạng hai, lão tổng của công ty giải trí Trường Hằng đã đòi mấy người cũng không có chuyển biến tốt, ông ta rất căm tức. Đó là lí do mà ông ta muốn chèn ép Phi Dương, muốn thu mua xác nhập Phi Dương vào công ty giải trí Trường Hằng, đáng tiếc, Lâm Trường Ca một mực không đáp lại.

Phi Dương phát triển quá thuận lợi có liên quan tương đối với Lâm Trường Ca, mấy lần công ty giải trí Trường Hằng đã đề bẹp Phi Dương nhưng đều Phi Dương đều thoát nguy. Hơn nữa Phi Dương cho tới nay luôn thực hiện chính sách tốt nhất với nghệ sĩ, nhân tài không ngừng, có ưu thế lớn để so đấu với Trường Hằng.

Chủ tịch tập đoàn Trường Hằng nghe xong báo cáo của Trương Khởi Hạc, biết bát nước bần giờ đã không hắt thành công, có thể tượng trưng ra sắc mặt xanh mét của ông ta. Bên cạnh đó, Phi Dương hoàn toàn chưa đưa lên thị trường, muốn thông qua thị trường chứng khoán giết chết Phi Dương không có cách nào thực hiện, vì vậy chủ tịch mới có thể không so đo đến chi phí nâng đỡ công ty giải trí Trường Hằng đối đầu với Phi Dương, đáng tiếc hiệu quả quá bé nhỏ.

Chẳng lẽ, ông ta thật sự không có cách nào nắm công ty giải trí Phi Dương trong tay? Chủ tịch ngồi trầm tư.

Cận An đã nói đến dự định về nhạc kịch, tất nhiên cũng thật sự chuẩn bị tiến hành, đây quả thật là việc anh đã sớm nghĩ tới, khi ở thành phố C nước M, anh và Giản Ưu từng đi xem mấy vở nhạc kịch, lập tức đã có ý nghĩ như thế. Nhưng để chuẩn bị một sân khấu nhạc kịch cần phải làm những gì?

Về việc này, Cận An đúng là không biết, sau khi Lâm Trường Ca biết chuyện, đúng lúc nghĩ đến việc phát triển nghiệp vụ, anh ta liền liên lạc với mấy học viện điện ảnh ở Thủ đô lẫn Hải Thành, lựa chọn nhân tài xuất sắc ở các trường, tạo thành một đội nhạc kịch. Cận An biết vậy rất yên lòng giao mọi chuyện cho Lâm Trường Ca, còn anh thì đến học viện điện ảnh Bắc Kinh học thêm tri thức về nhạc kịch.

Cận An đi học, Giản Ưu đi làm, trong nhà chỉ còn lại mỗi Terry, nhưng đến tháng Hai cậu mới nhập học, làm sao bây giờ? Cậu nhóc nói muốn đến công ty giải trí Phi Dương chơi, nhưng hai vợ chồng lo cậu làm phiền đến công tác của người khác, cũng không đồng ý, vừa hay Nghiêm Nhục Triều lại biết, thế là Nhục Triều đại tiểu thư đóng gói Terry mang đi, gần đây cô ấy không phải làm việc, rất nhàn hạ, hơn nữa lại thích Terry, cho nên quyết định đưa Terry đi du lịch.

Thế nhưng, hai người lại bị chặn ở sân bay, đưa lên một chiếc limousine rồi bị kéo đến một ngôi biệt thự. Terry một mực quan sát xung quanh, thỉnh thoảng nhìn gương mặt không thoải mái của cô Nhục Triều.

Nghiêm Nhục Triều ngồi trên salon, Terry ngồi trên đùi cô ấy, xung quanh có mấy bảo vệ trông chừng, Nghiêm Nhục Triều cũng không có hành động gì, dường như cô ấy biết ai ngăn cản cô ấy và Terry?

Mấy phút sau, thanh máy trong biệt thự kêu “ting”, cửa thang máy mở ra, Terry rất ngạc nhiên, thấy một ông bác hơn năm mươi tuổi ăn mặc đúng mực, tóc chải gọn về phía sau đẩy một chiếc xe lăn đi ra. Terry cũng nhìn người ngồi trên xe lăn, cậu cảm thấy đây là một người đàn ông kỳ lạ.

Người đàn ông ngồi trên xe lăn mặt không thay đổi, nói chính xác thì là ngo ngác, giống như bị mất hồn, nhưng không nghi ngờ chút nào, khuôn mặt người đàn ông ấy rất tinh tế, đúng, chính là rất tinh tế, mỗi một nét như một tác phẩm nghệ thuật do ông trời gọt dũa, không chỗ nào không khiến người ta rung động.

Nếu nét mặt của người đàn ông sinh động hơn, gương mặt đó chắc chắn càng chói lọi, lập tức thu hút ánh mắt của mọi người, mà không phải giống như bây giờ, bị vẻ ngo ngác của anh ta lấy đi sự chú ý.

Người đàn ông có chút mệt mỏi, tựa vào lưng xe lăn, đầu nghiêng về bên trái, trên chân anh ta đắp một cái chăn.

Ông bác đẩy người đàn ông đến trước mặt Nghiêm Nhục Triều và Terry, Terry nhìn người đàn ông rất lâu, thậm chí tay còn lắc lắc mấy cái trước mặt người đàn ông, chỉ là ánh mắt người đàn ông thật buồn xin không thêm nhìn cậu lấy một cái, chỉ chăm chăm vào Nghiêm Nhục Triều.

Terry có thể cảm nhận được rất rõ ràng vòng tay ôm cậu của Nghiêm Nhục Triều chặt hơn, cậu ngửa lên đúng lúc trông thấy cô ấy cúi đầu, bởi vậy Terry nhìn thấy cô ấy cắn chặt vào cánh môi.

Sau một khoảng im lặng, Terry nghe người đàn ông nói với giọng khàn khàn: “Nhục Triều, vì sao không chịu nhìn anh?”

Yên lặng như trước, Nghiêm Nhục Triều không đáp lời, duy trì động tác vốn có, dáng vẻ của cô như chọc giận người đàn ông, người đàn ông nói với quản gia phía sau: “Chú Vinh, mang đứa trẻ kia ra ngoài, cháu và Nhục Triều có chuyện cần nói.”

“Vâng, thiếu gia.” Chú Vinh tiến tới bế Terry, muốn ôm cậu nhưng Nghiêm Nhục Triều không buông tay, ôm càng chặt hơn. Chú Vinh đành chịu, ông ta nói thầm: “Cô Nhục Triều, thân thể thiếu gia không tốt, cô hãy nói chuyện với cậu ấy.” Thừa dịp Nghiêm Nhục Triều buông lỏng, chú Vinh nhanh chóng ôm Terry đi, tiện thể còn dẫn theo đám bảo vệ trong phòng.

Terry không phản kháng chút nào, nhưng cậu rất tò mò, cho nên nằm tựa lên đầu vai chú Vinh nhìn Nghiêm Nhục Triều và người đàn ông, muốn nhìn ra gì đó, song mãi đến khi ra khỏi phòng khách cậu cũng không nghe được tiếng nói chuyện, cũng không thấy họ có động tác gì.

Terry không biết người đàn ông nói gì với cô Nhục Triều, chỉ biết cậu bị chú Vinh mang ra ngoài ở vườn hoa hơn một tiếng sau cô Nhục Triều lại xuất hiện, trông cô ấy có vẻ rầu rĩ, rồi lại như thỏa hiệp gì đó, ôm Terry ngồi lên chiếc xe chú Vinh chuẩn bị rời khỏi biệt thự.

Vài ngày sau, Terry cũng đi theo Nghiêm Nhục Triều du lịch, nhưng mà Terry cảm thấy, cô Nhục Triều không vui, chỉ cười miễn cưỡng.

Giữa người đàn ông và Nghiêm Nhục Triều xảy ra gì không thể biết, chẳng qua Tết Nguyên Đán lại đến, sớm trước đó công ty giải trí Phi Dương không nghi ngờ nhận được rất nhiều thư mời của đài truyền hình, muốn mời ngôi sao của công ty họ đến biểu diễn trong bữa tiệc ngày đầu năm, đây đều là tiết mục chuẩn bị trước.

Trước khi chuẩn bị bữa tiệc đầu năm, vốn cũng không nghĩ đến Ansel đột nhiên làm việc trở lại, chỉ là biết sau khi Ansel làm việc lại, đài truyền hình muốn tăng tỷ suất người xem, đâu còn quan tâm có luyện tập hay không, cứ mời trước rồi nói! Vậy nên công ty giải trí Phi Dương lại bị đồng thư mời làm cho choáng váng, lần này tất cả đều mời Cận An.

Đây không phải là lần đầu tiên, năm trước cũng có đài truyền hình mời, nhưng Cận An chưa từng đáp ứng, năm nay cũng không ngoại lệ, Cận An từ chối lời mời của đài truyền hình.

Chẳng qua, không biết mấy nhà đài rốt cuộc có tự tin ở đây, sôi nổi sử dụng danh hiệu của Cận An, nói rằng đã mời được anh tới tham gia bữa tiệc đầu năm của bên mình, mà tin tức này chỉ mới bùng nổ trên tivi vào ngày ba mươi mốt, có điều liên quan đến Cận An, tin tức lan truyền sẽ rất nhanh, không đến mấy tiếng đồng hồ, người nên biết đều biết.

Lần này thật kỳ lạ, chẳng lẽ Cận An lại muốn đến mấy bữa tiệc lận? Tổng cộng có bố nhà đài đưa ra tin tức tương tự, fan hâm mộ của Cận An cảm thấy rất quái lạ, chạy đến trang web đài truyền hình hoặc trực tiếp gọi điện đến đài truyền hình hỏi dò, rốt cuộc tin tức là thật hay giả? Cũng có người lên trang web của Cận An và gọi điện đến Phi Dương hỏi.

Lâm Trường Ca bị tức cười, những người này chẳng nhẽ không thể yên tĩnh được một lúc? Ngẫm lại Ansel mới quay lại mấy ngày mà biết bao nhiêu chuyện xảy ra? Vòng giải trí có phải trừ Ansel ra không còn ai được chú ý nữa à? Đôi khi anh thật muốn xông ra cho mấy người đó mấy bạt tai.

“Tần Vũ, cậu mau lên trang web của Ansel tuyên bố tin tức làm sáng tỏ, Ansel không chấp nhận lời mời của bất kỳ đài truyền hình nào, đồng thời gửi thư cho đài truyền hình, yêu cầu bọn họ làm sáng tỏ, bằng không thì cứ chờ thư từ luật sư đi.” Kiều Tần Vũ nghe xong gật đầu, lập tức đi làm.

Lâm Trường Ca nhủ mày, lắm bả: “Không phải Trường Hằng lại gây ra nữa chứ? Nghe nói gần đây tập đoàn Trường Hằng có thu mua mấy nhà đài?”

Trang web của Cận An cập nhật, đưa ra thông tin làm sáng tỏ, fan hâm mộ hiển nhiên liên tin tưởng, dù sao trước kia Cận An cũng chưa từng đáp ứng lời mời dự tiệc đầu năm nào, bọn họ cũng đã quen rồi. Nhưng mà không đợi họ lắng xuống, phía đài truyền hình lại bắt đầu gây gổ, nói gì mà Cận An đã sớm đáp ứng đài truyền hình của họ, cũng vì sự trách móc của mấy người đó, Cận An không bằng lòng, lời trong lời ngoài đều nói Cận An lên giá...

Fan hâm mộ của Cận An không quan tâm, họ đều biết Cận An là hạng người gì, nói xấu trần trụi như thế nếu họ tin thì đúng là vũ nhục IQ của họ, vì thế mấy điện thoại trang web đài truyền hình sụp đổ, hầu như đều là thư nhắn lại từ fan hâm mộ của Cận An.

Người phụ trách đài truyền hình cũng không biết làm sao, họ đã nói rõ bát nước bẩn hắt đi sẽ không có chút hiệu quả nào, vậy nhưng ông chủ không nghe, bọn họ còn có thể có cách nào khác, chỉ biết làm theo. Bọn họ đoán hễ sớm ngày mai thôi sẽ nhận được tin báo từ luật sư của Phi Dương? Ai, gặp phải ông chủ như thế, ngay cả tâm tư đi ăn máng khác họ cũng có...

Lúc này, Cận An, Giản Ưu và Terry đang ngồi ở nhà xem ti vi. Điện thoại vang lên, Terry đứng lên nghe: “Alo, đây là Terry, xin hỏi tìm ai?”

“Terry, bác Lâm đây, bố cháu đâu?” Lâm Trường Ca nghe giọng dễ thương của Terry, tâm tình thoáng chốc đã khá hơn.

Terry ngoan ngoãn đưa điện thoại cho Cận An, sau đó vui trong ngực Cận An, ghé vào tai nghe, muốn nghe một chút.

“An Lâm, em đây.”

“Ansel, phía đài truyền hình không cần đề ý, fan hâm mộ của cậu đều rất đáng yêu, thấy họ mắng chửi đài truyền hình, tôi cũng thờ ơ hơn nhiều.” Lâm Trường Ca cũng không ngờ tới sẽ biến thành thế này, chỉ có thể nói Trường Hằng ra chiêu hồ đồ, đến khi hậu trường của đài truyền hình là công ty giải trí Trường Hằng lộ ra, chắc chắn fan hâm mộ của Cận An càng đáng yêu hơn, để lại lời nhắn trên trang web của công ty giải trí Trường Hằng.

Cận An cười, “Đúng vậy, họ rất tốt.”

“Thế cậu từng nghĩ đến việc tặng quà năm mới cho họ chưa?” Lâm Trường Ca hỏi, đây cũng là mục đích anh ta gọi điện tới. Thật ra thì cũng là phát hiện trên trang web, sau khi những fan hâm mộ châm chọc khiêu khích đài truyền hình, tin nhắn dường như cũng đổi mục tiêu, họ nói, nếu Cận An xuất hiện trong bữa tiệc cũng tốt, năm mới họ cũng muốn gặp thần tượng mà, tin tức như thế sẽ càng được fan hâm mộ ủng hộ, cho nên Lâm Trường Ca mới gọi cú điện thoại này.

Cận An ngẩn ngơ, sau khi nghe tin nhắn của fan từ Lâm Trường Ca, trong lòng anh ảm áp, bây giờ chưa đến sáu giờ, bữa tiệc sẽ bắt đầu lúc tám giờ, còn hai tiếng nữa. Anh nói với Lâm Trường Ca: “Anh Lâm, anh hãy gửi tin lên trang web, sáu giờ ba mươi em sẽ giao lưu với mọi người trên Wein, mặt khác cũng sẽ tiến hành rút giải, tặng món quà kỷ niệm “Mười năm” kỷ thứ ba.”

Lâm Trường Ca cười nói: “Không thành vấn đề, vừa qua Wein đổi mới, có phỏng vấn Wein, giao lưu không khoảng cách. Hơn nữa có thể lập tức đặt ra, nửa tiếng chuẩn bị là đủ. Nếu cậu bằng lòng, nó còn có một chức năng khác là sử dụng video, hay để tới cuối cùng cậu hát tặng họ một bài?”

“Cái này không thành vấn đề, anh Lâm anh sắp xếp là được.” Trước đó đã nói, trong lòng Cận An tự hỏi fan hâm mộ có ý nghĩa thế nào với anh, nhất là trong một năm hoàn toàn không có tin tức, nhưng họ vẫn ủng hộ anh. Cận An không phải không cảm động, anh nghĩ, về sau, hoạt động thế này có thể tiến hành nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Có Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Kinh hỉ và thỏa mãn

Lâm Trường Ca và nhân viên công ty giải trí Phi Dương làm việc hết sức nhanh chóng, trang web của Cận An, trang web của công ty giải trí Phi Dương đều đưa ra tin tức Cận An phỏng vấn Wein lúc sáu giờ ba mươi, ngay cả tài khoản Wein của Ansel cũng cập nhật tin tức này.

Tin tức này rất nhanh chóng được fan hâm mộ của Cận An lan truyền, trước cũng đã nói, nhân tài quản lý bên trong nhóm fan hâm mộ của Cận An cũng không ít, nhất là hội trưởng phó hội trưởng, người có năng lực tuyệt đối, chuyện nhỏ như thông báo này bọn họ hoàn toàn có thể làm tốt.

Sáu giờ hai mươi Lâm Trường Ca xin lập mục phỏng vấn Wein, sau khi nhân viên kỹ thuật tách module [1] giao diện, số lượng người đăng nhập đã lên đến một trăm nghìn, đồng thời còn liên tục tăng lên. May mắn khoa học kỹ thuật hiện nay phát triển đủ để chống đỡ số lượng người không lồ tham gia phỏng vấn Wein.

[1] module: là một thuật ngữ web để chỉ 1 chuyên mục trong website gồm nhiều trang con có chức năng giống nhau (dùng hiển thị một dạng thông tin nào đó).

Đến sáu giờ ba mươi, Lâm Trường Ca xem số lượng đăng nhập đã là hai triệu một trăm mười bốn nghìn người, nói cách khác, vào thời điểm này, có hai triệu một trăm mười bốn nghìn người chú ý tới phỏng vấn Wein, quả thật là con số khiến người khác ngạc nhiên.

Kiều Tấn Vũ và Lâm Trường Ca đều đến nhà Cận An, ba chiếc máy tính cùng thao tác vận hành lần phỏng vấn này, Cận An ngồi trên thảm lông cừu, Terry vui trong ngực anh, hai bố con giữ một chiếc notebook, Lâm Trường Ca hòa Kiêu Tấn Vũ quy củ ngồi trên ghế, kéo cái bàn qua để đặt máy tính.

Trong phỏng vấn Wein là một trang độc lập, giao diện tươi mát, ảnh chân dung của Cận An, trời xanh mây trắng, không quá màu mè.

Phỏng vấn chính thức bắt đầu, trong nháy mắt, Lâm Trường Ca và Kiêu Tấn Vũ đều cảm thấy thứ nhảy ra trước mặt không phải chữ viết mà là đường cong mơ hồ, chỉ một thoáng thôi, câu hỏi đặt ra đã vượt qua hàng chục nghìn, hai người nhìn nhau cười khò, lại không hẹn mà cùng nhìn về phía Cận An.

Cận An tỏ ra rất nhàn nhã, điều này không có nghĩa là mắt anh bắt kịp tốc độ cập nhật trên màn hình, anh cũng rất ngạc nhiên về số lượng câu hỏi, nhưng anh cũng coi là đã có chuẩn bị, vậy nên khá bình tĩnh. Những câu hỏi xuất hiện anh thật sự không có cách nào nắm bắt kịp, chỉ có thể đặt vào mấy cái tên ở đầu, vừa rồi nhìn sơ qua, hình như đều là fan hâm mộ phát biểu tâm trạng kích động, câu hỏi cũng không nhiều.

Cận An cầm con chuột, lướt qua những lời khen ngợi cảm thán, cuối cùng thấy người đặt câu hỏi.

[Tình cầu của Ngải Mễ Lệ đặt câu hỏi với Ansel: Ansel, em còn tưởng Tết Nguyên Đán năm nay không được thấy anh, năm trước anh không có biểu diễn, năm nay cũng không, tâm trạng em rất sa sút, nhưng biết anh mở phỏng vấn Wein, máu trong người như được bơm đầy! Nói nhiều vậy, thật ra là em muốn hỏi, khi nào anh sẽ có buổi biểu diễn nữa?]

[Ansel trả lời Tình cầu của Ngải Mễ Lệ: Thời gian hiện tại tôi dành cho nhạc kịch, buổi biểu diễn cũng có sự chuẩn bị, nhưng thời gian cụ thể phải chờ công ty sắp xếp mới có thể nói với mọi người, đầu tiên sẽ được tuyên bố trên trang web, xin cảm ơn.]

Câu trả lời này vừa xuất hiện liền được dính ngay đầu trang, kết quả, fan hâm mộ đều nhớ ra phải nhanh đặt câu hỏi, không phát ra những câu chữ cảm thán nữa. Chủ đề cũng dần dần xoay quanh nhạc kịch và buổi biểu diễn.

[Hội trưởng fan hâm mộ Thủ đô của Ansel Thất Tiểu Nguyệt đặt câu hỏi với Ansel: Ansel, nhạc kịch của anh đã có hình thức đại khái chưa? Nhất định sẽ ủng hộ anh, lần diễn đầu tiên sẽ tổ chức ở Thủ đô chứ?]

[Ansel trả lời Hội trưởng fan hâm mộ Thủ đô của Ansel Thất Tiểu Nguyệt: Về nhạc kịch vẫn trong giai đoạn chuẩn bị, đây cũng coi là lĩnh vực mới, cho nên thời gian chuẩn bị sẽ lâu một chút, giờ tôi đang học thêm kiến thức ở học viện âm nhạc, sau khi giai đoạn thứ nhất chuẩn bị ổn thỏa sẽ đưa tin. Có thể xác định, lần diễn đầu tiên sẽ tổ chức ở Thủ đô.]

[Nụ cười em yêu nhất đặt câu hỏi với Ansel: Tất cả mọi người đều hỏi về công việc, nhưng em vẫn không nhìn được muốn tìm hiểu đời sống tình cảm của Ansel, đầu tiên là xin chúc Ansel tân hôn vui vẻ nhé! Từ bài phỏng vấn sau lễ trao giải thưởng Từ Kim biết được một năm trước trạng thái tinh thần của Ansel có vấn đề, cảm thấy rất đau lòng, nhưng nghe Ansel nói vợ và con trai đã mang hơi ấm và sự giúp đỡ cho anh, không biết vì sao cảm thấy thật hạnh phúc, mong rằng Ansel và vợ con sẽ luôn hạnh phúc như thế, fan hâm mộ chúng em nhất định ủng hộ anh.]

Giản Ưu bưng hai đĩa trái cây ra, cô đặt một đĩa lên bàn Lâm Trường Ca và Kiêu Tấn Vũ, đĩa còn lại đặt trên một cái bàn thủy tinh thấp, cô cũng ngồi xuống thảm, cùng Cận An nhìn vô số câu hỏi được đặt ra, cũng thấy Cận An mở khung câu hỏi của “Nụ cười em yêu nhất”, đang gõ chữ trả lời.

[Ansel trả lời Nụ cười em yêu nhất: Cảm ơn bạn và những fan hâm mộ khác đã ủng hộ và chúc phúc cho tôi và vợ tôi. Cô ấy đọc được nhất định sẽ vô cùng vui vẻ.]

Cận An ngoảnh sang nhìn cô, “Có vui không?”, anh biết cô có chút bận tâm liệu fan hâm mộ có không vui vì chuyện anh kết hôn, bây giờ thấy nhiều fan hâm mộ chúc mừng cho hôn lễ, cô có thể yên tâm rồi chứ?

Giản Ưu tựa đầu vào vai anh, khẽ lên tiếng: “Ừ.” Cô rất biết ơn họ, cũng hiểu được Cận An vì sao lại quý trọng những fan hâm mộ đáng yêu này.

Kết quả, càng nhiều fan hâm mộ thấy thần tượng dễ nói chuyện, đều ríu rít đặt câu hỏi liên quan tới Giản Ưu và Terry.

[Mộc Đạt Đạt đặt câu hỏi với Ansel: Ansel, có thể nói cho bọn em biết anh làm sao ôm được người đẹp về không? Hôn lễ chúng em đã xem, nhưng

cũng rất muốn biết về vụ cầu hôn. Mặt khác, Ansel và Katrina trai tài gái sắc rất xứng đôi đũa.]

[Ansel trả lời Mộc Đạt Đạt: Tôi không biết phải cầu hôn thế nào mới lãng mạn cảm động, điều duy nhất tôi biết là, tôi bằng lòng trao hết mọi thứ tôi có thể có cho Ưu Ưu. Vậy nên, khi cầu hôn, tôi chọn vườn hoa phía sau nhà cô ấy, mời con trai tôi giúp một tay, tôi xin vợ trao tay cho tôi, đây là yêu cầu chân thành nhất của tôi, đối với tôi, nắm tay cô ấy, dẫn cô ấy vào thế giới của tôi, cùng chung cuộc sống chính là tình yêu của tôi với cô ấy.]

[“Trợ lý đặc biệt” Lâm Trường Ca trả lời Mộc Đạt Đạt: Dear Mộc Đạt Đạt, con trai của Ansel Terry có nói cho chúng tôi biết, khi Ansel cầu hôn đã tự tay điêu khắc một bức tượng thiên sứ với hình mẫu là Katrina và Terry đấy.]

Câu phản hồi này của Lâm Trường Ca vừa xuất hiện, nháy mắt đều là những tiếng la “Cầu so sánh” “Cầu chân tướng”.

Sự nhiệt tình của fan hâm mộ quá khó để tiên tan, Cận An lại không có cách nào, khi đó anh không có chụp lại hình, mà tượng gỗ cũng không chở về nước, được đặt trong nhà Raymon. Đang định nói xin lỗi với fan hâm mộ thì Terry ngồi trong lòng Cận An kéo một cái, anh cúi xuống nhìn con trai, Terry mỉm cười đắc ý, giờ chiếc điện thoại nhỏ xin xắn của cậu lên, “Bố, Terry có chụp lại đây, hơn nữa còn có cả video cơ!”

Cận An bật cười, ôm ngang cậu nhóc, quay ra nói với Lâm Trường Ca: “Anh Lâm, anh gắn tài khoản Wein của Terry vào nhé, nó có ảnh.”

Thế là mười mấy giây sau, fan hâm mộ được trông thấy [“Khách quý đặc biệt” Terry trả lời Mộc Đạt Đạt: Bố ngọc đến nỗi quên luôn cả chụp ảnh, nhưng mà có Terry đây rồi, tấm hình sẽ được đưa lên ngay! (đính kèm hình ảnh)]

Fan hâm mộ xem câu trả lời đáng yêu quá thể của Terry lập tức sôi trào, bình luận liên quan đến sự yêu thích Terry và vân vân nhanh chóng chiếm một trang.

Phóng vấn tiến hành vô cùng hài hoà thuận lợi, trong lúc không để ý đã chỉ còn gần mười phút, fan hâm mộ chợt phát hiện trên cửa sổ xuất hiện một video, tất cả mọi người nín thở, nghĩ thầm có phải Ansel sẽ xuất hiện không?

Sau khi màn hình đen mấy giây, một tia sáng lóe lên, fan hâm mộ trông thấy hai gương mặt, Cận An và Terry.

“Hello, cháu là Terry, là con trai của bố, chúc mọi người Nguyên Đán vui vẻ!” Terry cười híp mắt thoải mái chào hỏi và chúc mừng với fan hâm mộ, nét mặt dễ thương khiến vô số fan hâm mộ kích động.

Họ biết Cận An có con trai, nhưng chưa từng gặp, dù là trong video hôn lễ cũng không thấy được rõ ràng, chỉ nhìn ra một cục thịt nhỏ, bây giờ gương mặt bánh bao hiện ra không bỏ sót trên video, khiến rất nhiều cô không nhịn được gào lên: “Thật là moe!”

Cận An cũng nói với fan hâm mộ: “Chúc mọi người Nguyên Đán vui vẻ.” Nói xong, những bình luận phản hồi đều là chúc anh Nguyên Đán vui vẻ, liên tục được đẩy lên.

Terry đến gần, để khuôn mặt bánh bao chiếm trọn màn hình, giọng non nớt: “Mọi người trước không nên kích động nhé, còn mười phút nữa phóng vấn sẽ kết thúc, cháu và bố muốn tặng một món quà Tết đến mọi người, sẽ hát bài 'Happy New Year'.”

Giai điệu đơn giản, nhưng trong sự hợp xướng của Cận An và Terry thật êm tai, fan hâm mộ trước máy tính yên lặng mỉm cười nghe hai bố con hát.

Phóng vấn kết thúc, fan hâm mộ đều cảm thấy thỏa mãn, trong ngày hôm nay có thể được gặp thần tượng, còn biết thêm con trai thần tượng, fan hâm mộ cực kỳ vui sướng, hơn nữa trong khi phóng vấn cũng coi như khai thác được một chút tin tức giá trị, tối thiểu là họ có hi vọng, biết thần tượng sẽ nhanh chóng có biểu diễn nhạc kịch, thật sự không nên quá hưng phấn.

Lâm Trường Ca sau cùng ghim lên một trạng thái, là Wein cung cấp một plugin rút thưởng, người đăng nhập đều được tham gia, sau khi chọn rút thưởng, bất cứ lúc nào cũng có thể rút ra một khán giả may mắn, Lâm Trường Ca rút mười lần, đưa ra quà tặng “Mười năm” kỷ thứ ba, lần phóng vấn này kết thúc toàn vẹn.

Kế tiếp chính là vở nhạc kịch và buổi diễn của Cận An, tin rằng sự nhiệt tình được ấp ủ hơn một năm qua của người hâm mộ, một buổi biểu diễn “Chia tay già” sẽ không thỏa mãn nổi họ, đằng sau còn vô số hoạt động đang chờ đón sự nhiệt tình của fan hâm mộ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Có Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Song Tử và đôi sân khấu

Trải qua suốt một năm tập luyện chuẩn bị, Cận An bắt tay đoàn nhạc kịch MY của Phi Dương tạo ra vở nhạc “Song Tử” sắp diễn ra. Hôm nay là lần tập luyện cuối cùng, Lâm Trường Ca dành rất nhiều tài nguyên để phát triển nghiệp vụ này, cố ý mua lại một tầng lầu, lắp đặt thiết bị biến nó thành phòng tập, hoàn toàn giải quyết vấn đề địa điểm cho bọn họ.

Hôm nay là thứ bảy, Giãn Ưu nghỉ, vì vậy dẫn Terry đến công ty giải trí Phi Dương, xem Cận An luyện tập lần cuối, dĩ nhiên không quên mang theo đồ

ăn ngon không quá nóng thăm hỏi bọn họ.

Cách âm của phòng tập diễn vô cùng hiệu quả, Giản Ưu và Terry phải tới gần cửa mới nghe được chút tiếng động bên trong, cô cẩn thận đẩy cửa, sợ làm phiền những người đang chăm chỉ bên trong.

Thành viên trong đoàn kịch đang nghỉ ngơi thấy hai người đều nở nụ cười, giơ tay chào với bọn họ, Giản Ưu dắt Terry vào, bây giờ cậu đã rất quen thuộc, cũng không có gì mất tự nhiên. Nhất là sân khấu nhạc kịch này có quan hệ với chuyên ngành bệnh tâm lý, lúc trước còn mời Giản Ưu làm cố vấn đặc biệt cho họ.

Âm nhạc bên trong phòng chợt lắng xuống, âm thanh đè nén, đau đớn, tuyệt vọng truyền vào đầu, lập tức chạm đến dây thần kinh mẫn cảm mà yếu ớt trong con người.

Ở chính giữa, người đàn ông mặc đồ bó sát màu đen nằm rạp trên mặt đất, tấm vải nhung trùm lên anh ta, sau đó họ nhìn thấy Cận An, anh mặc quần áo màu trắng, cầm một đoạn vải sa tanh trắng, đến trước mặt người đàn ông, màu trắng che khuất hai người, màu đen mỏng manh u buồn nhưng khát khao tình yêu, màu trắng dịu dàng an ủi nhưng lại lạnh lùng xa cách.

Cận An và người đàn ông đều đeo mặt nạ, mặt nạ của người đàn ông áo đen màu trắng, của Cận An thì màu đen, hoa văn trên mặt nạ giống nhau như đúc, giống như Cận An và người đàn ông chính là cặp song sinh đen trắng, dây dưa gắt gao.

“Song Từ” kể về một cặp song sinh, cũng là hai diện mạo của một con người. Cặp song sinh đen trắng, Hắc Từ tràn đầy tâm trạng tiêu cực yếu đuối mà cô độc, anh ta vì căm ghét thế giới bên ngoài, đau khổ, đổ kỵ, si nục nên tự vẽ lên người những hoa văn máu nhưng lại bị Bạch Từ hoàn mỹ che giấu. Bạch Từ vĩnh viễn hiện ra hình tượng tốt đẹp, hưởng thụ vinh quang của thế gian, Hắc Từ giống như cái bóng của anh ta, chỉ có thể sống trong bóng tối.

Thế nhưng Bạch Từ hoàn mỹ càng ngày càng thấy mệt mỏi, sự xuất hiện của Hắc Từ ngày càng nhiều, Bạch Từ đối xử với mọi người ngày càng lạnh nhạt, hai người bọn họ xoay tròn, vướng mắc, ai cũng không ép được người còn lại, thế là cả hai đều bị cầm tù, đến khi họ gặp được người con gái dịu dàng xinh đẹp tên Thiên.

Cô đỡ Hắc Từ nằm rạp trên mặt đất, lấy mặt nạ của anh ta xuống, ôm lấy khuôn mặt thanh tú, nhìn vào đôi mắt u buồn, dịu dàng vuốt ve gương mặt Hắc Từ, thậm chí có thể thấy ngón tay cô quấn quanh sợi tóc mềm mại của anh ta, hai người có một điệu múa chậm, như Thiên đang an ủi Hắc Từ.

Vậy mà Bạch Từ vẫn mang mặt nạ, anh ta im lặng nằm trên mặt đất, chỉ có môi khẽ nhấp nháy, hát một ca khúc cảm động khiến anh ta thấy ấm áp, gương mặt không thay đổi nhưng lại hát được giai điệu ấm áp thâm tình như thế. Nhưng đồng thời, Hắc Từ hát tiếp theo mỗi một câu của Bạch Từ bằng giọng điệu lạnh lùng, diễn đạt một cách hờ hững.

Rõ ràng Hắc Từ nên hát giai điệu ấm áp của Bạch Từ, còn Bạch Từ hát giai điệu lạnh nhạt của Hắc Từ mới phải, nhưng sự tương phản như thế, cộng với sự đối lập mạnh mẽ, ngược lại tạo thêm sự trùng kích với người xem. Quả thật vở nhạc kịch này không chỉ nghe, mà còn phải nhìn.

Nhiều người ở đây đã xem qua rất nhiều, nhưng lần nào cũng bị Bạch Từ, cũng chính là Cận An thu hút toàn bộ ánh mắt, và thương tiếc thay cho người đàn ông nằm trên mặt đất ấy.

Âm nhạc bắt đầu thay đổi, xung quanh Hắc Từ mang theo hơi thở tràn đầy mùa xuân, họ múa, ca hát, toàn bộ như cảnh ngày xuân ấm áp, Bạch Từ cô độc đứng bên cạnh, ánh mắt trống rỗng, nét mặt chết lặng, dần dần mọi người như trông thấy Hắc Từ cởi bỏ màu đen của anh ta, trở nên thanh khiết, còn Bạch Từ dần tối đen, mặt nạ lạnh lẽo đã bị anh ném đi, nhưng trên gương mặt khôi ngô xuất hiện vết sẹo xấu xí làm người ta sợ hãi, anh đã sắp trở thành Hắc Từ.

Giống như hai người ở sai vị trí, dù có sự phân biệt rõ ràng, mặt trái của Bạch Từ càng ngày càng tích tụ, như một con mãnh thú nhe nanh muốn xé rách con người, chân anh để trần, đưa cái nhìn hướng về Hắc Từ và Thiên, màu máu chói mắt bên khoe miệng như chứng tỏ sự kích động muốn xé toạc hạnh phúc của hai người trước mặt.

Từng bước một, Bạch Từ đến gần Hắc Từ và Thiên, anh ta vươn bàn tay với móng dài sắc nhọn màu đen ra, kết thúc bằng màu đỏ như cắt đứt sinh mệnh. Lúc này, Hắc Từ và Thiên đang nằm trên mặt đất, trên gương mặt là nụ cười hạnh phúc vui vẻ, tay Bạch Từ đặt trên cổ Hắc Từ, chậm rãi khép lại, như muốn bóp chết Hắc Từ.

Vào lúc ấy, đôi bàn tay trắng nõn tinh tế nắm lấy cổ tay Bạch Từ, anh ta nhìn chủ nhân của bàn tay, khí chất cô mang theo sự tĩnh lặng, an tâm, Bạch Từ được người phụ nữ dẫn đi rời xa Hắc Từ và Thiên, Bạch Từ nằm trên đùi người phụ nữ, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Lần tập luyện cuối cùng kết thúc hoàn mỹ, Cận An đứng lên, cười đi tới cạnh Giản Ưu và Terry, cầm lấy khăn lông Giản Ưu đưa lau mồ hôi.

Thành viên có mặt lần đầu tiên nhận kịch bản đã cảm thấy đây là chuyện cũ của Cận An, Hắc Từ và Bạch Từ chính là nội tâm và thế giới bên ngoài của chính anh, còn Thiên và người phụ nữ xuất hiện sau cùng chắc hẳn là Katrina, vợ của Ansel?

Lần đầu tiên luyện tập, khi họ nghe Cận An hát khúc “Đêm khuya”, giống như được tự bước chân vào câu chuyện, hoàn toàn cảm nhận được nỗi thống khổ và tuyệt vọng của Cận An. Ban đầu nghe anh nói trước đây mắc bệnh tâm lý phải đến nước M trị liệu, họ có chút không tin, thậm chí những người này còn tưởng đây là một cái cớ của anh.

Chẳng qua sau khi tự cảm nhận vở kịch, họ mới hiểu, người chưa trải qua câu chuyện “Song Từ” sẽ không thể hiểu được sự yếu đuối cô tịch, bất lực tuyệt vọng sợ hãi và bi thương chờ mong trong đó.

Họ cũng rất mong đợi vào buổi biểu diễn ngày mai, tin rằng những người khác xem vở kịch này cũng sẽ thương tiếc vì người đàn ông, đồng thời cũng vì sự xuất hiện tuần nhả ẩm áp hôm nay của anh mà cảm động, tự hào.

Các thành viên rất biết quan sát, cách giãn khoảng cách với nhà Cận An, họ ngồi ở nơi xa, thế giới nhỏ ấy họ sẽ không quấy rầy, tuy vậy thỉnh thoảng liếc qua hóng chuyện cũng là bình thường.

Terry nằm trên đùi Cận An, “Bố, tối mai con sẽ cổ vũ cho bố!”

“Được.” Cận An xoa đầu cậu nhóc, chọc cậu cười.

Terry cười một lúc, mặt mày cong cong, lên nhìn Giản Ưu, cười càng đắc ý.

“Bố, Terry sẽ chuẩn bị quà tặng cho bố.”

“Thật không thể? Vậy phải cảm ơn Terry nhiều.” Anh cúi xuống hôn cậu nhóc.

Thời gian không sai biệt lắm, Cận An tập hợp những người khác, sau khi động viên một phen liền bảo họ về nghỉ, nhất định phải có trạng thái tốt nhất trình diễn vở “Song Từ” vào tối mai.

“Đi thôi. Chúng ta đi đón Raymon và Sulle.” Đúng vậy, Raymon và Sulla rất nhớ Giản Ưu và Terry, cho nên đến nước L nghỉ phép, hỏi thăm sức khỏe họ, đúng dịp để xem vở nhạc kịch.

Giản Ưu cười nhìn Cận An thay quần áo xong ôm lấy Terry, dắt tay cô ra khỏi Phi Dương đến sân bay.

Thế nhưng, trong lúc họ còn tưởng mọi việc đều thuận lợi, công ty giải trí Phi Dương nhận được một cuộc gọi, thư ký của Lâm Trường Ca nghe xong cực kỳ sợ hãi, cô ấy chạy vội vào phòng làm việc của Lâm Trường Ca, “Ông chủ! Việc lớn không tốt! Sân khấu kịch Thủ đô gọi đến nói buổi biểu diễn tối mai không thể diễn ở nhà hát!”

Lâm Trường Ca cũng kinh hãi, “Tại sao có thể như vậy! Trước đó không phải đã ký hợp đồng rồi sao?”

Nét mặt thư ký nôn nóng: “Ông chủ, sân khấu kịch nói sẽ bồi thường vi phạm hợp đồng cho chúng ta, nhưng họ thật sự không thể cho chúng ta diễn được.”

Sắc mặt Lâm Trường Ca âm trầm, “Có hỏi được lý do không?”

Thư ký bất đắc dĩ: “Sân khấu kịch nói sáng nay phát hiện sân khấu đổ sập, không có cách nào sửa chữa xong trước khi diễn, họ cũng cảm thấy rất có lỗi.”

“Lại là như thế...” Sân khấu đột nhiên đổ sập, là chuyện ngoài ý muốn hay là... vì có người gây ra?

“Nói vậy, buổi biểu diễn ở Thủ Đô chẳng lẽ phải hủy bỏ? Ngoại trừ sân khấu kịch Thủ Đô, ở Bắc Kinh không có hội trường nào có thể chứa 120 người, Đại Công Quán Bắc Kinh cũng không có sân cho chúng ta....”

“Này, anh Lâm, dáng vẻ hấp tấp vừa rồi của bí thư của anh là có chuyện gì gấp à? Đến em chào hỏi với cô ấy mà cô ấy cũng không có phản ứng, chẳng lẽ vợ anh có thai?” Nghiêm Nhựt Triều cười hi hi đi vào, thấy sắc mặt Lâm Trường Ca và thư ký đều không tốt, vì vậy cũng nghiêm túc, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thư ký mặt như đưa đám nói lại sự việc với Nghiêm Nhựt Triều, tay Nghiêm Nhựt Triều chỉ vào cằm, một lát sau thấy cô ấy lấy điện thoại ra gọi: “Alo, chú Vinh, không, cháu muốn hỏi xem, Thừa Dư không phải bỏ vốn xây dựng một rạp hát lớn ở Thủ Đô sao? Dạ, vâng, nửa tháng sau chính thức khai mạc? Vậy bây giờ đã có đủ trang thiết bị chưa ạ? Có chút việc, lát nữa cháu gọi cho chú.”

Nghiêm Nhựt Triều sau khi cúp điện thoại cười nhìn Lâm Trường Ca: “Anh Lâm, có một địa điểm, có cần không đây?”

Lâm Trường Ca vừa nghe ra, anh ta không nhận được ôm lấy Nghiêm Nhựt Triều: “Em thật đúng là phúc tinh của anh. Rạp hát đó mai có thể sử dụng chứ? Thiết bị đã thử qua chưa? Đến lúc đó sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?”

“Chú Vinh nói tất cả đã chuẩn bị xong, ngay cả nhân viên cũng được điều đến, chỉ là muốn chọn ngày 24 để khai mạc thôi, cho nên thiết bị sân bãi đó anh không cần lo.” Nghiêm Nhựt Triều cười, chẳng qua khi cô nghĩ đến người đàn ông kia, lại có chút rối rắm không biết như vậy có tốt.

Lâm Trường Ca ôm chặt Nghiêm Nhựt Triều: “Vậy em mau đưa tiểu Kỳ đi ký hợp đồng, đưa địa chỉ cho anh chuẩn bị qua đó, về vào cửa phải mau chóng thay đổi, may quá may quá, bây giờ cách tối mai còn một ngày, vẫn kịp.” Anh ta vừa lăm bắm vừa bắt tay chuẩn bị tin tức, bận rộn đầu nọ đầu kia.

Nghiêm Nhựt Triều đưa tiểu Kỳ đến chỗ chú Vinh ký hợp đồng, tiện thể còn phải giã đạp một chút.

Vì sự việc vé vào cửa, sau khi Lâm Trường Ca có được vị trí rạp hát lớn, Tuyết Lê liền vội vàng bảo bộ phận kỹ thuật thiết kế mới vé vào cửa, mở trang web đổi vé online, đến công ty giải trí Phi Dương đổi vé, đến rạp hát lớn Tuyết Lê đổi vé và những nơi chuyên đổi vé tiến hành các biện pháp bổ cứu, còn đặc biệt bao ba công ty chuyên đổi vé để mau chóng hoàn thành.

Kỳ thực, nếu đã tìm được sân diễn, Lâm Trường Ca hoàn toàn có thể tuyên bố với bên ngoài vì nguyên nhân đổi sân bãi nên phải hoãn buổi biểu diễn, tiếp theo có thể dễ dàng chuẩn bị, chỉ là anh ta thật sự nuốt không nổi tức tởm này, bởi vì trước khi Nghiêm Nhược Triều tới, Lâm Trường Ca còn nhận được điện thoại của tên khốn của công ty giải trí Trường Hằng.

“Lâm Trường Ca, không có sân khấu có phải rất sốt ruột không? Ha ha ha, tôi rất là vui...”

Lâm Trường Ca nuốt không trôi cục tức này! Anh ta có chết cũng phải đoạt một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Có Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Bắt đầu diễn và thành công

Cận An dẫn theo Giản Ưu và Terry đến sân bay đón Raymon và Sulla, song không có sự bảo vệ anh không dám vào sân bay, lần trước về nước anh còn nhớ, nên biết bây giờ ánh mắt phóng viên và fan hâm mộ vô cùng sắc bén!

So ra, Giản Ưu và Terry tuy đã ra mặt nhưng anh không có bên cạnh, cộng thêm đã thay đổi chút bề ngoài nên không làm người khác chú ý.

Raymon và Sulla rất khỏe mạnh, họ đẩy xe đẩy đi ra, hai ông bà người nước ngoài hiền hậu rất bắt mắt, Terry thoáng cái đã phát hiện ra họ, kéo tay Giản Ưu: “Miêu Miêu, là ông cố và bà cố.”

Giản Ưu cũng nhìn thấy họ, mắt cô hơi đỏ lên, đến nước Z được một năm, có liên lạc điện thoại video, nhưng lúc này tận mắt thấy người thân, cô vẫn không cảm được xúc động, “Raymon, Sulla.”

Sulla tiến lên ôm lấy cô, “Ngoan nào, Katrina, đừng khóc. Chúng ta nên vui mới phải.”

Raymon thì bế Terry lên, “Terry, có nhớ ông cố không?”

Terry hôn nhẹ lên má Raymon, giọng nói êm ái: “Tất nhiên là có rồi ạ, nhớ rất nhiều, lần này ông cố phải ở lại lâu một chút, chơi cùng Terry có được không?”

Nghe cậu nói, ba người lớn đều cười rộ lên, Giản Ưu nói: “Đi thôi, chúng ta về nhà.”

Không kinh hãi không nguy hiểm, không có xuất hiện gì ngoài ý muốn, Cận An đón bọn họ, lái xe về nhà. Biết sự việc của rạp hát lớn Thủ Đô được giải quyết chu đáo, Cận An cũng yên tâm, chẳng qua anh nghĩ một lát rồi viết trạng thái lên Weibo, tự bày tỏ sự áy náy với fan hâm mộ.

Giản Ưu vì Raymon và Sulla đã cố ý làm một bữa tối hết sức phong phú, bọn họ ăn rất thỏa mãn. Trong bữa cơm, Raymon trêu đùa: “Ưu Ưu, khi nào cháu định cho Terry thêm một đứa em đây?”

Nói thật, Raymon và Sulla đều rất thích trẻ con, đáng tiếc hồi trẻ Sulla bị tổn thương cơ thể, không cách nào mang thai, may mắn là Raymon chưa từng đẻ bụng, đối xử tốt với Sulla trước sau như một.

Giản Ưu đỏ mặt, Terry cười híp mắt nói: “Ông cố bà cố, trong bụng Miêu Miêu có mèo con rồi. Tám tháng nữa là Terry sẽ có một bé mèo.”

Ánh mắt Raymon và Sulla sáng lên, “Thật sao? Vậy thì tốt quá.”

Cận An càng kinh ngạc hơn nữa, anh nắm tay Giản Ưu: “Ưu Ưu, có con, thật vậy không?”

Terry bỗng nhiên bịt miệng, mặt nhăn nhó: “Xong rồi, đã bàn là mai mới nói cho bố biết, để bố vui mừng gấp bội mà!” Đúng vậy, mấy ngày trước Giản Ưu và Terry đến bệnh viện kiểm tra, có điều tiểu quý Terry mãnh liệt yêu cầu sau khi biểu diễn “Song Tử” mới tặng thêm cho Cận An niềm vui mừng lớn, muốn sau đấy mới nói, không ngờ hiện tại lại chính cậu không nhìn được nói lời miệng.

Nghe cậu thì thầm, mấy người Cận An đều nở nụ cười, vì Terry dễ thương, càng vì sinh mệnh nhỏ sắp ra đời kia.

Buổi tối, ở trong phòng, Giản Ưu thấy mình không cách nào hít thở, người đàn ông nằm trên cô lần nào hôn cũng tràn ngập tình tứ, cô hoàn toàn có thể cảm nhận được yêu thương và nhu tình mật ý của anh với cô.

Anh dừng lại, tựa đầu vào gáy cô: “Ưu Ưu, Ưu Ưu, cảm ơn em đã dành cho anh mái nhà ấm áp hạnh phúc thế này.” Đã bao lâu rồi, mãi đến khi chung sống với cô, mới tìm được mái ấm thời niên thiếu, biết bên cạnh sẽ có một người bên mình cả đời, cô ấy vì mình sinh con dưỡng cái, dành cho anh toàn bộ thế giới.

Nếu nói trước kia, Cận An mù mịt chỉ biết đến biểu diễn và âm nhạc, thì với anh bây giờ, có Giản Ưu, có Terry và còn thế giới của bọn trẻ mới là tất cả,

thậm chí có thể không có âm nhạc.

Giản Ưu ôm lấy eo anh, nghiêng đầu hôn lên mặt anh, “Em đã đồng ý, giao bản tay này cho anh, sau này sẽ luôn luôn đi cùng anh.”

“Ưu Ưu...”

Ngày 9 tháng 1 năm 2012, “Song Từ” được trình diễn long trọng tại rạp hát lớn Tuyết Lê ở Thủ Đô, diễn viên có hơn một trăm người, tổng cộng chia làm năm màn nhỏ, mỗi màn 30 phút, diễn trong hai tiếng ba mươi phút. Rạp hát lớn Tuyết Lê có thể chứa mười nghìn khán giả, tất cả trang thiết bị đều là loại tiên tiến nhất, mang đến cho thích giác và thị giác sự hoàn hảo nhất.

năm giờ ba mươi, khán giả bắt đầu vào rạp, bên ngoài rạp Tuyết Lê xếp thành năm hàng dài, may mắn phía trước rạp có một quảng trường lớn, có đủ chỗ để khán giả đứng, xét về cũng nhanh chóng, áp dụng cách xét về điện tử, chiều mã vạch là có thể qua, bảo vệ đứng xung quanh duy trì trật tự.

Sáu giờ ba mươi, màn trình diễn chính thức bắt đầu, tất cả mọi người nín thở chờ đợi, ánh đèn sân khấu sáng lên, Bạch Từ mặc âu phục màu trắng xuất hiện giữa sân, đèn pha chiếu lên mặt nạ của anh, những chi tiết xinh đẹp tinh tế phức tạp. Anh mở miệng, hát câu đầu tiên: “Đêm quá dài, đường quá hoang vu, một mình phiêu bạt, một mình ca hát, không có phương hướng...”

Xung quanh anh bắt đầu có người múa, đủ mọi màu sắc, bảy màu rực rỡ, chỉ mình anh một màu trắng cô lập ở chính giữa, khiến người ta thương tiếc không cần lý do.

Hắc Từ mặc áo đen bắt đầu xuất hiện, anh ta nói: “Anh à, thật ra em không phải em trai anh, em chính là bản thân anh mà.” Hắc Từ xoay tròn quanh Bạch Từ, giống như nổi thống khổ lẫn quần trong lòng, không chịu tách ra.

Thế giới bên ngoài phức tạp, Bạch Từ đứng ở nơi tụ tập ánh sáng có được sự ca tụng, những si nhục âm thầm, có được vinh quang, cũng nhận lấy sự chèn ép tối tăm

Thế là dưới sự chứng kiến của mọi người, Hắc Từ bị Bạch Từ giam cầm, anh ta nằm trong lòng giam phát ra tiếng kêu gào thê lương, lắc lư cơ thể, muốn thoát khỏi áp lực và thống khổ này, anh ta hát vang: “Ai có thể cho tôi mượn một cái ôm dịu dàng, để cho tôi dựa vào, ai có thể...”

Ngoài lồng giam, những người từng cười nhạo, châm chọc, vũ nhục anh đang ở đó cười to: “Chính hần, đóng chặt miệng hần lại, hần khiến người ta tức giận.”

Tình tiết vở kịch thay đổi từng chút một, ca khúc xen lẫn đều rất thích hợp, khiến người ta hiểu rõ tiếng nói ẩn bên trong. Đáng chú ý hơn, trước đó, mười buổi biểu diễn và đĩa nhạc của Cận An đã làm mọi người thuộc lòng hai mươi bốn bài hát, cho nên họ càng có cảm giác, càng có thể hiểu rõ sâu hơn.

Cuối cùng, Hắc Từ và Bạch Từ đều tìm được bến đỗ của bọn họ. Bạch Từ vẫn mặc âu phục trắng, chiếc mặt nạ đã được gỡ xuống, lộ ra gương mặt lịch sự tao nhã với nụ cười nhẹ nhàng hát bài “Hy vọng” của anh, mang theo sức mạnh âm lòng, mọi người luôn có thể tìm được lực lượng ấy trong âm nhạc của Ansel.

Bọn họ dường như cảm nhận được gió nhẹ phát phơ, mảnh vải màu trắng lay động theo gió, hương hoa thanh tân đậm nhả, dù là bi thương thống khổ hơn nữa cũng không thể kéo dài trong cuộc đời, khiến người ta lưu luyến cuộc sống, tìm kiếm hạnh phúc âm áp.

Kết thúc buổi diễn “Song Từ”, toàn trường rung rung đứng dậy vỗ tay, không hề nghi ngờ, “Song Từ” thu được thành công cực lớn, đây không phải một câu chuyện rắc rối phức tạp, không bằng nói là một người với hai khuôn mặt độc thoại, khiến người ta cảm động lay, trong cuộc sống có rất nhiều chuyện không như ý, trong lòng mỗi người đều có một Hắc Từ bên trong và một Bạch Từ bên ngoài.

Sau khi chào cảm ơn, Cận An trở lại sau hậu trường, Giản Ưu, Terry, Raymon và Sulla đứng đón anh, “Chúc mừng anh, cực khổ cho anh rồi.”

Không có nhiều hơn, anh dù có sự vinh quang lấp lánh nhất trước sân khấu, anh càng yêu cảnh âm áp ở bên bọn họ.

Thành công của “Song Từ” có vô số người vỗ tay chúc mừng, cũng có người nổi nóng. Trương Khởi Hạc của công ty giải trí Trường Hằng chính là một trong số người tức giận, ông ta nhủ mảy: “Rạp hát lớn Tuyết Lê? Không phải nửa tháng nữa mới chính thức vận hành sao? Rõ ràng đã sắp xếp xong cả, trước biểu diễn một ngày khiến chúng mất sân khấu, rốt cuộc ai có năng lực dám đấu với Trường Hằng ở Thủ Đô?”

Chủ tịch tập đoàn Trường Hằng cũng biết chuyện, ông ta lạnh lùng bảo thư ký đi điều tra về rạp hát lớn Tuyết Lê, ông ta cũng muốn xem người nào mà có “tài” như thế.

Có điều những chuyện ấy thuộc về người đàn ông kia và tập đoàn Trường Hằng, tạm thời không có quan hệ với Phi Dương và Cận An. Sau khi buổi diễn “Song Từ” thành công ở Thủ Đô, có thể sẽ còn tiếp tục diễn thêm hai lần nữa, sau đó sẽ tới những nơi khác, tiến hành tuần diễn trong đại lục.

Giản Ưu đã sớm xin nghỉ để đi theo đoàn kịch, Terry càng không cần phải nói, xin nghỉ ở nhà trẻ quá dễ dàng, với lại Cận An và Giản Ưu đều dự định sẽ đi cậu nhập học cấp một vào tháng Chín, cho nên có đến nhà trẻ hay không cũng không phải vấn đề lớn.

Lại nói tiếp, Lâm Trường Ca tổ chức hoạt động “Mười năm” cũng tiến hành đến kỳ thứ mười, cũng chính là năm thứ mười trong cuộc đời ca hát của Cận An, năm Cận An giành được nhiều giải thưởng nhất, biểu diễn nhiều nhất, là khi anh đang như mặt trời giữa ban trưa. Khi Lâm Trường Ca trông thấy vật kỉ niệm, phát hiện “màu vàng” là chủ đạo, cũng cười, Cận An quả nhiên là sắc vàng lấp lánh.

Nhưng hiện tại, Lâm Trường Ca đang nghĩ “Mười năm” kỳ thứ mười một sẽ thực hiện như thế nào? Trong một năm nay, Cận An chỉ có một buổi biểu

diễn “Chia tay già”, còn đâu không làm gì cả. Thế là anh ta hỏi ý kiến Cận An, bởi vì ý anh ta là sẽ tuyên bố tất cả chuyện Cận An ở nước M, bao gồm cả video hình ảnh Terry cung cấp.

Cận An suy nghĩ thật lâu, vẫn từ chối lời đề nghị của Lâm Trường Ca, bởi đó là chuyện riêng của anh, là ký ức thuộc về anh và Giản Ưu, Terry, không muốn lan truyền, chỉ cần giấu cho bản thân. Anh nói sẽ ghi lại DVD buổi biểu diễn, ngoài video kết hôn ra còn có lần Terry hát “You are my sunshine” công hiến lần trước. Mặt khác hoạt động sẽ xoay quanh “Trong tưởng tượng của bạn, một năm thần tượng bất vô âm tín rồi cuộc là thế nào” mà sáng tạo, không giới hạn đề tài.

Ai ngờ, vì nguyên nhân của “Song Từ”, tất cả mọi người đoán đó là việc từng trải chân thực của Cận An, vì vậy có rất nhiều sáng tác ngoài tình yêu YY giữa anh và Giản Ưu ra thì nhiều nhất chính là tiếp diễn câu chuyện “Song Từ”. Nhưng dù là thế nào, kỳ thứ mười một cũng được tiến hành rất thành công.

Thời gian qua thật mau, cuộc sống gia đình của Cận An bình yên tốt đẹp, nhưng cũng chính hôm nay, xảy ra một chuyện ngoài ý muốn khiến Giản Ưu động thai, được đưa vào một bệnh viện chờ sinh.

Giai đoạn cuối thời kỳ mang thai Giản Ưu liền xin nghỉ không đến phòng khám, đầu tiên là không muốn tiếp xúc quá nhiều tâm trạng tiêu cực, sợ ảnh hưởng đến sức khỏe của tiểu bào bối, hai là sau khi mang thai tâm trạng cô quá nhạy cảm, không cách nào giúp đỡ những người đang đi cầu xin sự trợ giúp.

Cũng vì ở nhà buồn chán cho nên Giản Ưu liền liên lạc với trung tâm tình nguyện phục vụ, thường xuyên đi làm tình nguyện viên ở những nơi xung quanh, Cận An sợ cô có chuyện, cố ý tìm Lâm Trường Ca hỗ trợ, mời một cô cháu gái của Lâm Trường Ca đến nói chuyện với Giản Ưu, đó cũng là một cô gái nhiệt tình tốt bụng, chung đụng rất tốt với Giản Ưu, Terry cũng rất ưa thích cô ấy.

Xảy ra chuyện cũng chính là trong hoạt động tình nguyện viên gần đây nhất của Giản Ưu.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Cô Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Ác niệm và bảo bối

Giản Ưu mang thai nhưng không xuất hiện phù thũng, cảm giác cô mang đến cho người khác là dịu dàng ôn nhu, bản năng của người mẹ khi đang có thai. Cháu gái của Lâm Trường Ca Lâm Vi Vi là một thành viên của trung tâm phục vụ tình nguyện, cho nên cô ấy cũng rất vui cùng Giản Ưu làm tình nguyện viên.

Từ trước đến giờ đều rất đơn giản, vui vẻ, không xảy ra chuyện gì cả, mãi đến hôm nay, Giản Ưu mang thai gần tuần thứ 36 và Lâm Vi Vi lại đến viện điều dưỡng Kinh Ái. Tình nguyện viên tới đây không chỉ có Giản Ưu và Lâm Vi Vi, hoạt động ở đây cũng rất đơn giản, tâm sự cùng mấy cụ già, tạo ra các trò chơi nho nhỏ, còn việc nặng nhọc đã có đàn ông phụ trách.

Cho nên, khi xảy ra sự việc, Giản Ưu và Lâm Vi Vi đang chơi đùa với mấy cụ già, các cụ đều cười lớn.

Trong lúc ấm áp và tốt lành, sự việc xảy ra rất đột ngột, tiếng va đập kịch liệt, bức tường vây trước mặt trung tâm hoạt động người già đổ sụp, khói bụi tan đi, họ trông thấy một chiếc xe nằm trong đống đổ nát. Các cụ già, nhân viên viện dưỡng lão, tình nguyện viên đều sợ ngây người.

Càng khiến người ta tức giận là, sau khi chiếc xe lui ra ngoài, đằng sau lại có một chiếc xe xông vào, mọi người chạy bốn hướng, nhưng chỗ đó còn mấy cụ già ngồi xe lăn, họ hoặc luống cuống đẩy bánh xe, hoặc đỡ người ra không biết làm thế nào.

Mọi người thậm chí có thể nghe được tiếng cười xấu xa bên trong xe, chúng có vẻ rất hưng phấn, cảm thấy làm việc này rất kích thích, tiếng la hét, kêu gào của chúng kèm theo tiếng động cơ từ xe khiến mọi người hoảng loạn, sợ hãi chạy trốn.

Giản Ưu, Lâm Vi Vi và hai cô gái lúc đó đang ở bên cạnh mấy cụ già ngồi xe lăn, các cô nhanh chóng tỉnh táo, cố tự trấn định, đẩy các cụ ra khỏi chỗ đó, chiếc xe ngày càng gần, Giản Ưu đẩy một cụ già, nhưng cụ già phía trước kia sắp bị xe đụng trúng, cô buộc phải đẩy mạnh tay, sau đó kéo xe lăn của cụ già kia về phía sau, nhưng bị vướng chân, có thể phải ngã.

Nhân viên đã báo cảnh sát, một người đàn ông nhô đầu ra ngoài cửa xe, đeo kính râm, hần cười lạnh lùng, nói với bọn họ: “Lần này chỉ là cảnh cáo, thông minh thì mau báo viện trưởng các người hủy bỏ khỏi tổ, bằng không cứ chờ đi.”

Hung hăng, quá hung hăng, ở Thủ Đô mà lại trắng trợn sử dụng thủ đoạn đe dọa bạo lực, mọi người sợ hãi nhìn đám người đó bỏ đi, Lâm Vi Vi chột hét to, Giản Ưu sắc mặt tái nhợt đỡ bụng khẽ rên đau.

Xe cấp cứu, xe cảnh sát đều tới, sắc mặt viện trưởng trắng bệch, có vẻ lão đảo muốn ngã, nhưng bà ấy chỉ mang theo ánh mắt căm hận, bất lực, đau khổ, cắn chặt môi đi theo cảnh sát để ghi chép. Xung quanh cũng có cảnh sát hỗ trợ vỗ về người già, tình nguyện viên, nhân viên viện dưỡng lão đều mau chóng trấn tĩnh bắt đầu thu xếp cho người già, dọn dẹp chỗ này.

Lâm Vi Vi ngồi cùng Giản Ưu lên xe cấp cứu tới bệnh viện, ở trên xe, cô ấy run run cầm điện thoại gọi cho Cận An, ngay cả nói chuyện cũng run rẩy, “Ansel, Giản Ưu... động, động thai, bây giờ, bây giờ đang ở, ở trên xe cấp cứu... đến bệnh viện... bệnh viện trung tâm thành phố.”

Cận An nghe xong sắc mặt tái nhợt, nháy mắt đầu anh trở nên trống rỗng, cái gì cũng không nghĩ ra được, thất tha thất thểu đi ra ngoài khiến Lâm Trường Ca trong phòng sợ hết hồn, đi theo mới biết chuyện xảy ra, anh ta gào lên với Cận An: “Ansel! Bình tĩnh đi, Katrina cần có cậu!”

Lâm Trường Ca lắc người Cận An, quay đầu lại nói: “Mau lên, lấy chìa khóa xe cho tôi!”

Đến khi Lâm Trường Ca đưa Cận An tới bệnh viện trung tâm thành phố, Giản Ưu còn đang trong phòng phẫu thuật. Lâm Vi Vi ngồi bên ngoài, hiển nhiên là đã sợ hãi. Cận An hoàn toàn không có tâm tư tìm hiểu xem đã xảy ra chuyện gì, toàn bộ ý nghĩ của anh đều đặt trên người vợ con trong phòng phẫu thuật.

Lâm Trường Ca an ủi cháu gái mấy câu, mới kéo cô ấy đến một bên hỏi sự việc, sau khi hiểu rõ ràng, anh ta gọi điện cho ai đó, chuyện này không thể để yên, đúng là tai bay vạ gió!

Khoảng một giờ sau, phẫu thuật như đã kết thúc, bác sĩ sau khi ra hỏi người nhà nói: “Sản phụ không có gì đáng ngại, nhưng phải nằm viện theo dõi, tốt nhất là ở đây cho đến khi sinh, người nhà đi làm thủ tục đi.”

... Trong phòng bệnh, Giản Ưu khẽ nhú mày, từ từ mở mắt, ý thức vừa khôi phục, cô liền lập tức đưa tay lên bụng, “Đứa bé...”

Tay cô được Cận An nhẹ nhàng cầm lấy, cô nhìn chòng, nghe anh khẽ gọi tên cô, nở nụ cười nhạt nhưng vô lực, “Ansel.”

Cận An cầm tay cô hôn không ngừng, sau đó áp cả hai tay cô vào mặt mình, Giản Ưu thậm chí có thể thấy sương mù bên trong hốc mắt đỏ của anh. Không ai biết anh sợ hãi thế nào, anh sợ người phụ nữ này cứ như vậy bỏ anh đi, anh chờ lâu lắm mới gặp được cô, mới có được hạnh phúc thế này, anh hoàn toàn không thể nghĩ ra được nếu thiếu cô anh còn có thể sống thế nào.

“Ansel...” Tim Giản Ưu vừa đau xót vừa như bị bóp nghẹt, bởi cô đã cảm nhận được sự ẩm ướt trên tay, biết là nước mắt của người đàn ông trước mặt, cô gạt gạt tay mình, thấy anh ngược mặt lên, cô nhẹ nhàng xoa mặt anh, “Ansel, em không sao, đứa bé cũng không sao, em có thể cảm nhận được, cho nên không phải sợ.”

“Ưu Ưu, Ưu Ưu không được vậy nữa, anh không chịu được.” Anh khom lưng, dùng thân mình nhẹ nhàng bao phủ cô, ngửi mùi hương thuộc về cô hòa lẫn với mùi thuốc khử trùng.

Giản Ưu để ý tay cô còn cầm ống tiêm, việc cô muốn làm bây giờ chính là ôm thật chặt lấy người đàn ông này, cô có thể cảm nhận được nỗi đau và khổ sở, sợ hãi, sự thâm trầm đến từ sâu trong linh hồn anh, cô biết nó sẽ khắc cốt in vào trái tim cô, không bao giờ phai mờ.

“Không đâu, không bao giờ như thế nữa. Ansel, Ansel...”

Lâm Trường Ca khép cửa phòng, ngăn cách sự vô về êm ái và phát tiết bên trong, anh ta vỗ vai cô cháu gái, “Vi Vi, chuyện này không liên quan đến cháu, cháu đừng tự trách mình.”

Sau khi Lâm Vi Vi biết Giản Ưu không có việc gì cũng thờ phào nhẹ nhõm, mắt cô ấy ngấn lệ gạt đầu, nhưng bản tính cô ấy ghét ác như thù lập tức hung hăng nói: “Bọn con đồ chết tiệt kia phải mang ra xử bắn!”

“Ác nhân tự có ác nhân trị, chúng sẽ gặp báo ứng.” Lâm Trường Ca cười lạnh, từ trước đến giờ anh không phải người tốt lành, lăn lộn trong cái giới này, quen biết đủ hạng người, ngoại trừ sự nghiêm trị từ pháp luật, anh cũng không ngại để chúng ném hậu quả.

Cận An vốn không muốn để Terry biết chuyện này, nhưng biết rõ không thể giấu, vì vậy về nhà lấy đồ cho Giản Ưu đồng thời nói rõ ràng với Terry, nhìn cận khóc thút thít, trong lòng Cận An cũng chua xót, anh ôm cậu nhóc vào lòng: “Terry, đừng khóc, mẹ không sao rồi, đừng khóc, mẹ thấy Terry khóc sẽ đau lòng đấy, chúng ta cùng chăm sóc mẹ và em bé thật tốt nhé được không?”

Terry nghẹn ngào, miệng há ra, lại nức nở một lúc, làm bộ đáng thương: “Vâng ạ.”

“Ngoan quá.” Cận An ôm cậu, tay xách hành lý, rời nhà đến bệnh viện.

Trong phòng bệnh, Giản Ưu lại an ủi Terry mắt đỏ lên nức nở không ngừng, sắc mặt cô vẫn tái nhợt, cơ thể mệt mỏi, cuối cùng cũng ngủ. Cận An cố ý thuê phòng bệnh cao cấp, có giường ngủ bên cạnh, anh quyết định trong mấy ngày tới sẽ ở bên cạnh vợ con, ngừng tất cả công việc đang làm.

Sau khi Lâm Trường Ca biết cũng thờ dài, hiểu rõ mình không thay đổi được tâm ý của Cận An, thế là đăng tin tức lên trang web và Wein, fan hâm mộ biết Cận An thương vợ con, họ cũng thương Cận An, sôi nổi cổ vũ cho bọn họ, cũng hận những kẻ gây chuyện, không bao lâu đám người đó liền được lời ra.

Hóa ra vì con gái viện trưởng mới dẫn đến sự việc lần này, trong những người kia có mấy người có chút quyền, trong nhà giàu có, con gái viện trưởng mới tốt nghiệp đại học bị lừa, nhất thời lẫn lộn nên tự sát, người thân đau khổ cừu hận, viện trưởng quyết định sẽ kiện mấy kẻ đó, lại còn có chứng cứ đầy đủ.

Trong nhà những kẻ đó tất nhiên sẽ không mặc kệ, đều quyết định hòa giải bên ngoài, chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, đáng tiếc bụng dạ những người đó quá xấu xa, muốn uy hiếp viện trưởng hủy bỏ đơn kiện, nghĩ ra những thủ đoạn độc ác, mới dẫn đến chuyện này. Đáng thương cho nhiều người gặp

nạn.

Về phần phải trừng trị những kẻ đó thế nào, chúng sẽ có kết cục thảm hại ra sao, Lâm Trường Ca dùng thủ đoạn gì cũng không cần thiết phải nói ra tỉ mỉ, quan trọng là, Giản Ưu không thể đợi đủ tháng, ngày thứ mười năm viện, đứa bé ra đời sớm.

Một cô bé mảnh mai yếu ớt, có lẽ phải chịu đau khổ từ trong bụng mẹ, bố mẹ đều yêu thương, ngay cả anh Terry cũng đối xử như trân bảo, không hề nghi ngờ chút nào là tiểu công chúa nhà họ Cận sẽ lớn lên trong sự nâng niu chiều chuộng.

Ở bệnh viện ba ngày, tất cả mọi người vây quanh đứa tiểu bảo bối về nhà!

Raymon và Sulla cũng đặc biệt sang ngắm tiểu bảo bối, cục thịt nhỏ mềm mại, làm người khác trông thấy đã nhũn ra như nước, ngay lập tức được yêu thích. Mọi người tụ lại xem sẽ làm đầy tháng, hơn trăm ngày cho tiểu bảo bối như thế nào, một nhóm người trò chuyện khí thế ngất trời, người không biết cũng vui vẻ gia nhập thảo luận.

Lúc này, Lâm Trường Ca và Cận An đang nói chuyện trong thư phòng, Cận An mặt không chút thay đổi, nhìn kỹ có thể thấy sự chán ghét trong mắt anh, Lâm Trường Ca thờ dãi bất đắc dĩ, anh ta nói: “Ansel, họ cũng là người thân của em, yêu cầu của họ không coi là quá đáng.”

Cận An nhìn anh ta, bỗng dưng cười lạnh lùng: “Người thân, em chưa từng thấy người thân nào phát rồ như thế, người thân như thế em không chịu nổi! Người thân của em chỉ có Ưu Ưu, Terry và tiểu bảo bối.”

Lâm Trường Ca nghĩ đến hành vi của những người đó, nói thật chính anh ta cũng không chịu nổi, càng miễn bàn chuyện khuyên giải Cận An, anh ta thờ dãi: “Nếu quả thật không muốn quan tâm đến bọn họ, tiệc đầy tháng và tiệc trăm ngày cậu xem rồi lo liệu, họ nhất định sẽ nhận được tin tức.”

“Em biết rồi.” Cận An trầm mặc hồi lâu mới nói.

Ban đêm, Cận An nhìn Giản Ưu và tiểu bảo bối trên giường nhỏ, nghĩ đến Terry trong phòng bên cạnh, anh nhẹ nhàng hôn bên tai Giản Ưu, khẽ thầm: “Anh không quan tâm đến bọn họ, chỉ có mọi người, Ưu Ưu, chỉ có mọi người thôi.”

Giản Ưu trong vô thức nghe được tiếng anh, giấc ngủ thật yên bình, bên môi như còn vương dấu vết nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Cô Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Người nhà và trình diễn

Khi một việc không có cách nào che giấu thì việc chủ động tiết lộ sẽ tốt hơn. Cũng tỷ như, không biết từ lúc nào, chỉ có thể cảm thán các phóng viên thật “thính tai tinh mắt”, chuyện Giản Ưu có thai bị đưa ra.

Vì không muốn phóng viên cả ngày đi xung quanh mình, sau khi Cận An và Lâm Trường Ca thương lượng liền công bố thẳng thừng, cũng nói rằng sau khi sinh sẽ nói với mọi người, như vậy sẽ không bị phóng viên nhắm vào mà bao giờ cũng nằm trong dự liệu có thể chấp nhận.

Không biết có phải bây giờ vì Cận An bằng lòng xuất hiện trước mặt công chúng nhiều hơn, không né tránh như trước, quan hệ với truyền thông được Lâm Trường Ca thiết lập không tồi, các phóng viên bằng lòng lui một bước, vì vậy ảnh hưởng với cuộc sống của họ có thể tiếp nhận.

Hiện giờ, Cận An có con gái yêu, tin tức hiển nhiên sẽ tuân thủ lời hứa công bố với bên ngoài, thế là bức ảnh tiểu bảo bối được bố ôm đăng lên trang web và Wein, các phóng viên đưa quà đến, trên web phần lớn là fan hâm mộ chúc mừng con gái yêu của thần tượng, lời chúc kéo dài đến mấy trang.

Tiệc đầy tháng cũng đã định ra, địa điểm là nhà hàng Thượng Duyệt, khách mời là những người bạn tương giao nhiều năm của Cận An, nhân viên công ty, Raymon và Sulla nhận được tin cũng tới ngay.

Mặc dù tiểu bảo bối xuất hiện sớm trên thế giới này, sinh ra yếu nhược, nhưng được cả nhà Cận An hết lòng chăm sóc, đến giờ, tiểu bảo bối được đầy tháng không còn nhăn nhúm như hồi mới sinh, càng lớn càng xinh xắn.

Vào hôm tiệc đầy tháng, Lâm Trường Ca và Kiều Tấn Vũ lái xe tới đón một nhà sáu miệng, vì có thêm Raymon và Sulla mà. Giản Ưu ôm tiểu bảo bối được bao bọc đi ra, giờ đã là tháng Mười, thời tiết dần lạnh, tiểu bảo bối cần được giữ ấm cẩn thận.

Cận An dắt tay Terry, từ sau khi có em gái cậu nhóc càng có trách nhiệm, hơn nửa ngày nào cũng cười híp mắt, cậu mặc một bộ đồ đôi anh em với em gái, một chú gấu trúc dễ thương in trên áo, bản thân cậu cũng đã giống một chú gấu trúc moe rồi. Trên lưng cậu đeo một cái cặp nhỏ, khi hỏi bên trong là gì, cậu sẽ kiêu ngạo nói “bảo vật” bên trong, có bình sữa, yếm, mền của em gái...

Trên áo tiểu bảo bối cũng có một bé gấu trúc con, hai bàn tay bé nhỏ nắm lại đặt bên má, rất dễ thương, lại còn ngủ rất ngọt.

Cả nhà cùng cười, hạnh phúc dường nào, họ lên xe đến nhà hàng Thượng Duyệt. Cùng lúc ở một ngôi biệt thự nào đó, ba chiếc xe con cũng đi về hướng

nhà hàng Thượng Duyệt.

Cận An bao hấn một gian trong nhà hàng Thượng Duyệt để mở tiệc, bên ngoài gian đặt bức ảnh gia đình sáu người có Raymon và Sulla, ngoài ra còn ảnh gia đình bốn người, hai anh em và hình tiểu bảo bối riêng, tổng cộng sáu tấm, khách mời đều dừng bước lại xem, dồn dập khen ngợi tiểu bảo bối xinh xắn.

Nhận được lời mời đến dự phần lớn là người trong vòng giải trí, khiêm tốn thì snafó cũng là ngôi sao lấp lánh, lần này Cận An cũng cố ý mời cả phóng viên, để tránh họ nghĩ hết biện pháp chạy vào làm rối loạn tình hình. Dù sao cũng không nên xem thường tám thân bất tử và sức chiến đấu siêu cường của phóng viên, đôi khi một phóng viên có thể gánh được mấy tay bảo vệ.

Cho dù nói thế nào, tiệc đầy tháng đáng mừng sẽ bắt đầu đúng giờ. Lúc này, ba chiếc xe dừng lại bên ngoài nhà hàng Thượng Duyệt, những người ăn mặc sa hoa, phong thái kỳ kỳ bước xuống. Họ ngẩng đầu nhìn Thượng Duyệt, trong mắt có chút xem thường, hai người trung niên đỡ một người phụ nữ có tuổi xuống xe, đáng tiếc bị bà ta ngăn cản, hai người trẻ tuổi liền qua đỡ bà ta, một nam một nữ, đều gọi “Bà nội”.

Người phụ nữ có tuổi đó nói: “Đi, vào trong.” Đám người kia liền lục tục đi vào nhà hàng, quản lý sảnh hình như nhận ra những người đó, vội vàng bắt chuyện: “Lão thái thái, hôm nay ngài hạ cố đến đây, thật vinh hạnh cho chúng tôi.”

Ánh mắt lão thái thái chuyển sang quản lý, nhưng rất lạnh nhạt, “Tiệc đầy tháng của Cận An tổ chức ở gian nào?”

Quản lý nhà hàng giật nảy người, trong lòng anh ta nghĩ, Cận An lại quen biết nhân vật bức này, nhưng một gia đình thế này cũng để người trong nhà đến tham gia bữa tiệc của ngành giải trí sao? Quản lý có nghĩ nhiều hơn nữa cũng không thể biểu hiện ra, tỏ ra hết sức tôn kính nói với lão thái thái: “Tiệc đầy tháng của thiên kim nhà Cận tiên sinh được tổ chức ở gian Vinh Duyệt.”

“Đẫn đường.” Người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh lão thái thái nói, quản lý nhà hàng run lên, vội chìa tay mời, hoàn toàn quên mất việc có hỏi thăm đám người lão thái thái có giấy mời không?

Nhóm lão thái thái được dẫn đến gian Vinh Duyệt, lúc này, mọi người trong gian Vinh Duyệt đang hoan hô hò hét muốn Cận An lên sân khấu hát cho tiểu bảo bối một bài, hôm nay Cận An mặt mày hiền hòa, không còn thấy âu sầu ngột ngạt ngày trước, người đàn ông này thành thực mà có ý vị, vẻ tao nhã đã được thời gian mài dũa.

Anh bước lên sân khấu, cầm lấy micro có lẽ là “đơn giản” nhất trong đời, nhưng lại là chiếc micro “ấm áp” nhất, anh nói: “Cảm ơn sự nhiệt tình của mọi người, để tôi cảm thấy vào lúc này mọi người còn lợi hại hơn cả fan hâm mộ của tôi, hay là mọi người đã thành fan hâm mộ của con gái tôi rồi hả?”

Hiếm khi đùa giỡn để mọi người cười vui vẻ, thậm chí mấy người thích âm ỉ còn đứng lên nói: “Đúng, bọn tôi đã thành fan hâm mộ của tiểu công chúa rồi!”

Cũng vì đêm ấy, danh xưng “Tiểu công chúa” được lan truyền, “Tiểu công chúa giới âm nhạc” thậm chí “Tiểu công chúa vòng giải trí” nhờ bố cô bé, cô bé cũng coi như hoàn toàn xứng đáng, có điều sau này, khi chính cô cũng giống như bố cô chính thức bước lên giới âm nhạc, danh xưng này mới đúng là thật.

“Nếu đã vậy, để cảm ơn ‘fan hâm mộ’ của con gái tôi - bài hát ‘Trân Ái’ dành tặng mọi người.” Cận An ngồi xuống trước đàn dương cầm, ngón tay đặt trên phím đàn, nhưng lúc này, mấy người lão thái thái tới.

Bởi vì Cận An đột nhiên dừng lại, tất cả mọi người nhìn theo ánh mắt anh, nhóm người lão thái thái đi tới ghế ngồi trước mặt gia đình Cận An. Gương mặt hiền hậu của Cận An đã được coi bỏ, sự lạnh lẽo hiếm khi lộ ra, anh nhìn đám người lão thái thái không nói gì.

Lâm Trường Ca thấy người tới liền biết không tốt, anh ta đứng dậy, nghênh đón đám người lão thái thái, vì không muốn gây chuyện nên dùng lễ đối đãi: “Lão thái thái đến đây, thật vinh hạnh, không bằng mời lão thái thái nhập tiệc?”

Lão thái thái lạnh lùng lườm Lâm Trường Ca, cây gậy chống đập lên tấm nệm trên mặt đất, âm thanh tuy đã nhỏ đi nhiều nhưng cũng làm đầu người ta căng lên, bà ta nhìn Lâm Trường Ca Lâm Trường Ca Lâm Trường Ca Lâm Trường Ca Lâm Trường Ca Cận An, trầm giọng nói: “Đur An, lễ phép của cậu là vậy sao?”

Một nam một nữ bên cạnh lão thái thái vội vàng an ủi: “Bà nội, anh Dur An không hiểu chuyện, bà đừng tức giận với anh ấy.”

Nhưng lão thái thái hừ lạnh: “30 tuổi rồi mà còn không hiểu chuyện?” Bà ta giương mắt nhìn Cận An, cặp mắt ấy mặc dù đã hiện lên khí độc nhưng rất sắc bén, khiến người ta không khỏi nhớ đến tác phong tàn nhẫn lúc còn trẻ của lão thái thái, một nữ kiêu hùng trên thương trường.

Cận An đã sớm hết hi vọng với những người này, nhìn về khinh thường giễu cợt như có như không trên mặt họ, anh không tức giận, cũng không oán hận, bởi vì những người đó đã không còn quan hệ gì với anh, anh cần gì để ý. Anh tiến lên nói với bọn họ: “Khách đến dự, Cận An vô cùng hoan nghênh, lão thái, xin mời ngồi.”

Lão thái thái lại nổi giận, mang danh tôn quý nhiều năm, được người khác xu nịnh, đâu thể chấp nhận sự “vô lễ” của Cận An! Bà ta lại đập mạnh cây gậy, “Đur An, cậu suy cho cùng vẫn không phải con cháu nhà họ Tần tôi!”

Nếu nói ra thì chuyện này thật không phức tạp, lão thái thái tên là Trần Kiều, gả cho Tần lão gia tử, hai vợ chồng chung tay gây dựng giang sơn tập đoàn Tần thị, sinh ra ba trai hai gái, nhưng con người ta hạnh phúc khi trời sáng tai họa khi trời tối. Tần lão gia dẫn con gái lớn đi du lịch bất hạnh gặp tai nạn.

Lần này, Tần thị bị đối thủ tùy ý chèn ép, lão thái thái đối mặt với hiểm nguy chống đỡ cho cả gia đình, gắng gượng đưa đến thành tựu hình ảnh một nữ cường nhân thiết diện vô tư, thủ đoạn tàn nhẫn, cuối cùng bảo vệ được một phần gia tài.

Bố của Cận An là con trai thứ ba của lão thái thái, nhưng bản tính mơ mộng không chịu quản thúc, không thích người mẹ máu lạnh thủ đoạn quản giáo mình, vào một buổi sáng bỏ nhà đi, gặp được mẹ Cận An. Đáng tiếc, người bố này của Cận An không có một chút khí khái đàn ông, sau khi bị lão thái thái tìm được liền vứt bỏ vợ con, mẹ của Cận An vì dưỡng dục anh trưởng thành vất vả hơn mười năm, chết trên giường bệnh, thật thê lương.

Có lẽ là báo ứng, trong cuộc sống phong lưu của bố Cận An đã vô ý chọc đến một người phụ nữ thuộc thế lực ngầm, người đàn bà kia phát hiện ông ta cùng với đám phụ nữ khác thậm chí cả đàn ông câu kết làm bậy, trong cơn tức giận đã thiên ông ta, cắn đứt căn nguyên tội ác của ông ta.

Nói cho cùng, lão thái thái coi thường Cận An, nhưng tư tưởng của bà rất truyền thống, bà ta muốn con trai của bà ta đều có người thừa kế, con trai tuy đã mất “gốc”, nhưng không phải vẫn còn một đứa cháu trai chường mắt à? Cho nên mới có chuyện bà ta ép Cận An nhận tổ quy tông. Tóm lại việc này làm âm ỉ thì không tốt, trong lòng Cận An rất căm ghét những người này, cho dù bây giờ không thêm chú ý đến, cũng không thể chối bỏ những đau khổ mà mẹ mình đã chịu, nào có chuyện bằng lòng trở về Tần gia.

Cận An thực sự không muốn dây dưa tiếp với bọn họ, anh nói: “Lão thái, tôi kính trọng bà là người già, không muốn tranh cãi với bà, đây là tiệc đầy tháng của con gái tôi, tôi cũng không muốn kiếm chuyện, bà ngồi xuống uống chén rượu nhạt, tôi vô cùng hoan nghênh, nếu không, mời bà không nên hạ mình.”

Lão thái thái cười chế giễu: “Chỉ là một con hát, tôi cho cậu mặt mũi là vì con tôi, cậu thông minh thì hãy nghe theo, quay về tôi sẽ cho cậu một chức vụ, ngày sau cũng có thể kế thừa gia nghiệp của bố cậu, bằng không, tôi xem vòng giải trí có chữ nổi cậu không?”

“Bà nội, đó là anh Dư An nói những lời ngốc nghếch, bà đừng so đo với anh ấy, không bằng chúng ta ngồi xuống chúc mừng cháu gái đầy tháng ạ?” Cô gái bên cạnh lão thái thái khuyên nhủ.

Lão thái thái lại không muốn thấy gương mặt đỏ của Cận An, nó khiến bà cảm thấy nhục nhã, bởi vì đó là minh chứng cho sự phản kháng trước kia của con trai bà, bà ta xoay người quát lạnh: “Đi, nhìn nó bà ăn không ngon.”

Giống như một trò hề, nhưng thật ra đâu có ai để ý tới bọn họ, còn về các phóng viên, họ đang nghĩ xem có nên đưa tin hay không, nhưng tập đoàn Tần thị bọn họ không dám chọc, cho nên chuyện gặp được lão thái thái này, trừ khiến người ta như đang xem hài ra, hoàn toàn không làm gì cả. Đối với Cận An mà nói, có lẽ trong lòng không vui, nhưng đối mặt với người nhà tình thân, anh liền ném bọn họ lên chín tầng mây, không thêm để ý chút nào.

Với đe dọa trong miệng lão thái thái, anh càng cảm thấy buồn cười, vòng giải trí không phải nơi có thể dùng tiền để chi phối, lão thái thái đánh giá cao bản thân, cũng đánh giá cao tập đoàn Tần thị, dĩ nhiên cũng đánh giá thấp Cận An.

Cận An lại lên sân khấu, cười nói: “Giờ là ca khúc ‘Trần Ái’ tặng cho tiểu bảo bối của bố.” Anh ngồi xuống trước cây dương cầm, ngón tay chuyển động, giai điệu thanh linh vui vẻ phát ra, khiến người ta hoàn toàn cảm thụ được niềm vui sướng của anh khi tiểu bảo bối ra đời, dưới ảnh hưởng của các nốt nhạc, mọi người như trông thấy một tinh linh dễ thương nhảy múa xung quanh, hẳn đó chính là tiểu bảo bối đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Cô Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chặn và đánh trả

Cho dù thế nào, tiệc đầy tháng của tiểu bảo bối đã diễn ra tốt đẹp, đối với mấy người Cận An, quan trọng nhất là những người đáng quý trọng bên cạnh, lão thái thái tuy có quan hệ máu mủ, nhưng còn máu lạnh hơn cả người xa lạ.

Ngược lại, lão thái thái tâm cao khí ngạo, nhiều năm sống an nhàn sung sướng, đâu đâu cũng được xu nịnh, nào có thể cho phép Cận An “khieu khích” quyền uy của bà ta, ngay cả việc để Cận An quay về Tần gia, e rằng lão thái thái cũng coi đó là sự bố thí với đứa bé “đáng thương” đấy.

Sau khi bị Cận An đối xử lạnh nhạt, lão thái thái không thể không cho Cận An một bài học. Bà ta nghĩ, nếu anh đã coi trọng “nghề ca sĩ”, ngang bằng với con hát, nếu không có người mua vé, anh còn có thể tiếp tục ngạo mạn thế nữa ư?

Rất nhanh, dưới ngọn cờ của Tần thị, các cửa hàng lớn đều “tây chay” sản phẩm có Cận An làm đại diện, cửa hàng bán đĩa hạ toàn bộ giá đĩa của Cận An xuống...

Thế nhưng lão thái thái lại hoàn toàn không điều tra về Cận An, cho nên bà ta nào biết sản phẩm Cận An đại diện đã ít lại càng ít, đã có vô số doanh nhân bỏ chi phí cực lớn, anh vẫn từ chối, đến giờ mới có mấy quảng cáo của hồi trước, mà trang phục của Cận An do một thương hiệu trang phục nam quốc tế cung cấp.

Bởi vậy, lần hành động này của lão thái thái không đạt được mục đích, ngược lại khiến doanh thu quý của doanh nghiệp bán đĩa trượt dốc cực độ, nhất định phải biết, cả Thủ Đô không phải chỉ có mỗi nhà bà ta bán đĩa hát, những ông chủ khác vui sướng muốn chết, trước kia cửa hàng Tần thị có danh tiếng tốt, chiếm không ít thị phần, bây giờ lại dần dần “chấp tay nhường”, thật khiến họ mừng rỡ không thấy cả đường, tiện thể còn vực dậy, bán được

không ít hàng tồn.

Về phần quảng cáo, lão thái thái ngốc, người làm kinh doanh lại không ngốc, không có doanh nghiệp của bà, chẳng lẽ không còn doanh nghiệp lớn nào khác? Chỉ uống phí để doanh nghiệp khác chiếm lợi. Chớ nói chi là nhãn hiệu trang phục quốc tế, anh ta phải xin Cận An đại diện mấy lần mới được, ai quản đến lão thái thái.

Lão thái thái muốn “cửa hàng to lần khách”, nhưng cũng cần khách hàng quan tâm mới được, lại không phải cửa hàng duy nhất, cứ coi là duy nhất cũng phải xem người ta vui hay không, lão thái thái muốn chặn Cận An, quả thực là đã ra chiêu hồ đồ, khó hiểu.

Sau khi Cận An biết hành động của lão thái thái chỉ cười lạnh, tẩy chay anh? Anh có làm gì khiến người người oán trách đến nỗi ghi hận không? Không có lợi ích thì ai làm bậy theo lão thái thái? Tần thị là con quái vật thương mại không lỗ thì thế nào? Tần thị không thể không chế suy nghĩ và hành động của người tiêu dùng, cũng không ngăn được hàng hóa đi vào thị trường, chặn? Chỉ là một chuyện cười.

Song ai bảo lão thái thái từ trước đến giờ luôn tự cho mình là rất cao? Bà ta cho rằng vòng giải trí cũng giống như Tần thị trong tay bà ta, muốn thế nào thì được thế đó, đâu hiểu được fan hâm mộ không phải như người tiêu dùng, nếu nói sức chiến đấu của phóng viên dũng mãnh không gì sánh được, vậy thì sức chiến đấu của một fan chân thành có lẽ sẽ gây mấy lần một phóng viên.

Tần thị mặc dù không có thể hiện bên ngoài là sẽ tẩy chay Cận An, nhưng hành động đã khiến fan hâm mộ cảm nhận được, họ tức giận, dựa vào cái gì mà bà chà đạp Ansel của họ! Bà không bán thì chúng tôi không mua! Dưới ngọn cờ Tần thị có liên quan đến rất nhiều ngành nghề, không có cái nào không được phủ danh hiệu Tần thị, nếu không phải năm xưa lão gia tử đột ngột qua đời bị tập đoàn Trường Hằng chiếm hơn nửa, có lẽ hôm nay thị trường chính sẽ do hai nhà tranh giành.

Fan hâm mộ tin chắc đó là do Tần thị, tự giác không chỉ tiêu sản phẩm có danh nghĩa Tần thị, dĩ nhiên cũng có những thứ tiêu dùng không thể tránh né đành chịu thiệt, nhưng cũng chính vì vậy, toàn bộ doanh thu quý của Tần thị đi xuống rất rõ ràng, phiếu điều tra thu hồi lại từ tay fan hâm mộ, đánh giá nhất định đều là “hết sức không hài lòng”.

Lão thái thái biết được kết quả cuối cùng cũng không khỏi bối rối, làm sao nó lại khác hoàn toàn suy nghĩ của bà ta? Bà ta thất bại? Trừ năm đó lão thái thái thua trong tay Trường Hằng, mấy năm nay dưới sự chèn ép của Trường Hằng cũng đã quen, trước mắt lại thất bại bởi một con hát bất nhập lưu trong lòng mình, cảm giác khó chịu bức bối này khỏi phải nói.

Lão thái thái tức giận huyết áp tăng cao, nằm trên giường nghỉ ngơi mấy ngày. Trong mấy ngày nằm trên giường, lão thái thái lần đầu tiên cảm giác không biết làm thế nào, thậm chí sinh ra cảm giác - có lẽ bà ta quả thật không có cách nào nắm giữ người trẻ tuổi kia. Nhưng lão thái thái là nhân vật cứng rắn ra sao, loại cảm giác ấy nói biến mất là biến mất, ngồi dậy sinh long hoạt hổ, lão thái thái lại đưa ra kế hoạch khiến Cận An cúi đầu khuất phục với bà ta.

Chỉ là lần này, Lão thái thái rõ ràng, để đối phó Cận An thì không thể dùng thủ đoạn trên thương trường, cần phải dùng cách của cái vòng kia mới đúng. Thế là, bà ta nghiên cứu tư liệu về Cận An, sau khi xem xét tư liệu người bên cạnh anh, lão thái thái im lặng rất lâu, vậy mà cũng cảm thấy người trẻ tuổi này dường như cũng không kém cỏi như mình nghĩ, thế nhưng bà nuốt không trôi cục tức kia, một người bà ta vốn nhìn không thuận mắt, không chịu thừa nhận con cháu dựa vào cái gì đối xử với bà ta như thế? Bà ta bỏ đi ý nghĩ buồn cười đó trong đầu, chỉ muốn hung hăng đánh ngã Cận An.

Đáng tiếc, lão thái thái lại một lần nữa đánh giá cao bản thân, bà ta cho người đi tìm những người làm nhạc có tên tuổi, những nhân vật liên quan, muốn để bọn họ hợp lại chèn ép Cận An, nhưng mà những người đó làm sao lại đi quan tâm đến lão thái thái, đầu tiên không nói tới việc ở nơi này có rất nhiều người là bạn bè của Cận An, cho dù không phải bạn bè thì cũng biết thực lực của Cận An, còn có thủ đoạn của Lâm Trường Ca, nếu muốn so sánh thủ đoạn và sức ảnh hưởng với Lâm Trường Ca trong giới âm nhạc, họ còn chưa biết có ai.

Ngược lại cũng có những người hỗn tạp trong vòng giải trí nghe lão thái thái, làm ra các hành động, đáng tiếc hiệu quả thu được quá nhỏ, trước không nói cuộc đời ca hát vài chục năm của Cận An đã thành xu thế, giữ vị trí vững vàng ở giới âm nhạc, Lâm Trường Ca và công ty giải trí Phi Dương chẳng lẽ chỉ mở ra cho đẹp mắt?

Kể cả chuyện Thân Tinh lúc trước, nói cho cùng không phải Lâm Trường Ca khó lo liệu, nếu không phải khi đó đang bận rộn sức đầu mề trán vì Cận An tạm rút khỏi giới âm nhạc, nào có chuyện để Thân Tinh dây dưa lâu như thế? Anh ta đã kinh doanh trong vòng giải trí mấy chục năm, đó là nơi mà lão thái thái dùng “tiền” là có thể xua đuổi được sao?

Đó là lý do mà lão thái thái thất bại, sau đó lão thái thái không nhận được cũng nhúng chàm vào nghề giải trí, cố ý xây dựng một công ty quản lý, thu hút nghệ sĩ người làm âm nhạc, muốn tạo ra một siêu sao rực rỡ hơn Cận An, đáng tiếc bà ta không hiểu luật lệ, không biết điều hành, cuối cùng công ty giải trí mắc nợ, cho dù có Tần thị chống lưng cũng không nổi, về sau còn bị công ty giải trí Trường Hằng nuốt chửng.

Lần này lão thái thái không chỉ thua trên tay Cận An, còn bị Trường Hằng âm hiểm chặn ngang, bất tỉnh tại chỗ. Đáng tiếc sau khi lão thái thái tỉnh lại, toàn bộ đã thay đổi, Tần thị chịu sự chèn ép của một công ty không biết tên và Trường Hằng, thủ đoạn của hai đứa con trai của bà ta quá nông, Tần thị lần lượt bị móc thịt, cộng thêm nội đấu, Tần thị lập tức sụp bại.

Lão thái thái tỉnh lại đốt cháy sinh mệnh cuối cùng của mình ổn định tình hình, vội vàng bồi dưỡng người nối nghiệp, không còn thừa tay để đối phó Cận An. Cũng không biết thời trẻ lão thái thái trái với lương tâm hay không, bà ta tâm tâm niệm niệm, vô cùng yêu quý người nối nghiệp, cũng chính là người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh bà ta, đó cũng chỉ là một “con sói mặt trắng”, sau khi đoạt được quyền lực liền đưa lão thái thái đến viện dưỡng lão, đâu muốn để lão thái thái “buông rèm chấp chính”?

Tóm lại, liên quan đến lão thái thái chỉ đến đây. Tuy Cận An đôi lúc cảm thấy lão thái thái rất đáng ghét, nhưng cứ như Lâm Trường Ca nói, có người chơi đùa với anh cũng là chuyện vui, anh cũng ném sự việc qua một bên không phản ứng tới nữa, chỉ ôm tiêu bảo bối, sống hạnh phúc với vợ con.

Sau khi có tiểu bảo bối, thời gian dành cho công việc của Cận An ít đi nhiều, anh tuyệt không muốn bỏ qua quá trình tiểu bảo bối trưởng thành, nói đến đây, còn chưa giới thiệu tên của tiểu bảo bối. tiểu bảo bối tên là Cận Ca Vận, nữ danh là Niệm Niệm.

Fan hâm mộ phát hiện, sau khi có Niệm Niệm tiểu bảo bối con gái ngoan, thần tượng cũng có vẻ dễ gần, tuy vì thần tượng thường bên tiểu công chúa Niệm Niệm, cho nên chương trình trước đây có năm sáu thì giờ chỉ còn hai ba, họ vẫn rất vui vẻ.

Khi tiểu bảo bối Niệm Niệm hai tuổi, Cận An muốn đi tham gia lễ trao giải, nhưng cô bé nhất định không buông tay, ngay cả mẹ đỡ cũng không cho đi, cuối cùng được cương quyết ôm đi, cô bé khóc liên tục, khóc khàn cả cổ, Cận An được Giản Ưu đưa đến địa điểm phải quay xe về, bé tiểu công chúa đi cùng.

Khi đó, Giản Ưu và Terry cũng đi theo, dĩ nhiên không xuất hiện trước mặt mọi người, chỉ ngồi ở trong xe, Cận An ôm tiểu công chúa đã ngừng khóc, nhưng mắt còn đỏ hoe xuất hiện ở hội trường, bước lên thăm dò vào bên trong. Cận An nghĩ, chuyện duy nhất anh không làm được trong đời này chính là không thể che giấu vợ con trước mặt công chúng.

Đối với vợ và con trai, không nói đến, con gái bây giờ cũng có sự bảo vệ rõ ràng, nhưng không đành lòng khiến cô bé không vui, đã sớm đưa cô bé xuất hiện trước mặt công chúng. Bởi thế sau này, khi Cận An hỏi cô bé, cô bé la hét muốn đi chụp ảnh thời trang, còn muốn ca hát, anh cũng chấp nhận cho con gái bước vào con đường giải trí này.

Năm 2015 như đã hẹn, Cận An đã ba mươi ba tuổi dẫn vợ con sang nước M, anh đã chọn trạm thứ nhất là ở thành phố C, nơi anh và vợ gặp nhau, hiểu nhau chấp nhận nhau cả đời. Từ cuối năm 2011 đến giờ đã hơn ba năm, sự phát triển của Cận An càng rực rỡ, fan hâm mộ trong ngoài nước tăng mạnh, độ nổi tiếng được củng cố, đứng với danh một siêu sao quốc tế.

Đây là điều tất cả mọi người không hoài nghi, bởi vì nhiều năm trước, đĩa hát nổi tiếng Anh của Cận An đã sớm được vào buổi lễ âm nhạc của quốc gia Phương Tây, cũng có ca khúc giành giải một trăm ca khúc được yêu thích nhất trên thế giới, cho nên đâu có người nào nghi ngờ vị trí hôm nay của anh.

Một nhà Cận An đã đến thành phố C nước M từ sớm, trong chuyến du lịch, họ đến công viên Millink, Terry vui mừng vô cùng, cậu thích nhất là trượt băng lần này dẫn em gái theo, Terry bao bọc em gái, ôm cô bé mềm mại trượt trên băng, đáng điệu chu đáo khiến người ta không nhận được mà khen “ông anh tốt”.

Cận An nắm tay Giản Ưu, chỉ vào một nơi, trên gương mặt anh toát lên tình yêu say đắm nói với cô: “Ưu Ưu, chính là ở đây, lần đầu tiên anh nhìn thấy em.” Mặc dù bóng dáng mơ hồ, thế nhưng anh biết chỉ một lần ấy, cô đã khắc sâu trong mắt anh.

Giản Ưu cười ra tiếng: “Khi đó, anh thấy rõ được em hả?” Cô lúc đó cũng nhìn về phía anh, đáng tiếc chỉ thấy bóng dáng cao lớn, bây giờ nhớ lại, không chỉ nhìn được rõ ràng thân hình, còn thấy cả khuôn mặt dịu dàng, nụ cười bên môi anh. Cô nghĩ, cô thật sự yêu anh.

Cận An ôm lấy cô, hơi thở ấm áp vào khoang mũi, khiến cô cảm thấy an tâm vô cùng, lưu luyến không gì sánh được, nghe anh nói: “Bây giờ đã nhìn rõ, về sau vẫn sẽ luôn nhìn rõ.”

Cô ôm lấy eo anh, cảm nhận cơ thể anh, hơi thở của anh, gật đầu, “Luôn ở bên cạnh em.”

Anh đặt nụ hôn lên trán cô. Người qua đường nhìn lại, có đôi vợ chồng đang mỉm cười nhìn hai đứa bé đáng yêu, trượt đến chỗ họ, ấm áp không gì sánh được.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Có Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Suy sụp và vợ chồng

Lại một năm nữa, với gia đình Cận An, khoảng thời gian này rất bình thường nhưng cũng rất ấm áp, ngoại trừ làm việc bên ngoài ra, Cận An dành tất cả thời gian cho vợ con. Dù vậy, thành tựu của Cận An trong giới âm nhạc vẫn đáng mừng, anh như đứa con cưng của giới âm nhạc, vô cùng may mắn.

Vì vô số nguyên nhân, nguyện vọng bảo vệ vợ con không bị quấy rầy ban đầu của Cận An đã sớm bị phá hủy, giờ đây không có ai gây rối với bọn họ, ngay cả Trường Hằng cũng do chọc vào ai đó nên đã sớm ồc còn không mang nổi mình ồc. Thế nhưng, không biết làm sao tiểu bảo bối đã có sự vui thích với vòng giải trí, “bước vào” cái vòng này rất sớm. Không có điều này thì cũng không cần “thêm” ánh sáng với người nhà.

Lại nói tiếp, chính bởi vì Lâm Trường Ca gây ra, Cận An phải quay quảng cáo cho trang phục SKC, cho nên tiểu công chúa Niệm Niệm đi làm với bố được giao cho Lâm Trường Ca trông nom. Ai ngờ trong lúc lơ đãng đã để tiểu công chúa chân ngắn chạy đến Ảnh Bằng sát vách.

Mảnh mai, đáng yêu, dễ thương, tiểu công chúa như viên ngọc tuyết nhảy mất giết chết người của Ảnh Bằng, thuận tiện còn “cứu vớt” Nhiếp ảnh gia. Hoá ra Ảnh Bằng đang chụp trang phục trẻ em theo nhiếp ảnh gia xuất sắc có tính khí quái đản, không chịu nổi tiếng khóc lóc ầm ĩ của mẫu nhí nên giọng có hơi nặng, mẹ đứa bé không vui, đưa đứa bé đi, bây giờ họ đang thiếu một mẫu nhí.

Nhiếp ảnh gia nhìn thấy tiểu công chúa mắt liên sáng bừng, đây là tiểu tinh linh sống, tiểu thiên sứ, đáng đáp đáng yêu khiến nhiếp ảnh gia tính khí quái

đàn cũng vô thức che dấu, vội vàng qua đó “lừa gạt” Tiểu công chúa, thế là những bức hình xinh đẹp của tiểu công chúa được chụp lại trong tình huống như thế.

Đến khi Lâm Trường Ca phát hiện bất thường, lo lắng tìm kiếm tiểu công chúa con gái ruột của Cận An, cô bé đang cảm gối ôm cười ngọt ngào để nhiếp ảnh gia chụp liên tiếp.

Cận An lập tức cau mày bé tiểu công chúa về, “Niệm Niệm, con làm bố lo đấy. Lần sau không được tự ý chạy đi một mình nghe chưa.” Khi Cận An đối mặt với tiểu công chúa luôn luôn mềm dẻo, rất sợ nói chuyện nặng nề sẽ khiến tiểu công chúa đau lòng, còn như Terry luôn bao bọc em gái thì khỏi phải nói, trong nhà cũng chỉ còn Giản Ưu có thể phê bình tiểu công chúa mấy câu.

Lâm Trường Ca ôm ngực, thiếu chút nữa bị dọa cho mắc bệnh tim, nếu lạc mất tiểu công chúa, không cần đám người Cận An động thủ, anh sẽ tự nhảy từ văn phòng tầng mười xuống.

Tiểu công chúa không có ý thức được hành động tình nghịch của mình khiến người ta lo lắng, vòng tay lên cổ bố, cọ má lên mặt bố, giọng mềm mại: “Bố ơi, chụp ảnh, xinh đẹp.”

Lúc này người của Ảnh Bằng cuối cùng cũng bình tĩnh, họ đã bảo sao cô bé lớn lên giống ai đó, hóa ra là con gái của Ansel! Tiểu công chúa Niệm Niệm! Nhiếp ảnh gia có cảm giác nhột được báu vật, vừa nãy tức giận dạy bảo mẫu nhí kia đi thật quá tốt!

Vốn Cận An và Lâm Trường Ca đều không có suy nghĩ muốn lan truyền những bức hình này, ai ngờ tiểu công chúa lại nghe hiểu ý bọn họ, còn được nhiếp ảnh gia nói ngon ngọt, tâm niệm muốn trên đường, trên tivi thấy ảnh của mình. Lần này, Cận An và Lâm Trường Ca làm sao từ chối được.

Vì chuyện ấy, có rất nhiều công ty tới tìm muốn mời tiểu công chúa làm người đại diện của họ, gì mà trang phục trẻ em, mỹ phẩm dưỡng da trẻ em các loại. Tiểu công chúa chọn lựa rất có mô phạm, ngón tay chỉ vào một điểm, đằng sau mắt ngậm hơi nước, đáng thương nhìn bố mẹ và anh trai, nói bằng giọng trẻ con: “Muốn đi.”

Được rồi, mẫu nhí này liền ra mắt, sau đó một bước lên mây, cuối cùng hoàn toàn xứng đáng trở thành công chúa điện hạ của vòng giải trí.

Nhưng mà lúc này, Cận An và Niệm Niệm ngưng lại toàn bộ công việc, cả gia đình đang ở thành phố C nước M, không phải đi du lịch, không phải đi nghỉ, mà là...

Bốn người mặc quần áo màu đen đơn giản, trên gương mặt mang theo nỗi bi thương, khỏe mắt còn vương vệt nước, bởi vì ngay vừa rồi, tang lễ của Raymon vừa kết thúc.

Niệm Niệm ngày thường thích âm ỉ cũng đỏ mắt, nghẹn ngào nắm tay Terry, cơ thể bé nhỏ tựa vào Terry, đau thương không thể đứng nổi. Terry cũng đỏ cả mắt, so với Niệm Niệm, tình cảm của cậu với Raymon còn nồng nàn hơn, nhưng cậu đã là một cậu bé mười tuổi, là một tiểu nam tử hán, còn em gái phải chăm sóc, cho nên cậu một mực mạnh mẽ chống chọi.

Cận An dìu Giản Ưu, dành cho cô ấm áp và sức mạnh lớn nhất, ánh mắt anh nặng nề nhìn lên tấm bia mộ đá màu đen, mặt trên có khắc tên họ và năm sinh mất của Raymon. Từ tấm hình đen trắng của Raymon như còn có thể thấy được dáng vẻ hoạt bát của ông, anh nhớ lại năm năm qua và những ký ức về ông.

Đây là một ông lão hiền lành hòa ái, ông ấy thẳng thắn khéo nói, cơ trí nội liêm, ở chung với ông ấy rất thoải mái, với anh còn như vậy, huống chi là Giản Ưu đã được ông nuôi nấng trưởng thành.

Raymon đi thật vội vàng, một ông cụ khỏe mạnh đột nhiên ngã xuống, không có chút dấu hiệu, đến khi Giản Ưu nhận được điện thoại của Sulla, ông đã hôn mê sâu trong phòng bệnh, căn bệnh ăn mòn cơ thể, không còn đường sống

Giản Ưu vẫn không thể tiếp nhận hiện thực này, vẫn là Sulla đưa ra quyết định, mang Raymon quay về căn nhà của bọn họ, nhìn Raymon hồi quang phản chiếu tình lại, nhìn bọn họ lần cuối, lần lượt gọi tên từng người, mỉm cười ra đi.

Bọn họ về tới nhà Raymon và Sulla, nhưng nơi đây không còn bóng dáng ông cụ hiền lành đáng yêu ấy nữa. Sulla đứng ở cửa, bà bàng hoàng nhìn căn nhà của bà và Raymon, món đồ vật của Raymon vẫn còn đó, dường như không có bất kỳ sự thay đổi nào, nhưng vì sao Sulla lại cảm thấy lạnh lẽo thế này? Trái tim trống rỗng đến vậy?

Hóa ra cảm giác mất đi một người là như thế, hóa ra cảm giác mất đi người chồng làm bạn cùng mình sáu mươi năm là như vậy, bà lão đảo, khuôn mặt thích cười của bà đã không còn nữa.

Bước chân Sulla run rẩy đi vào phòng, bà chống lên tường đi một vòng, sau đó vào phòng của bà và Raymon, bà đưa lưng về phía mấy người Giản Ưu, lén lau nước mắt.

Khảo nghiệm cái chết cũng chỉ với người sống, bởi vì từ nay về sau, chỉ còn một mình bà nằm trên chiếc giường lạnh lẽo kia, khi bà gọi sẽ không còn lời hô ứng của ông, sẽ không còn cuộc sống như thế.

Nước mắt Giản Ưu không ngừng tuôn ra, cô tiến lên ôm lấy Sulla phải chịu đã kích mấy ngày qua đã gây đi nhiều, “Sulla, Sulla, Sulla...” Cô không biết nên nói gì, chỉ biết ôm chặt bà vào lòng.

Terry và Niệm Niệm cũng khóc, ôm lấy chân Cận An.

Một năm sau, vẫn mặc một bộ quần áo đen, Cận An đỡ Giản Ưu bụng đã to, bên cạnh có Terry và Niệm Niệm, họ đứng trước mộ Raymon và Sulla. Đúng vậy, Sulla cũng đi, ngay tháng thứ ba sau khi Raymon đi, bà không bi quan, không buồn bã, chỉ là không ngăn được sự trôi dạt của sinh mệnh.

Vào thời khắc cuối cùng, Giản Ưu nắm lấy bàn tay khô gầy không có sức của bà, trong mắt cô, khoảnh khắc đó Sulla thật là đẹp, bà cười dịu dàng, hoài niệm, bà nói: “Bà nhìn thấy Raymon tới đón bà, ông ấy tới rồi, tạm biệt, các bảo bối thân ái.”

... Giản Ưu chôn mặt trong bàn tay bà, nghẹn ngào nói: “Tạm biệt, Sulla.”

Thời gian là liều thuốc tốt nhất, có thể bôi lên vết thương lớn nguy trang hoàn mỹ nhất, dù rằng nhớ lại, trái tim vẫn đau đớn, nhưng đã không còn chìm đắm đến mức không thể thoát ra, cuộc sống sẽ không dừng lại, tuy còn có thể quay đầu nhìn lại, nhưng khi đó có thể nhìn thấy sẽ là thời gian của bạn và bọn họ, đó cũng là món quà đẹp nhất.

“Chúng ta đi thôi.” Cận An nói với Giản Ưu, giọng nói nhẹ nhàng mang theo sự vỗ về, anh vẫn đứng bên cạnh cô, chưa từng rời đi, để cô có thể chống chọi qua những ngày khổ sở ấy. Cô gạt đầu, mỗi người dắt tay một đứa bé rời khỏi đây, mà sinh mạng mới cũng sắp sửa đến bên họ.

Trên chiếc tivi lớn ở quảng trường cao ốc bách hóa xuất hiện khuôn mặt vui vẻ của người dẫn chương trình, cô ấy cười nói: “Chào mừng mọi người đến với chương trình Âm nhạc đốt cháy trái tim hôm nay, mọi người đều biết, gần hai năm nay Thiên vương Ansel giới âm nhạc dần rút ra phía sau, hiếm khi lên sân khấu biểu diễn, nhưng hôm nay, album mới nhất ‘Thời gian’ của Ansel đã được phát hành, không biết Ansel được tí mĩ mài dũa hai năm sẽ đem đến cho chúng ta niềm vui mừng nào đây? Chúng ta hãy cùng nghe ca khúc chủ đạo ‘Thời gian’ nhé.”

Bài hát thư thái êm ái phát ra từ loa, người thính tai một chút có thể nghe ra giai điệu xúc động ở quảng trường ồn ào náo nhiệt này, không ít người dừng chân lắng nghe, ánh mắt phát sáng, chắc hẳn ông chủ các cửa hàng bán đĩa lại mặt mày rạng rỡ cho xem.

Tiếng cửa mở vang lên, cậu thiếu niên mười hai tuổi đeo cặp, một tay còn cầm một cái cặp màu hồng, tay kia thì dắt theo cô bé vô cùng xinh xắn vào nhà, “Bố mẹ, chúng con về rồi!”

Đây là Terry và Niệm Niệm, từ sau khi Niệm Niệm sinh ra, Terry không bao giờ gọi Giản Ưu là “Miêu Miêu” nữa, nhưng cái này cũng không quan trọng, Niệm Niệm cười hi hi cầm một hộp bánh chạy đến trước mặt Giản Ưu, “Mẹ, con và anh cố ý mua bánh cho mẹ đây.”

Terry cất cặp sách rồi mới quay lại, cậu thiếu niên mười hai tuổi rất tuấn tú, sáng sủa như mặt trời, nụ cười trên môi như nắng ấm khiến người ta thoải mái, cậu xoa đầu Niệm Niệm, lại ngồi xuống nhìn hai em bé trong nôi, cặp song sinh mới năm tháng, anh lớn tên là Cận Học Thần, cậu em thì nhập quốc tịch nước M, cậu bé sẽ kế thừa mọi thứ của Raymon, Reno Hope, tất nhiên khi sống ở nước L, cậu cũng có một cái tên tiếng Trung, theo họ Giản Ưu, tên là Giản Học Duệ.

“Bố đâu ạ?” Niệm Niệm yêu bố nhất hỏi.

“Đang ở vườn hoa làm gì đấy, Niệm Niệm đi gọi bố vào dùng cơm đi.” Giản Ưu nói, bảo Terry chăm sóc hai em nhỏ, cô vào bếp chuẩn bị.

Niệm Niệm cười đáp lời, chạy nhanh ra vườn hoa tìm Cận An, cô bé thấy bố ngồi trên xích đu, yêu kiều gọi: “Bố.....”

Cận An giương mắt nhìn, thấy tiểu công chúa nhào tới, anh bỏ cây bút xuống, đón lấy cơ thể con gái. Lúc Niệm Niệm lao tới mang theo cơn gió thổi bay mấy bản nhạc trên bàn khiến chúng rơi xuống đất. Nếu là người hiểu nhạc phổ sẽ lập tức miêu tả, đó là từ khluac tuyệt vời cỡ nào, nhưng trong lòng Cận An lại không sánh bằng nụ cười vui vẻ của con gái yêu, cũng không sánh bằng hạnh phúc ấm áp trong nhà của gia đình anh.

Anh ôm lấy Niệm Niệm, nói một tiếng: “Đi, chúng ta vào nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Có Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Chạy dài và hạnh phúc

Sau bữa cơm tối vô cùng đầm ấm, Terry với tư cách anh cả dẫn Niệm Niệm về phòng làm bài tập, cặp song sinh say giấc nồng trong nôi. Ngoài vườn hoa, ánh đèn vàng chiếu lên gương mặt Giản Ưu, càng khiến cô trông thật xinh đẹp, cô ngồi co trên ghế, cơn gió se lạnh ban đêm thổi qua không biết khoan khoái thế nào.

Cận An đi qua thấy Giản Ưu như một chú mèo con, trái tim trở nên mềm mại vô cùng, nó được sự ấm áp của cô dao động. Anh ngồi xuống bên cạnh, đưa cốc sữa cho cô rồi cầm cái mền đắp lên đùi cô.

Giản Ưu dịch người, hoàn toàn tựa vào Cận An, anh vòng tay ôm lấy vợ, hai người im lặng cảm nhận cơn gió đầu thu trong vườn hoa cùng nhiệt độ cơ thể của đối phương, không giống như ngọn lửa nóng bỏng mà chỉ ấm áp.

Giữa hai người bọn họ, trước giờ không đến mức lúc nào cũng đồng hành bên nhau, không tìm kiếm chủ đề nói chuyện, chỉ một động tác, một ánh mắt,

một nụ cười cũng có thể cảm nhận sự dịu dàng sẵn sóc tự nhiên nhất đến từ người bạn đời.

Giản Ưu nghĩ trong lòng, trước kia cô từng thấy có hai người nương tựa vào nhau, đó là Raymon và Sulla, cô cũng từng hâm mộ, từng khát khao, bây giờ chúng đã dung nhập vào cuộc sống của cô, thật may mắn dường nào khi nghe được tiếng hát của anh vào năm đó, gặp gỡ anh vào năm đó.

Cận An đặt một cái bảng trên đầu gối, tay để không anh vẽ gì đó, ghi lại những nốt nhạc hiện lên trong đầu anh, thỉnh thoảng ngâm nga mấy câu, hoặc đưa tới nụ cười xinh đẹp của cô, hoặc nhận được cái ôm chặt, buổi tối thuộc về hai người đơn giản bình thường như thế.

Cánh cửa thông với vườn hoa nhẹ nhàng mở ra, Terry và Niệm Niệm thò đầu vào, Niệm Niệm chớp chớp mắt, che miệng cười, “Anh ơi, chúng ta đi xem các em đi, chúng ta phải chăm các em để bố mẹ ở đây.”

Terry xoa đầu cô bé, dắt tay cô về phòng. Khi Terry mười hai tuổi không giống lũ trẻ thích âm ỉ và tình nghịch, tất nhiên tính tình cậu vui tươi như mặt trời, trái tim vẫn tinh thuần như thiên sứ. Cậu chắc chắn sẽ chăm sóc tốt cho em gái em trai, cậu là đứa con trai kiêu ngạo nhất của Giản Ưu và Cận An.

Cặp sinh đôi ngủ no nê, cặp mắt đen như quả nho nhìn lên món đồ chơi treo trên giường, hốt nhiên bật cười, “A, a, u, u.” Đây là anh trai Cận Học Thần ê a bị bôm nói chuyện. Em trai thì có vẻ mỏng manh, thỉnh thoảng không thấy mẹ đâu liền chu miệng như muốn khóc, may là đã có anh Terry vạn năng, ôm cậu bé dỗ dành, chỉ thấy cậu bé cũng hiện lên nụ cười “không răng”.

Terry chăm sóc Niệm Niệm nên đã sớm có “kỹ năng chuyên nghiệp”, vỗ về cặp sinh đôi, cho ăn. Niệm Niệm không dỗ cậu em ngừng khóc được, cho nên cô bé càng thích cậu em Học Thần thích cười hơn, bây giờ đang nằm trên chộc cặp má bánh bao trắng mập của em.

Khi Cận An và Giản Ưu vào nhà, cặp song sinh đã không còn trong phòng khách, họ lập tức biết là Terry và Niệm Niệm đã đưa hai em về phòng.

Hai vợ chồng lặng lẽ đến phòng của các bé cưng, Niệm Niệm ngủ say trên giường của mình, hai chân ôm lấy chân, mặt vui vào trong gối, Giản Ưu bật cười lật cô bé lại, đắp chăn cho cô bé, cúi đầu hôn một cái rồi mới ra.

Phòng của Terry ở bên cạnh, căn phòng của cậu con trai rất đơn giản, đồ đạc cũng không nhiều, không giống Niệm Niệm thích gối đầu và đồ chơi, trong phòng chất đầy gối đầu mềm mại và đồ chơi, Terry như đang mơ thấy chuyện vui vẻ, khoe miệng cong lên, hai người cũng dành cho cậu nụ hôn chúc ngủ ngon, chúc cho bảo bối thân yêu nhất của họ một đêm yên giấc.

Cặp song sinh còn nhỏ nên chúng ở cùng phòng với hai người, đã được anh chị dỗ ngủ. Hạnh phúc với gia đình này là gì? Chính là mỗi giây đều như bây giờ, bọn họ có tất cả, ôm nhau ngủ, hai trái tim cùng chung nhịp.

Phía sau người đến người đi, ai cũng khẩn trương làm việc, phải khiến buổi biểu diễn hoàn thành tốt nhất, bởi vì người bước lên sân khấu là Ansel, là ngôi sao đỉnh cấp nhất, cho nên họ phải tạo ra một sân khấu đỉnh cao nhất cho anh.

Tám giờ tối, buổi biểu diễn bắt đầu, pháo hoa tuôn ra, cảnh tượng cực kỳ xinh đẹp, thậm chí mang theo sức hút vô cùng, người đàn ông kia mở màn bằng một màn vũ đạo hiếm khi anh thực hiện, thân hình thon dài nhỏ những giọt mồ hôi trên sân khấu, người đàn ông ấy cũng có thể khiến người ta cảm thấy cuồng nhiệt, thì ra người đàn ông tuần tú lịch sự nho nhã này cũng có một mặt gọi cảm mê hoặc như rồng ấy.

Tình cảm yêu mến của fan hâm mộ dành cho anh mười năm như một, hò hét lên, mặc sức vui vẻ, mỗi một năm hết tên đến cũng đều có thời khắc như thế, tâm trạng kích động của họ chỉ có người đàn ông này với ca khúc âm áp mới có thể yên tĩnh lại, họ chịu ảnh hưởng từ tiếng ca của anh, bị thương vì anh, vui mừng vì anh, mỉm cười vì anh, tung hô vì anh.

Các ca khúc qua đi, lại bị những tiếng kêu gào nhiệt liệt từ fan hâm mộ kéo về, dự kiến mười giờ buổi biểu diễn sẽ kết thúc nhưng phải đến mười giờ ba mươi mới hết, fan hâm mộ vẫn không muốn đi, họ ngồi đó, dường như còn muốn hít thở bầu không khí còn sót lại mùi vị anh, mỉm cười vì anh, tung hô vì anh.

Các ca khúc qua đi, lại bị những tiếng kêu gào nhiệt liệt từ fan hâm mộ kéo về, dự kiến mười giờ buổi biểu diễn sẽ kết thúc nhưng phải đến mười giờ ba mươi mới hết, fan hâm mộ vẫn không muốn đi, họ ngồi đó, dường như còn muốn hít thở bầu không khí còn sót lại mùi vị thuộc về thần tượng.

Ở phía sau, Niệm Niệm cầm hoa nhào vào lòng Cận An, “Bố ơi, tặng bố này, biểu diễn hay quá! Niệm Niệm yêu bố nhất!”

Mọi người ở phía sau nghe cô bé nói đều nở nụ cười, tất cả vỗ tay, vừa vì buổi biểu diễn hoàn mỹ của Cận An, vừa vì công việc họ đã hoàn thành tốt đẹp.

Cận An hôn lên mặt con gái, cũng ôm Giản Ưu và Terry, anh nói: “Ngày mai, chúng ta có thể xuất phát đi du lịch.” Buổi biểu diễn kết thúc, Cận An cũng kết thúc công việc trong năm nay, cố ý để ra hai tháng, chính là vì muốn đi nghỉ cùng với vợ con, cũng ăn mừng Terry suôn sẻ đậu vào trường cao trung lý tưởng.

“Cái này còn vui hơn!” Niệm Niệm cực kỳ thích dạo chơi khắp nơi, con cái gia đình này đều hướng ngoại, rất thích hoạt động bên ngoài, ngay cả hai cục thịt cũng thích được bố mẹ đẩy xe ra ngoài, chuyển mắt nhìn khắp nơi.

Tại bờ biển nước nào đó, nước biển trong veo, ánh nắng rực rỡ lấp lánh, vô cùng chói mắt, cậu thiếu niên mười sáu tuổi dẫn cô bé mười tuổi nô đùa trong nước, hai anh em năm tuổi thì ngồi đắp cát bên cạnh bố mẹ, một lúc sau, Cận Học Thần lại đỡ được em trai Giản Học Duệ thích sạch sẽ ngoan ngoãn nằm lên cát, sau đó anh trai dùng cát đắp lên người em trai chỉ còn thừa cái đầu.

Đến khi em trai có phản ứng, phát hiện mình bị chôn, vành mắt hồng hồng, giọng non nớt cáo trạng: “Bố - mẹ - anh bắt nạt Duệ Duệ!”

Giản Ưu cười cứu Học Duệ ra, vỗ cát trên người cậu, nhưng cậu nhóc không vui, cảm thấy người đầy cát, đặc tính thích sạch sẽ nổi lên, cậu chu miệng, “Mẹ, Duệ Duệ bẩn, muốn tắm.”

Học Thần giờ cặp vuốt trắng mủm mủm kêu la: “Mẹ ơi, con đưa em trai ra tắm!”

Giản Ưu và Cận An không yên lòng lắm về hai đứa, mỗi người ôm một đứa ngâm vào trong nước, hai cậu nhỏ thật ra đều biết, nói sao thì anh chị chúng đều là kiện tướng bơi lội, là em trai của hai người thì sao có thể không biết bơi được đúng không. Thế là vừa chạm vào nước, Học Duệ thích sạch sẽ cũng mặc kệ cát trên người, cậu cười đến nổi mặt mày cong cong, giống như chú cá mủm mủm bơi qua bơi lại trong nước.

Lát sau, Niệm Niệm chạy đến, kéo tay mẹ, bảo bọn họ nhìn sang bên kia, hóa ra Terry đang chơi lướt sóng, đáng người khỏe mạnh hết sức thu hút, họ thậm chí phát hiện rất nhiều cô gái tụ tập thì thầm thảo luận về mấy thiếu niên đang lướt sóng.

Niệm Niệm nhìn mấy cô gái kêu gào kia, sau đó bĩu môi, thấp giọng nói với Giản Ưu: “Mẹ, con không muốn có chị dâu giống như bọn họ.”

Giản Ưu vỗ lên đầu cô bé: “Nếu anh con thích thì sao?”

Cặp sinh đôi dường như cũng phát hiện mẹ và chị gái đang nói chuyện thú vị, vội vàng nhích mặt lại gần, sau khi nghe cũng kêu la: “Mẹ, chị dâu! Chị dâu! ... Ồ, chị dâu là gì, anh muốn ăn gì sao?”

Tiếng nói trẻ con khiến họ cùng bật cười, cặp song sinh cũng ngốc nghếch cười theo, đến khi Terry lướt sóng trở lại, phát hiện ánh mắt người nhà mình rất lạ, nhất thời khó hiểu, chỉ thấy hai bánh bao chạy ra ôm lấy chân cậu: “Anh ơi, Duệ Duệ (Thần Thần) cũng muốn ăn chị dâu, anh đi mua mấy chị dâu về đi!”

Thế là mọi người vừa ngừng cười, lần này lại cười lớn, Terry dờ khóc dờ cười, cậu xốc hai bánh bao lên, bắt đắc dĩ nhìn chúng: “Ngốc quá!”

Ngày 20 tháng 12, lại đến lễ trao giải âm nhạc toàn châu Á, khi mọi người nhìn thấy người đàn ông tuấn tú lịch sự tao nhã bước lên sân khấu, họ mỉm cười vỗ tay, những giải thưởng lớn với anh đều là danh xứng với thực, tuyệt đối không có tranh cãi, bởi vì anh là Ansel.

Nhận lấy giải thưởng khách mời trao, Cận An giờ giải thưởng vàng lên, ghé micro nói với mọi người: “Cám ơn, cám ơn tất cả các bạn fan hâm mộ, cám ơn tập thể sáng tác Phi Dương, cám ơn Cảnh Hi, Ân Từ Duẫn... Hai mươi năm, cám ơn mọi người đã làm bạn với tôi, hiện tại, tôi tuyên bố...”

Trong lòng mọi người căng thẳng, người đàn ông này chẳng lẽ lại muốn chơi trò “mất tích” như mười năm trước, muốn rút lui sao? Trái tim không ngừng nhảy lên.

Cận An dường như thấy được sắc mặt của họ, bật cười không ngớt, anh nói: “Tôi tuyên bố, từ năm tiếp theo, tôi sẽ không tiếp nhận giải thưởng bình chọn nữa, sẽ không lĩnh thưởng, tất nhiên, nếu có một ngày nhận được giải, tôi cũng sẽ vui vẻ tiếp nhận. Cám ơn mọi người, cuối cùng, xin dành tặng bài ‘Trọn đời với ca hát’ cho các bạn.”

Hai mươi năm, anh vẫn đứng trên đỉnh của giới âm nhạc, với anh vậy đã đủ, hơn nữa, anh đã không cần giải thưởng để khẳng định mình, tuyên ngôn cái gì, để những giải thưởng ấy cho những ngôi sao mới càng xuất sắc hơn, anh đang mong đợi làn gió mới cho giới âm nhạc.

Năm 2036, Cận An chính thức tuyên bố ra khỏi giới âm nhạc, ngừng toàn bộ công việc trước và sau hậu trường, anh cũng nhận được giải thưởng như mong muốn, giải thưởng cho thành tựu cả đời với âm nhạc, như thế, không thẹn với tình yêu âm nhạc cả đời này của anh, duy chỉ có giải thưởng này mới minh chứng cho nửa đời ca hát của anh.

Cận An sau khi thoái ẩn dẫn Giản Ưu quay về thành phố C nước M, ở đó gặp nhau thuở ban đầu, dần dần quen biết, trở thành một phần của nhau, họ ở bên nhau, trải qua quãng thời gian hạnh phúc tươi đẹp nhất.

Con người khi còn sống sẽ luôn đi qua rất nhiều con đường, gặp được rất nhiều người, trải qua thời gian dài đằng đẳng cũng không biết bao nhiêu lận đận bao nhiêu thuận lợi, hoặc vui vẻ hoặc khổ đau, sau khi đời người được rèn luyện, sau khi đi qua con đường phồn hoa và thê lương, trên đoạn đường tốt đẹp nhất có thể gặp được người sẽ làm bạn cả đời. Cám ơn thời gian, đã cho họ gặp nhau vào thời điểm tốt đẹp nhất.

The end

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Nhà Có Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.